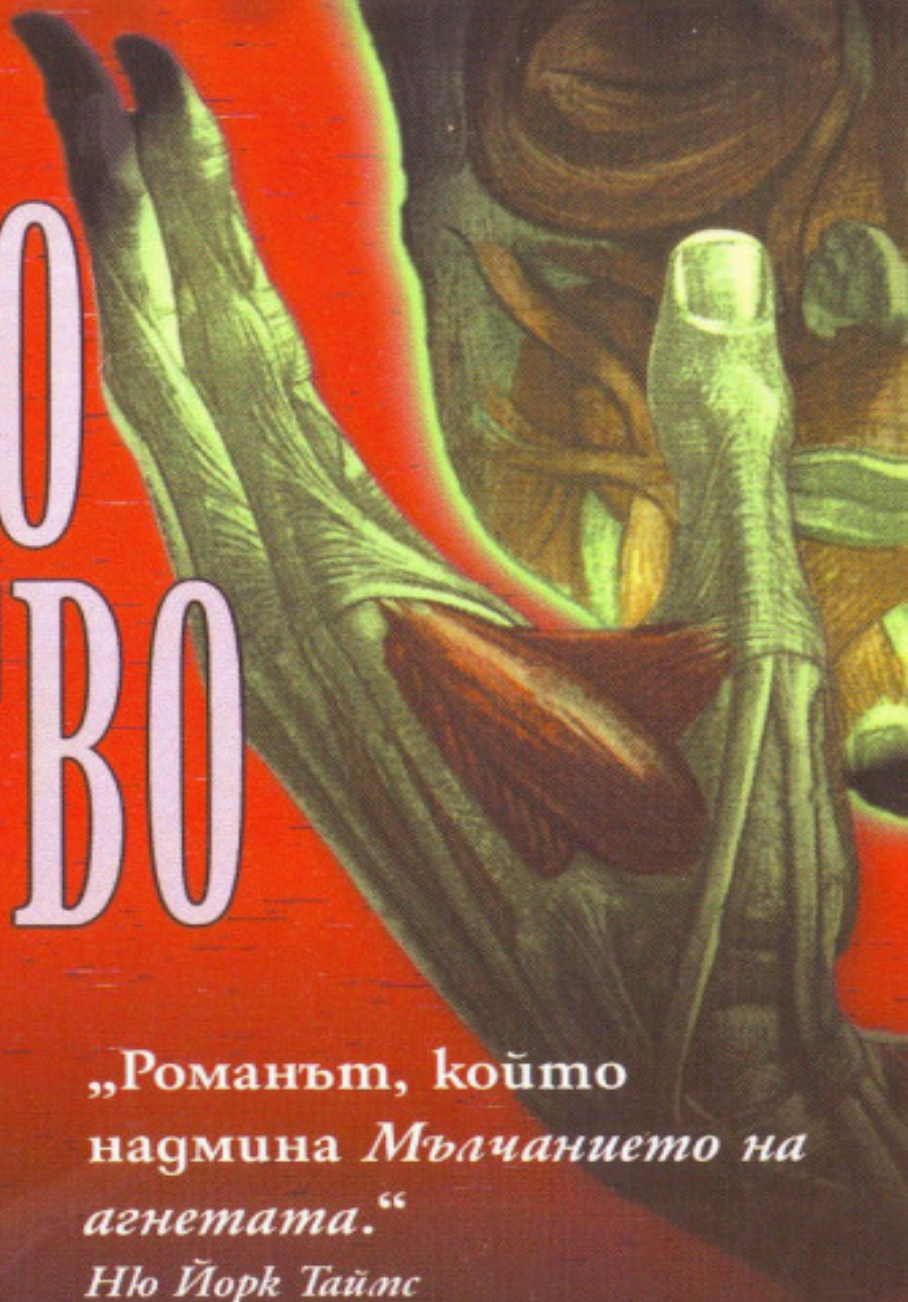

ДЖОН КОНЪЛИ

ВСЯКО МЪРТВО НЕЩО ПРОЗОРЕЦ

„Романът, който
надмина *Мълчанието на
агнетата*.“

Ню Йорк Таймс

ДЖОН КОНЪЛИ ВСЯКО МЪРТВО НЕЩО

Превод: Светлозар Николов

chitanka.info

„Романът, който надмина «Мълчанието на агнетата».“
Ню Йорк Таймс

„Всяко мъртво нещо“ е триумфалният дебют на Джон Конъли, награден с най-престижната награда за криминална литература „Шеймъс Мистъри“. Филмовите права на книгата, заедно с правата на следващия му роман „Дарк Холоу“, са откупени от Мирамакс за 6 милиона долара. „Всяко мъртво нещо“ ще бъде публикувана на 24 езика. Само седмица след публикуването на книгата в САЩ са продадени 11 милиона екземпляра.

„Сензация! Триумф! Името на Джон Конъли често ще се спряга през новото хилядолетие.“

Пъблишърс Уикли

„Ханибал Лектър? Нашето момче би го сдъвкало на закуска.“

Айриш Таймс

ПЪРВА ЧАСТ

*Аз съм всяко мъртво нещо...
Заченат съм, отново и отново
от тленност, мрак и смърт:
неща, които са незрими...*

Джон

Дън

„Ноктюор
но за деня на
св. Лусиз“

ПРОЛОГ

В колата е студено, студено като е гроб. Предпочитам климатикът да бълва хлад — студът ме държи нащрек. Радиото е силно намалено, но все пак смътно долавям някаква мелодия, тя някак си надвива шума на мотора. Пуснали са едно от по-ранните парчета на Ар И Ем — пеят нещо за дъжда и мокри рамене. Преди осем мили минах Корнуол Бридж, скоро идва Южен Канаан, следва самият Канаан, после пресичам щатската граница и влизам в Масачузетс. Пред мен слънцето бледнее, денят бавно умира, обезкървен, за да се превърне в нощ.

В нощта на смъртта им патрулната кола пристигна първа с червени отблясъци в тъмата. Двамата полицаи влязоха в къщата бавно, внимателно. Вече знаеха, че са по повикване на колега; самият той — от защитник на жертви — превърнат в жертва.

Седях в преддверието, заровил глава в ръце, а те пристъпиха прага на кухнята в бруклинския ни дом и стъписани, занемяха при вида на онова, което бе останало от съпругата и детето ми. Наблюдавах ги — единият започна кратък оглед на стаите на горния етаж, другият провери хола и столовата. Но през цялото време кухнята сякаш ги викаше обратно при себе си: зовеше ги за свидетели на ужаса там.

Чух ги да се обаждат на главен отдел „Криминален“ — на дежурната група за тежки престъпления; информираха за вероятно двойно убийство. Долавях шока в гласовете им, въпреки усилията да звучат колкото може по-безчувствено, както подобава на печени, добри ченгета. Вероятно ме бяха заподозрели още там, още в оня момент. Бяха полицаи и по-добре от всеки друг знаеха на какво е способен човек, че бил той и един от тях.

Мълчаха така — единият застанал до колата, а другият в коридора до мен, докато пристигна групата детективи, а след тях и линейката. Съседите бяха вече наизлезли по верандите и вратите. Някои пристъпваха напред, опитваха се да разберат какво се е случило с младата съседска двойка отсреща, двойката с малкото русо момиче.

— Птицо? — прокарах ръце по лицето, по очите си — познах гласа. Ридания разтърсиха тялото ми. Уолтър Коул се бе надвесил над мен, зад него бе Макгий. Лицето му, окъпано от светлините на патрулната кола, бледнееше, разтърсено от видяното. Отвън се чуваше шум — пристигаха още коли. Екип на Бърза помощ се появи на вратата, отвлече вниманието на Коул от мен.

— Бърза помощ е тук — съобщи един от униформените полицаи и слаб, блед млад мъж застана до нас. Коул кимна и му посочи кухнята.

— Птицо — повтори Коул, този път рязко и настоятелно. — Искаш ли да ми кажеш какво се случи?

Спирам на паркинга пред цветарския магазин. Духа слаб ветрец, долната част на палтото се увива около краката ми, все едно ръце на малки деца ме прегръщат. В магазина е хладно, по-хладно от нормално. Силно ухае на рози, много силно. Розите никога не излизат от мода. Един мъж се е навел и внимателно проверява дебелите восъчни листа на малко зелено растение. Чува ме да влизам и вдига глава — бавно, болезнено.

— Добър вечер — казва. — Какво ще желаете?

— Искам от тези рози. Дайте ми дузина. Не, по-добре две дузини.

— Две дузини рози! ВЕДНАГА, СЪР! — Той е едър плешив мъж, някъде около 60-те. Ходи вдървено, без да свива колене. Ръцете му са подути от артрит.

— Климатикът нещо се глези — съобщава ми той и като минава покрай стария апарат на стената, завъртва ключа. Нищо не се променя.

Магазинът е стар. В единия край има дълъг остъклен парник. Цветарят отваря вратата и внимателно започва да избира рози от една кофа. Преброява 24, затваря и поставя цветята върху лист хартия на тезгяха.

— Да ви ги увия по-елегантно, като за подарък?

— Не, така са добре.

Той ме поглежда. Почти усещам как времето спира, май започва да ме разпознава.

— Познавам ли ви отнякъде?

Хората в големия град не помнят дълго. Но извън него паметта не изневерява.

КРИМИНАЛЕН ДОКЛАД — ПРИЛОЖЕНИЕ

Нюйоркска полиция	Номер на случая: 96-12-1806
Престъпление:	убийство
Жертва:	Сюзън Паркър — женски пол, бяла
	Дженифър Паркър — женски пол, бяла
Местопрестъпление:	1219 „Хобърт стрийт“ — кухня
Дата:	12 декември 1996 г.
Час:	около 21:30 ч
Метод:	пробождане
Оръжие:	остър предмет, вероятно нож (не е открит)
Докладващ офицер:	Уолтър Коул, детектив първа степен

Подробности:

На 13 декември 1996 г. отговорих на повикване на полицай Джералд Кърш за възможно убийство.

Тъжителят — детектив втора степен Чарлз Паркър — заяви, че е напуснал къщата в 19:00 ч. след спор със съпругата си — Сюзън Паркър. Отишъл в бара „Томс Оук“ и останал там до към 01:30 ч. на 13 декември. Влязъл в дома си през входната врата и забелязал, че мебелите в преддверието са разместени. В кухнята открил съпругата и дъщеря си. В показанията си заяви, че съпругата му е била вързана за кухненски стол. Тялото на дъщерята, изглежда, е

преместено от съседен стол и поставено върху тялото на майката. Съобщил в полицията в 1:55 ч. и изчакал на местопрестъплението. Жертвите, идентифицирани от Чарлз Паркър като Сюзън Паркър (съпруга, 33-годишна) и Дженифър Паркър (дъщеря, 3-годишна) бяха в кухнята. Сюзън Паркър бе вързана за стол в средата на кухнята, обърната към вратата. До нея имаше втори стол с въжета по облегалките. Дженифър Паркър лежеше върху майка си, с лице нагоре. Сюзън Паркър бе боса, със сини джинси и бяла блуза. Блузата бе разкъсана до талията, гърдите бяха открити. Джинсите и бельото ѝ бяха смъкнати до прасците. Дженифър Паркър бе боса, с бяла нощница на сини цветчета.

Наредих на лабораторния специалист по местопрестъпленията Ани Мингела да направи пълен оглед и нужните тестове. Смъртта на жертвите бе потвърдена от лекаря Кларънс Хол. Придружих телата до болницата. Лично присъствах на направения от д-р Антъни Лоуб преглед за възможно изнасилване. Събрах следните веществени доказателства.

96-12-1806-Б1: бяла блуза от тялото на Сюзън Паркър (Жертва-1)

96-12-1806-В2: сини дочени джинси от тялото на Жертва-1

96-12-1806-Г3: синьо копринено бельо от тялото на Жертва-1

96-12-1806-Д4: косми от лонното окосмяване на Жертва-1

96-12-1806-Е5: проби от вагината на Жертва-1

96-12-1806-Ж6: остатъци под ноктите на Жертва-1, лява ръка

96-12-1806-З7: остатъци под ноктите на Жертва-2, дясна ръка

96-12-1806-И8: косми от косата на Жертва-1, дясно отпред

96-12-1806-Й9: косми от косата на Жертва-1, ляво отпред

96-12-1806-M10: косми от косата на Жертва-1, дясно отзад
96-12-1806-M11: косми от косата на Жертва-1, ляво отзад
96-12-1806-M12: бяла/синя копринена нощница от тялото на Дженифър Паркър (Жертва-2)
96-12-1806-M13: проби от вагината на Жертва-2
96-12-1806-M14: остатъци под ноктите на Жертва-2, дясна ръка
96-12-1806-M15: остатъци под ноктите на Жертва-2, лява ръка
96-12-1806-M16: косми от косата на Жертва-2, дясно отпред
96-12-1806-M17: косми от косата на Жертва-2, ляво отпред
96-12-1806-M18: косми от косата на Жертва-2, дясно отзад
96-12-1806-M19: косми от косата на Жертва-2, ляво отзад

Бе поредният ни спор, още по-ожесточен, поради факта че започна веднага след като се любихме. Пак същите аргументи на жена ми, стари като изтляла пепел: пиенето, липсата на внимание към Джени от моя страна, пристъпите ми на горчивина и самосъжаление. Когато напусках къщата, виковете на Съюзън ечаха след мен в студения нощен въздух.

До бара е 20 минути пеша. Първата чашка „Уайлд Търки“ ме изгори отвътре, напрежението ме отпусна, последваха типичните фази на пияницата: ядосан, после сълзливо-сентиментален, тъжен, разкаян, обиден. Когато си тръгнах от бара, там остана постоянното присъствие: хор пияндета, припяващи на Ван Хален, опитващи се да надвикат джубокса. На вратата се препънах и се изтърколих по стълбите; здравата си фраснах коленете на паважа.

Докуцуках някак до дома, безобразно пиян, залитащ, замаян. По пътя колите ме заобикаляха, гуми скърцаха, шофьорите ми мятаха гневни, уплашени погледи.

Започнах да ровя по джобовете за ключовете. Мъчех се да уцеля ключалката, ръката ми трепереше, непрекъснато драсках боята на вратата. Сякаш там и без това нямаше множество резки.

Усетих, вероятно интуитивно, че нещо не е наред — още като отворих и пристъпих в коридора. Когато излизах, отоплението работеше на пълна мощност — Дженифър е особено чувствителна към зимния студ. Тя е красиво, но изнежено дете, крехко като порцеланова ваза. Сега къщата бе студена като нощта отвън, студена като гроб... Махагоновата поставка за цветя се търкаляше на килима. Саксията бе счупена на две, парчетата — заровени в разпръснатата пръст. Корените на млечката се виждаха: грозни и дълги. Извиках Сюзън по име, после още веднъж — по-силно. Бързо изтрезнявах. Вече се качвах по стълбите, когато чух задната кухненска врата да се затръшва. Понечих да извадя колта модел ДЕ, но се сетих — той всъщност е горе на бюрото ми. Бях го оставил там, преди да се спречкаме със Сюзън, в поредния скандал на издъхващия ни брак. Тогава се проклех. По-късно това щеше да олицетворява провала на моя живот, всичките ми разкаяния, угризения, отново и отново.

Започнах да се промъквам внимателно към кухнята, опрял пръстите на лявата ръка в студената стена. Вратата бе открената, бутнах я леко.

— Сузи? — повиках я и пристъпих вътре. Подхлъзнах се на нещо лепкаво и мокро. Погледнах надолу: вече бях в ада.

В цветарския магазин човекът присвива очи; опитва се да се сети кой съм. Приятелски поклаща пръст към мен.

— Сигурен съм, че ви познавам отнякъде.

— Надали.

— Да не сте родом оттук? Може би Канаан? Или Монтъррей? Отис?

— Не. Не съм тукашен — давам му да разбере, че разпитът не ми харесва и той престава. Мислех да използвам кредитната карта, но

решавам да платя в брой. Изваждам парите от портфейла, оставям нужното на тезгяха.

— Значи сте от другаде — казва и клати глава, сякаш това е от голямо значение. — Трябва да сте от големия град. Много тамошни хора се отбиват.

Излизам от магазина и докато се отдалечавам, го виждам как ме зяпа през прозореца. От дръжките на розите капе вода.

КРИМИНАЛЕН ДОКЛАД — ПРОДЪЛЖЕНИЕ

НОМЕР НА СЛУЧАЯ: 96-12-1806

Сюзън Паркър седеше в чамов стол, обърнат на север, към кухненската врата. Главата ѝ бе на десет фута^[1] и седем инча от северната стена и шест фута и три инча от източната стена. Ръцете бяха опънати зад гърба и...

вързани за пръчките на облегалката с тънка връв. И двата ѝ крака също бяха вързани за стола. Лицето бе скрито от косата и изглеждаше плиснато с кръв, кожа не се виждаше. Главата бе изкривена назад и прерязаното гърло зееше като втора уста, отворена, застинала в безмълвен тъмночервен писък. Дъщеря ни бе просната върху Сюзън, едната ръка висеше между краката на майка ѝ.

Цялата стая наоколо бе алена — все едно сцена на някаква ужасна трагедия на отмъщението, където кръвта се лее и не секва, а ехото на смъртта отеква безспир. Засъхнала по стените и тавана, сякаш смъртоносно ранена е самата къща. Сложат на пода бе плътен, тежък; отражението ми се разливаше в него, като да бе погълнато в някаква алена тъма.

Носът на Сюзън Паркър е бил счупен. Травмата вероятно е причинена от удар в пода или стената. Близо до

кухненската врата на стената има кърваво петно, съдържащо частици от кост, косми от носа и слуз...

Сюзън се бе опитала да побегне, за да потърси помощ за дъщеря ни и за нея. Но бе стигнала само до вратата. Тогава той я бе хванал за косата и я бе запокитил в стената. След това я бе довлъкъл до стола... до смъртта ѝ.

Дженифър Паркър лежеше простряна върху бедрата на майка си, с лицето нагоре. В съседство се намираше друг чамов стол. По него висяха въжета; белезите по китките и глезените на Дженифър Паркър носеха следи от тях.

По Джени нямаше много кръв, но нощницата ѝ бе подгизнала от дълбокия разрез на гърлото. Обърната бе към вратата; косата ѝ падаше върху лицето, на места залепнала по гърдите. Пръстите на краката ѝ висяха над плочките на пода. Погледнах я за миг, а в смъртта си Сюзън отново привлече погледа ми, така както го бе правила и приживе в полуразрушената ни семейна връзка.

И така я гледах, и без да усещам, се свлякох до стената, а от устата ми сами избликнаха ридания — полуживотински, полудетски. Стон след стон — изтръгнати от дълбоко вътре в мен. Взирах се в красивата жена, която бе моя съпруга, и кървавите, празни дупки на мястото на очите ѝ ме повлякоха нейде към дъното на мрака.

Очите и на двете жертви са били извадени, вероятно с остро, подобно на скалпел острие. Част от кожата по гърдите на Сюзън Паркър бе одрана. Кожата от лявата страна — от ключицата до пъпа — бе обелена и заметната върху дясната гърда и дясната ръка.

Лунните лъчи надничаха през прозореца зад тях, студена светлина падаше върху лъскавата кухненска маса, шкафовете и плочките по стените, крановете на мивката. Посребряваше косата на Сюзън и голите ѝ рамене, озаряваше частите от одраната кожа, покриваща тялото като някаква пелерина. Пелерина, но твърде нежна, за да спре студа.

Гениталиите и на двете жертви бяха значително обезобразени и...

... и той бе отрязал лицата им.

Стъмва се доста бързо. Отстрани на пътя фаровете осветяват голи дървета, спретнати морави, чисти бели пощенски кутии и дори едно детско колело пред нечий гараж. Вятърът се е усилил, излизам изпод заслона на дърветата и усещам как подпира колата. Тръгнал съм към Бекет, щата Вашингтон, Бъркшиър Хилс. Вече почти съм там.

Няма следи от влизане с взлом. Бяха направени пълни измервания и скици на цялата стая. След това телата бяха откарани в болницата. Проверката за отпечатьци даде следните резултати: Кухня/Коридор/Дневна — отпечатьци, по-късно идентифицирани като такива на Сюзън Паркър (96-12-1806-7), Дженифър Паркър (96-12-1806-8) и Чарлз Паркър (96-12-1806-9). Задната врата на къщата към кухнята — няма използвани отпечатьци.

Има следи от вода по вратата, сочещи, че тя е била изтрита.

Няма следи от грабеж. Не бяха намерени отпечатьци по телата на жертвите въпреки направените кожни тестове.

Чарлз Паркър бе отведен в отдел „Убийства“, където даде показания (включени в доклада).

Седях в стаята за разпити и много добре съзнавах какво правят. Самият аз съм го вършил толкова много пъти. Разпитвах ме, както аз съм разпитвал други преди. Използваха странната, официална лексика на полицейския разпит.

— Спомняте ли си действията си впоследствие?

— Спомняте ли си разположението на клиентите спрямо бара?

— Забелязахте ли нещо относно състоянието на ключалката на задната врата?

Това е объркано, езиково тежко, професионално арго, далечно напомнящо за правния речник, който пък замъглява всяко криминално разследване, както димът забулва клиентите в бара.

След като дадох показания, Коул провери в заведението. Потвърди ми, че съм бил там по същото време; стана ясно, че не е възможно да съм убил собствените си съпруга и дъщеря.

Но дори и при това положение пак плъзнаха слухове. Бях питан отново и отново за брака си, за отношенията ни със Сюзън, за движението ми през седмиците преди убийствата. От смъртта на Сюзън щях да получа застраховка. Трябваше да давам обяснения и за това.

Според лекарската преценка в мига на връщането ми Сюзън и Джени са били вече мъртви от четири часа. Трупното вкочаняване, особено на вратовете и долните челюсти, вече бе настъпило, а то показваше, че са умрели към 21:30 ч. или малко по-рано.

Причината за смъртта на Сюзън бе прерязване на сънната артерия, а Джени... При Джени уплахата бе причинила огромен приток на адреналин, в резултат на което последвал вентрикуларен удар и смърт. Така го бяха описали специалистите. Джени, моето свито, чувствително дете със слабо сърце, буквално бе умряла от страх още преди убиецът да ѝ пререже гърлото. Според лекаря тя вече е била мъртва, когато лицето ѝ е било одрано. Но не и Сюзън. Освен това никой не знаеше защо тялото на Джени е било преместено върху това на майка ѝ.

Следват други доклади по случая.

Уолтър Коул, детектив първа степен

Имам алибито на пияницата. Докато някой убива жена ми и дъщеря ми, аз се наливам с бърбън в някакъв си крайпътен бар. Но те се връщат отново и отново при мен, понякога красиви и усмихнати — както приживе, друг път — безлики, окървавени... както ги бе оставила смъртта. Махат ми с ръка, зоват ме при тях в мрака, където за любовта място няма, където се крие злото, украсено с хиляди избодени очи и отрязаните лица на мъртвите.

Когато пристигам, вече е тъмно. Портата е заключена. Стената е ниска — лесно я прескачам. Вървя внимателно, за да не стъпя върху надгробните плочи и оставените цветя. Накрая стигам до тях. Дори и в непрогледната тъма знам къде са, те от своя страна също знаят къде да ме намерят.

Понякога идват при мен, в промеждутъка между съня и пробуждането, когато улиците са още тихи и сиви, а зората бавно се процежда през завесите и огрява стаята с мека, слаба светлина. Влизат, виждам очертанията им в мрака — моите съпруга и дете; гледат ме безмълвни, алени в неспокойната си смърт. Пристъпват наблизо, усещам дъха им в нощния бриз, пръстите им в клоните на дърветата — чукат по прозореца ми. Идват и вече не съм сам.

Аз съм човек, треперещ в гърча на собствената си мъка и болка. Аз съм онзи, чийто свят е напълно разстроен, скъсал с нормалното, за да потъне в хаоса. Човек, чиито съпруга и дъщеря го посещават и безмълвни, дълго го съзерцават.

---

[1] 1 фут = 12 инча = 30,48 см; 1 инч = 2,54 см. — Бел.прев. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

Сервитъорката е около 50-те. Облечена е с тясна черна минипола, бяла блуза, черни обувки с високи токчета. Тялото ѝ сякаш се кани да изскочи от дрехите. Все едно е напълняла несъразмерно по мистериозен начин през времето между обличането си сутринта и пристигането на работа. При всяко доливане на чашата с кафе ме нарича „миличък“. Добре че не иска друго.

Близо 90 минути седя до прозореца, наблюдавам кафявата сграда отсреща. Сигурно келнерката вече се пита още колко ще остана и дали ще си платя сметката. Отвън улиците в Астория гъмжат от тарикати и измамници. Чакам Дебелия Оли Уотс да напусне скривалището си, а междувременно изчетох „Ню Йорк Таймс“ от игла до конец. Търпението ми е на привършване.

В моменти на слабост решавам да не купувам „Таймс“ в делници, а само в неделя. Така имам поне извинението, че го купувам заради повечето страници. Другата възможност е да купувам „Поуст“, но тогава пък вероятно ще се пристрастя към купоните за намаление — ще започна да ги изрязвам и сегиз-тогиз да притичвам до местния магазин по чехли.

Още си спомням историята за медийния магнат Рупърт Мърдок; той бе убеждавал веригата супермаркети „Блумингдейл“ да рекламират в купения от него през 80-те „Поуст“. В отговор на предложението шефът на „Блумингдейл“ свил рамене и казал: „Проблемът, господин Мърдок, е в това, че голям процент от читателите ви са най-често срещаните крадци в магазините ни“.

Не съм голям почитател на „Блумингдейл“, но доводът бе достатъчно добър, за да ме откаже от „Поуст“.

Изглежда, тази сутрин водещата новина на „Таймс“ ме бе вкиселила повече от обикновено. Съобщаваха, че Ханзъл Макгий — съдия от Върховния съд, избран в Бронкс, и също така един от най-лошите магистрати в Ню Йорк, се пенсионира през декември и може да се кандидатира за място в борда на „Градско здравно и болнично управление“.

Доповръща ми се само от името на Макгий. През 80-те той председателстваше в съд, където се водеше дело по случая на потърпевша, изнасилена на 9 години от 54-годишен мъж на име Джеймс Джонсън, служител в Пелхъм Бей Парк с присъди за грабеж, въоръжено нападение и изнасилване. Макгий отхвърли предложеното от съдебните заседатели обезщетение от 3,5 милиона долара със следните думи: „Едно невинно дете бе отвратително изнасилено без никакви причини. И все пак това е един от рисковете да живееш в модерно общество“.

По онова време погледнах на думите му просто като на безчувствено и абсурдно оправдание за отхвърляне на предложеното обезщетение. Днес, след случилото се с жена ми и детето ми, неговата позиция ми се стори още по-гнусна и противна — като символ на победата на Злото над Доброто.

Изключих Макгий от съзнанието си, сгънах вестника и набрах един номер на клетъчния телефон. Не откъсвах поглед от прозореца на най-горния етаж на очуканата сграда отсреща. На третия сигнал ми отговори полушепнещ, учтив женски глас.

— Кажи на оня дебел лайнар — гаджето ти, че идвам да го прибера. Да не ме кара да го гоня — рекох. — Страшно съм уморен и не ми се тича в тая жега.

Ето така действам аз — кратко, ясно. Затворих, оставих пет долара на масата и излязох на улицата — да изчакам Дебелия Оли Уотс да се панира. Тежка мараня висеше над града: летен зной с влага. Според синоптиците идваше й краят: на следващия ден очакваха гръмотевични бури и дъжд. В момента бе ужасно горещо; повечето хора на улицата бяха само по фланелки, тънки панталони и скъпи тъмни очила. Не бе време за баровци с костюми, вратовръзки и отговорни постове: излезеш ли от хладния офис, жегата ще те изпоти като прасе под костюма. Въздухът не помръдваше, никакъв повей, ни следа от ветреца.

Преди два дни Бени Лу се обърна за помощ към мен. Отидох в офиса му на „Бруклин Хайтс“. В мизерното помещение немощен вентилатор се опитваше да се пребори с лепкавата горещина; през отворения прозорец се чуваха репликите на арабите от „Атлантик авеню“. Усещах мирис на готвено от мароканския ресторант наблизо. Бени бе дребен поръчител и бе платил гаранцията на Дебелия Оли до

процеса му с надеждата, че Оли послушно ще си седи у дома. Но, изглежда, неправилно бе преценил вярата на Дебелия в правораздаването. Е, това е поне една от причините Бени да си остане дребен играч.

Предложената сума за залавянето на Оли бе добра. Повечето пуснати под гаранция и впоследствие покрили се престъпници са най-често по-тъпи и от попови лъжички. Гаранцията за Дебелия Оли бе 50 000 долара — резултат от недоразуменията и споровете му със силите на реда относно притежанието на „Шевролет Берета“, модел 1993 г., „Мерцедес“ — купе, модел 1988 г., плюс няколко броя елитни спортни коли. Всички те, естествено, бяха попаднали в ръцете на Дебелия Оли по втория начин.

Късметът на Дебелия се скапа, когато едно наблюдателно ченге от патрулните, запознато със сияйната му репутация в мрака на подземния свят, забелязало шевролета под един брезент и проверило номерата му. Ама, разбира се, те си бяха фалшиви. Оли бе задържан и разпитан. Той си държа човката затворена и след като уреди плащане на гаранцията, духна, за да не се наложи да обяснява кой е оставил колите под топлите му грижи. Говореше се, че този някой е Салваторе — Сони — Ферера — син на известния дон или „капо“. Имаше и слухове, че през последните седмици отношенията между баща и син се влошили, но никой не знаеше защо.

— Шибана работа, мама му мечка. Онези гадняри се дърлят помежду си — така мъдро Бени Лу окачества случая през онзи зноен ден в офиса си.

— Дали скарването има нещо общо с Дебелия Оли?

— Откъде да знам, мама му...? Що не идеш да питаш самия Ферера?

Погледнах Бени. Бе напълно плешив. Всъщност, доколкото знаех, той си е такъв още от младини. Дребни капки пот проблясват по гладкия му череп на слънцето. Бузите му червеняят, от гушата му виси кожа като разтопен восък. Малкият му офис, разположен над арабски магазин, мирише на пот, вкиснало и мухъл. Дори не знам защо му обещах, че ще приема работата. Може би заради парите. Или по-скоро, за да върша нещо.

Бени примляска високо веднъж-дваж.

— К'во бе? Що си ме зяпнал такъв?

— Познаваш ме, Бени, нали?

— К'во, мама му, по дяволите, значи това? Разбира се, че те познавам. Що, да не ти трябва препоръка? — засмя се фалшиво, като същевременно умопително разпери дебелиите си ръце.

— К'во? — каза отново, като леко заеква.

За пръв път го виждах уплашен. Знаех, че мнозина говорят зад гърба ми през месеците след смъртта на Сюзън и Дженифър; за това какво съм направил или какво може би не съм направил, или е трябвало да направя. Погледът на Бени Лу подсказваше, че и той е чувал слуховете, може би дори и вярва в тях.

Имаше нещо странно в бягството на Дебелия Оли. Не за пръв път срещу него повдигаха обвинения за притежание на крадени коли, макар че сега възможната връзка със семейство Ферера бе увеличила сумата на гаранцията. Дебелия имаше добър адвокат и обвиненията срещу него щяха да бъдат само за фалшивите номера, направени на остров Райкърс, където се занимаваха с подобни неща. Нямахте сериозна причина Оли да бяга. Също така нямаше причина да си рискува кожата, като свидетелства против Сони за нещо толкова незначително.

— Нищо, Бени, нищо. Ако чуеш нещо ново, обади ми се.

— Разбира се — Бени се успокои. — Пръв на теб ще кажа, мама му.

Когато излизах от офиса, той измърмори нещо под нос. Не дочух добре, по-скоро усещах за какво се отнася. Мисля, че току-що Бени ме бе нарекъл „убиец“ и добавил „като баща си“. Така поне ми прозвуча.

По-голямата част от следващия ден прекарах в търсене на сегашното гадже на Дебелия. След като го открих, се обадих в местните тайландски ресторанти, за да питам дали някой е поръчвал храна на въпросния адрес. На гаджето де. Оли бе луд по тайландските манджи и както повечето от бягащите от закона нехранимайковци не се отказваше от навика си дори и докато се криеше. Хората не се променят много, което пък прави по-тъпите от тях по-лесно откриваеми. Абонираха се за същите списания, ядат в едни и същи ресторанти, пият същата бира, обаждат се на едни и същи жени, спят с едни и същи мъже. В началото онези в тайландския ресторант — смрадливо, тъпкано с хлебарки заведение с мотелче на име „Банкокско слънце“, се дърпаха, но като заплаших да се обадя на здравните

инспектори, веднага омекнаха и потвърдиха, че са направили доставка на някаква си Моника Мълрейн с адрес в Астория. Ето така се озовах в кафето отсреща с „Ню Йорк Таймс“ в ръка и звъннах, за да събудя Оли.

И наистина пет минути след обаждането Дебелия — верен на себе си и бавно загриващ като десетватова крушка, отвори вратата на номер 2317, огледа се и заслиза по стълбите, като трмаво се поклащаше. Абсурдна фигура — кичури тук-таме по голия череп, еластични панталони, силно разтеглени от огромния корем. За да остане с него, Моника Мълрейн трябва доста да го е обичала. Пари нямаше, а и със сигурност не бе красавец. Странно, но пък на мен лично Дебелия Оли Уотс ми бе симпатичен.

Тъкмо стъпи на тротоара и на ъгъла се появи един от онези тичащи за здраве откачалки. Бе мъж в сив суитчър^[1] с качулка на главата. Той мина край Оли и почти от упор изстреля в него три куршума от пистолет със заглушител. Мигом бялата риза на Дебелия се обagri в червено, той се строполи на земята. Мъжът се оказа левичар, застана над него и го довърши с още един изстрел в главата.

Някой изпищя, на вратата на сградата зърнах тъмнокоса жена — вероятно опечалената вече Моника Мълрейн. Тя прибяга до тялото на Оли, клекна, прегърна окървавената глава и захлипа. Мъжът вече се отдалечаваше; тичаше заднишком — с лице към трупа и на пети — като боксьор, който чака края на рунда. Внезапно спря, върна се и пусна един куршум в главата на жената. Тя се просна върху Оли, закри го с тяло. Очевидците наоколо се разбягаха като пилци и се изпокриха зад коли и в магазини. Приближаващите автомобили заудряха спирачки.

Почти бях пресякъл улицата, извадил полицейския си смит и уесън^[2]. Убиецът побягна. Държеше главата си приведена, пистолетът все така в лявата ръка. Не го остави на местопрестъплението, макар и да носеше черни ръкавици. Или оръжието бе по някакъв начин издаващо, съответно опасно за оставяне, или стрелецът бе тъпак. Залагах на втората възможност.

Хукнах и почти го настигнах. Тогава видях черния „Шевролет Каприс“ с тъмни стъкла. Излизаше бавно от странична уличка и явно изчакваше убиеца. Той горе-долу бе стигнал до колата, когато се прицелих и стрелях два пъти. Единият куршум уцели вратата на

шевито, другият го удари в дясната ръка. Той се обърна и отвърна на стрелбата два пъти. Успях да зърна очите му — широки, силно искрящи. На гърдите имаше микрофон с предавател.

Вероятно шофьорът се уплаши, защото колата тръгна, като изостави убиеца на Дебелия на сухо. А той стреля още веднъж. Предното стъкло на автомобила вляво от мен се пръсна. Чувах крясъците на хората наоколо. В далечината завиха приближаващи се сирени. Мъжът кривна в една алея, бягаше и се обръщаше да види къде се намирам. Стигнах до ъгъла — проехтя нов изстрел. Парчета мазилка от стената до мен ме парнаха по лицето. Виждах го пред себе си. Стигнаше ли до пресечката отсреща, щеше да се шумгне в тълпата и край — щях да го изгубя. Иди го търси сетне.

В рамките на малкото разстояние помежду ни хора нямаше. Реших да рискувам, още повече слънцето бе зад мен. Прицелих се и стрелях два пъти. Чух викове и видях бягачи минувачи, но те бяха подалеч встрани и зад мен. Дясното рамо на убиеца политна рязко напред, все едно го бе тласнала невидима сила. Извиках му да хвърли оръжието, но той се обърна и вдигна лявата ръка. В нея бе пистолетът. Намирах се на двадесетина фута от него. Не бях в стабилна поза, но гръмнах отново два пъти. Лявото му коляно експлодира, той се строполи до стената и изпусна пистолета, който падна на безопасно разстояние — до някакви кофи за боклук. Приближих се до мъжа със суитчъра — бе страшно преbledнял. Държеше лявата ръка до окървавеното коляно, без да пипа раната. Очите му блестяха ненормално все така. Внезапно се изкикоти. Вдигна се по стената и се опита да подскача на здравия крак. Вече бях на 15 фута от него. Шевролетът внезапно спря на края на алеята. Едно от стъклата се отвори и от тъмния интериор проехтя гърмеж. Убиецът се преви и се просна на земята; потрепери веднъж-дваж, замря. Виждах аленото петно върху суитчъра. Избумтя нов изстрел и от главата на падналия пръсна кръв, а лицето му се захлупи върху мръсната улица. Хвърлих се зад кофите. Стената над мен избухна, върху ми се посипаха прах и ситни парченца тухла. Куршумът на онова нещо, с което стрелях от шевролета, буквално проби стената. Прозорецът на колата се затвори и тя полетя на изток. Изтичах до стрелеца. От него течеше доста кръв — върху паважа се бе образувала тъмночервена локва. Сирените вече

ечаха съвсем наблизно. Зяпачи веднага се събраха, гледаха ме мълчаливо как стоя над трупа.

Пристигна патрулна кола. Хвърлих пистолета, вдигнах ръце. Убиецът на Дебелия Оли лежеше в краката ми. Единият от полицаите ме задържа на мушка, докато другият ме обискираше за оръжие. Блъсна ме, подпря ме на стената, определено използваше повече сила, отколкото бе нужно. Бе млад — някъде около 23 или 24 години и страшно самонадеян.

— По дяволите, Сам — рече на колегата си. — Тоя тук се смята за Уаят Ърп^[3]. Стреля като в „По пладне“^[4].

— Уаят Ърп не е герой от „По пладне“ — поправих го аз.

Партньорът тъкмо проверяваше документите ми. Вместо отговор младото ченге ме млатна здраво в бъбреците. Паднах на земята, на колене. Чуваха се други сирени. Пристигаха още полицейски коли. Някъде наблизно звучеше и по-особената сирена на линейка.

— Мислиш се за много печен, а? — сопна се младокът. — Защо го пречука?

— Понеже тебе още те нямаше — процедих през зъби, стиснати от болка. — Ако ти ми се беше мярнал, сто на сто щях да гръмна теб.

Тъкмо щеше да ме прасне отново, когато познат глас рече:

— Престани, Харли.

Погледнах през рамо към партньора му. Разпознах Сам Рийс — колега от времето, когато бях в полицията. Той също ме позна. Мисля, че не хареса онова, което видя.

— Беше ченге. Остави го на мира.

И така тримата изчакахме, без да говорим, докато пристигнаха другите. Наблизно спряха още две патрулки. Появи се и тъмнокафяв „Шевролет Нова“. От него слезе цивилен мъж. Вдигнах глава, зърнах Уолтър Коул. Не го бях виждал почти шест месеца — откакто го повишиха в лейтенант. Носеше дълго, кафяво кожено сако, страшно неподходящо в ужасната жега.

— Оли Уотс, а? — рече той, като посочи с глава убиеца.

Кимнах.

Остави ме сам за малко, заговори ченгетата и детективите от местния участък. Обилно се потеше в самото си.

— Можеш да влезеш в моята кола — рече ми, когато се върна.

Забелязах, че гледаше полицая на име Харли с нескрита антипатия. Извика някакви други детективи и тихо им каза няколко думи. После отново ми махна към своя автомобил.

— Готино сако — подхвърлих одобрително. — Падат ли си мацките по него?

Очите му проблеснаха за миг.

— Лий ми го подари за рождения ден. Иначе защо мислиш, че ще го нося в тая жега? Ти стрелял ли си?

— Няколко пъти.

— Нали знаеш, че има закон против употребата на оръжие на обществени места?

— Да бе, да. Но тоя мъртвец тук май не го знаеше. А също и човекът, който го думна. Що не опитате да разлепите плакати по улиците — „Не стреляй по хората!“.

— Много смешно. Влизай в колата!

Така и направих. Автомобилът бавно потегли, отделяйки се от бордюра. Зяпачите любопитно ни гледаха. Насочихме се към централните, претъпкани с коли улици.

---

[1] Sweatsuit/sweatshirt — анцуг, произнасян, особено от чернокожите, като „суитчър“. — Бел.прев. ↑

[2] Марката е Smith & Wesson. — Бел.прев. ↑

[3] Известен американски шериф, герой на множество филми, според сериозни източници за известно време е бил и човек извън закона. — Бел.прев. ↑

[4] Уестърн с Гари Купър и Грейс Кели. — Бел.прев. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Бяха минали шест часа от смъртта на Дебелия Оли Уотс, приятелката му Моника Мълрейн и убиеца, чиято самоличност все още не бе установена. Разпитваха ме двамина детективи от отдел „Убийства“, които не познавах. Уолтър Коул не участваше. Привършиха въпросите си, донесоха ми кафе на два пъти и, общо взето, ме оставиха на мира. Когато излизаха, откън успях да мярна висок, слаб мъж с тъмен ленен костюм. Конте с модна риза и прилежно изгладена червена копринена вратовръзка. Приличаше на служител на ФБР. Поредното суетно федерално фанте.

Масата в стаята за разпити бе стара, износена, с кафяви петна от стотици, може би хиляди чаши кафе. В лявата ѝ част някой бе надраскал разбито сърце — вероятно с ножче. Помнех това сърце от последния път, когато бях в същото помещение...

— По дяволите, Уолтър.

— Уолт, той не бива да е тук. Получава се кофти. Не е добра идея...

Коул изгледа детективите, наредени прави до стената и седнали на столове около масите.

— Той не е тук — рече Коул. — Що се отнася до всички в тази стая, никога не сте го виждали.

Стаята за разпити бе пълна със столове. Дори бяха донесли допълнителна маса. Все още бях в отпуска по уважителни причини и, както се оказа по-късно, оставах ми само две седмици до напускането на полицията. Бяха минали четиринадесет дни от смъртта на най-близките ми, но досега разследването не бе довело до особени резултати. Със съгласието на лейтенант Кафърти, който по-късно се пенсионира, Коул събра всички детективи, работещи по случая. Бяха повикани и двама-трима други полицаи, считани за едни от най-добрите служители в отдел „Убийства“. Сбирката трябваше да бъде

комбинация от общо разглеждане на случая и лекция. Рейчъл Улф щеше да изнесе лекцията.

Улф имаше репутацията на добър криминален психолог. Въпреки това шефовете отказваха да се консултират с нея. Те си имаха на разположение собствен психоаналитик и психолог — д-р Ръсел Уиндгейт, но Коул веднъж бе казал за него:

— Уиндгейт не може дори и пръдня да анализира.

Той бе лицемерно, надутото копеле; на всичкото отгоре се оказа, че е и брат на главния комисар. С други думи, лицемерно, надутото копеле с връзки и влияние.

Днес се бе оказало, че Уиндгейт участва в конференция на заклетите последователи на Фройд в Тулса и Коул си бе позволил своеволието да повика Улф. Тя седеше начело на масата — строга на вид, но привлекателна жена, някъде около 30-те. Дългата ѝ червена коса падаше по раменете и тъмносиния ѝ стегнат костюм. Бе кръстосала крака. Носеше сини официални обувки.

— Всички знаем защо Птицата желае да присъства — продължи Коул. — Ако бяхте на неговото място, и вие бихте поискали същото.

Бях изнудвал и дълго придумвал Коул да ме включи в този специфичен брифинг. Бях му припомнил всички услуги, които съм му правил; всичко, което би могъл да ми дължи. Въпреки че няхах никакво право да го сторя. Но съвсем не съжалявах.

Останалите в стаята не изглеждаха убедени, че е редно да присъствам. Можех да го прочета по лицата им, по начина по който ни гледаха, как свиваха рамене или стискаха устни. Не ми пукаше. Искях да чуя мнението на Улф. Коул и аз седнахме и я зачакахме да започне.

Тя извади очила и ги сложи. Надрасканото сърце се падаше на масата между мен и лявата ѝ ръка. Улф прегледа някакви бележки, измъкна два листа от купчината и започна:

— Така, не знам до каква степен сте запознати с материята и затова ще процедирам по-бавно — спря за миг. — Детектив Паркър, може би ще ви е трудно в някои моменти — в гласа ѝ не личеше извинение. Просто излагаше известен на всички факт. Кимнах и тя продължи: — Това, с което си имаме работа, е сексуално убийство. Брутално, садистично, сексуално убийство.

Мислите ми се рееха нейде. Опипах издяланото сърце на масата с пръст. Допирът с него ме върна в действителността. Вратата леко се

открехна, зърнах федералния агент отвън. Влезе служител с поднос кафета; на поставката пишеше „Обичам Ню Йорк“. Кафявата течност смърдеше на старо, все едно бе от сутринта. Сложих си сметана. Цветът на кафето въобще не се промени. Отпих и се намръщих.

— Обичайно при сексуалното убийство е налице елемент, свързан със сексуалната активност като основа за поредица от действия, водещи до смърт — продължи Улф, като отпиваше от кафето. — Събличането, одирането, обезобразяването на гърдите и гениталиите на жертвите сочат сексуалния елемент на престъплението. Въпреки това няма показания за проникване в нито една от жертвите, било чрез полов орган, пръсти или чужди предмети. Девствената ципа на детето е непокътната, при възрастната жертва няма следи от вагинално нараняване. Освен това при убийствата е безспорен садистичният елемент. Възрастната жертва е била измъчвана преди смъртта си. Имало е одиране — именно в предната област на туловището и лицето. Като прибавим и сексуалните елементи стигаме до извода, че имаме работа със сексуален маниак садист, който получава удовлетворение от крайни физически и според мен умствени мъчения. По причини, които ще разясня по-късно, мисля, че убиецът е мъж. Смятам, че е искал майката да наблюдава мъчението и убийството на собственото си дете, преди тя самата да бъде убита. Обикновено сексуалният садист се възбужда от реакцията на жертвата към изтезанията. В този случай той е имал две жертви, целта му е била всяка от тях да бъде свидетел на мъченията на другата. Той превръща сексуалните си фантазии в насилствени действия и мъчения, които завършват със смърт.

Внезапно чух навън да се повишават гласове. Единият бе на Уолтър Коул. Не познавах другия. По едно време затихнаха. Знаех, че говорят за мен. Твърде скоро щях да разбера какво искат.

— Е, добре. Сексуалните садисти най-често нападат бели зрели жени, които не познават убиеца. Често могат да атакуват и мъже, а както и в този случай — деца. Понякога може да има връзка между жертвата и някой в живота на престъпника. Жертвите се подбират след внимателно наблюдение и следене. Вероятно убиецът е наблюдавал семейството от дълго време. Познавал е навиците на съпруга. Знаел е, че ще се забави доста, когато отиде в бара, и така ще му остави време и поле на действие, за да завърши каквото си е наумил. Мисля, че тук не

е успял да постигне намисленото. Местопрестъплението в нашия случай е необичайно. Естеството на престъплението изисква някое уединено място, където убиецът спокойно да може да се занимава с жертвата. В някои случаи престъпникът преправя жилището си с тази цел. В други той може да използва кола или микробус за място на убийството. Но интересното сега е, че той не е избрал нито една от двете възможности. Мисля, че му е допадал елементът на възможен риск. Също така смятам, че е искал да направи „впечатление“, макар че тази дума едва ли е най-сполучливата в нашия случай.

„Впечатление“ в смисъл силно да шокираш околните — все едно да носиш ярка вратовръзка на погребение, помислих си аз.

— Местопрестъплението е внимателно избрано, за да въздейства по най-мъчителния начин на съпруга, максимално да го травмира при завръщането му.

Улф май се оказа права. Може би не биваше да идвам на събирането. Със сухия си глас психоложката безпристрастно и прозаично говореше за смъртта на съпругата и детето ми, сякаш просто редеше цифри от поредната страховита статистика на който и да е от големите градове с висока престъпност. Надявах се все пак, че Улф ще подсказе, ще подхвърли или спомене нещо, което да помогне на разследването, а и в моите търсения. Две седмици са много време при професионална работа по убийство. Ако не е късметлия, след две седмици без никакъв напредък следователят започва да се суети и дълбае на едно и също място.

— Това показва, че убиецът е с коефициент на интелигентност над средното ниво и обича да играе и рискува — рече Улф. — Фактът, че е искал да има и елемент на шок, говори, че са вложени лични чувства, насочени срещу съпруга. Но това е само предположение. Статистически погледнато, общият тип на този вид престъпления е безличен. В повечето случаи разделяме местопрестъпленията на три вида: организирано или подредено, неподредено и нещо средно между двете. Организираният убиец планира убийството и избира жертвата си много внимателно. В този смисъл и местопрестъплението отразява елемент на контрол. Жертвите отговарят на определени условия: възраст, цвят на косата, месторабота, начин на живот. Употребата на въжета сега показва елемент на контрол и предварително планиране. В случаите на сексуален садизъм самият акт на убийство е силно

еротизиран. Има определен бавен ритуал, през който убиецът полага всички възможни усилия, за да запази жертвата жива колкото се може по-дълго до смъртта ѝ. С други думи, той не иска жертвите му да умрат по-бързо. Но в този случай не е успял. Детето, Дженифър Паркър, е имало слабо сърце и то е спряло след разпространението на адреналина в неговата телесна система. Нека прибавим и опита за бягство на майката и травмата на носа ѝ след удар в стената, след който тя може би временно е загубила съзнание; е, според мен престъпникът е усетил, че губи контрол над ситуацията. От организирано местопрестъплението се превръща в неорганизирано. Малко след като одира жертвите, гневът му го обзема напълно и той ги обезобразява.

В този миг вече исках да си тръгна. Бях направил грешка. Нищо добро нямаше да излезе от стоенето тук.

— Както казах по-рано — обезобразяването на гениталиите и гърдите е често срещано в този тип престъпления. Но нашият случай не се вписва в общия характер по няколко причини. Първо, според мен той ги е обезобразил след гняв и загуба на контрол. Може и да се е опитал да прикрие нещо. Например някоя част от ритуала, която се е провалила, и той е искал да ни отвлече вниманието. По всяка вероятност частичното одиране е ключът към загадката. Той се опитва да ни покаже нещо; то не е завършено според неговите стандарти, но все пак е налице.

— А откъде сте сигурна, че е бял мъж? — попита Джойнър — черен детектив, с който бях работил един-два пъти.

— Най-често извършителите на престъпления със сексуален садизъм са бели, а не черни мъже, не и жени. Бели мъже.

— Вече не си под подозрение, Джойнър — рече някой.

Избухна смях и натрупаното напрежение леко спадна. Двама-трима от присъстващите ме погледнаха. Общо взето, хората се държаха така, сякаш не ме забелязваха. Бяха професионалисти. Опитвах се да запомнят и най-дребната информация, която може да им подсказва нещо за извършителя.

След като смехът заглъхна, Улф каза:

— Проучванията показват, че около 43% от сексуалните убийци са женени. Около 50% имат деца. Не си мислете, че търсим някакъв луд самотник. Може например дори да е член на местния родителско-

учителски комитет или пък треньор на детския бейзболен отбор. Може професията му да предполага постоянни контакти на различни нива, да има опит в общуване с хората и така да избира жертвите си. Също така в миналото си може да е имал някакви антиобществени прояви. Не е задължително да са били сериозни. Следователно възможно е и да има досие в полицията. Но и това не е задължително. Често сексуалните садисти са запознати с полицейските методи на разследване или са луди по оръжията. Убиецът може да се опита да разбере как върви случаят — дали има някакви свидетели. Най-вероятно притежава чиста и добре поддържана кола — така не привлича внимание и не рискува автомобилът му да се развали някъде близо до местопрестъплението. Може да го е преправил по съответен начин, за да превозва жертвите си: дръжките на задните врати и прозорци да са махнати, багажникът да е звукоизолиран. Ако вече имате заподозрян, проверете багажника на колата му за допълнителни запаси от гориво, вода, въжета, белезници, превръзки. При обиск търсете всякакви вещи и предмети, свързани с анормално сексуално поведение и насилие: порнографски списания и филми, евтина криминална литература, вибратори, садомазохистични приспособления, женски дрехи — особено бельо. Възможно е да е взел някои от тези вещи от жертвите. Търсете дневници и ръкописи: в тях ще има подробности за жертвите, сексуални фантазии. Дори може да са описани самите престъпления. Престъпникът може да притежава полицейско оборудване и със сигурност е запознат с полицейските процедури. — Улф си пое дълбоко дъх и седна.

— Ще го направи ли отново? — попита Коул.

За миг стаята потъна в тишина.

— Да, но самата ви презумпция е погрешна — каза тя и се обърна към Коул, който изглеждаше объркан.

— Според вас това е първото му убийство. Бе ли изпълнена ПОРТП?

ПОРТП значи Програма за оценка и разкриване на тежки престъпления. Тя изисква да се попълва доклад за разкрити и неразкрити убийства или опити за убийства, особено където има отвличане, където изглежда, че липсва мотив или са сексуално ориентирани. Докладите се изпращат в Националния център за тежки престъпления в академията на ФБР в Куантико. Там информацията се

обработка и се сравнява с базите данни от предишни престъпления, за да се използва при съставянето на криминален профил на убиеца.

— Да, изпратихме доклад — отговори Коул.

— Изискахте ли профил?

— Да, но начинът на извършване на убийствата не съвпада с никои досега заведени данни на ФБР. Особено одирането на лицата.

— И какво за лицата? — отново се обади Джойнър.

— Все още се опитвам да разбера — рече Улф. — Някои убийци си взимат сувенири от жертвите. В нашия случай може да има някакъв псевдорелигиозен или жертвен елемент. Съжалявам, но все още не съм сигурна.

— Значи мислите, че може да е извършил нещо такова и преди? — попита Коул.

Улф кимна.

— Може би. Ако е убивал и преди, той е скривал телата и сегашните убийства представляват промяна в поведението му. Може преди да е убивал тихо и неочевидно, а сега да иска да привлече общественото внимание. Но тъй като убийствата не са сполучливи от негова гледна точка, може да пожелае да се върне към предишния си метод. Има и друга възможност — да изпадне в период на летаргия и да спре за известно време. Но ако искате да прогнозирам — според мен сега той планира следващия си удар много внимателно. Последния път е допуснал много грешки и мисля, че не е постигнал желанието от него ефект. Но следващия път няма да сгреша. Ако преди това не го хванете, следващия път ще направи търсенето от него впечатление.

Вратата се отвори, влезе Коул с двамина.

— Това са специален агент Рос от ФБР и детектив Барт от отдел „Обири“ — представи ги Коул. — Барт работи по случая Уотс, а агент Рос се занимава с организираната престъпност.

Отблизо костюмът на Рос изглеждаше още по-скъп, всъщност бе правен по поръчка. До него Барт, облечен в яке от „Джей Си Пени“^[1], бе като беден провинциалист. Двамата застанаха един срещу друг до масата и ми кимнаха. Коул седна. Същото направи и Барт. Рос остана прав.

— Нали не криеш нищо от нас? — попита Коул.

— Не — отвърнах. — Знаете толкова, колкото и аз.

— Според агент Рос Сони Ферера е отговорен за убийствата на Уотс и приятелката му. Освен това смята, че си спестяваш част от информацията.

Рос зърна нещо на ръкава си и погнусено го изтръска с върха на пръстите. Неволно помислих, че си представя мен.

— Просто няма причина Сони да убива Оли Уотс — отговорих. — Става дума за откраднати коли и фалшиви номера. Не е възможно Оли да е знаел нещо важно за дейността на Сони. В съда щяха да го претупат за десетина минути.

Рос пристъпи напред и седна на ръба на масата.

— Интересно е, че пак се появяваш след толкова време. Колко месеца минаха оттогава — шест или седем? Щом се появиш, и вече сме до гуша в трупове — рече той, все едно не бе чул и дума от казаното от мен.

Бе на около 40–45 години и изглеждаше в добра форма. Но лицето му бе набраздено от множество бръчки. Май не бяха от лесен и щастлив живот. Улрич ми бе говорил за него, когато напускаше Ню Йорк, за да поеме новия си пост — заместник главен агент на клона на ФБР в Ню Орлиънс.

Стана дяволски тихо. Рос се опита да ме смути с поглед. Най-накрая отегчено погледна встрани.

— Агент Рос мисли, че не си ни казал всичко — повтори Коул. — Исква да те поразпита, просто ей така.

Изражението му бе неутрално, очите — невъзмутими. Рос пак ме бе зяпнал.

— Агент Рос е цял стражник. Като почне да ме притиска, бог знае какво мога да си призная.

— Това доникъде няма да ни доведе — отрони сухо Рос. — Господин Паркър очевидно не желае да сътрудничи и аз...

Коул го прекъсна с ръка.

— Може ли да ни оставите насаме за малко, господа? Изпийте по кафе или нещо подобно — предложи той.

Барт сви рамене и излезе. Рос остана седнал на масата, понечи да каже нещо, но изведнъж се изправи рязко и бързо напусна стаята, като тресна вратата след себе си. Коул въздъхна дълбоко, отпусна вратовръзката си и разкопча горното копче на ризата.

— Не се дърви толкова на Рос. Ако поиска, може да ти излее тон лайна на главата. А и на моята.

— Казах ти всичко, което зная за случая. Бени Лу може да знае повече, макар че се съмнявам.

— Вече говорихме с Бени Лу. Твърди, че не знае нищо. Нищо, разбираш ли ме? Той не чатка кой е президентът, а ти искаш нещо друго...

Коул въртеше химикалка в ръка.

— Нали го знаеш: „Хей, кво ста’а, тва си е бизнес, мама му...“ — имитираше доста добре бръщолевичите на Бени.

Усмихнах се, напрежението малко се разпръсна.

— Кога се върна?

— Преди една-две седмици.

— И какво правиш?

Какво можех да му отговоря: че бродя по улиците по местата, където сме ходили с Дженифър и Сюзън? Как да му кажа, че зяпам през прозореца на апартамента и мисля за убиеца — къде ли е той? Как да му обясня, че приех работата от Бени Лу, защото ме е шубе. Боя се, че ако не върша нещо, някоя вечер ще си тегля куршума.

— Нищо особено. Мисля да се срещна с някои от старите информатори. Може да са узнали нещо ново.

— Няма нищо ново, поне при нас. Ти да не си научил нещо?

— Не.

— Мога ли да те помоля да зарежеш тези неща, а, Птицо?

— Не. Изплюй камъчето, Уолтър.

— В момента тук не е най-подходящото място за теб. Знаеш защо.

— Така ли? Наистина ли знам?

Коул ядно и със сила захвърли химикалката на масата. Тя се претърколи до края ѝ и се задържа току преди да падне на пода. За миг помислих, че ще ме удари, но след секунди гневът изчезна от погледа му.

— Пак ще говорим.

— Добре. Няма ли да ми покажеш някои неща?

На бюрото виждах докладите от отдел „Балистика и огнестрелни оръжия“. Пет часа бяха съвсем кратко време да се направят проби, да

се напише пълен доклад. Но, изглежда, агент Рос спешно получаваше всичко, което пожелаеше.

Посочих документите.

— Какво казват балистиците за куршума от тялото на убиеца?

— Не е твоя работа.

— Уолтър, видях как умря онзи тип. Стрелецът от колата гръмна и по мен — куршумът буквално мина през стената. Като през масло. Някой има особен вкус към тежки оръжия.

Коул мълчеше.

— Не може да се купи подобно пушкало и да не се разчуе — рекох. — Ако ми пуснеш нещичко... я следа, нишка, може и да открия нещо повече.

Коул помисли за миг и започна да рови в книгата на доклада.

— Двуграмови, картечни патрони, но калибърът е 5,7 милиметра.

Подсвирах.

— Значи смален калибър — от пушечните. Наистина ли е стреляно с леко оръжие?

— Куршумът е пластмасов, но има метален кожух, при попадение не се деформира. Кофти работа. Проникне ли в човешко тяло, променя си центъра на тежестта, преобразува енергията си и излиза с много по-малка скорост.

— А куршумът, който пробие стената?

— Според балистиците се е движил с начална скорост при излизане от цевта около 650 метра в секунда.

Подсвирах. Изключително бърз куршум.

Деветмилиметровият „Браунинг“ изстрелва осемграмови патрони със скорост 350 метра в секунда.

— Също така предполагат, че това нещо ще мине през бронирана жилетка „Кевлар“ като през оризова хартия. Ако е изстреляно от двеста метра, ще пробие и дебела стена.

Дори „Магнум“ 44 калибър, може да пробие брониания кевлар само от много близко разстояние.

— Но удари ли мека цел...

— Спира те на място и... зная.

— Американско производство ли е?

— Не е. Според оръжейните експерти е европейско — белгийско. Нарича се „Five-seveN“ — с голямо F и голямо N — по името на

производителя — F. N. Herstal за антитерористични действия и операции за освобождаване на заложници. Но за пръв път се появява в ръце на хора извън национални служби за сигурност.

— Свързахте ли се с производителя?

— Ще опитаме, но май ще изгубим следата при прекупвачи, посредници и прочие.

Изправих се.

— Ще поразпитам тук-там.

Коул вдигна химикалката и заканително размаха пръст като недоволен учител, който се кара на най-големия тарикат в класа.

— Рос все още ти е много навит.

Извадих писалка, взех листче от бюрото, написах номера на клетъчния си телефон.

— Винаги е включен. Мога ли да си вървя?

— При едно условие.

— Казвай.

— Довечера искам да дойдеш у нас.

— Съжалявам, Уолтър, но вече не съм по светските посещения.

Той, изглежда, се засегна.

— Не бъди такъв задник. Не говорим за светско гости. Ела или ще оставя Рос да те опандизи до Деня на страшния съд. И няма да си мръдна пръста дори.

Тръгнах да си ходя.

— Сигурен ли си, че ни каза всичко? — рече Коул на гърба ми.

Не се обърнах.

— Казах всичко, което можех, Уолтър.

Кое то си беше самата истина, поне технически погледнато.

Бях открил Емо Елисън 24 часа по-рано.

Емо живееше в гаден хотел в източен Харлем, където единствените посетители са проститутки, ченгета или престъпници. На рецепцията имаше бронирано стъкло, а в нея нямаше никой. Качих се и почуках на вратата на Емо. Никой не отговори, но май чух как прищрака пистолет.

— Емо, аз съм — Птицата. Трябва да поговорим.

— Не знам нищо — каза Емо през вратата. — Няма к'во да ти кажа.

— Нищо още не съм те и питал. Хайде, отвори вратата. Дебелият Оли е загазилен. Може би ще мога да му помогна. Пусни ме.

Миг тишина, после чух звука на верига. Вратата се отвори, пристъпих вътре. Емо стоеше до прозореца, но все още държеше пистолет. Затворих.

— Ютията не ти трябва — рекох.

Емо погледна оръжието и го остави на нощното шкафче. Май без него се чувстваше по-удобно. Патлаците не му бяха в стила. Забелязах, че пръстите на лявата му ръка са превързани. По превързката бяха избили жълти петна.

Емо беше слаб, блед мъж на средна възраст. Пет години бе работил за Дебелия Оли. Като механик бе средна ръка, но беше лоялен и знаеше кога да си трае.

— Знаеш ли къде е?

— Не се е обаждал.

Мъчително се отпусна на ръба на добре оправеното легло. Стаята бе чиста и миришеше на дезинфектант. По стената имаше една-две драсканици. На рафтове внимателно бяха подредени книги, списания, лични вещи.

— Чух, че работиш за Бени Лу. Защо?

— Все пак е работа — отговорих.

— Хванеш ли Оли, мъртъв е. Ега ти работата.

Облегнах се на вратата.

— Може и да не го хвана. Бени Лу може да си позволи загубата. Но ще ми трябва добра причина да не го правя.

Вътрешна борба се изписа по лицето на Емо. Затърка нервно ръце — една в друга и дори веднъж-дваж погледна към пистолета. Видимо го бе страх.

— Защо побягна Оли, а, Емо? — попитах внимателно.

— Казвал ми е, че си свестен, готин човек — рече. — Така ли е наистина?

— Не знам. Но наистина не искам Оли да пострада.

Емо ме изгледа продължително. Май се опитваше да вземе решение.

— Пили беше. Пили Пилър. Познаваш ли го?

— Зная го.

Пили Пилър бе дясната ръка на Сони Ферера.

— Той обикновено идва един-два пъти месечно и взима някоя кола. Връща я след няколко часа. Всеки път — различна. Оли бе сключил тая сделка да не плаща рекет на Сони. Слагаме фалшиви номера и е готова за Пили. Миналата седмица Пили дошъл, взел кола и се чупил. Аз не бях там, същата вечер пристигнах късно, понеже бях болен. Имам язва. Когато пристигнах, Пили вече го нямаше. Както и да е, минава полунощ, седим си с Оли и говорим за туй-онуй. И както чакаме Пили да върне колата, по едно време нещо отвън ТРЯЯЯС!!! Излизаме — Пили набил автомобила в портата, той самият се захлупил на кормилото. Предницата намачкана, ама и на други места, затова решаваме, че се е тряскал и другаде и не е изчакал ченгетата... Тиквата му нарязана, по челото рани — където се е ударил в предното стъкло, в купето много кръв... както и да е, избутваме с Оли колата в двора и той се обажда на един познат лекар. Оня казал да му откараме Пили. А нашият не помръдва и е адски пребледнял. Тогава Оли го качи на своята кола и го закара, но докторът настоял да го води веднага в болницата, понеже черепът му бил пукнат.

Сега думите просто потекоха като порой от Емовата уста. Веднъж като започна, вече спиране нямаше. Искаше да си излее всичко от душата, да му падне товарът от гърба. Сякаш щеше да падне, ако изреди всичко на глас.

— Във всеки случай Оли се опънал и се скарали, но докторът знаел една по-специална клиника — частна, където въпроси не задават и Оли се съгласил. Лекарят се обадил там, а Оли се върна, за да види какво да правим с колата. Позвъни на Сони, но никой не се обаждаше. Колата си е прибрана в двора, обаче знаеш ли? Не иска да я държи, защото ако е нещо, свързано с ченгетата, ега ти номера! Затова се уплаши, обади се на дъртия на Сони и му изпя какво е станало. А дъртият му казва да си трае, сега ще прати човек — да прибере колата, страшно няма. Тогава Оли излезе да я дръпне по-назад, но като се прибра, на вид бе по-зле и от Пили. Побелял, целият трепери, казвам ти — като болен. Питам го — „Кво стана бе?“, обаче той ми повтаря само едно — да се чупя и да си държа човката затворена. Питам го пак, той само това си знае — „Чупи се — вика — и си трай, защото майката си...“.

— И какво стана после?

— После — нищо. Само чух по-късно, че ченгетата пристигнали и направили обиск, след това на Оли му платиха гаранцията и той го духна. Ей ти на — честен кръст, това е всичко, което зная...

— Е, тогава защо ти е патлакът?

— Ами... преди ден-два се появи един от хората на дъртия дон. Боби Шиора. Питаше за Оли, искаше да знае дали съм бил там онзи ден, когато се появи Пили. Казвам му „Не, не съм бил“, ама той ме гледа особено и не вярва...

И Емо се разплака. Вдигна ръка и започна да развързва един от превързаните си пръсти. Бавно, внимателно.

— Откара ме с него насила.

Поднесе към мен развързания пръст. Ясно видях белега — кръгъл с огромен подут мехур от изгаряне, който видимо пулсираше.

— Със запалката от колата... Държи ми ръката, гледа ме страшно и ме гори... и пита ли, пита... със запалката на колата...

Двадесет и четири часа по-късно Оли Уотс бе мъртъв.

---

[1] Американска марка на спортни артикули. — Бел.прев. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Уолтър Коул живееше в Ричмънд Хил — най-стария от Седемте сестри, както наричаха кварталите на Куинс^[1]. Бил е застроен през осемдесетте години на миналия век и още тогава е имал център и малък площад; вероятно е изглеждал като голямо село, когато родителите на Коул са се преселили там от Джеферсън Сити в навечерието на Втората световна война. Коул запази старата семейна къща, северно от „Миртъл авеню“ — на 113-а улица, когато родителите му се преместиха във Флорида. Почти всеки петък той и съпругата му Лий вечеряха в „Траянгл Хофбрау“ — стар немски ресторант на авеню „Джамайка“, а през лятото редовно се разхождаха в гъстите гори на Форест Парк.

Пристигнах в дома на Коул малко след девет часа. Той ми отвори вратата и ме отведе в работната си стая — помещение, което всеки по-слабо образован от Уолтър човек би нарекъл свой кабинет, макар че тази дума не би била справедлива спрямо неголямата, но извънредно качествена библиотека, събирана за горе-долу половин век от жадни за добри книги читатели. Там до дебели томове съдебна медицина, трудове по разновидностите на сексуалните престъпления и психология на престъпника стояха биографиите на Кийтс и Сент Екзюпери. Фенимор Купър бе поставен до Борхес; Бартелм^[2] се мъдреше непохватно сред няколко томчета на Хемингуей.

На бюрото, чийто плот бе облечен в кожа, седеше неголям макинтош. Стори ми се, че моделът е „Пауърбук“. Встрани имаше три шкафа, може би с документация. По стените висяха картини на местни художници, а в ъгъла, в малък остъклен бюфет бяха изложени разни трофеи и награди от състезания и шампионати по стрелба. Бяха сбутани една до друга в малкото пространство, без особен ред, сякаш Уолтър държеше на тях и се гордееше с уменията си, но пък го бе срам от самата му гордост. Прозорецът бе открянат, отвън долиташе уханието на прясно окосена трева. Чуваха се гласове на деца — играеха хоккей на трева в топлата вечер.

Вратата се отвори, влезе Лий. Тя и Уолтър бяха женени вече двадесет и четири години; споделяха всичко в живота си с лекота и красотата, които ние със Сюзън не бяхме успели дори и поне малко да наподобим, даже и в най-добрите ни времена заедно. В черните джинси и бялата блуза Лий криеше фигура, издържала на раждането и отглеждането на две деца, пък и на голямата любов на Уолтър към ориенталската кухня. Катраненочерната ѝ коса бе прибрана в конска опашка; в нея проблясваха сиви кичури — същински лунни лъчи, разиграни върху тъмна водна повърхност. Наведе се да ме целуне леко по бузата и ме прегърна през рамо. Докосна ме ароматът на лавандула и аз усетих, не за пръв път, че винаги съм бил малко влюбен в Лий Коул.

— Радвам се да те видя, Птицо — рече тя и постави ръка на бузата ми. Но загрижените очи и бръчките на челото никак не вървяха с усмивката ѝ. Тя погледна Уолтър и нещо неизказано премина между тях.

— След малко ще ви донеса кафе — каза и излезе, като тихо затвори вратата след себе си.

— Как са децата? — попитах, а Уолтър си наля чашка „Редбрест“ — ирландско уиски. От старото, истинското, дето го продаваха едно време в шишета с винтова метална капачка.

— Добре са — неопределено отвърна той. — Лорийн все така не се чувства добре в гимназията. Елън ще следва право в Джорджтаун тази есен. Поне един член на семейството да разбере как действа тази пуста система.

Поднесе чашката към носа, вдъхна уханието на питието и после бавно отпи. Неволно преглътнах и ужасно ми се допи.

Уолтър забеляза смущението ми и се изчерви.

— Брей, майка му стара — измънка, — ужасно съжалявам.

— Няма нищо — отвърнах. — Точно от добра терапия имам нужда. Пък и разбрах, че още ругаеш у дома.

Лий много мразеше псувните и да се ругае в къщата, особено пред децата, дори и с най-безобидни думи; най-редовно повтаряше на Коул, че до вулгаризми на речта и в поведението прибъгват само дебелиците. Уолтър кимаше и обичайно вадеше все един и същи контрааргумент: че Витгенщайн^[3] веднъж размахал ръжен срещу опонента си в разгара на философски спор. Това в неговите очи бе

добро доказателство, че възпитаният и ерудиран подход в спора невинаги е достатъчно експресивен дори и за най-великите хора.

Коул пристъпи към коженото кресло до камината и махна с ръка към мен да се настаня в отсрещното. Влезе Лий с кафетата на сребърен поднос, заедно с купички захар и сметана, но почти веднага излезе, като хвърли загрижен поглед към Уолтър. Сигурен бях, че са разговаряли за мен преди да дойда, те тайни един от друг нямаха. От неспокойното им поведение все повече ми ставаше ясно, че са обсъждали нещо извън загрижеността си за моето добро.

— Да не искаш да седна под лампата? — попитах невинно и нещо като усмивка пробяга по лицето на бившия ми партньор, но веднага изчезна. С бързината на летен вятър.

— През последните няколко месеца чувам разни неща — започна той и се загледа в чашката с алкохола, като ясновидец в кристалното си кълбо.

Аз мълчах.

— Зная, че си ходил при федералните, използвал си стари връзки, за да ти позволят да надникнеш в някои досиета. Разбрах, че се опитваш да намериш човека, който уби Сюзън и Джени.

Погледна ме в очите за пръв път, откакто бе започнал да говори.

Нямах какво да кажа, затова налях кафе и на двамата, поех едната чашка, отпих. Бе истинска ява, черно и силно. Въздъгнах.

— Защо ми ги говориш тези неща?

— Защото искам да разбера защо си тук, защо си се върнал? Не зная също какъв си станал, в какво си се превърнал... ако са верни приказките, които чувам.

Преглътна и аз го съжалих. Съжалих го за нещата, които трябваше да каже, за въпросите, които бе длъжен да ми зададе. Дори и да имах отговорите на някои от тях, пак не бях сигурен дали съм готов да му ги кажа. Или дори дали Уолтър би пожелал да ги чуе. Отвън децата бяха свършили играта и се бяха прибрали. Мракът бе вече пълен, както и тишината. Всичко бе замряло, въздухът бе сякаш замръзнал и думите на Уолтър прозвучаха като поличба.

— Казват, че си намерил убиеца — изтърси той и този път в гласа му нямаше колебание. Сякаш бе събрал нужната сила да каже каквото има да ми казва.

— Намерил си го и си го убил. Вярно ли е?

Миналото е капан. Клопка, в която си попаднал и оттам излизане няма. Позволи ти да помръднеш малко, да се обърнеш, да пристъпиш встрани и веднага те дърпа обратно. Пускане няма. Все повече и повече неща намирах в този град — любими ресторанти, книжарници, паркчета с чудесна сянка, дори сърца, издялкани в стари дървени маси — които да ми напомнят за онова, което бях загубил.

Сякаш всеки миг на забрава бе предателство към тяхната памет. И така пътувах от настоящето към миналото, пързях се по леда на спомена — напред, назад, към онова, което беше, и онова, което никога вече няма да бъде.

И ето, въпросът ме връща обратно назад, към друг въпрос, този на Улрич — в миналогодишния април и отново в Ню Орлиънс.

Улрич седи на една от задните маси в „Кафе дьо Монд“, до автомат за дъвки, с гръб към главната сграда. Пред него дими кафе с мляко; донесли са му и чиния топли кифлички, поръсени с пудра захар. Край боядисаните в зелено и бяло павилиони на кафенето се точи върволица хора, забързани към катедралата или площада „Джаксън“.

Облечен е в светлокафяв, евтин костюм, копринената вратовръзка е поразтеглена и избеляла. Улрич явно нехае за облеклото: горното копче на ризата е разкопчано, възелът на връзката разхлабен, самата тя — увиснала като смъкнато наполовина знаме. Подът около него е побелял от пудра захар, както и видимите части от седалката на зеления му пластмасов стол.

Улрич е заместник главен агент, втори по ранг човек в местното бюро на ФБР, офисът е на улица „Пойдра“ 1250. Той е също един от малцината от полицейското ми минало, с които поддържам връзка. Всъщност срещна ли федерални агенти, у мен спонтанно възниква буйно желание да проклинам деня, в който е роден Хувър^[4]. А Улрич е изключение, нещо много повече — мой приятел. В дните след двойното убийство той остана солидарен с мен, подкрепи ме морално, не зададе въпроси. И най-важното — не изрази съмнения. Спомням си ясно деня на погребението — той седи до гроба, с подгизнал от силния дъжд костюм, а от периферията на широкополата му мека шапка на тънки струйки тече вода. Така и ще го запомня — тази сцена е силно

запечатана в съзнанието ми. Скоро след това го преместиха в Ню Орлиънс, но то бе за добро. Бе повишение в резултат на успешното му служебно представяне в поне три други местни клона на бюро. Оцениха и способностите му да запазва спокойствие дори и в бурното криминално ежедневие на Ню Йорк, където работеше в Манхатън.

Бе се развел още преди дванадесет години. Бракът му се оказа пълен провал, съпругата му бе настояла да си възвърне моминското име. Казва се Карън Стот и живее в Маями с художник декоратор, за когото се омъжи неотдавна. Улрич има дъщеря на име Лайза. Разказвал ми е, че днес благодарение на героичните дивотии на майка си, Лайза е член на някаква религиозна секта в Мексико. Тя е само на 18 години. Видимо майка ѝ и новият ѝ съпруг въобще не се интересуват от нея, за разлика от самия Улрич. Той обаче, въпреки цялата си привързаност към момичето, досега не е събрал сили да превърне любовта си в нещо по-конкретно, като например финансова или друга подкрепа.

Сега ми се вижда понапълнял в сравнение с предния път. Изпотил се е силно и окосмената му гръд се вижда през мократа риза. Мънички капчици пот се стичат по гъстата, вече посивяваща коса, за да се търкулнат надолу, към гънките на врата. За едър човек като него луизианското лято вероятно е повече от мъчение. Може би има смешен външен вид, дори понякога се държи като клоун, но никой от онези, които го познават, не би посмял да го подцени. Всъщност в миналото някои хора го бяха взели на майтап и сега гният по разни поправителни институции и затвори или пък в майката земя — ако може да се вярва на някои слухове.

— Да ти имам връзката — казвам.

Тя е светлочервена, украсена с ангелчета и агънца.

— Наричам я метафизична вратовръзка — спокойно отвръща Улрич. — Моята връзка тип Джордж Хърбърт^[5].

Здрависваме се. Улрич се изправя и изтърсва от ризата трошите от изядените вече кифлички.

— Проклетата досада, навсякъде се бутат — изтърсва той. — Когато умра, вероятно и в задника ми ще намерят трохи.

— Благодаря ти — отвръщам. — Ще запомня тази ценна мисъл.

Покрай нас пробягва келнер с азиатски очи и бяла хартиена шапка и аз си поръчвам кафе.

— Зелаете кифлички, съл? — пита момчето.

Улрич се ухилва. Казвам на келнера, че ще мина без кифличките.

— Как я караш? — пита ме Улрич и отпива богатирска глътка вряло кафе, която би попарила гърлото на всеки по-незначителен човек.

— Добре съм. При теб как е животът?

— Както винаги: завиват го в скъпа хартия за подаръци, връзват го с червена панделка и хоп! — връчват го на някой друг.

Засмивам се.

— А онази... как ѝ бе името? Джуди ли беше? Джуди — медицинската сестра, а? Още ли живееш с нея?

Лицето му се сгърчва в неприятна гримаса, сякаш в кифлата е намерил изпечена хлебарка.

— Джуди Хахавата, искаш да кажеш, нали? Разделихме се. Отиде за една година на работа в Ла Хоя^[6], може би и за повече. Чакай да ти разкажа. Значи, казвам ѝ преди... има-няма два месеца, че ще я водя на романтична ваканция. Ще си вземем стаичка в някое скъпо хотелче в Стоу, за по двеста долара на нощ, ще си живеем гот, на отворен прозорец, нали загреваш — чист въздух, пасторална обстановка и прочие. Е, както и да е — отиваме там, а мястото е старо, казвам ти, антика, по-дърта и от патката на самия Моисей: тъмно дърво, махагон, антични мебели, легло като футболно игрище — десет млади мацки ще се загубят в него, ти казвам! Джуди Шантавата обаче преbledнява, разбираш ли. Става по-бяла и от задника на бяла мечка и почва да се дърпа. Бяга ми, чаткаш ли? И знаеш ли какво ми казва?

Учтиво изчаквам.

— Съобщава ми, че съм я убил в същата тази стая, в някакъв си неин предишен живот! Значи, дърпа се, отстъпва към вратата, хваща се за дръжката и ме гледа, сякаш очаква да се превърна в Сина на Сам^[7]. Два часа отиват да я успокоя и после пак не желае да си легне с мен. Не ми бута, знаеш. И какво? Накрая аз си лягам да спя на някаква си кушетка в ъгъла. И да знаеш от мен — онези мебели може би изглеждат като милиондоларова инвестиция, обаче в тях удобство колкото на бетонена плоча. По гот е да спиш на цимент, искам да кажа.

Поглъща последната кифла и попива потта по лицето си със салфетка.

— Има още. Ставам аз посред нощ да се изпикая и я виждам — седи на леглото, съвсем будна, хванала настолната лампа в ръка и ме

гледа диво. Готова, знаеш, да ме тресне по главата, ако се приближа до нея. Е, какво да ти разправам повече. Тази случка слага край на всякакви страсти и привличане между нас двамата. Плащам на следващата сутрин и си тръгвам, но съм вътре поне с хилядарка. Ама пък има и нещо весело, да знаеш! Нейният психоаналитик, който работи с регресивни терапии, умник някакъв, ѝ дава чуден съвет. Дава ѝ акъл да ме съди за нанасяне на телесни увреждания в минал живот! Значи, тия тарикати смятат да ме прекарат — да им стана морско свинче, манекен за проба дали ще си пробутат гяволъка в някой съд! Тестени глави, дявол да ги вземе! Празнотиквеници, гледат по някой документален филм по кабелната и се мислят за Клеопатра или Уилям Завоевателя^[8].

И на Улрич очите му се навлажняват, вероятно при мисълта за загубената хилядарка и за номерата, които Съдбата играе на търсещите некомплицирани секс хора.

— А Лайза напоследък обаждала ли се е?

Сега лицето му наистина помръква, той махва с ръка.

— Все още е с онези Христови манияци от сектата. Когато ми позвъни за последен път, бе да ми каже, че кракът ѝ се оправил и да поиска още мангизи. Ако „Исус спасява!“, както им е девизът на онези сектанти, вероятно някой му е вързал бизнеса с банките и спестовните каси.

Лайза си бе счупила крака предната година в инцидент с ролкови кънки, малко преди да намери истинския Бог в лицето на сектата. Улрич обаче смяташе, че тя продължава да страда от установеното тогава от лекарите мозъчно сътресение.

Изведнъж се заглежда в мен с присвити очи и констатира:

— Ама ти май не си добре, а? Така ли е?

— Жив съм, тук съм. Какво повече? Ти имаш ли нещо за мен?

Издува бузи и бавно изпуска въздуха, сякаш по този начин си подрежда мислите.

— Има една жена, малко далеч се пада — чак в енорията Сейнт Мартин. Стара креолка. Тя вижда разни неща, има дарба, както казват местните. Умее да прогонва гри-гри — това са злите духове, дивотии някакви, знаеш. Лекува болни деца, събира разделени влюбени, прави магии. Има видения. Посещават я разни духове.

Спира и се облизва, после пак се взира в мен.

— Ясновидка, а?

— Вещица, ако вярваш на местните хора.

— А ти вярваш ли им?

— Тя е... абе, помагала е на закона веднъж-дваж в миналото според местните ченгета. Аз с нея досега не съм си имал вземане-даване.

— А сега?

Кафето ми пристига, Улрич поръча още за себе си.

Мълчим, докато келнерът се отдалечи, и Улрич пак изпива половината от новодонесеното вряло кафе на един дъх.

— Има десетина деца и хиляди шибани внуци, правнуци и праправнуци. Някои от тях живеят при нея или наблизко до къщата ѝ, така че тя никога не е сама. Има по-голямо семейство и от Авраам, библейския патриарх.

Усмивва се, но това е по-скоро сянка на усмивка, която отлита бързо като прогонена птичка. Отлита като предупреждение за онова, което тепърва предстои да чуя.

— Та тя казва, че момиче било убито неотдавна в заблатеното устие на някаква река до къщата ѝ, по-скоро в мочурищата, където едно време върлували батарийските пирати. Съобщила на шерифа, ама неговите хора не обърнали особено внимание. Тя не казва точно място, само твърди, че младо момиче било убито нейде в блатата. Видяла го в свой сън. На шерифа много му пука за нейните сънища. Не е направил нищо досега. Е, май не е точно така. Наредил на местните да си отворят очите и после забравил за случката.

— Е, защо ми го разправяш това? Ново развитие ли има?

— Дъртата твърди, че нощем чувала момичето да плаче.

Струва ми се, че Улрич е притеснен по някаква причина от това, което ми разказва, дори може би изплашен. Но не съм сигурен. Във всеки случай той поглежда към прозорците на кафенето и трие лице с гигантска и оваляна носна кърпа.

— И още нещо има... — сгъва кърпата и я прибира в джоба на панталона. — Твърди, че лицето на момичето било изрязано. — Въздъхва дълбоко и добавя: — И било ослепено, преди да умре...

Движим се в северна посока, минаваме шосе I-10, сменяме изходите от време на време. Оставяме зад себе си пазарния комплекс и продължаваме към Западен Батън Руж. По пътя има паркинги за камиони, игрални къщи, а баровете навсякъде са претъпкани с бели работници от петролодобива или чернокожи. Всички до един поркат едно и също долнопробно уиски или евтина, разредена южняшка бира. Духа горещ вятър, носи тежък дъх от тресавищата, шиба силно клоните на дърветата. Те се мятат нагоре-надолу и въздишат. После пресичаме и се качваме на „Ейчафалея“ — шосето, дигнато на носещи греди, надълбоко набити в мочурищата. Всъщност вече се намираме в едноименните тресавища. И в дълбоко провинциална Южна Луизиана, в истинската родина на старите френски заселници. Наричат ги кейджуни или кажуни и са френскоговорещи.

Тук съм бил само веднъж в миналото — когато със Съюзън бяхме по-млади, доста по-щастливи хора. Сега минаваме по Хендерсън Ливай Роуд, покрай знака на Макджий и малкия док. Тук сме обяждали веднъж със Съюзън: аз някакво безвкусно пиле, тя — пържола от алигатор, която би затруднила храносмилането на всеки нормален негов събрат. После един от местните кейджуни ни бе извел на обиколка с лодка из тресавищата, където пътувахме през истинска гора от потопени кипариси.

Слънцето залязваше бавно и кърваво над водната шир; превръщаше туловищата и клоните на дърветата в мрачни силуети с обвинително насочени в небето мъртвешки пръсти. Тогава го възприехме като съвсем друг свят, нямащ нищо, ама нищо общо с града — разлика колкото между Луната и Земята. Този свят носеше силен еротичен заряд — усетихме го и двамата като електрическо изпразване помежду ни; с изпотените си в зноя тела и полепналите по тях дрехи, с капчиците ситна пот по веждите ни. И когато се върнахме в хотела в Лафийе, се любихме жадно и с някаква дива стръв, която няма нищо общо с нормалната любов. Мокрите ни тела се движеха в буен, едновременен ритъм, а жегата в стаята бе гъста като вода.

Този път аз и Улрич не стигаме чак до Лафийе, до мотелите и бензиностанциите, до прочутите деликатеси на Прежан, превъзхождащи, както казват, тези в Рандол. Е, пък там и атмосферата не е същата, казват същите източници. Там свирят креолски оркестри,

местни и туристи заедно пият студена бира, правена с вода от изворите Абита, бодват мезе от речна риба.

Улрич излиза от магистралата и отбива в двупосочно шосе, което известно време се вие из блатистата местност, сетне преминава в черен път с нещо като коловози. Този път е осеян с дупки, пълни с тъмна смърдяща течност, а наоколо жужат рояци гадни насекоми. Отляво и отдясно на пътя има върби и кипариси, тук-таме от тъмната вода стърчат мъртвите трупове на други дървета, сякаш реликви от минало столетие. Покрай бреговете са разпрострели широки листа водните лилии и когато Улрич забавя, забелязвам костурите в сенките им отдолу; те въртят опашки и от време на време подават усти на повърхността.

Слушал съм разкази за Жан Лафет^[9] и неговите главорези; те лагерували нейде по тези места. Днес други, по-модерни разбойници са заели същите скривалища — тук крият марихуаната и хероина, които продават на баламите от градовете. Тук има и множество тъмни, зеленикави гробове на незнайни жертви — заклани, застреляни, разкъсани; телата на убитите от векове подхранват вечния растеж на природата и тежкия аромат на зелената растителност наоколо.

Колата завива отново и стигаме до място, където кипарисите образуват нещо като арка над пътя. Следва дървен мост, той пращи и пъшка под автомобила. Боята по дървото му се лющи и пада, а то придобива неясен цвят. Във фантомния полумрак отсреща забелязвам фигура, която ми се вижда гигантска в светлика на залеза; бели като яйчен белтък очи в сянката под дърветата ни следят внимателно, докато минаваме.

— Видя ли го? — пита Улрич.

— Кой е този?

— Най-малкият син на дъртата. Те Жан, му вика тя. Жан Пти — малкия Жан. Доста е бавен в мисленето, но пък ѝ е верен пазач. Всъщност всичките ѝ деца са такива.

— Всичките ли?

— Ами в къщата има общо шест души. Старата, синът ѝ, три деца от брака на втория ѝ син — той е починал със съпругата си в катастрофа миналата година — и една от дъщерите. Освен това има още петима синове и три дъщери и всички те живеят не по-далече от

пет мили оттук. Пък и местните хора също се грижат за нея. Тя тук е нещо като матриарх. Голяма магия.

Поглеждам го да разбере дали в думите си влага ирония. Не. Напълно е сериозен.

Излизаме от горичката и пристигаме на разчистено място — полянка пред дълга едноетажна къща, издигната над земята на къси колони от обелени дънери. Изглежда стара, но построена с мерак и любов; дебелите стволоче са подбрани грижливо — еднакви по дебелина, без чепове, пасващи отлично в подреждането. Дървените плочи на покрива също говорят за майсторска ръка. Те са здрави, много стабилно сложени; тук-там се вижда някоя по-тъмна — това е поредната сменена. Вратата е отворена, има мрежа против насекомите; столове и детски играчки колкото искате — на чардака, който минава по дължината на фасадата и завива някъде отзад. Именно оттам долитат детски гласове и пляскане на вода.

Тънката рамка с мрежата се открява и пред нас пристъпва дребно стройно момиче, не — жена на тридесетина години с деликатни черти и буйна тъмна коса, вързана на конска опашка отзад. Кожата ѝ е с цвят на светло кафе. Но когато излизаме от колата и приближаваме, забелязвам, че фината отдалеч кожа е белязана с типичните за едра шарка дупчици. Изглежда, познава Улрич, защото когато тръгвам напред, мигом отстъпва и задържа вратата, за да мога да вляза. Обръщам се, но Улрич не ме следва. Питам:

— Няма ли да влезеш?

— Изобщо не съм те водил тук, в случай че някой се интересува. При това не желая да я виждам — мен все едно ме няма — отвърща ми той.

Сяда на стол на чардака и вдига крака на парапета, загледан във водната повърхност, която играе под сетните слънчеви лъчи.

Вътре е малко тъмно, дървото изглежда черно на цвят, въздухът е хладен, приятен. От двете си страни виждам врати, които, изглежда, водят към спални; пред мен отсреща е официално подредена всекидневна или гостна със стари, очевидно ръчно дялани мебели. Те са прости на вид, но майсторската им направа веднага си личи. Древно на вид радио свире Шопен; овехтялата скала е осветена и успявам да разчета имена на далечни географски райони и места. Шопеновото

ноктюрно звучи силно, то се носи навред и стига и до най-крайната спалня. Където ме чака старицата.

Тя е сляпа. Зениците ѝ са бели, лицето — едро, кръгло като луна; гънки тлъстина една върху друга се стелят по гушата. Виждам ръцете ѝ през прозрачната материя на роклята — те са по-дебели от моите. Отеклите ѝ крака са като дънери на по-малки дървета и завършват с удивително фини, бих казал дори изящни пръсти. Седи, подпряна на цяла планина възглавници около нея, на гигантско легло в стая, осветена от петромаксов ветроупорен фенер. Пердетата са спуснати. По груба преценка тежи най-малко сто и двайсет кила, ако не и повече.

— Седни, душко — обръща се безпогрешно към мен и взема ръката ми в своите. Леко, като пеперуда, движи пръсти по моите. Очите ѝ гледат някъде право напред, а не в мен, но пръстите внимателно проследяват линиите на дланите ми. Всичко вижда тази жена.

— Зная защо дошъл — казва високо, по момичешки, сякаш се обажда огромна кукла, чийто говорещ механизъм е сменен по погрешка с този за по-малкия модел. — Страда. Боли, много боли, навсякъде, вътре в теб... Твое момиченце, твоя жена, тях вече ги няма.

В полумрака ми се струва, че от старицата се отделя могъща енергия — на вълни, на вълни. Въздухът припуква.

— Лельо, разкажи ми, моля те, за момичето в блатото, онова момиче, което е без очи.

Обръщам се към нея така, защото не зная как другояче. Това е креолско обръщение на френски към по-възрастни хора, с които нямате родство. Пък не ѝ зная и малкото име.

— Бедно дете — казва старицата и челото ѝ се сбръчка във видима мъка. — То първо дошло тук. Тя бяга, бяга от нещо, от лош, зъл човек. И се губи. Пътува с него и никога вече не отива дома. Той наранява, наранява нея, много лошо. Но не докосва, само с ножа.

Сега за пръв път обръща очи към мен и повторно някак си усещам, че тя не е сляпа. Не. Поне не в обичайния смисъл на думата. Ръцете ѝ отново опипват дланите ми, затварям очи. Усещам, че тя е била — там — в мрака на мочурищата, заедно с момичето в последните му мигове. Носила е мир и покой, докато ножът е вършел пъкленото си дело.

„Не плачи, дете, не плачи, душко. Ела с леля, леля ще те вземе. Дай ръка, душко, вече не боли, всичко вече свърши...“

Изведнъж усещам, дълбоко нейде в себе си чувствам и чувам съскането на ножа и неописуемата болка, той стърже и търка, отделя мускулна тъкан от става, плът от кост, душата от тялото, артист на смъртта в своето платно на унищожението, болката танцува в мен заедно със сетния дъх, изгасващия живот, като кратка светкавица, набъбваща с органните тонове на песента на Ада. Непознато момиче в блатата на Луизиана.

И в неговата агония долавям агонията на моето дете, на моята жена. И съм повече от сигурен, че убиецът е един и същи човек. Защото когато болката и животът напускат тялото му, онова дете в блатата вече е в мрака. Преди да го убие, той го е ослепил.

— Кой е той? — питам.

Тя заговаря и в гласа ѝ звучат четири други гласа: на съпруга и дъщеря, на възрастна затлъстяла жена на легло в тъмна стая и на безименно момиче, разделило се с живота само-самичко в бруталната смърт, в смрадта и застоялата вода на луизианските тресавища.

— Той е *Пътника*.

Уолтър се помести на скърцащото кожено кресло, а звукът на лъжичката по порцелановата чашка ми се стори като звън на камбана.

— Не, не е вярно. Не съм го намерил.

---

[1] Голям район на Ню Йорк, на Лонг Айлънд. — Бел.прев. ↑

[2] Доналд Бартелм, американски писател, автор на кратки разкази (1931–1989). — Бел.прев. ↑

[3] Лудвиг Витгенщайн, австрийски философ (1889–1951). — Бел.прев. ↑

[4] Едгар Хувър, един от първите директори и основатели на ФБР. — Бел.прев. ↑

[5] Английски свещеник и поет от школата на метафизичните поети. — Бел.прев. ↑

[6] Курорт в Сан Диего, Калифорния. — Бел.прев. ↑

[7] Прозвище на много известен сериен убиец в САЩ. — Бел.прев. ↑

[8] Нормандски дук, победоносен английски крал (1066–1087).
— Бел.прев. ↑

[9] Френски пират, върлувал покрай бреговете на двете Америки
(1780–1825). — Бел.прев. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Мълчахме дълго. После той каза:

— Искам да те помоля за една услуга. Не за мен лично, за друг човек.

Изчаках.

— Става дума за фондацията „Бартън“.

Тя е институция — дружество за упражняване на попечителство, създадена по силата на завещанието на Джек Бартън, индустриалец, натрупал огромно богатство посредством доставки за авиационната промишленост след войната. Днес дружеството се занимава с благотворителност, като например свързани с детски проблеми инициативи — подкрепя финансово детски клиники и отпуска пари за деца в начинания, където държавата не участва. Официалната шефка бе Айсобел Бартън, вдовицата на милиардера. Практически обаче дружеството функционираше под ръководството на пълномощник — адвокат на име Ендрю Брус, и на председателя на дружеството Луи Купър.

Знаех всички тези подробности, защото от време на време Уолтър помагаше за организирането на благотворителни мероприятия, с които дружеството допълваше фондовете си: като лотарии, състезания по боулинг. Освен това преди няколко седмици то попадна в центъра на вниманието на медиите. Може би съвсем несправедливо. По време на празник, също организиран с благотворителна цел на територията на имението на Бартънови на Статън Айлънд, безследно изчезна момче на име Ивън Бейнс. Полицията го търси безуспешно десетина дни и сега детективите смятаха, че момчето е отвлечено, след като вероятно по погрешка е напуснало имението. Вестниците си поиграха с новината известно време, после я забравиха.

— За Ивън Бейнс ли говориш?

— Не. Поне така ми се струва. Но май също става дума за безследно изчезнал човек. Приятелка на Айсобел Бартън, млада жена — изглежда, също е изчезнала. Минали са няколко дни и госпожа

Бартън се тревожи. Името на жената е Катърин Демитър. Нищо не я свързва с Бейнс, тя дори по онова време не е и познавала Бартънови.

— Защо говорим в множествено число?

— Защото, изглежда, се е срещала със Стивън Бартън. Излизала е с него. Ти чувал ли си нещо за него?

— Знам, че е задник. Извън това му качество е продавач на наркотици на дребно от мрежата на Сони Ферера. С него са израсли заедно на Статън Айлънд и са се сприятелили. На всичкото отгоре се блъска със стероиди, пък и с кокаин, но ми се струва, че не е тежък случай.

Уолтър се намръщи.

— Откога знаеш тези неща?

— О, не помня. Детски клюки. От училището.

— Боже мой, защо си такъв? Знаеш, че това е информация, която би ни интересувала. Че аз едва във вторник научих.

— Вие не би трябвало да знаете тези подробности. Вие сте ченгета. На вас никой не ви казва нещата, които сте длъжни да знаете.

— Нали и ти си бил ченге — промърмори Уолтър. — Май напоследък си придобил някои гадни навици.

— Хей, Уолтър, я ме остави на мира! Откъде да зная кого проверяваш днес или вчера, а? Какво се предполага да правя? Да ти се явявам на изповед два пъти седмично — да ти тропам всичко, което зная? Така ли?

Налях си още кафе.

— Значи мислиш, че може да има връзка между изчезването на младата жена и Сони Ферера?

— Напълно е възможно — отвърна Коул. — Федералните следяха Стивън Бартън преди година, много време още преди да се предполага, че той ще започне да се среща с Катърин Демитър. Оказа се, че си гонят собствената опашка и се отказаха. Отдел „Наркотици“ пък изобщо не смята Катърин Демитър за играч в тяхната сфера. Поне там нямат нищо за нея, но кой знае? Някои от колегите са си живи балъци. А тя може да е видяла нещо, което не е трябвало да вижда.

Лицето му издаваше, че той не смята подобна връзка за много вероятна, но все пак изчака да чуе какво мисля аз.

— Хайде сега, Уолтър, какво са стероидите и малко кока от време на време в сравнение с останалата част на бизнеса на Сони?

Дребни парици, още по-дребна игрица. Ако пък е пречукал някого заради малко откраднат наркотик, значи е още по-глупав, отколкото го мислим. Дори и баща му е на мнение, че Сони е тъпо копеле, резултат на дефектен ген.

Ферера старши, болен и инвалид, съвсем не бе човек, с когото можеш да се будалкаш. В неговите среди все още бе силно уважавана фигура. Често го бяха чували да нарича сина си „онзи дребнопишковец“.

— Ти всъщност само с тези факти ли разполагаш? — попитах за всеки случай.

— Както сам казваш — ние сме ченгета. Никой не ни открехва за важни и полезни неща — сухо отвърна Коул.

— А знаете ли, че Сони е импотентен? — подхвърлих му аз.

Уолтър се изправи, размаха празна чашка пред носа си и се усмихна — за пръв път тази вечер.

— Не, не знаем, представи си. Пък и не съм сигурен дали това ме интересува. Ти какъв си, по дяволите? Уролог ли си му на Сони, или що?

Погледна ме в очите и посегна към бутилката уиски.

Размахах пръсти в жест на безразличие, но те едва помръднаха.

— Пили Пилър още ли е с него? — попитах на сляпо, колкото да опипам почвата.

— Доколкото знам, да. Чух, че хвърлил Ники Стъклото през прозореца преди седмица-две, защото изостанал с дълга.

— Оле, кофти за Ники. Само че така или иначе, сто години да минат, той пак няма да си върне дълговете. А Пили, ако не си овладее нервите, скоро няма да има кого да хвърля през прозорците.

Уолтър не се засмя. Защо?

— Е, ще поговориш ли с нея? — попита той и си седна на креслото.

Въздъгнах. То не бе сигурно още дали тази жена наистина е безследно изчезнала. Дали например изобщо иска някой да я намира? Или пък някой я крие? Или просто си е сменила местожителството — вдигнала си партакешите и се преместила в друг град, като решила да не споменава това на „първата си приятелка“ Айсобел Бартън и на „готиното си гадже“ Стивън Бартън?

Цял куп са подобните възможности, които доброто частно ченге винаги трябва да има предвид в този тип случаи. Търсенето на безследно изчезнали е доходно за частните детективи, но пък аз не бях такъв. Бях приел да потърся Дебелия Оли, защото това бяха лесни пари или поне така ми се бе сторило, или за да си намеря някакво развлечение дори. Но съвсем не желяех да подавам молба за разрешително за частен детектив, не желяех да се заемам с търсене на изчезнали хора. Може би не бях готов за такава работа, може би се страхувах, че това ще ме натовари прекомерно. Може би тогава още не ми е пукало истински.

— Тя не иска да се обръща официално към полицията — обади се Уолтър отново. — Виж сега, онази жена все пак още не е заведена като липсваща... никой не се е обаждал за нея.

— Е, тогава ти откъде знаеш?

— Познаваш ли Тони Лу-Лу?

Кимнах. Тони Лумакс бе пелтек и частно ченге на дребно. Заекваше горкият и никога не бе правил нещо по-сериозно от търсене на избягали съпруги и съпрузи и уреждане на бедняшки разводи.

— Тони Лумакс май не се връзва с богаташката класа на госпожа Бартън — рекох ехидно.

— Изглежда, че е работил за нейна служителка преди година-две. Открил съпруга, който забягнал с общите спестявания. Г-жа Бартън му каза, че желяе нещо подобно, но извършено тихо, дискретно.

— И пак не разбирам ти защо се навиращ там?

— Имаме нещичко за Тони, той тук-таме е попрестъпил законите и би желал да забравим тези неща. Сега Тони решил, че аз може би ще се заинтересувам от опитите на г-жа Бартън да наеме услугите му толкова тайно. Дойде човекът и ме информира. И тогава поговорих с Купър. Той е на мнение, че дружеството трябва да избягва всяка антиреклама, особено в дадената обстановка. И ето, реших да те помоля да му помогнеш.

— Ако Тони е на линия, защо аз да му отнемам хляба?

— Подсказахме на Тони да откаже. И той съобщи на г-жа Бартън, че не може да поеме нейния случай точно сега. Починала майка му, трябвало да ходи на погребението. Посъветвал я да се обърне към някого, на когото може да се има пълно доверие.

— Тони Лу-Лу няма майка, Уолтър. Той е подхвърлено дете, израсло в сиропиталище.

— Добре де, добре. Какво толкова. Значи е трябвало да отиде на нечие друго погребение — сопна ми се Коул.

Замълча и нямаше как да не зърна съмнението в очите му. Слуховете, които бе чувал за мен, го дълбаеха отвътре.

— Ето защо се обръщам към теб. Дори и да се бях опитал да го направя по друг начин, все някой щеше да научи. Боже мой, човек пие глътка вода в управлението, десетина колеги знаят после къде точно и в колко часа я е изпикал.

— Ами семейството на жената?

Сви рамене.

— Не зная много подробности, но ми се струва, че тя няма семейство.

Замислих се. Чувах в кухнята Лий да подрънква съдове, някъде в съседната стая бръмчеше телевизор. Може би се дължеше на случилото се с Дебелия Оли, на отзвука от явно безсмислените убийства — неговото и на приятелката му, на разстрела на наемния убиец, но така или иначе в съзнанието ми бе пълен хаос, сякаш светът бе излязъл от фокус и нищо не изглежда така, както би трябвало. И все пак в казаното от Уолтър нещо не бе наред. Май той не ми бе казал всичко.

На вратата се позвъни. Чух гласове: плътен мъжки и този на Лий. След малко на вратата се почука и Лий въведе висок посивял мъж на около петдесет години. Носеше черен двуреден костюм, май бе шит от Бос, а вратовръзката явно бе „Кристиан Диор“, с вплетени златни нишки. Обувките му лъщяха, сякаш бяха лъснати със слюнка, но тъй като това бе г-н Луи Купър, сигурно бе нечия чужда слюнка.

Всъщност Купър не приличаше на типичния председател и говорител на институция за детска благотворителност. Бе прекалено слаб, блед, а устните му играеха в някакъв сложен тик — едновременно успяваха да останат тънки и стиснати. А пръстите? Те бяха дълги и някак заострени като на хищник. Стори ми се, че Купър прилича на току-що изваден от гроба вампир, пуснат на свобода с единствената цел да плаши хората. Сигурен съм, че ако се появи на детските забави, всички хлапета ще ревнат в хор още щом като го зърнат.

— Това ли е той? — попита той Уолтър, след като отказа питие. Врътна глава и ми хвърли кос поглед, сякаш бях неодошевен предмет. Фактически ми заприлича на жаба, готова да глътне мухата — тоест мен. Заиграх се с капака на захарницата и се опитах да се престоря на обиден.

— Това е Паркър — кимна Уолтър.

Изчаках малко — дали Купър ще подаде ръка? Не. Не го направи. Ръцете му си останаха склучени пред корема като при професионален оплаквач на особено незаангажиращо погребение.

— Обяснихте ли му положението?

Уолтър отново кимна, но този път му стана неудобно за мен. Купър се държеше по-невъзпитано и от непослушно дете. Седях си на креслото, въобще не пророних и дума. Купър изсумтя няколко пъти, мълчалив, загледан отвисоко в мен с неодобрителен поглед. Създаваше впечатлението, че това е любимата му поза.

— Става дума за извънредно деликатна ситуация, господин Паркър. Сигурен съм, че ще успеете да разберете това — проговори накрая той. — При нужда връзка ще държите с мен на първо място, преди да предадете каквото и да било на г-жа Бартън. Ясно ли говоря?

Позачудих се дали си заслужава да го подразня, но реших, че не си струва усилието. Освен това неспокойният вид на Уолтър подсказваше, че не бива, поне не още. Може би по-късно. Във всеки случай вече съчувствах на Айсобел Бартън, а още дори не я познавах.

— Доколкото разбрах, нает съм от госпожа Бартън — казах сякаш между другото.

— Да, това е вярно, но ще докладвате на мен.

— Не мисля така. Тук става дума за отношения с поверителен характер. Ще се заема със случая, но ако се окаже, че той не е свързан с Бейнс или семейство Ферера, запазвам си правото да докладвам лично и само на г-жа Бартън.

— Няма да стане, г-н Паркър, това не ме удовлетворява — заяви Купър. По бузите му избиха леко червени петънца, но останаха така само за миг, сякаш изгубени в снежната му физиономия.

— Може би не се изразявам достатъчно ясно: вече казах — по всички въпроси *първо* ще се явявате на доклад при мен. Имам силни приятели, господин Паркър. Ако не действате по предписанията ми,

ще ви създам неприятности и ще поискам да ви отнемат разрешителното.

— Вероятно приятелите ви са прекалено могъщи или магьосници, защото аз разрешително нямам — рекох и се изправих. Забелязах, че Купър стисна юмруци. — Вижте, струва ми се, че ще е добре да се позанимавате с упражнения йога — подхвърлих с усмивка. — Ще ви помогнат — много сте напрегнат.

Благодарих на Коул за кафето и тръгнах към вратата.

— Почакай — рече Уолтър.

Извърнах се и видях, че гледа Купър втренчено в очите. След секунда-две последният въздъхна и сви рамене, като пристъпи към прозореца. Изобщо повече не ме погледна в лицето. Във всеки случай комбинацията от поведението на Купър и изражението на Уолтър събудиха немалко любопитство у мен. И така, въпреки предчувствията и убежденията си реших да поговоря с г-жа Бартън.

— Да разбирам ли, че тя ще ме очаква? — попитах Уолтър.

— Казах на Тони да ѝ предаде, че си кадърен професионалист и че ако момичето е живо, няма начин да не го намериш.

Това ми се стори странно. Изчаках малко, подхвърлих:

— Ами ако е мъртво?

— И г-н Купър зададе същия въпрос — отвърна Уолтър.

— А ти какво отговори?

Коул погълна остатъка от уискито, кубчетата лед в чашата му издрънкаха като зарчета за игра. Зад него Купър бе тъмен силует на прозореца, същински символ на предстоящи лоши новини.

— Че ще донесеш тялото.

Ето, това ни остава на края — тела, тела, тела. Или по-точно — трупове. Това ни е работата — да откриваме труповете. Спомних си как стояхме с Улрич пред къщата на старицата и гледахме към блатата. Слаби вълни кротко припляскваха в брега. Навътре къса лодка подскачаше над водата, двама рибари мятаха въдици едновременно и люлееха малкия съд. Но ние с Улрич се мъчехме да надникнем под тъмната водна повърхност, сякаш взирайки се в нея, можем да проникнем в дълбините и да открием тайните на мочурищата. Или трупа на безименно момиче.

— Ти вярваш ли ѝ? — попита той след време.

— Не зная какво да вярвам. Наистина не зная.

— Няма начин да намерим точно този труп. Дори и да съществува. Поне не и с настоящата информация. Ти знаеш ли какво ще стане? Още преди да сме се заровили сериозно в дъното и ще открием купища стари кокали. Хората хвърлят убитите тук — е-хе-хе, години, години наред. Цяло чудо ще е, ако не открием нещо.

Тръгнах да се разхождам по брега. Прав беше, разбира се. Да предположим, че наистина има убито момиче — пак ще трябва да измъкнем повече подробности от старата. Иначе все едно се опитваме да хванем пушека. И все пак... онова, което ми каза старицата, бе най-близкото нещо до някаква улика, някаква следа, свързана с човека, убил Дженифър и Сюзън.

Питах се — да не съм откачен, че да вярвам на слепец, който чува гласове в съня си. Вероятно бях точно такъв — безумец.

— Знаеш ли как изглежда този човек, лельо? — бях я попитал, докато тя тромаво клатеше глава напред-назад в някакъв унес.

— Можеш да го видиш само когато идва за теб — бе ми отвърнала. — Тогава ще го познаеш.

Стигнах до колата. Извърнах се и видях Улрич на чардака. Беше с момичето с белязаното лице. Тя грациозно се бе изправила, изпъната на върховете на пръстите си, извърнала нагоре лице към по-високия мъж. Зърнах Улрич нежно да гали бузите ѝ, чух гальовно да произнася името ѝ: „Флорънс“. Целуна я въздушно по устните, обърна се и тръгна към мен, без да се извъръща повече назад.

И двамата мълчахме по целия път обратно до Ню Орлиънс.

ПЕТА ГЛАВА

Цялата нощ валя, дъждът прогони жегата над града и на следващата утрин улиците на Манхатън сякаш дишаха по-свободно. Тичах, бе почти хладно. От неравния паваж ми се обаждаше старата болка в коленете, но в тази част на града нямаше големи тревни площи. По обратния път към апартамента си купих вестник. Взех си душ, преоблякох се и седнах да закуся и прегледам пресата. Малко след единадесет часа повиках такси и потеглих към дома на Бартънови.

Айсобел Бартън живееше в усамотена къща, построена от покойния ѝ съпруг през седемдесетте години недалеч от Тод Хил. Постройката бе неуспешен според мен опит да се пресъздаде предвоенният стил на родната на Джак Бартън Джорджия в типична за Източния бряг обстановка, при това в по-малък мащаб. Добрият стар Джак Бартън. Очевидно е бил свестен човек, но онова, което не е притежавал, като добър вкус например, е наваксвал с многото си пари и воля.

Портата на имението бе отворена, още не се бе разпръснал димът от ауспуха на току-що влязла друга кола. Последвахме я — беше бяло беемве 3201 с тъмни прозорци — и я настигнахме на малкото площадче пред голямата къща. Тук таксито изглеждаше съвсем не на място. За успокоение си помислих как ли би изглеждал пък моят очукан стар мустанг, в момента даден на поправка.

Излязох и подадох парите на шофьора. От беемвето слезе стройна жена в сив костюм и любопитно ме загледа. Бе посивяла, косата ѝ бе прибрана на кок отзад, а чертите ѝ бяха доста строги, за което явно допринасяше прическата. На вратата на къщата се показа едър чернокож мъж в шофьорска униформа и забърза към мен с очевидното намерение да ме спре.

— Паркър се казвам. Мисля, че ме очакват.

Шофьорът ме изгледа мръсно, с поглед ми се заканваше да му мисля само да съм го излъгал. Каза ми да изчакам и едва тогава се

обърна към посивялата жена. Тя пак ме огледа доста неприязнено и каза нещо на чернокожия. Той тръгна към къщата, тя — към мен.

— Г-н Паркър, аз съм госпожица Кристи, лична помощничка на госпожа Бартън. Трябваше да останете на портата, да позвъните, както му е редът, за да разберем кой сте.

На прозореца над вратата на къщата помръдна пердето. Някой надникна и веднага се скри.

— Ако имате вход за прислугата, в бъдеще ще ползвам него — рекох небрежно. Останах с впечатлението, че госпожицата би се радвала да няма мое посещение „в бъдеще“.

Изглежда ме студено в отговор и се обърна на пети.

— Елате с мен, ако обичате — рече през рамо и закрачи към вратата.

Чак сега забелязах, че сивият ѝ костюм изглежда поизносен на ръбовете. Запитах се дали госпожа Бартън ще се пазари за хонорара?

Във всеки случай, ако госпожа Бартън бе закъсала за пари, тя спокойно би могла да продаде някои от антиките, с които къщата бе просто претъпкана. Боже, интериорът бе мечтата на аукционера! Холът бе пълен с мебели, предназначени сякаш само за тържествени случаи. Като смъртта на президента например. И от двете му страни имаше врати, които водеха нанякъде. Отдясно се извиваше широка стълба. Под стълбището имаше врата. Кристи мина през нея, аз я последвах. Влязохме в мъничък, но удивително светъл и модерно обзаведен офис. В ъгъла имаше компютър, в библиотеката сред лавиците бяха вградени телевизор и видео. Може би пък г-жа Бартън нямаше да мърмори за моя хонорар.

Госпожица Кристи седна зад бюро от борово дърво, извади документи от куфарчето си и се зарови в тях с видимо раздражение. Докато намери каквото ѝ трябваше.

— Това тук е договор за опазване на поверителна информация, съставен от юридическите консултанти на фондацията — започна тя.

С едната ръка побутна документа към мен, с другата — отвори писалка.

— Чрез него се задължавате да пазите в пълна тайна разговорите по съответната материя между г-жа Бартън, мен и себе си.

Посочи ми с върха на писалката съответните параграфи в договора. Също като застрахователен агент, който търси будали за

клиенти.

— Преди да продължим, бих искала да го подпишете — завърши Кристи.

Изглежда, никой от хората около фондацията „Бартън“ не бе доверчив по природа.

— О, не знам — отвърнах весело. — Струва ми се, че няма да подпиша. Ако се опасявате, че някой ще разгласява подробностите и ще злоупотребява с поверителния характер на случая, по-добре си повикайте свещеник да ви върши работата. Иначе ще трябва да приемете думата ми, че всичко, което говорим, ще си остане тук.

Може би трябваше да изпитам угризения, че я лъжа. Но пък бях отличен лъжец. Това е дар, който Бог дава на алкохолиците.

— Вашето поведение е неприемливо. Аз дори вече съм на мнение, че едва ли е необходимо да ви наемаме и със сигурност смятам, че не е правилно да...

Прекъсна я шумът от отварянето на вратата. Обърнах се и зърнах висока, привлекателна жена. Не можах да определя възрастта ѝ — попречи ми съчетанието от изписаната на лицето ѝ природна доброта и магията на козметиката. Първото я подмладяваше, второто — прикриваше степента на остаряване на кожата. На пръв поглед бих казал, че е към края на четиридесетте, но пък ако това бе Айсобел Бартън... тя би трябвало да бъде най-малко на петдесет и пет години. Ако не и по-възрастна. Бе облечена в светлосиня рокля, прекалено семпла, за да бъде друго освен много скъпа. Под дрехата си личеше фигура, която бе или подобрена по хирургически път, или изключително запазена.

Когато се приближи и успях да различа дребните бръчици по лицето, познах, че е второто: Айсобел Бартън не приличаше на жена, която би прибегнала до пластична хирургия. Около врата ѝ проблясваха злато и диаманти, чифт обеци блещукаха на ушите ѝ. Косата ѝ бе посивяла, но тя си я бе пуснала дълга и свободна по раменете. Все още бе красавица и походката ѝ подсказваше, че го знае.

След изчезването на Бейнс медиите се бяха нахвърлили на Луи Купър. Но само в началото, при това без особена стръв, защото семейство Бейнс бе бедно. Такива като младия Бейнс са хора без значение, без надежда, най-често наркомани. В повечето вестници изчезването бе само маркирано; все пак фондацията бе достатъчно

важно име; адвокати и покровители бяха упражнили нужното влияние да не се вдига излишен шум. Майката и бащата на момчето бяха разделени, семейството нямаше стабилни доходи.

Полицията все още се опитваше да намери бащата — все пак имаше някаква, макар и малка вероятност той да го е отвлякъл или отвел със себе си. Бе известно също, че бащата — дребен престъпник — изпитвал омраза към сина си. Имало е подобни случаи, когато единият от разделените родители отвлича детето и го убива, за да нарани другия. Или просто ето така, напук. Като младо ченге, все още патрулен полицай, веднъж попаднах на случай на баща, отвлякъл дъщеря си — бебе — и я удавил във ваната в бедняшкия си апартамент. И то само защото съпругата не му дала телевизора при делбата.

Но имаше нещо, което бе привлякло вниманието ми този път. Пресата бе отразила със снимка посещението на г-жа Бартън при майката на Ивън Бейнс в някакъв евтин квартал. Бартън бе снимана с наведена глава и се предполагаше, че посещението ѝ е било дискретно. Бе я засякъл случайно, завръщащ се от местопрестъплението на свързано с наркотици убийство фотограф. Снимката се появи в един-два вестника, но бе малка и отпечатана не на видно място.

— Благодаря ти, Каролин. Ще поговоря с господин Паркър за малко насаме — каза го с усмивка, но тонът не търпеше възражение.

Помощничката се престори, че това не я засяга, но очите ѝ проблеснаха злобно. Тя излезе, а Бартън седна на стол срещу бюрото и с ръка ме покани да се настаня на черното кожено канапе. После ми се усмихна любезно.

— Съжалявам за случилото се. Не съм искала да се подготвя подобно споразумение, но понякога Каролин се престарава. Всички се грижат прекалено много за мен. Ще желаете ли кафе, или може би едно питие?

— Нито едното, нито другото, благодаря ви. Преди да продължите, госпожо Бартън, искам да ви кажа следното: обичайно не се занимавам със случаи на безследно изчезнали хора. Моят опит показва, че това е работа за специализирани организации с достатъчно оперативни работници за проверка на всяка следа и за възможно проследяване. Детективи, които приемат подобна задача и работят соло, са в най-добрия случай зле подготвени, а в най-лошия —

паразити, възползващи се от доверието и надеждите на близки и роднини. Те търсят максимално заплащане срещу минимални усилия.

— Господин Лумакс ме предупреди, че може би ще кажете точно това. И то от скромност. Каза ми да ви предам още, че би сметнал съгласието ви да ми помогнете за лична услуга.

Усмихнах се неволно. Аз на Лу-Лу само една услуга бих му направил: да не му пикая на гроба, след като хвърли топа.

Сетне Бартън обясни, че синът ѝ я запознал с госпожица Демитър. Той пък я срещнал в универсалния магазин „Ди Врайс“, където работела на щанд, и дълго настоявал тя да излезе с него. Добави, че не е близка със сина си. Всъщност той не ѝ бил истински, а заварен син: Джак Бартън се женил веднъж преди брака си с нея. Синът бил от една южнячка, която напуснала Джак осем години след женитбата и заминала за Хаваите с някакъв си певец. Бартън усещала, че завареният ѝ син се занимава с „нечисти“ неща, както се изрази; каза още, че е правила многократни усилия да го промени „както заради самия него, така и заради името на фондацията“.

Кимах с разбиране. Разбиране и съчувствие бяха единствените възможни чувства, които бих могъл да имам спрямо близък до Стивън Бартън човек.

Когато Бартън разбрала, че той се среща с нова приятелка, помолила да се запознае с нея. Уредили дата, място. Синът ѝ не се появил, но пък дошла самата Катърин. Въпреки началното неудобство двете успели да се сприятелят. Дружбата им се оказала впоследствие далеч по-топла от връзката между момичето и самия Стивън. Започнали да се срещат от време на време на кафе или обяд. Въпреки поканите Катърин учтиво отказвала да дойде в къщата, а Стивън никога не я довел.

После, един ден Катърин Демитър просто изчезнала от полезрението ѝ. Излязла си от работа рано в събота, а в неделя не се появила на уречената среща за обед. И оттогава никой повече не чул нищо за Катърин. Това ми разказа госпожа Бартън. Оказа се, че оттогава са минали само два дни.

— Не ми се искаше да привличам внимание към фондацията — каза тя. — И без това след изчезването на онова бедно дете ни се понесе лоша слава. Обадих се на г-н Лумакс, а той обясни, че Катърин просто може да се е преместила да живее някъде на друго място.

Такива неща се случват често. На най-различни хора и в това няма нищо нередно, нищо необичайно.

— А вие мислите ли, че случаят е такъв, или има и още нещо неизяснено?

— Честно казано, чудя се какво да мисля, но зная, че тя бе доволна от работата си, освен това, изглежда, със Стивън се разбираха добре.

Замълча при споменаването на името на сина ѝ. Сякаш се замисли дали да каже още нещо, или не. После добави:

— Стивън порасна напоследък без родителски контрол, всъщност след смъртта на баща му... познавате ли семейство Ферара, г-н Паркър?

— Е, чувал съм за тях.

— Стивън се сприятели с най-малкия им син, въпреки всички наши усилия да не допуснем това. Отлично зная, че се движи сред непочтени хора и има вземане-даване с наркотици. Опасявам се, че може да е замесил Катърин в нещо... — замълча неловко. — Аз я харесвах, прекарвахме добре заедно. Тя бе такава кротка, добра... някак тъжна. Разказваше ми, че много желаела да се установи за постоянно тук. Дълго време се местела от едно място на друго.

— Разказвала ли ви е къде е била?

— Доста често. Работила е в няколко щата.

— А нещо по-определено за миналото ѝ, нещо по-точно относно проблеми, опасения, страх от нещо?

— Струва ми се, че нещо се е случило със семейството ѝ още когато е била мъничка. Разказвала ми е, че има сестра, която починала. Но нищо повече. Казваше, че не може да говори на тези теми, и аз никога не съм я насилвала.

— Г-н Лумакс може би е прав. Възможно е Катърин просто да е решила да се премести отново.

Госпожа Бартън настойчиво заклати глава.

— Не, не, при всички случаи щеше да ми се обади, да ме предупреди. Сигурна съм. А така — нито Стивън знае нещо, нито аз. Страхувам се да не ѝ се е случило нещо. Искам да знам дали е добре. Това е всичко. Не е нужно да узнава например, че аз съм ви наела, или пък че съм загрижена за нея. Ще поемете ли случая?

Все още ми се струваше, че не съм длъжен да върша мръсната работа на Уолтър, нито пък е редно да се възползвам от г-жа Бартън. Но така или иначе, нямах нищо определено за вършене, освен явяване пред съда след ден-два като свидетел на една застрахователна компания. Бе във връзка с още едно дело, което бях поел по същата причина — да спечеля някой долар и да има какво да върша.

Замислих се: ако се окаже, че има връзка между изчезването на Катърин Демитър и Сони Ферара, то тя определено е загазила. При това, ако пък Сони стои зад убийството на Дебелия Оли, съвсем ясно става, че напълно е откачил.

— Ще ви отделя няколко дни — отвърнах. — Като услуга. Да поговорим за хонорара...

Но тя вече пишеше чек. Оказа се, че е от личната ѝ сметка, не от тази на фондацията.

— Ето, заповядайте — аванс от три хиляди долара, тук е и картичката ми. Частният ми телефон е на гърба.

Премести леко стола си към мен.

— Сега какво друго ви интересува? Питайте.

Същата вечер похапнах в едно заведение на име „Ривър“ — на „Амстердам авеню“, близо до 70-а улица. Готвят супер телешко; всъщност най-добрата виетнамска кухня в града. Освен това всички от обслужващия персонал се движат тихо, като призраци — сякаш ви обслужват невидими шепнеци сенки или кротък ветреца полъхва край вас. Чудно! На маса недалеч от мен двама млади си шепнеха влюбено. Бяха си сплели пръстите и се гледаха в очите, стискаха си ръцете, мачкаха и галеха дланите, сякаш не можеха да почакаят мъничко. Бе много еротично, като че вече се любеха. Мина келнерка, усмихна ми се многозначително, когато зърна, че ги гледам.

ШЕСТА ГЛАВА

Същия ден след посещението при Айсобел Бартън трябваше да отида и в съда във връзка със застрахователно дело. Електротехник съдеше телефонна фирма за телесни повреди; бе паднал в работно време в някаква дупка на пътя и вече не можел да върши същата работа, а имаше договор с компанията.

Може би бе пострадал физически, но пък се оказа, че все още е в състояние да вдигне триста кило. Бе го направил на състезание в един гимнастически салон в Бостън, за да спечели немалката парична награда. Бях там в този славен за него миг и го снимах с портативна камера марка „Панасоник“. Застрахователната компания на фирмата пък представи снимките пред съда, а съдията отложи делото с една седмица. Дори не се наложи да се явявам като свидетел. Излязох, пих кафе в един фургон, прочетох вестника. После потеглих за стария салон на Пит Хейс в Трибека.

Знаех, че понякога Стивън Бартън ходи там да си поддържа формата. Мислех си, че има голяма вероятност той да ми отговори на някои въпроси: например защо е изчезнала приятелката му и къде се намира. Спомнях си младия Бартън смътно: бе едър, добре сложен, скандинавски тип младеж, мускулите му прекомерно изразени от употреба на стероиди.

Бе на двадесетина години, но съчетанието от физическо натоварване в салона и подлагането на изкуствени слънчеви бани за тен му бяха съсипали кожата — лицето му вече изглеждаше като стари обувки, самият той — поне с десет години по-стар.

Районът на Трибека бе станал доста моден напоследък. Старите сгради там, строени преди много, много години с истинска зидария и чугунени конструкции за здравина, бяха много просторни и привличаха както художници, търсещи мансарди и големи тавански помещения за ателиета, така и богатите адвокати от „Уолстрийт“. И малко по малко спортният фитнес център на Пит се бе замогнал, за да се превърне в писък на модата. Сега мнозина го посещаваха само заради славата на района. Помещаваше се в стар гимнастически салон

с дъсчен под, мит навремето с вода и дървени трици; старите огледала и палмите в големи саксии си стояха. Пит бе добавил бар, където сервираха само плодови напитки. Кощунство, знаете.

В днешно време там можете да видите тъпоглавци с тела на динозаври, но и сериозни спортисти, които тренират рамо до рамо с шкембести счетоводители на богати фирми, а и привлекателни бизнесдами с клетъчни телефони и костюми за по две-три хиляди долара парчето.

На вратата имаше голяма табела, която рекламираше нещо, наречено „спининг“. От обясненията разбрах, че става дума да въртиш педалите на стационарно колело цял час, докато се изпотиш като кон и естествено превъртиш тотално. Помислих си, че преди десетина години редовните клиенти на Пит биха изпочупили уредите и разрушили салона, ако само знаеха какво ги очаква.

Готина блондинка с пълноценно тяло и трико колкото носна кърпичка ме въведе в офиса на Пит — последния бастион на бившия гимнастически салон. Тук времето бе спряло, традицията — запазена. По стените висяха стари плакати от истински състезания по вдигане на тежести. На един се кипреше Господин Вселена, на друг — самият Пит, после — прочути спортисти като Джим Рийвс и Джо Уайдър, дори и кеч борецът Хълк Хоугън. Награди от състезания по културизъм стояха в остъклен шкаф, а зад очуканото бюро се мъдреше лично Пит — с поувиснали на тези години мускули, но с все така едра, мощна, вдъхваща респект фигура. Косата му бе прошарена, подстригана късо в канадска ливада, като на морски пехотинец. Шест години бях тренирал тук; това естествено бе преди да ме направят детектив, когато започна и саморазрушението ми.

Пит се изправи и ми кимна. Бе сложил ръце в джобовете, носеше горнището на свободно увиснал и широк анцуг. Но и то не можеше да прикрие гигантските му рамене и бицепси.

— Отдавна не си идвал — рече. — Съжалявам за случилото се с... — думите му увиснаха във въздуха. Пит не бе по големите приказки. Сви рамене, наведе глава — някакъв жест на тъга за онова отдавна отминало време и нещата, които то е съдържало.

Кимнах и аз и се облегнах на стария метален шкаф, налепен с реклами на подсилващи препарати и спортни списания.

— Спининг, а, Пит?

Той направи гримаса.

— Е, да, зная. Все пак от него изкарвам двеста долара на час. На горния етаж имам четиридесет такива колела. Но да ти кажа — дори и с печатарска машина и зелено мастило не мога да изкарам толкоз мангизи за същото време.

— Стивън Бартън да се е мяркал?

Пит скрита някакъв въображаем боклук на пода.

— Не съм го виждал, има-няма една седмица. Защо, да не го е загазил?

— Не зная — отвърнах. — Загазил ли го е?

Пит бавно седна и като смръщи лице, изпъна крака напред. Години и години приклякане часове наред сега си казваха думата — коленете вероятно го наболяваха. Износване на сухожилия, артрит — позната песен.

— Не си ти първият, който идва да пита за него тази седмица. Вчера се отбиха двамина в евтини костюми със същия въпрос. Познах единия — Сол Инзерило — беше много добър в средната категория, разбира се, докато почна да взема мангизи и да пада.

— Помня го — отвърнах. — Сега работи за стария Ферера, нали?

— Може би — вдигна рамене Пит. — Може би. Може да е работил за него още докато беше на ринга. Ако се вярва на някои приказки. За наркотици ли става дума?

— Не зная, Пит.

Той ми хвърли бърз поглед, за да провери дали лъжа. Реши, че не го лъжа, и отново се загледа във върховете на маратонките си.

— Да си чувал за скандал между дъртия и Сони напоследък? Нещо, което евентуално да касае и Стивън Бартън?

— Е, то непрекъснато има скандали между тях двамата. Иначе какво ще прави Инзерило тук? Само ми изцапа пода с онези смрадливи черни обувки, дето носеше.

Заговорих за Катърин Демитър.

— Да помниш младият Бартън напоследък да е идвал тук с една девойка? Може и тя сама да се е завъртяла тъдява? Чернокоса, късо подстригана, на тридесетина години?

— Абе, Бартън ходи с цял куп мадами. Не, не си спомням такава. Въобще не помня с кого движи, освен когато доведе някоя по-умна от него. Тогава си задавам въпроси.

— На които не е трудно да се отговори. Тази вероятно е наистина по-умна. Той бие ли си приятелките?

— Ами, поначало си е гаден. Онези хапове, дето ги пие, сто на сто са му скапали мозъка. Раздразнителен е, това си е типично за стероидите: или налита на бой, или подгонва да чука някоя. Предпочита второто. Майка ми, Бог да я прости, можеше да го отупа с една ръка.

Изглежда ме внимателно.

— Зная аз с какво се занимава той, ама тук не смее да продава. Като едното нищо ще го накарам лайното да си глътне, само да се опита!

Не вярвах на Пит, но го оставих, нека си говори. Стероидите са част от голямата игра днес и Пит на това нищо не може да каже, освен да си трае.

Той сви устни, прибра крака.

— На него жените му налитат поради ръста. Много е едър, здрав е и мускулест, пък и обича да говори големи приказки. Някои жени това и търсят. Някой да ги закриля. Абе, едни искат да се чукат с як мъж, други го търсят за закриля, такива работи. Жените смятат, че ако му бутнат, той ще се грижи за тях.

— Жалко, че онази е избрала Стивън Бартън — рекох многозначително.

— Да бе, май не е била толкова умна — съгласи се Пит.

Бях си донесъл сак с принадлежности и спортно облекло и влязох в салона. Поиграх час и половина на уредите. От много време не бях тренирал истински. За да не се излагам пред печените спортисти, каквито имаше в салона, започнах с леки упражнения — гръб, ръце, рамене. Не налетях на тежките гири, а започнах да загревам почти като начинаещ. Вълнуваше ме приятно приливът на сила към крайниците, натискът върху мускулите по време на двойните опори.

Стори ми се, че още изглеждам добре, макар че тази самооценка се дължеше не толкова на суета, колкото на несигурност. Аз съм висок почти метър и осемдесет и все още имам спортна фигура — широки рамене, подчертани бицепси, трицепси, едър гръден кош. При това бях отслабнал през изминалата година и ми се искаше, може би подсъзнателно, отново да приличам на младеж поне в тялото. Облякох

се и се огледах в близкото огледало. Косата ми бе започнала да сивее откъм слепоочията и отпред над челото. Погледът ми бе достатъчно ясен — поне колкото да се различава цветът на очите: сиво-сини, хлътнали в продълговатото лице с тъжно присвити устни, което носеше белезите на мъката. Не можех да забравя...

Бях избръснат, що-годе подстриган добре, облечен в приличен костюм. При съответно осветление щях да изглеждам направо много гот. При още по-подходяща светлина можех да се представя за тридесет и две годишен, без хората наоколо да ми се ухият подигравателно.

Е, прибрах си партакешите, отказах протеиновия шейк, който ми предложи Пит — той и без това смърдеше на развалени банани, — и излязох. Отбих се в близко заведение за едно кафе. За пръв път от много време се почувствах по-спокоен, някак полекнал: кръвта бучеше в ушите ми, приятно усещане опъваше раменете и гърба ми.

Следващата спирка ми бе универсалният магазин „Ди Врайс“. Влязох в „Личен състав“, където шефът наричаше себе си „мениджър по служебните ресурси“. Както всички подобни началници по цял свят, той бе и най-безличният в целия магазин. Седях срещу него и го слушах. Оказа се най-обикновен бюрократ и сноб. Нямаше начин да не си помисля, че човек, за когото хората с такава огромна лекота се свеждат до „служебни ресурси“ — все едно тухли, грес и шлага в каменовъглена мина, може би и не заслужава друго „служебно“ отношение освен онова, което се полага в местата с решетки на прозорците и здрави врати със затворнически ключалки. Е, както вече ви казах, г-н Тимъти Кери бе първостепенен гадняр — от темето на късо подстриганата си тиква до върховете на скъпите лачени обувки.

По-рано същия следобед се бях обадил на секретарката му с молба Кери да ме приеме. Бях обяснил, че действам от името на адвокатска кантора, която е упълномощена да изпълни завещание. По неговата сила госпожица Демитър получаваше наследство. Кери и секретарката му си бяха обаче лика-прилика. Диво куче на верига вероятно би се оказало по-любезно и по-гостоприемно от нея.

— Моят клиент настоява да се свърже максимално бързо с госпожица Демитър — търпеливо и повторно обяснявах на Кери.

Бяхме седнали в малкия му, превзето и натруфено обзаведен офис. — Завещанието е формулирано доста подробно, трябва да се попълват различни формуляри, да се вадят допълнителни докум...

— Е, и как се казва вашият клиент? — хилеше се насреща ми Кери.

— Опасявам се, че не мога да ви кажа това. Сигурен съм, че разбирате.

Кери имаше вид на човек, който разбира, но не иска да го покаже. Облягаше се на стола, пригладжаше коса, гледаше в тавана и опипваше скъпата копринена вратовръзка. Нямахме начин да не е скъпа. Прекалено бе безвкусна, за да е евтина. Ризата му пък бе токущо извадена от найлоновата опаковка, което личеше по многобройните ѝ ръбове. Естествено, ако допуснем, че Кери може да има нещо общо с такива плебейски неща като найлонови опаковки. Не бих дори могъл да си го представя до щандовете със стоките, освен като по задължение слязло сред хората свръхсъщество, присвило очи, гнусливо запушило ноздри поради гадната човешка смръдня.

— Госпожица Демитър още вчера трябваше да е на работа — накрая Кери благоволи да отвори едно от купчина досиета на бюрото си. — В понеделник е ползвала почивен ден и оттогава не сме я виждали.

— Обичайна практика ли е при вас да се ползва понеделник за почивка? — попитах, колкото да му отвлека вниманието от досиетата.

Айсобел Бартън нямаше адреса на Катърин. Двете обичайно се бяха свързвали по телефона или чрез оставени в магазина съобщения.

При споменаването на почивни дни Кери видимо разцъфна — това бе любима тема. Той впи поглед в тавана и бързо започна да речитира графици, принципи, разпореждания. Когато отклони очи от досието, наведох се леко напред и прочетох адреса заедно с номера на социалната осигуровка. Наложих се да бъда много настойчив, за да го извадя от скоропоговорката и да го попитам дали е била болна в събота, дали пък не се е оплаквала, че има някакви неприятности.

— Нямам информация за подобни възможности — надутото рече той. — Във всеки случай позицията на госпожица Демитър в „Ди Врайс“ в момента е критична поради неявяване на работа — добави доволно и пак се ухили. — Надявам се, заради самата нея, че наследството ѝ ще бъде значително.

Естествено, че гласът му бе подигравателен, язвителен, неискрен.

След продължителни рутинни номера и бюрократични трикове Кери разреши да говоря с жената, която е била на смяна заедно с Катърин в събота. Доведоха я в стаята на един от началник-смените на приземния етаж. Името ѝ бе Марта Фрийдман, бе на шестдесетина години, пълна, с боядисана в червено коса и дотолкова намацано с козметика лице, че може би почвата в Амазонската джунгла вижда повече естествена светлина от него. Все пак опита се искрено да ми помогне. В събота двете с Катърин работили в отдела за порцеланови изделия. Редовната помощничка на Фрийдман била болна и някой трябвало да я замести. Избрали Катърин — било ѝ за пръв път в този отдел.

— Забелязахте ли нещо необичайно в поведението ѝ? — попитах Фрийдман. Тя използваше присъствието си в стаята, за да разгледа подробно оставените на бюрото книжа. — Да ви се е сторила уплашена или разтревожена?

Жената сбърчи чело.

— Знаете, счупи едно блюдо, всъщност не, беше ваза. Току-що бе дошла и я показваше на една клиентка. И изведнъж я изпусна. И тогава, докато се огледам, взе та хукна към асансьорите. Много непрофесионално, ви казвам. Дори и да ѝ е било лошо...

— Болна ли беше?

— Тя ми каза, че не се чувства добре, ама защо ще тича към асансьорите? На всеки етаж си имаме тоалетни и умивални само за персонала.

Останах с впечатлението, че Фрийдман знае повече, отколкото ми казва. Беше ѝ приятно някой да я слуша внимателно и преиграваше. Наведох се към нея и подхвърлих конфиденциално, с нужната доза уважение:

— Но вие лично, като опитен човек, как преценявате? Какво всъщност се е случило?

Тя се напери, поласкана от доверието, и също се наведе към мен, дори леко ме хвана за ръката.

— Видяла е някого, който се е качвал на асансьорите, за да излезе от магазина, и е искала да го настигне. Том — охраната — ми каза, че изтичала до изхода и се огледала нагоре и надолу по улицата.

При нас правилото е да искаме разрешение, когато се налага да излезем. Том е чернилка, ама иначе е свестен. Длъжен е бил да докладва за нея, но не го направи — само на мен ми каза.

— Имате ли представа кого е видяла?

— Не. Просто отказа да разговаряме по случая. Тя и така си няма нито един приятел сред целия персонал. И тогава разбрах защо!

Говорих и с охраната, и с началник-смяната, но и двамата не можах да добавят нищо съществено към казаното от г-жа Фрийдман. Тръгнах си. Спрях на един фургон, пих кафе, изядох един сандвич и се върнах у дома. Взех малка черна чанта, подарък от моя приятел Ейнджъл, и пак повиках такси. Този път за апартамента на Катърин Демитър.

СЕДМА ГЛАВА

Апартаментът на Катърин се намираше в приспособена за жилища складова постройка в Грийнпойнт, квартал на Бруклин, главно населен с италианци, ирландци и поляци, сред които цял куп активисти на бившия синдикат „Солидарност“. Преди доста години Грийнпойнт е бил промишлен център на Бруклин; от неговите чугунолеярни „Грийнпойнт Континентал“ е излязъл известният от Гражданската война брониран „Монитор“, противник на южняшкия „Меримак“ в историческата първа битка на броненосци.

Днес чугунолеярите, гърнчарите и печатарите бяха вече минало, но потомците им си бяха тук. Бяха отворили множество бутици за дрехи и други магазинчета; полски хлебарници и пекарници се редуваха с магазини за деликатеси и ресторантчета, специализирани по вкуса на коя ли не националност, магазини за домакински електроуреди и така нататък.

Апартаментът на Катърин бе в една подобна редица. По входните стъпала на повечето сгради висяха хлапета в тенис фланелки и модни джинси с увиснали дъна. Те пушеха, подсвиркваха и викаха след минаващите жени. Стигнах сградата; трябваше да търся номер 14, някъде на най-горния етаж. Позвъних и не се учудих, когато никой не се обади по домофона. Тогава натиснах звънеца срещу номер двадесет — обади се гласът на възрастна жена. Казах ѝ, че съм от газовата компания и идвам по сигнал — за някаква повреда. Добавих за драматичен ефект, че в нечий апартамент изтича газ, обаче домоуправителят го няма. Тя помълча, помълча, после ме пусна да вляза.

Предположих, че ще се обади на домоуправителя за всеки случай, затова едва ли имах много време. Ами ако не намеря никаква нишка или следа в апартамента? Така или иначе ще трябва да се обадя на домоуправителя или да говоря със съседите. Дори и от пощаджията можех да науча нещичко. Минавайки през преддверието, отворих пощенската кутия на апартамент 14 и светнах с фенерчето в нея. Намерих едно-единствено вестниче — „Вилидж Войс“, някакви

реклами и сметки. Затворих кутията и затичах по стълбите към третия етаж.

Бе съвсем тихо, коридорът бе широк, с по три новобоядисани врати на двете насрещни стени. Пристъпих на пръсти до апартамент 14 и измъкнах черната чанта изпод сакото. Отново почуках на вратата, просто за всеки случай. После извадих от чантата универсалната електрическа дрелка с видиевата бургия. Ейнджъл бе най-печеният взломаджия от познатите ми артисти и дори още като ченге се бях уверил, че има смисъл да се използват услугите и съветите му. В замяна на това никога не го бях закачал, а той пък никога не заставаеше направо на професионалните ми задачи. Когато го бяха гепили, опитах се поне да облекча участта му в пандиза, доколкото това бе по възможностите ми. Инструментът, който сега държах в ръка, ми е подарък от него в знак на благодарност. Нещо като незаконно „благодаря“.

Казах, че е електрическа дрелка — вярно, прилича именно на такава, но е по-малка и по-компактна, с комплект бургии, шила, пробивни остриета, някои от тях закривени като къс тирбушон или със зъбци. Незаменимо като инструмент за всяка брава, всякаква ключалка, при това много мощен, макар че работи на батерии. Набутах острието в ключалката, натиснах спусъка. Вдигна се шум, но само за секунда-две. Толкова ѝ бе нужно на ключалката. Отворих, влязох, затворих след себе си. Може би почти веднага след това в коридора се чу отваряне на врата. Замръзнах на място и изчаках, докато въпросната врата се затвори. Прибрах дрелката в чантата, отворих вратата и от джоба извадих клечка за зъби. Начупих я на няколко парченца и ги наблъсках в ключалката. Това щеше да забави всеки, опитал се да отключи отвън, и да ми осигури нужното време да се промъкна до пожарния изход. Пак затворих, запалих осветлението.

Къс коридор с износен килим водеше до чиста и спретната всекидневна с евтини мебели и поочукан телевизор. Канапетото и столовете бяха от различни комплекти. От едната страна на холчето бе кухничката, от другата — спалнята.

Първо влязох в спалнята. На лавица до леглото бяха подредени няколко романа с меки корици. Нямаше много други мебели освен гардероб и тоалетна масичка от типа „направи си сам“. Проверих под леглото — намерих куфар. Беше празен. На тоалетката нямаше

козметика. Това можеше да значи, че си е взела малка чанта с неща за ден-два и е заминала някъде наблизко. Вероятно не възнамерява да се бави; почти сигурно не изглежда да си е тръгнала завинаги.

Проверих в гардероба: намерих само дрехи и няколко чифта обувки. Първите две чекмеджета под тоалетката също съдържаха само бельо и леки дрехи, а третото, последното, бе пълно с книжа: сметки, данъчни формуляри и всякаква документация, отразяваща къде е работила в живот, състоящ се от пътуване от град в град, от една работа на друга.

Катърин се бе препитавала доста време като келнерка. От Ню Хемпшър се бе местила във Флорида и отново обратно — заедно с вълната летовници. Съдейки по връзките разплащателни разписки и данъчни квитанции, бе живяла и работила и в Чикаго, Лас Вегас и Финикс, както и в безброй малки градове. Намерих още банкови съобщения и извадки от сметката ѝ. Според тях в една от градските банки имаше спестени 19 000 долара. Открих и купче акции, внимателно подредени и стегнати с дебела ластична лентичка. Накрая попаднах и на паспорт, неотдавна презаверен, заедно с три нейни снимки, паспортен формат.

Айсобел Бартън ми бе описала Катърин Демитър сполучливо: дребна привлекателна жена около тридесетте, висока към метър и петдесет и нещо, тъмнокоса, късо подстригана, със светлосини очи и светла кожа. Взех снимките и ги прибрах в портфейла. Остана да прегледам последната находка — тя бе нещо много лично: семеен албум със снимки.

Бе доста дебел, поизносен по ръбовете. Съдържаха нещо като история на семейството: онези стари като света кафеникави снимки на прапращодителите, снимки от сватбата на майката и бащата, на две момиченца, които постепенно растяха пред очите ми, снимани понякога с мама и татко, друг път с приятели, после само двете заедно, една по една и прочие. Снимки на плажа, на семейните летувания, на рождени дни, на Коледа и Деня на благодарността. Какво да ви кажа — спомени на две деца, две момичета, девойки, сестри, чийто живот постепенно започва. Приличаха си доста. Катърин е по-малката, тук на снимката си личи, че ухапката ѝ е леко неправилна. Сестрата бе може би две-три години по-възрастна, пясъчноруса, красавица още на дванайсет-тринайсет години.

След тази възраст вече отсъстваше от снимките. Остатъкът бе предимно фотографии на Катърин — сама или с родителите; израстването ѝ бе по-редовно хроникарно. Не можех да не почувствам, че някак си е изчезнало и чувството за веселие и радост. Празници вече нямаше снимани, нито щастливи и ведри физиономии. Е, бях вече към края — на последните кадри Катърин бе абитуриентка. Тържествена и тъжна физиономия на девойка с тъмни кръгове под очите, от които сякаш щяха да бликнат сълзи. Бе снимано и свидетелството за завършено средно образование; то бе подписано от директора на гимназията в Хейвън, Вирджиния.

Но нещо липсваше от последните страници на албума. В основата им намерих полепнали дребни късчета хартия, видимо от вестник. Повечето бяха съвсем малки, но имаше и едно по-голямо, горе-долу квадратно, със страна около два сантиметра и половина. Хартията бе пожълтяла — от едната ѝ страна се виждаше част от прогноза за времето, от другата — сегмент от снимка, в чийто ъгъл личеше пясъчноруса коса. На крайната страница бяха сгънати и закачени две рождени свидетелства — едното на Катърин Люиз Демитър, издадено на 5 март 1962 година, другото — на Ейми Елън Демитър, от 3 декември 1959 година.

Оставих албума в чекмеджето и влязох в банята. Тук бе чисто и подредено, както и навсякъде в апартамента. На лавиците зърнах сапун, гелове и течен сапун за ваната. Под мивката бяха подредени бели кърпи и хавлия. Отворих вратичката на шкафчето с огледалата. Там имаше паста за зъби, конци за чистене на зъбен камък, дезинфекционна течност, някои продавани без рецепта лекарства за настинка, при задържане на течност и обезболяващи при месечно неразположение. Нямаше контрацептивни средства. Може би Стивън Бартън се бе погрижил за тази страна на нещата, но малко се съмнявах. Не бе такъв човек.

Другото отделение на шкафчето обаче бе натъпкано с толкова много стимуланти, амфетамини и прочие, че Катърин май си имаше достатъчно за два живота. Направо можеше да зареди енергия за два коня. Някои шишенца бяха празни, други току-що наченати. Най-предното носеше етикет с името на д-р Франк Форбс, психиатър. Познавах го. Наричаха го Франк Сваляча. Форбс бе прекарал или се бе опитал да насили толкова много от пациентките си, че някои хора се

майтапеха с този факт; подмятаха, че пациентките трябвало да му вземат пари за услугата. На няколко пъти Франк се бе оказвал почти на път за затвора и отнемане на разрешението за практикуване на професията, но някак си все му се бе разминавало. Или жените оттегляха оплакванията си, или последните изобщо не стигаха до съда, или биваха опровергавани благодарение на пуснати от Франк за целта подкупи. Бях чул, че напоследък Форбс бил кротнал и си траел — една от пациентките му хванала трипер след преспиване с него, а после го дала под съд. Този път се оказало трудно да потуши скандала.

Очевидно Катърин Демитър се е чувствала нещастна. Но пък едва ли нещо би могла да промени, щом за помощ се е обръщала към Форбс. Не ми се ходеше много-много при него. Веднъж преди години се бе опитал да вдигне полата на Елизабет Гордън, дъщеря на една от разведените приятелки на Сюзън. Та се бе наложило да го посети и да му припомня лекарския дълг. Бях го заплашил още, че следващия път ще излети през прозореца на кабинета. Впоследствие се бях опитвал да проявявам професионален интерес към работата му.

В банята не намерих друго, което би могло да ми подсказе нещо за Катърин и отсъствието ѝ. Със същия успех проверих и останалата част на апартамента. Преди да си тръгна, спрях до телефона, вдигнах слушалката, натиснах бутона за пренабиране на последния номер. След няколко сигнала се обади глас:

— Ало, тук шерифската служба, Хейвън.

Затворих и се обадох на познат от местната телефонна компания. След пет минути се чухме отново и той ми продиктува списъка с номерата на местните телефони, на които Катърин бе звъняла от петък до неделя. Разговорите бяха само три и все обикновени: китайски ресторант, където дават храна и за вкъщи, близка пералня и информация за околните кина.

Не можа да ми даде сведения за извънградските разговори, затова позвъних на друг човек. Той ме свърза с една от многото агенции, незаконно продаващи конфиденциална информация на частните ченгета с трайни и дълбоки интереси към чуждите дела. След около двадесетина минути агенцията ми изброи петнадесет разговора, проведени от апартамента на Катърин с Хейвън, Вирджиния. Седем бяха с шерифската служба, осем с частна къща в града. Дадох ми и двата номера. Обадох се на втория. Отговорът на телефонния секретар

бе съвсем кратък: „Дом Ърл Лий Грейнджър. В момента не съм тук. Оставете съобщение след сигнала или ако се отнася до полицейска информация, свържете се с шерифската служба на номер...“.

Позвъних на него, отново ми се обади същият глас; помолих да говоря с шерифа.

Отговориха, че го няма. Попитах кой го замества и дали мога да чуя него. Осведомиха ме, че заместникът се казва Алвин Мартин, но сега е на задача. Гласът не знаеше кога ще се върне шерифът. От тона му заключих, че шерифът едва ли е излязъл колкото да си купи цигари. Попита ме за името, благодарих и затворих.

Интересно. Излизаше, че нещо е принудило Катърин Демитър да потърси шерифа в родния си град, но не и полицията на Ню Йорк. И май нямаше друг начин, освен да се разходя до Хейвън. Но първо на всяка цена трябваше да посетя Франк Сваляча.

ОСМА ГЛАВА

Спрях таксито на Ейжър, на Трето авеню и си купих скъпи, но пресни ягоди и ананас от денонощния магазин, после се разходих до сградата на „Ситикорп“, за да си ги изям на спокойствие на обществено място, на скамейка. Харесвах това здание с прости, изчистени форми и необичайно наклонен покрив. То бе построено сравнително неотдавна; интериорът му бе подчинен на същите семпли, праволинейни принципи. И на седемте етажа имаше зеленина — дръвчета и храсти; магазините и ресторантите бяха препълнени с хора; шепа вярващи мълчаливо седяха в малката, вградена в подножието църква.

Шикозният кабинет на Сваляча бе на разстояние две пресечки от „Ситикорп“. Поне засега. Помещаваше се в строена през седемдесетте години сграда с опушени стъкла. Взех асансьора и влязох в чакалнята. Пред компютъра седеше млада, красива брюнетка и почукваше на клавиатурата. Вдигна очи към мен, когато влязох, и ми се усмихна приятно. Усмихнах се и аз и се опитах да не я зяпам много-много с увиснала долна челюст.

— Свободен ли е доктор Форбс? — попитах.

— Имате ли час?

— Слава богу, не съм пациент, но ние с Франк сме отдавнашни познати. Стари приятели, така да се каже. Предайте му, че Чарли Паркър е тук.

Усмивката ѝ поугасна, но все пак се обади по вътрешния телефон и му предаде съобщението. Лицето ѝ леко пребледня, докато той отговаряше, но успя да запази спокойствие и се държа забележително добре. Като се имат предвид обстоятелствата.

— Опасявам се, че доктор Форбс не може да ви приеме — рече ми и усмивката ѝ съвсем помръкна.

— Това ли точно ви каза?

Тя се изчерви.

— Не, не точно това...

— Вие вероятно сте нова тук?

— Да, за първа седмица съм.

— Лично Франк ли ви избра?

Девојката се озадачи.

— Ами... да...

— Намерете си друга работа. Той не е с всичкия си, девиантно поведение, знаете. Освен това е на път да напусне професията.

Тя ме изгледа неразбиращо, а аз минах покрай нея и влязох в кабинета на Франк.

Пациент нямаше. Добрият доктор бе сам, прелистваше някакви бележки на бюрото. Никак не ми се зарадва или поне така ми се стори. Тънките му мустачки се свиха неприязнено, като пиявица; по врата му изби червенина, която бавно полази нагоре по лицето и челото, докато се скри в смолистата леко къдрава коса. Бе висок над метър и осемдесет, спортуваше. Имаше вид на атлет, и то в добра форма, но видът бе едно, истината — друго. Всъщност с Франк Форбс Сваляча не се връзваше нищо добро. Здрависаш ли се с него, по-добре си преброй пръстите веднага след това. Долар да ти даде, вероятно мастилото ще си промени цвета, преди още да си го прибрал в джоба.

— Хей, Паркър, я се разкарай на майната си. Може би си забравил, ама вече не можеш да нахлуваш тук когато ти хрумне. Вече не си ченге и от това полицията сто на сто само е спечелила.

Наведе се към интеркома, но секретарката и така си вървеше след мен.

— Обади се в полицията, Марси! Не, я по-добре се обади на адвокатата ми. Кажи му да подготви жалба за хулиганско поведение.

— Хей, Франк, чух, че на твоя адвокат ти си му спретнал толкова много работа, та едва ли има време за друго.

Настаних се на коженото кресло срещу него и добавих весело:

— Чух още, че Майбаум и Лок поели защитата на онази нещастна женица със срамната болест. Те са много добри, да знаеш, работил съм с тях. Чудя се дали да не им ударя едно телефонче, да им разкажа за онова момиче Елизабет Гордън. Ти помниш Елизабет, нали, Франки? И какво ти казах тогава?

Форбс инстинктивно хвърли поглед към прозореца зад гърба си и бързо отмести стола настрана.

— Марси, ти излез, ако обичаш. Няма нищо... — обърна се той неловко към секретарката.

Вратата тихо се затвори зад нея.

— Какво искаш, Паркър?

— Имаш пациентка на име Катърин Демитър.

— Хайде сега, знаеш, че никой лекар не говори за пациентите си.

А с теб лично аз и лайно не бих споделил.

— Франки, от теб едва ли има по-кофти психоаналитик. На теб човек дори и куче не може да ти повери, защото ти ще се опиташ да го чукаш. Така че тези приказки за етиката си ги спести за пред съда. Сега по темата: мисля, че това момиче е в беда и трябва да го намеря бързо. Ако не ми помогнеш, ще се обадя на Майбаум и Лок и ще го направя толкова бързо, че ще ме вземеш за телепат.

Франк се опита да разиграе сценка на борба със съвестта си, макар че, за да я намери, му трябваха две лопати и разрешение за ексхумация.

— Вчера не се яви в дадения ѝ час. И въобще не ми се е обаждала.

— За какво идва при теб?

— Страда главно от инволюционна меланхолия. Ти не ги загряваш тези неща — това значи депресия. Характерна е за средната възраст и по-късно. Поне на това приличаше отначало.

— Е, и...?

— Паркър, казах ти, това е професионална тайна. Лекарска етика. Дори и аз се съобразявам с нея.

— Хайде бе, шегички ще ми пробутваш. Давай по-бързо.

Франк въздъхна, нервно опипа писалката на бюрото, надраска нещо в отворения бележник. Стана и отиде до шкафа с документацията. Извади папка, погледна в нея и се върна на бюрото. Разлисти я и заговори.

— Сестра ѝ починала, когато Катърин била на осем години. Или по-точно казано, била убита. Тя е едно от няколкото деца, убити в град на име Хейвън във Вирджиния. Някъде към края на шестдесетте и началото на седемдесетте. Децата — момчета и момичета — били отвличани, измъчвани, а останките им намерили в едно мазе на необитаема къща извън града.

Франк сега имаше съвсем друг вид. Приличаше на лекар, погълнат от историята на заболяването на своя пациент. Макар тя да бе

нещо доста фантазмагорично, въпреки емоциите, които се опитваше да симулира.

— Сестра ѝ била четвъртото убито по ред дете, но пък първото бяло. След нейното изчезване полицията наистина се разтичала. Заподозряна била местна жена, много богата. Видели колата ѝ близо до необитаемата къща една вечер след изчезването на едно от децата. Малко по-късно се опитала да отвлече друго дете от съседен град на около двадесет мили разстояние. Детето, момче, одрало лицето ѝ с нокти и после успяло да я опише на полицията.

— Ченгетата тръгнали да я арестуват, но местните хора научили по някакъв начин и ги изпреварили. В къщата се намирал брат ѝ, според местните хомосексуалист, и ченгетата подозирали, че той е съучастник. Според тях той карал колата, а тя крадяла децата. Местните повярвали на тази версия. Намерили го обесен в мазето.

— А жената?

— Загинала — изгоряла при пожар в една друга необитаема къща. А случаят постепенно... заглъхнал.

— Но не и за Катърин, така ли?

— Не, не и за нея. Напуснала града, след като завършила гимназия, но родителите ѝ останали там. Майката починала преди десетина години, бащата малко след нея. А Катърин Демитър се местела от град на град.

— Връщала ли се е в Хейвън?

— Не, не и след погребенията. Тя обясни, че за нея всичко там е отдавна мъртво. И така си е. Няма как да е друго. Всичко се свежда до този град.

— Имала ли си е постоянен приятел? Или случайни връзки?

— Подобно нещо не ми е споменавала. И край на този разпит! Сега се разкарай. И ако някога пак започнеш, ще те дам под съд за нападение, за незаконно влизане на моя собственост, за... моят адвокат ще ти съдере задника!

Усмихнах се, станах да си ходя.

— Чакай сега, има още нещо — сетих се почти на прага и като му видях физиономията, добавих: — Ще ми кажеш, за да си остане Елизабет Гордън непозната на господата Майбаум и Лок.

— Какво? — почти извика той.

— Името на изгорялата жена.

— Модайн. Адилейд Модайн, брат ѝ се казва Уилям. Сега, ако обичаш, разкарай си задника от живота ми.

Цял живот сеем грешки като ситни зрънца; минат ли годините и се обърнем назад, виждаме, че те са поникнали, избуяли и разцъфнали в разкаяния и угризения. Животът ми със Сюзън сега ми се струва като гора от съжаления, поникнала върху плътна почва от предателства, ненаправени и неизпълнени обещания. И така, продължавам да се лутам безцелно в живота си... След като нея вече я няма, а Пътника е извън възможностите ми за досег и отмъщение.

След излизане от кабинета на Франк Форбс същия ден реших да отида в Хейвън, да се опитам да намеря Катърин Демитър във Вирджиния. Защото вярвах, че е отишла именно там. Можех да нарежа цялата работа, да върна парите на Айсобел Бартън и да се върна към обичайното си съществуване. Никой не би ме обвинил, така поне си мисля. А и да ме обвинят, пет пари не бих дал.

Изглежда, че вземайки това решение, съм задвижил цяла поредица събития, които тепърва щяха отново да ме разкъсват отвътре, да отварят старите ми рани и да ме изправят до безкрая пред чувството ми за вина, угризенията за собствената ми слабост като човешко същество; да ми припомнят очевидната неизбежност на провала ми в лицето на вездесъщото, старо като света Зло и необходимостта въпреки всичко да се боря с него...

Решението да тръгна за Вирджиния по следите на непознатата жена, която никога нямаше да видя жива, изглежда провокира гневна реакция в околния свят. Тя започна със смърт и повторното появяване на Пътника в моя живот, а завърши в костница сред костите на мъртви деца. Монумент в памет на изгубен живот, който щях да губя отново и отново...

ДЕВЕТА ГЛАВА

Отвън гаражът — ремонтна работилница на Уили Бру изглеждаше западнал и ненадежден, да не кажем откровено съборетина. И отвътре не бе кой знае колко цвете за мирисане, но поне аз лично не познавам по-добър механик от Уили. Той е поляк, презимето му звучи като Бружсевзски или нещо подобно, съвсем непроизносимо, затова и съкратено на Бру от поколения клиенти.

Никога не съм харесвал този квартал на Куинс; той е съвсем близо до скоростната магистрала на Лонг Айлънд и денонощния рев на минаващите превозни средства. Още от дете съм свързвал в съзнанието си този район със стари автомобили, стари складове и гробища. През годините ми на ченге в гаража на Уили събирах доста информация за туй-онуй. Всички изпаднали авери на Уили редовно се събират там по едно или друго време. Разменят клюки и най-много обичат да се бъркат — поне на думи — в чуждата работа. И все още се чувствам неспокоен, когато съм на това място. Дори и в по-късни години, вече възрастен, мразех да ползвам краткия път от летище „Кенеди“ за Манхатън, защото минаваше покрай тези махали.

След смъртта на татко майка ми реши да се преместим обратно в Мейн, в родния ѝ град Скарбъро, където природата преобладаваше над типичния градски пейзаж. Всъщност духът и миризмите на големия град се чувстваха в Скарбъро само когато там от Бостън или Ню Йорк пристигнеха запалянковците по автомобилните състезания край Скарбъро. Може би и затова никога не съм се чувствал като местен човек в Манхатън — все съм го гледал с очите на посетител.

Гаражът бе в кварталче, което отчаяно се бореше против опитите за подновяване и модернизирание. Пространството между съседните две пресечки бе купено от собственика на японски ресторант, който бе непосредствено до Уили, и той ще не ще, вече бе замесен в юридически спор. Налагаше се да се бори, за да не го затворят. Японецът си отмъщаваше чрез всепроникващата смръдня на риба, влизаща през вентилаторните отвори на гаража. Уили пък си го връщаше от време на време, като купуваше на главния си механик

Арно няколко бири и евтина китайска манджа, които този достоен човек поглъщаше, а после излизаше на улицата и си бръкваше с пръст в гърлото, за да повърне пред японския ресторант. „Това китайска, виетнамска, японска манджа е все едно и също лайно, когато я издрайфаш“ — мъдро обичаше да казва Уили по този повод.

Влязох. Арно — дребен, но жилав и мускулест мургав човек, работеше по двигателя на раздрънкан додж. Въздухът както винаги бе натежал от вонята на риба и фиде. Моят мустанг, производство 1964 г. — като на Джеймс Дийн^[1] — бе вдигнат на хидравлична платформа, а наоколо, като извадени вътрешности на изкормен труп, бяха разхвърлени части и неразпознаваеми дрънкулки от системите му. Нямаше вид на кола, която може скоро да тръгне на път. Всъщност май бе преминала в друга категория, както и самият Дийн. Преди да потегля насам, се бях обадил на Уили по телефона да го предупредя, че ще се отбия. Е, най-малкото, което можеше да направи за мен, бе да се престори, че работи по колата.

От малкия офис долитаха звучни псувни. Той бе току под тавана, до него се стигаше по разклатено дървено стълбище. Тъкмо пристъпвах и вратата се отвори, а Уили шумно затропа надолу по стъпалата. По плешивото му теме лъщеше грес, синият му гащеризон бе разкопчан и отдолу се виждаше мръсна тенис фланелка, издута върху солидното му шкембе. Той пристъпи до стената, покачи се на сложени един върху друг сандъци и неистово зарева във вентилаторната решетка:

— Ей, теснооко японско копеле такова, да ти... Стига ми усмърдява гаража, да ти гръмна тесния задник! Ша ти пъхна атомна бомба отзад, ей, тесноочко!

Отсреща се чу бурен смях, някой извика нещо на японски и отново избухна дружен кикот. Уили заблъска решетката с длан, но след малко се укроти и си слезе обратно. Взря се в мен с присвити очи и в полумрака едвам ме позна.

— О, Птицо, кво праиш бе! Искаш ли едно кафенце?

— Искам си колата, Уили. Моята кола. Същата, дето я таманиш вече цяла седмица.

Уили се направи на обиден.

— Айде сега, ша ми се сърди — рече той с обвинителен тон. — Зная, зная, яд та е. Ама пък ядът е полезен, добър е за нервите, ядосаш

се, пък сетне са успокоиш, тъй де. Ама колата ти ич я няма, да знаеш. Моторът е пълно говно. Ти с кво си я карал бе? С пикня ли?

— Уили, колата ми трябва. Таксиметрите ме съсипаха финансово. Вече всеки шофьор на такси ме познава. Някои дори не се и опитват да ме дерат. Мислех да взема кола под наем, та да не се излагам повече. Всъщност аз от теб щях да искам кола, ама ти каза, че моята ще стане за ден-два, нали така беше?

Уили приклезна до мустанга, подритна един болт и попита Арно:

— Кво става с транспорта на Птицата?

— Пълна скръб — рече Арно. — Кажи му да го хвърли на боклука, ще му бутнем пет стотака.

— Арно вика да ти пуснем пет по сто да й биеш дузпата, а?

— Чух го отлично. Кажи му на Арно, че ще му подпаля къщата, ако не ми оправи колата. Веднага.

— Най-късно вдругиден е готова — обади се механикът. — Извинявай за закъснението.

Уили ме потупа по рамото с омазнена лапа.

— Хей, Птиче, я са качи за едно кафенце, а? Хем ша чуеш клюката.

Огледа се и добави:

— Ейнджъл иска да та види. Казах му, че ша минеш.

Кимнах и го последвах нагоре по стълбата. В офиса, учудващо спретнат и чист, седяха четирима. Пиеха кафе и уиски с тенекиени чаши. Кимнах на Томи Кю, когото бях арестувал веднъж. Бях го спипал да продава пиратски видеокасети. До него седеше мъжага с дебели мустаци, когото сполучливо наричаха Гручо. Той бе специалист по кражба на автомобили: разбива, връзва кабелите на късо и заминава. Следващият бе другият помощник на Уили — Джей. Той бе на 65, с десет години батко на Уили, но изглеждаше поне с двадесетина по-стар. Последният бе Ковчежния Ед. Ед Харис.

— Познаваш ли го Ковчежния? — попита Уили.

Кимнах.

— Още ли шиткаш мъртъвци, а, Ед?

Ковчежния Ед бе шампион на шампионите по отвличане. Само че не на живи хора. Смяташе го за тежка физическа работа. Къде ти ще се занимава със заложници. Откъде да знае какво може да направят, кой може да ги потърси, с какво да го изненада. Затова крадеше

мъртъвци. Проникваше в морги, погребални бюра, крадеше труповете и се обаждаше на роднините.

Внимателно следи съобщенията за починалите. Избира онези с по-богати семейства и задига трупа. Преди да се появи Ковчезния и да поразклати погребалната система, никой не пазеше нито морги, нито погребални бюра. А Ед си имаше промишлен хладилник в мазето, откарва пляквата там и звъни по телефона на близките. Иска откуп, никога не се лакоми особено. Вземаше разумни суми. Повечето от роднините плащаха с готовност само и само да си приберат „скъпия покойник“ и да избегнат усложнения и насмешки. Представете си какво е да погребваш разложен труп.

Ковчезния припечелваше добре, докато не попадна на някакъв дърт полски аристократ. Полякът се обидил, разлютил се на чест, че някой може да иска откуп за останките на любимата му съпруга, и си наел цяла частна армия. Имал пари човекът, платил. Онези се докопали до Ед, макар че той за малко не се измъкнал през прозорче, което водело към съседния двор. Все пак последен се смял Ед. Токът му бил изключен три дни преди това, защото не си плащал сметките редовно и съпругата на поляка засмърдяла като мъртва котка, тъй като детективите загубили няколко дни да търсят Ед.

Е, оттогава бизнесът му потръгна зле. Днес ми се стори доста умърлушен. Май не биваше да задавам въпроса.

Настъпи неловко мълчание, но Уили се усети и се намеси.

— Абе, а помниш ли Вини Безносия? — попита и ми подаде чаша димящо кафе. То ухаеше разкошно, но миризмата на бензин в гаража бе непобедима.

— Чакай, само да чуеш кво разправя Томи Кю. Тъкмо бе започнал.

Вини Безносия или Вини Без Нос, както го наричаха в началото, бе взломаджия от съседния Нюарк. Бе се издънвал доста често и накрая бе решил да тръгне по правия път. Е, доколко може да тръгне по правия път човек, припечелвал четиридесетина години чрез квартирни кражби, е съвсем друга работа, но да кажем, че е било така. Прякора си бе получил от дългогодишна несполучлива кариера в аматьорския бокс. На млади години Вини бил дребен и хилав, потенциална жертва на всеки склонен към насилие гамен от Ню Джърси. И тогава решил, че спасението му е да стане боксьор, това

бил за него пътят към истината. Всъщност няма нищо необичайно — подобна е съдбата на мнозина хлапета от бедняшките крайни квартали. Е, за съжаление, отбраната на Вини се оказала ужасно слаба и малко по малко носът му се бе превърнал в плоска хрущялеста пихтия с две дупчици за ноздри, същински стафиди върху кекс.

— Та Вини почнал да бачка с фирмата на братовчед си — продължи Томи. — Вътрешно обзавеждане — ремонти, боядисване, такива неща. Пък Вини не е зле с четката, а и в панделата понаучи туй-онуй от дърводелския занаят. Хем работи, хем проучва апартаментите, та ако времената се оправят и му се случи да се върне към старата работа, знаеш... Работели по жилището на шефа на една компания за внос-износ на плодове. С много мангизи. А този, шефът де, все се местел, все не можел да се задържи на едно място и все търсел по-голямо. Изобщо много придирчив задник. Той и Сикстинската капела да наеме, пак щял да иска таванът да му е в бледомораво например, а не в бежово, да речем. И така, собственикът заминал на почивка в Кейп Код с приятеля си и оставил ключовете на братовчедата на Вини. Имали бачкане за три дни — хилядарка аванс, въобще чиста работа. То било таванско помещение — абе, от баровските мансарди. Вини вика, такова нещо не съм виждал — кола да караш вътре. Най-просторното шибано място на света, по-голямо от бейзболния стадион до Ригли. И фактически от това ли, от пиенето ли, ама на Вини му става кофти. Той си има страх и от отворени пространства, откакто беше в пандиза. Абе, додрайфало му се на човека и тръгва да търси кенефа. Тук, там, няма го, казва си — разгеле, чакай да проуча терена, кое къде е. Старата професия се обажда, знаеш. Онзи педал имал два видеоманетофона, телевизор с екран колкото таблото на стадиона, и колекция порнописания, от които на Вини още повече му се завива свят, и пак хукнал към кенефа. И както търси онова място, нещо започва да му мирише. Отначало леко, после много гадно — на умряла котка, знаеш, или на отровен плъх, останал под дъските. И колкото приближава до онази врата, все повече му смърди, та си слага кърпичка на носа. Е, отваря вратата и за малко да припадне — вонята нечовешка. И що да скива? Един тип седи под душа на нещо като столче. Ама не е столче като столче, ами нещо друго. Не е от онези, нали знаете, трикраките със седалка за задника. Не, вместо крака това там имало пружини, големи, дебели, като автомобилни амортизатори, здраво захванати за

дървена база. Абе, дъска с дупка точно по средата. А отдолу се мъдри огромен пластмасов вибратор, минава през дупката в дъската и си върви нагоре... нали се сещате — право в...

— А стига бе... — обади се един, другите изпъшкаха и заругаха възмутено и в погнуса.

— Да бе. Честен кръст, ви казвам. Значи идеята е онзи хахо там да се къпе и тресе на столчето нагоре-надолу, да се друса бе! Хей, нали загрявате? И престо! Обаче кофти става, едната пружина се счупва и онова нещо го разпрало бедното копеле отвътре! И Вини надникнал, надникнал, па се престрашил и влязъл... и що да скива — наоколо само кръв, а онзи хвърлил топа и това си е.

— Абе, Томи, ти не можа ли по-голяма гадория да измислиш, а? — обади се Уили.

— А Вини кво...? — попита Гручо.

— А, Вини е умник. Е, не толкова умник, ама преди да извика ченгетата и другите бачкатори, намира там някъде фотоапарат и снима онзи педал, за да шитне снимката я на „Инкуайърър“, я на „Риплис“.

— Тц — възрази Гручо, — дори „Инкуайърър“ няма да плати за снимка на мъртвец с такова нещо в задника, да знаеш.

— Е, вярно. Така и станало. Вини се опитал, ама... от редакцията се обадили на ченгетата. И те веднага се сетили кой може да е тарикатът със снимките, макар че Вини се обадил под чуждо име.

— А под чие име? — попита Уили.

— Твоето — обади се Томи Кю.

Избухна смях, а Уили се уплаши не на шега и се стресна, сякаш гемиите му потънаха, макар че майтапът бе повече от очевиден.

— Откъде да знам чие име бе, Уили! Майната му на името! Кво те интересува! Значи това става няколко дни по-късно: ченгетата пристигат в апартамента на Вини да го питат за снимките. Обаче нашия го няма. И тогава едно от ченгетата подушва газ. Решават да проверят кво става вътре и му разбиват вратата. Строшават я значи и влизат, макар че после се оказва, че на ченгето погрешно му е миришело на газ. Грешки стават, знаеш. Само че докато търсят откъде изтича газ, намират седемнайсет видеоманетофона, девет телевизора и 28 надуваеми порнокукли, страшни били казват, ммм! Значи онази приказка за правия път била ала-бала! Във всеки случай Вини твърди, че каквото намерили, било от минали кражби и той си ги бил излежал.

Щял да върне стоката по-късно. Сега са го обвинили пак за кражби с взлом и за притежание на снимки с неприлично съдържание. Вярно, неприлично... ха-ха-ха... мъртъв педал с онова в задника, ха-ха-ха!

Томи Кю заклати глава и дълго се смя на собствения си разказ. Изведнъж видя нещо зад мен, усмивката му замръзна и мигновено го задави силна кашлица. Извърнах глава и в полусенките зърнах Ейнджъл. Гъстата му и черна къдрава коса изскачаше изпод синята плетена шапка. По лицето му бе набола рядка брадица като на тринадесетгодишно момче. Над черна тенис фланелка носеше тъмносиньо яке от груба материя, а сините му джинси бяха напъхани в разкопчани боти.

Ейнджъл бе нисък, не повече от метър и шейсет и за незапознатия с фактите човек би било повече от странно, че би могъл да всее страх у Томи. Причини обаче имаше. Две. Първата, Ейнджъл бе много по-добър и агресивен боксьор от Вини Безносия и при желание би могъл да смели Томи на кайма. Защото Ейнджъл бе гей и за него майтапите на Томи бяха повече от обидни.

Втората, и вероятно далеч по-убедителна като причина за страха на Томи, бе, че Ейнджъл имаше приятел, известен само като Луис. Никой не знаеше какво точно работи и как се прехранва, както и Ейнджъл. И все пак бе публична тайна, че Ейнджъл, вече почти отказал се от активна работа и наближил четиридесетте, е един от най-добрите крадци в подземния свят. Както казват, способен да открадне дори и пъпа на президента. Ако му платят подходящ хонорар, разбира се.

Далеч по-малко се знаеше, че Луис, висок чернокож, известен с изящния си усет за качествени дрехи, е наемен убиец от най-добрите в професията. А може би най-добрият. Знаех, че почти се е отказал от този бизнес, до голяма степен поради връзката си с Ейнджъл. Бях подочул, че въпреки всичко поработвал от време на време, но избирал мишените по съвест. Тоест хора, наистина заслужаващи смърт.

Според един от слуховете в тази връзка Луис стоеше зад убийството на Гюнтер Блох миналата година в Чикаго. Блох бе германски компютърен специалист, много добър. Освен това бе и сериен насилник. Изнасилваше и мъчеше жертвите си — предимно съвсем млади жени, често момичета. Действаше в модните курорти на Югоизточна Азия, посещавани от множество красавици. Той и без това

работеше в този район и печелеше много пари, така че не бе трудно да прикрива престъпленията си с огромни подкупи. Плащаше на свидетели, на сводници, на родители, на полицията, на политиците.

Накрая Блох попадна на неподкупен човек от горните ешелони на властта в една от държавите, където работеше. А току-що бе удушил единадесетгодишно момиченце и бе скрил трупа в една мина. Все пак успя да избяга от въпросната страна в САЩ. Луис бе получил, както разбрах впоследствие, писмено предложение, указания и чек. После се разбра, че Блох е бил удавен във ваната в апартамент на чикагски хотел за хиляда долара на нощ.

Или пък бе просто слух.

Каквато и да е истината по случая, Луис навсякъде го смятаха за „опасен човек“ и съответно всички се страхуваха от него. Е, значи можете да си представите какво му е било на Томи Кю, когато си е спомнил за банята и кончината на онзи изнасилвач.

— Много забавна история, Томи — подхвърли Ейнджъл.

— Глей сега, Ейнджъл, това са си само приказки. Аз просто така... никаква обида не съм искал да... нали разбираш?

— Обидени няма — рече Ейнджъл. — Поне от моя страна.

Зад Ейнджъл се чу шум и в тъмната рамка на вратата се открои силуетът на Луис. Бръснатата му глава мътно лъщеше на слабата светлина. Мускулестият черен врат се подаваше от черна копринена риза, Луис носеше шикозен светлосив костюм; изобщо не можех да си представя колко ли е платил за ушиването. Стърчеше над Ейнджъл поне едно тридесет-четиридесет сантиметра и от тази височина фиксираше Томи Кю с очи, които не трепваха.

— Педал, а? — спокойно проточи той. — Това е... хм, странна дума, господин Кю. Многозначна, нали? Какво точно означава в нашия случай?

Кръвта се дръпна от лицето на Томи Кю. Той изхърка и с огромна мъка успя да събере в уста малко слюнка, опита се да преглътне. Не успя и адамовата му ябълка заигра, сякаш се опитва да прокара бейзболна топка през гърлото. Отвори уста, но нищо не се чу. Затвори я и се загледа в пода с надеждата той се отвори, та да го погълне.

— Няма нищо, господин Кю. Интересна история чухме — изведнъж се обади Луис. Сега гласът му бе копринен като ризата. — Само че внимавайте къде и как я разказвате.

И той изведнъж се усмихна на Томи. Усмивката бе кротка, заразителна, но съдържаше и онази котешка гримаса, която същото това животно отправя към мишката, преди да я налапа. По носа на Томи се стече капка пот, увисна за миг на върха и после тупна на пода. В гробовната тишина всички чухме звука. В същия миг Луис безшумно изчезна от рамката на вратата.

— Да не забравиш пак за колата, Уили — предупредих го аз и последвах Ейнджъл навън.

---

[1] Известен американски актьор, починал съвсем млад през 1955 г., днес филмите му са в т.нар. култова категория; най-прочут е „Бунтар без кауза“. — Бел.прев. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Повървахме няколко пресечки пеша. Всъщност отивахме към едно барче, чийто собственик бе познат на Ейнджъл. Луис вървеше на две крачки пред нас. Улиците бяха доста пълни за това време на денонощието, но тълпата се разтваряше пред него като Червено море пред Моисея. Две-три жени му хвърлиха коси погледи с подчертан интерес. Повечето мъже избягваха очите му, предпочитаха да гледат в земята. Или пък изведнъж намираха нещо извънредно интересно за зяпане я по витрините на вече затворените магазини, я във вечерното небе.

От бара долиташе музика. Стилът бе лек фолк, повече китара. Но бе слаба интерпретация на онази песен на Нийл Йънг „Само любовта може да ти разбие сърцето“. Абе, направо му забиваше ножа като изпълнение.

— Този свири, сякаш мрази Нийл Йънг — рече Ейнджъл, когато влизахме.

Луис пред нас сви рамене.

— Ако чуе това изпълнение, Йънг себе си ще намрази. Сто на сто.

Седнахме в сепаре. Собственикът, дебелак с видимо лошо храносмилане, на име Ърнест, провлачи крака към нас, за да вземе лично поръчката. Обичайно тук сервираше келнерка, но Ейнджъл и Луис бяха почетни гости по тези места.

— Здравсти, Ърнест — рече добродушно Ейнджъл, — как е бизнесът?

— Абе, на мен все наопаки ми върви — веднага се оплака дебелият. — Ако си сменя професията с някой погребален агент, да речем, хората ще спрат да мрат. И преди да си ме попитал как е жена ми, да ти кажа — все си е така дърта и грозна.

Това бе някаква стара шега между тях, защото и двамата се изсмяха шумно и с удоволствие.

— Ега ти, това са четирийсет години брачен живот, ти какво искаш! — каза през смях Ейнджъл.

Поръчахме сандвичи — специалитет на заведението, и Ърнест се затътри към бара.

— Значи, ако съм по-млад и изглеждам така, направо ще си отрежа патката и ще пея „кастрато“ — луди мангизи ще направя — рече Ейнджъл.

— Ти като си грозен, нещо да си закъсал? — подхвърли му Луис.

— Я пък ти — ухили му се Ейнджъл. — Ако бях красавец, щях да си сваля бял мъж.

Подхвърлиха си по още една-две шегички от този род, докато чакахме певецът да съсипе докрай музиката на Нийл Йънг. Седях и ги гледах. Със съвсем други очи ги виждах днес, когато вече не бях ченге. Преди се срещахме в гаража на Уили или на кафе, или в Сентръл парк и ако Ейнджъл имаше нещо да ми предаде, все бяхме напрегнати, той се чувстваше неудобно, особено ако Луис бе някъде наоколо, дори и когато говорехме за Съюзън и Дженифър.

Сега обаче нямаше никакво напрежение. Сега повече от всякога чувствах силата на приятелството, което бе някак си узряло помежду нас. При това от тях двамата осезателно се излъчваше чувство на загриженост за мен, не съжаление, а нещо като тъга за случилото се, чиста човечност, доверие. Разбирайте го както щете. Те не биха били тук, ако нещата стояха по-различно.

Ейнджъл придърпа забравен вестник от съседното сепаре и прочете големите заглавия.

— Виждал ли си го това? — попита ме и аз кимнах.

Някакъв артист се бе опитал да изиграе геройски сценки на ченгетата по време на банков обир във Флъшинг и бе завършил в моргата с куп дупки по себе си. Всички вестници бяха поместили подробни материали, снимки, интервюта.

— Ето ти случай — онзи само е искал да свърши работа — започна отдалече Ейнджъл. — Този тип хора обичайно не си търсят белята, не желаят да навредят никому, просто гледат да влязат, да докопат мангизите, които и така и така са застраховани, и да се чупят. Нали така? Носят оръжие само защото иначе хората няма да ги вземат на сериозно, нали, Луис? Иначе с какво да ги уплашат? С думи ли?

— За съжаление все се намира по някой задник, който си мисли, че е безсмъртен, просто защото още не е хвърлил топа. Глей го тоя например. Млад, здрав, атлет, сигурно е смятал, че ще изчука повече

гърли и от Ричард Гиър, ако прецака ченгетата и стане герой. Галфон! Скивай го пък другия — търговец на недвижими имоти, на 29 години, неженен, печели по двеста бона на година и какво? Пробили му дупка, по-голяма от тунела Холънд. Я му виж и името — Ланс Питърсън.

Ейнджъл удивено поклати глава.

— Ти чувал ли си такова име — Ланс? А?

— Не си чувал, защото всички Лансовци са изпукали — лениво отвърна Луис, чийто поглед се рееше из заведението. — Пъчат се из банките и спират куршумите. Този е последният Ланс.

Сандвичите пристигнаха, Ейнджъл веднага ухапа своя. Ние с Луис не докоснахме храната.

— Е, как я караш? — попита ме накрая Ейнджъл с пълна уста.

— Горедолу — отвърнах. — На какво дължа честта?

— Вече не пишеш, не се обаждаш — усмихна ми се криво.

Луис ми хвърли кратък любопитен поглед, после отново се загледа по съседните маси, към тоалетната, входа.

— Чух, че си се хванал на поръчка при Бени Лу. Ти каква работа имаш с това дебело лайно?

— Време да минава.

— Ако искаш времето да минава, стой си вкъщи, чети книжка. Бени е гад, който само хаби въздуха на свестните хора.

— Е, хайде де, Ейнджъл. Изплюй камъчето. Дрънкаш празни приказки, а Луис се оглежда, сякаш очаква момчетата на Дилинджър^[1] да нахлуят и да ни нарешетят.

Ейнджъл остави полуизядения сандвич, обърса уста със салфетката и ме погледна право в очите.

— Чух още, че ходиш, разпитваш за някакво гадже на Стивън Бартън. Някои хора веднага си задават въпроса защо. Чаткаш ли?

— Хора, казваш. Например?

— Например Боби Шиора.

Я гледай ти. Сега пък Боби Шиора. Не бях сигурен той ясновидец ли е, медиум или психопат, но пък знаех, че е роден убиец. Обича да убива, то му е в кръвта и си е намерил отличен шеф в лицето на дъртия Ферера. Емо Елисън е чудесен пример за това какво става, когато Шиора се заинтересува за някого си. Подозирах, че и Дебелия Оли е разбрал същото, най-вероятно в последните си мигове.

— Бени Лу ми подметна за някакво спречкване между стария и Сони — подхвърлих. — Каза нещо в смисъл, че онези шибаняци се дъртели помежду си.

— Бени винаги си е бил дипломат по душа — презрително рече Ейнджъл. — Цяла загадка е защо онези тъпаци от ООН-то не са го назначили при тях досега. Само че там става нещо много интересно, да не кажа странно. Сони е потънал някъде, взел е Пили със себе си. Никой не ги е виждал, никой не знае къде са. Обаче Боби Шиора ги търси под дърво и камък.

Отхапа отново от сандвича и попита:

— Ами Бартън?

— Стори ми се, че и той се е покрил някъде, но не зная със сигурност. Бартън е дребна риба и няма как да го вържем професионално със Сони или стария дон. Върти дребни игрици, макар че по-рано беше гъст със Сони. Може би просто е съвпадение. Няма нищо общо.

— Може би е така, но ти си имаш по-големи проблеми от намирането на Бартън или момичето.

Изчаках.

— Издали са ти смъртна присъда.

— Кой?

— Не е местна работа. Извън Ню Йорк е. Луис не можа да научи кой е и откъде. Но са ти пуснали убийци. Търсят те навсякъде да те треснат.

— Във връзка с Дебелия ли е?

— Не зная. Дори и Сони не е толкова задръстен, та да наеме хора да отмъщава за някакъв си похарчен наемен убиец, само защото ти си се намесил. Онзи за никого нищо не означава, а Дебелия е също мъртъв. На мен обаче ми е доволно ясно, че ти си наточил срещу себе си две поколения от семейство Ферера. И това не е здравословно. Чаткаш ли?

Услугата, която ми поиска Коул, се превръщаше в нещо доста по-сложно от търсенето на безследно изчезнало момиче. Ако изобщо бе толкова просто, но май не бе така.

— Имам едно въпросче, ако искаш да ми помогнеш — рекох. — Познаваш ли хора с пушкала, които изстрелват двуграмов куршум 5,7-

милиметров калибър... а той пробива зидана стена? Куршумът е автоматен тип.

— Хей, Птицо, айде сега не ме будалкай. Аз такива неща съм ги виждал само монтирани отгоре на танкова купола. Така е, не ме гледай.

— Е, онзи, наемният, бе убит именно с такова оръжие — отвърнах спокойно. — Аз видях изстрела, видях как го поразил, а в стената зад мен остана ей такава дупка — показах му с пръсти. — Пистолетът, ако изобщо е пистолет, а не някакво друго леко оръжие, е белгийски, правен е за полицейски антитерористични подразделения. Ако някой местен си е намерил такова оръжие и вече го размахва по улиците, няма начин да не се е разчуло в твоите среди.

— Ще поразпитам този-онзи — обеща Ейнджъл. — Да имаш някои идеи?

— Една: Боби Шиора.

— Знаеш ли, и на мен така ми се струва. Само че защо ще се намесва да разчиства след бакиите на Сони, а?

— Може би дъртият го е изпратил.

Ейнджъл се замисли, кимна.

— Внимавай, Птицо. Пази си гърба.

Дояде сандвича и се изправи.

— Я ела с нас. Ще те откараме където искаш.

— Тц. Искам да походя пеша.

Ейнджъл сви рамене.

— Въръжен ли си?

Кимнах утвърдително. Той обеща, че ще се обади в най-скоро време. Разделихме се на вратата. Вървах и усещах тежестта на пистолета под мишницата. Заглеждах се почти във всяко лице в тълпата. Осезателно усещах нощния, тъмен пулс на града. Май нещо припарваше под краката ми.

---

[1] Известен гангстер, обирач на банки, 30-те години, САЩ. — Бел.прев. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мислех. Боби Шиора: злокобен демон, фантазмагоричен кошмар — свиреп и садистичен. Появил се бе точно в миг, когато дъртият дон Ферера бе на прага на смъртта и безумието. Сякаш някой бе призовал тъмните сили на ада с помощта на гнева и болката на стария Ферера. И така, сякаш посредством черна магия на бял свят се бе появило физическо въплъщение на унищожението и инквизицията, с които донът искаше да управлява ближните. В лицето на Боби Шиора бе намерен съвършеният инструмент на агонията и грозната смърт.

„*Nemo parvenit qui non legitime certavit*“: „Успява само онзи, който се бори по правилата“, поне според Бейкън^[1]. Аз пък съм свидетел на точно обратното, поне в краткосрочен план. Онези, които играят по правилата, ги очистват най-бързо. Настъпва ги всеки, който и когато може.

Все пак си мисля, че може би в дългосрочна перспектива тази приказка съдържа истина. И ако е така, то семейство Ферера е показателен пример. На конференцията на „Коза Ностра“ през 1929 година, на която е присъствал бащата на сегашния дон, Ферера получили „лиценз“ за своята територия. Тогава се събрали около сто двадесет и пет души в закрыта за чуждите очи зала на хотел „Шелбърн“ в Атлантик Сити. Най-масовата сбирка на заклетни убийци, която изобщо се е състояла някога в нашия свят извън онези сгради с решетки по прозорците и тъмничари по коридорите, които да се бъркат в разговорите им. Всички присъстващи положили най-страшната клетва. Клетвата на мълчанието — *omerta*.

Онези гангстери отишли на срещата с огромно омерзение. Никой не искал да седи в зала и да обсъжда неясни неща. Събрали ги само авторитетът, гаранциите и личното присъствие на един от по-мъдрите тогава донове — Оуни Мадън, който успял да ги удържи там за дискусии и постигане на обща резолюция. На Ал Капоун^[2] му било постановено да се подчини на общите интереси и да не се противи на

присъдата и оставането в затвора. Така до голяма степен било отклонено вниманието на обществото и ченгетата от останалите му събрата, били укротени яростта и възмущението на общественото мнение. Териториите на действие и влияние били точно определени. На мафиотите им било разяснено как престъпленията могат да се превърнат в добре организиран и силно печеливш бизнес.

До 1931 година основите на *Cosa nostra* били поставени; в Америка — от Източното до Западното крайбрежие — вече действали двадесет и четири семейства. Ферера започнал семейния бизнес от скромна къща в периферния нийоркски квартал Бенсънхърст и както останалите започнал да гради мрежа за незаконно производство и продажба на алкохол, да организира проституция, лотарии и тотализатори.

Бенсънхърст, още тогава почти малко градче, граничи с Грейвсенд Бей и Атлантическия океан. В онези години хората живеели в допиращи се двойни къщи-близнаци — за по две семейства, с железни огради и малки дворчета с градинки отпред. В неделните дни седели по верандите, децата играели на моравите, улиците миришели на каква ли не храна от ресторантите и пицариите, на горящо дърво и скари с въглени.

Един ден Ферера старши бил накълцан на кайма току пред къщата му. Направили му засада и го разстреляли почти от упор. Вече било началото на петдесетте, бушували войни между семействата, преразпределяли се територии и интереси. Най-големият син Стефано поел семейния бизнес и малката империя продължила да расте. Малко по-късно той създал обширно имение на Статън Айлънд. От задните прозорци на голямата му като замък къща се виждали част от имението на Пол Кастелано на Тод Хил, Белия дом, вече построен за 3,5 милиона долара, а от най-горните прозорци може би и имотът на Бартънови. Щом като Статън Айлънд бил подходящо място за главата на семейството Гамбино, превърнал се вече в милионер благотворител, защо да не е и за Стефано Ферера? Кастелано бил ликвидиран с шест куршума в ресторанта на братя Спаркс в Манхатън няколко години по-късно и Стефано останал най-важната фигура на острова. Но това било само за кратко време.

Стефано се оженил за местна девойка на име Луиза. Тя съвсем не се омъжила по любов или романтични усещания, заимствани от някой

сантиментален роман. Напротив, отишла при него, защото харесвала властта, насилието и преди всичко парите. Онези, които се омъжват за пари, в края на краищата ги получават. И при Луиза случаят бил такъв. Само че парите отнемат много неща и тя умряла скоро след раждането на третия си син. Била безчувствена по природа, инвалид по отношение на човешките емоции. Стефано не се женил повторно. Нямало нужда, вече си имал наследници, пък и не го било много еня дали ще има законна съпруга, или не.

Най-големият син — Винченцо — Винсънт — бил интелигентен. В него вложили големи надежди за бъдещето на фамилията. На всичкото отгоре бил и много надарен като музикант, пеел чудесно, имал богат тенор. При него артистичната чувствителност обаче била съчетана с отмъстителни амбиции и насилие. Веднъж застанал на семейното кормило, би могъл да доведе мафиотския си клан до големи висини и да го превърне в най-влиятелния престъпен фактор в страната. Обаче починал от масивен инфаркт на двадесет и три години в семейния басейн. В пристъп на ярост и скръб старият дон застрелял двата лабрадора на Винсънт, заключил се в спалнята и цяла седмица не проговорил никому. По онова време Луиза била мъртва вече седемнадесет години.

Пръв помощник на бащата станал Ники — Николо, две години по-малък от Винсънт. По онова време аз вече бях новобранец в полицията — младо патрулно ченге. Виждах Ники често по улиците в огромния му, брониран кадилак, заобиколен от охрана. Имаше репутация на свиреп престъпник, също като баща си. В началото на осемдесетте, семейството бе вече преодоляло старомодното за мафията нежелание да влезе в бизнеса с наркотици и неговите дилъри заливаха града с всички видове дрога, до които можеха да се докопат. Повечето конкуренти бяха прогонени или наплашени и се държаха настрана. Иначе завършваха като храна за рибите в околните водни басейни и океана.

Имаше една банда обаче, на име „Йардийс“ от Ямайка. Всички, които идваха оттам, бяха еднакво безумно безстрашни, изпълнени с пълно неуважение и незачитане на всички видове институции, както и на установените мафиотски правила. За тях италианците бяха просто „жабари“ и нищо повече. По всяко време бяха готови да се сблъскат с тях, при това го правеха с успех. Един ден отвлякоха пратка с дрога на

Ферара за два милиона долара. Убиха двама от бойците на семейството и присвоиха стоката. Ей така. Ники незабавно обяви война на „Йардийс“. Неговите войници удариха клубовете, апартаментите, дори и жените им. За три дни очистиха дванадесет ямайски бандити, включая всички отговорни за кражбата.

Може би Ники тогава си е мислил, че с това слага край на безредиците и нещата се връщат в нормалното си положение. Той забравяше, че все още кръстосва града с колите си, яде в същите ресторанти, държи се сякаш ямайската заплаха вече не съществува. Защото е направил малка демонстрация с употреба на сила.

Най-любимото му място за похапване бе „При Винченцо“, модно семейно заведение в родния Бенсънхърст. Собствениците му бяха италианци, хора, които не си забравят корените. Там Ники се чувстваше в пълна безопасност. Освен това навярно харесваше ехото от името на брат си във фирмата над вратата. Обаче параноята му го накара да им подари специални врати и прозорци с непробиваеми, използвани само от военните и в колите на президента, стъкла. После реши, че вече може да си яде макароните спокойно, необезпокояван от постоянните заплахи срещу живота му.

И дойде денят. Бе един ноемврийски четвъртък, вечер. Пред заведението се появил голям, боядисан в черно пикап, направил маневра в малката съседна пряка и застанал със задница към прозорците. Ники може би дори го е зърнал, може да е забелязал, че задното стъкло липсва, вместо него има решетка. Може дори и да се е стреснал, когато задната врата на пикапа се отворила и нещо ослепително блеснало за миг, а околните прозорци затреперили и зазвънтели.

Е, едва ли е успял да види бойната глава тип RPG-7, която лети със скорост 177 метра в секунда. Сцената била ужасяваща, ревът потресаващ. Последваната от голяма димна опашка ракета разбила всичко по пътя си; дърво, тухли, стъкла, нагорещен метал се извили в страшна вихрушка и помели помещението. Насоченият навътре взрив не оставил нищо здраво. Облечената в медна касета бойна глава надробила Ники на толкова много и дребни части, че ковчегът на погребението тежеше не повече от тридесетина кило. Това полицията го установи като факт чрез показанията на опечалените, които го понесоха по църковния коридор между редовете три дни по-късно.

Тримата ямайски убийци изчезнаха в подземния свят, а старият дон успя да излее монументалния си гняв върху роднини, приятели и подчинени. По-късно удари и враговете си със заплахи, последвани от насилие и грозна смърт. Бизнесът му обаче почти рухна и конкурентите незабавно се наместиха на отслабените позиции. Същевременно усетиха и отдавна очакваната възможност да се отърват от семейство Ферера веднъж и завинаги.

И точно когато светът на дон Ферера бе на път да се разпадне, на портите на имението се появил един мъж и поиска да говори с него. Казал на охраната, че му носи новини за „Йардийс“. Предали на дон, претърсили непознатия и повели Боби Шиора към къщата. Само че претърсването не било пълно. Шиора носел черна найлонова торба и отказвал да я отвори. С насочени към него и готови за стрелба пистолети охраната го спряла на моравата на около 15 метра от вратата, където стоял старият Ферера.

— Ако ми губиш времето, ще заповядам да те убият — обадил се донът.

Боби само се усмихнал и изсипал съдържанието на торбата направо на тревата. Три глави се изтърколили, с озъбени в смъртта физиономии и окървавени, извити като тънки змии плитчици, каквито имат ямайците. Боби стоял и се усмихвал студено над тях като някакъв свиреп Персей^[3]. От торбата бавно капела гъста, тъмна кръв.

Същата вечер Шиора бил приет в семейството. След само година порасна в йерархията ужасно много, нещо уникално за мафията, още повече като се имат предвид мътният произход и минало на Шиора. ФБР нямаше нищо за него, нито досие, нито дори отпратка в огромното информационно море на своите компютри. Самият Шиора едва ли бе готов да говори за себе си. Веднъж чух слухове, че се е сблъсквал със семейство Коломбо, че известно време действал самостоятелно във Флорида, но нищо повече и нищо конкретно. И въпреки всичко убийството на онези трима ямайски бандити бе напълно достатъчно да му спечели доверието на Стефано Ферера и онази тържествена церемония в мазетата на имението. На такава церемония на новопосветения в братството се пробожда пръстът, с който дърпа спусъка, над някоя икона и той става пълноправен член.

От онзи ден в подземията Боби Шиора се превърна в истинската сила зад трона на Ферера. Той водеше и стария, и бойците му през

проблемите и главоболията, създадени за мафията в Ню Йорк, особено след приемането на закона РИКО^[4]. Големите нюйоркски семейства — Гамбино, Лучезе, Коломбо, Дженовезе и Бонано — общо не по-малко от 4000 души, до едно пострадаха чувствително от приложението на този закон. Някои донове отидоха в затвора, други починаха скоропостижно, като непряко следствие от същия фактор. Но не и семейство Ферера. За неговото благополучие вече се грижеше Боби Шиора, който познаваше игрите и често жертваше дребни играчи, за да запази големите и осигури оцеляването на клана.

Старият дон би бил дори готов да се оттегли от активна дейност, ако не бе деликатно положението с най-малкия син — Сони. Той бе тъп, отмъстителен насилник, злобен и ограничен — нямаше интелигентността на покойните си братя. В същото време имаше двойно по-голяма склонност към насилие. Заемеше ли се с нещо, то неизменно завършваше с кръвопролития, но това не го тревожеше особено. Още на двадесетина години бе вече дебел, отпуснат и подпухнал, със следи от разгулен и нездравословен живот. Обичаше да убива и осакатява. Бях чувал множество пъти да говорят, че смъртта на невинни хора му доставя почти сексуално удоволствие.

Баща му се мъчеше постепенно да го отпрати в глуха линия спрямо семейния бизнес, за да не проваля операциите. В замяна го оставяше да движи собствена мрежа за продажби на стероиди, дрога, проституция и по някое и друго убийство. Боби Шиора се опитваше да упражнява някакъв контрол над Сони, но онзи бе извън всякакъв контрол. С две думи, бе тъп и зъл. Цяла тълпа хора чакаха старият дон да хвърли топа, за да изпратят тутакси и Сони при него.

---

[1] Френсис Бейкън (1561–1626), английски есеист, философ и държавник. — Бел.прев. ↑

[2] Това е правилното произношение в САЩ на името на прочутия престъпник, иначе известен в България като Ал Капоне. — Бел.прев. ↑

[3] Гръцки герой, син на Зевс и Даная, убиецът на Медуза — митичното чудовище, и една от трите Горгони, която вместо коса имала на главата си страшни змии. — Бел.прев. ↑

[4] Според него ФБР има право да преследва организации и хора, заподозрени в печалби от престъпления, освен самите извършители на

престъпленията. — Бел.прев. [↑](#)

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Никога не съм и допускар, че накрая ще се преместя във Вилидж^[1]. Преди със Сюзън и Дженифър живеехме на Парк Слоуп в Бруклин. Неделно време се разхождахме по улицата чак до Проспект Парк, посядахме, почивахме, оставяхме Джени да поиграе с децата наоколо. Помня, че много обичаше да ритат тревата с белите си маратонки. После обичайно отивахме в Рейнтрий, пиехме кола. Тамошният оркестър все така свиреше в помещението зад цветните стъкла.

В онези дни животът ми се струваше дълъг и сладък, гостоприемнен като зелените морави на Лонг Медоу. Вървахме тримата, Джени по средата, ние със Сюзън я държахме за ръцете, разменяхме си весели погледи над главата ѝ, а тя като кречетало задаваше безкрайни въпроси, обясняваше ни щяло и нещяло и обичаше да се шегува — с нейните си, детински шегички. Държах я за ръка и през нея сякаш докосвах Сюзън, вярвах, че нещата ще се оправят, че ще запълним празнината, която бавно растеше помежду ни. Понякога Джени ще се откъсне, за да потича напред, а аз подавах ръка на Сюзън, тя винаги ми се усмихваше в този миг, аз пък ѝ казвах, че я обичам. Тогава тя свеждаше очи или извъръщаше глава, или викаше Джени да се върне, защото и двамата знаехме, че подобна декларация не е достатъчна.

Бях се върнал в Ню Йорк в началото на лятото; месеци поред бях се опитвал да открия следи от техния убиец. Обадох се на адвоката си и го помолих да ми намери нова квартира. В Ню Йорк поне сто милиона квадратни метра площ е заета от офиси, а няма достатъчно място да настаните хората, които работят в тях. Не бих казал, че тогава съм се стремил да живея именно в Манхатън. Може би така се случи, просто защото не беше Бруклин.

Във всеки случай, вместо да ме свърже с агент по недвижимите имоти, адвокатът ми даде телефоните на цяла армия свои приятели и познати, от които в крайна сметка научих за въпросното място и го наех. То бе апартамент в тухлена къща в Гринич Вилидж с бели капаци на прозорците и малка веранда, която водеше до входната врата с

полукръгло прозорче отгоре. Красиво. Бе доста близо до Сейнт Марк, бих предпочел да е по-далеч, но сделката си бе добра. От времето, когато там бяха отсядали и живели У. Х. Оудън^[2] и Лев Троцки^[3], Сейнт Марк се бе превърнал в истинско сърце на изпълнения с барчета, кафененца и ужасяващо скъпи бутици район.

Наемът не включваше обзавеждане. Оставих апартамента полупразен — донесох си само легло, бюро, няколко кресла, стереоапаратура и малък телевизор. От склада, където бях оставил семейните вещи под наем, си взех някои книги, магнетофонни ленти, касети и компактдискове, стари плочи и няколко лични вещи. Така и създадох минимално пространство за живот, към което не бях особено привързан.

Вече се смрачаваше, когато подредих пистолетите на бюрото, разглобих ги и започнах да ги чистя внимателно, един по един. Ако убийците на Ферера ще идват да ме гръмнат, трябваше да бъда готов.

През цялата си полицейска служба само на няколко пъти ми се е налагало да вадя оръжие в самозащита. Не бях убивал човек, бях стрелял по друго човешко същество само веднъж. Бе сводник и ми се бе наложило да стрелям в него отблизо, защото ме нападна с дълъг и голям нож. Улучих го в стомаха.

Като детектив повечето време работех в отдела за кражби, после и в този за убийства. За разлика от отдела за борба с порока, където заплахата от насилие и смърт бе много голяма по отношение на полицаите, този за убийства предполагаше по-друг тип полицейска работа. Както казваше първият ми партньор Томи Морисън: когато пристигнат ченгетата, обектите за разследване са вече мъртви.

След смъртта на Сюзън и Дженифър се отказах от тогавашното си оръжие — „Колт Делта-Елит“. Сега имах общо три пистолета. Първия — 38-милиметров „Колт Детектив Спешъл“ — бях наследил от баща ми. Това е единствената негова вещ, която съм запазил. Емблемата, която наричаме „Буйното пони“, отляво на изтърканата дръжка е доста овехтяла, целият корпус е издраскан и повърхностно леко надупчен от ръжда, но оръжието си е в ред и използваемо. Не тежи повече от 400 грама, леко е за стрелба, може да се скрие под колана на панталоните или в кобур на глезена. Просто, мощно оръжие, което държах в кобур под леглото.

Вторият — „Хеклер & Кох“ VP70M — досега не бях използвал извън полицейско стрелбище. Той е деветмилиметров полуавтоматик, взет от наркотърговец. Човекът бе починал от същия продукт, който продаваше. Намерихме го в апартамента му, след като съседите се оплакаха от неприятната воня. Това е военен тип оръжие, някои негови части са пластмасови, побира общо 18 патрона. Държах го в кутията му, както е бил купен. Е, за всеки случай му бях изпилил серийния номер.

Както и 38-милиметровия колт, и този няма предпазител. Харесвах го най-вече заради сглобяемия приклад, който е част от аксесоарите. С приклада върви и допълнително устройство към стрелящия механизъм. Веднъж сглобен с приклада, пистолетът се превръща в истински автомат, който изстрелва 2200 куршума за минута. Един приятел се майтапеше, че ако китайците решат да ни нападнат, с такова оръжие мога да ги отблъсквам точно десет секунди; естествено, с наличното количество боеприпаси, което имам. После ще се наложи да хвърляме мебели и бутилки по тях. Наскоро го бях извадил от багажника на мустанга, където обичайно стоеше. Не ми се щеше някой да го намери, докато колата се мотае из гаража на Уили.

Третият — „Смит & Уесън“ — трето поколение, е единственият, който нося. Той е десетмилиметров автоматичен пистолет, правен специално за нуждите на ФБР. Беше ми го намерил Улрич, и то с големи усилия.

Сега го почистих внимателно, презаредих и го върнах в кобура под мишницата си. Отвън ехтяха гласовете на забързани към барчетата и ресторантите хора. Тъкмо се канех и аз да изляза, когато иззвъня клетъчният телефон. Тридесет минути по-късно вече бях готов да огледам трупа на Стивън Бартън.

В паркинга присвяткваха светлините на полицейските коли. Околните предмети и хора бяха окъпани в аленото зарево на реда и закона.

Отсрещният парк Маккарън бе потънал в мрак, на югозапад се виждаше мостът Уилямсбърг, който водеше към експресната магистрала Бруклин-Куинс, и наситеният трафик по него. Около

колите се навъртаха патрулните, отпращаха любопитните и любителите на кървища.

Един се препречи на пътя ми, вдигна ръка:

— Хей, приятел, тук не е разрешено...

И в същия миг се познахме. Бе Тайлър, който помнеше баща ми и никога не можа да порасне повече от сержант. Той се усмихна и отдръпна ръка.

— Официално съм тук, Джими — рекох тихо. — С Коул съм.

Той се огледа и зърна Уолтър, който разговаряше с друг полицаи. Коул му кимна и Тайлър ме покани да мина.

Бях поне на десетина метра от канала, но смърдежът бе достатъчно силен. Около отвора бе поставена временна бариера. От дупката излизаше един от лабораторните експерти, носеше гумени ботуши.

— Мога ли да сляза? — попитах.

Двамина цивилни в лъскави мушамите се бяха приближили междуременно до Коул и му говореха нещо. Той едва забележимо кимна. На гърба на мушамите не се виждаше обичайният надпис ФБР. Може би тези двамата не желаеха да привличат внимание.

— Удивително — подметнах, като ги задминах. — Тези хора понякога наистина изглеждат нормално.

Уолтър се смръщи. Онези двамата — също.

Нахлузих чифт ръкавици и бавно заслизах по хлъзгавата метална стълба надолу в канала.

Още не поел въздух, и се задавих. Повдигаше ми се от тази река гадости и нечистотия, течаща под оградените с красиви дървета улици на града. В гърлото ми се качи жлъчен сок. Един от каналджиите долу ме посъветва добродушно:

— По-леко ще ви е, ако поемате въздух на малки глътки.

Лъжеше ме, естествено.

Останах на стълбата, извадих от джоба фенерчето и светнах към групичката ченгета и работници по поддръжката. Те се бяха надвесили над осветено от силен фенер място, пристъпваха нервно, обувките им джвакаха в нещо, за което не ми се искаше дори и да помисля. Хората ми хвърлиха по един поглед, после отново с отегчени лица се обърнаха към предмета, върху който работеха лекарят и лаборантите. Стивън Бартън лежеше на около два метра от стълбата, потънал в смес от

изпражнения и мръсотия; русата му коса играеше в течението. Очевидно бе, че просто е бил хвърлен през отвора на уличното ниво. Тялото му после се е претърколило метър-два навътре.

Докторът се изправи и изхлузи найлоновите ръкавици. Цивилен детектив от отдела за убийства, когото не познавах, го погледна въпросително. Лекарят му отвърна със същия поглед — раздразнен, сякаш отчаян.

— Не ми стига светлина тук. Ще трябва да продължим в лабораторията при нормални условия.

— Хайде сега, дайте поне малко шибана информация — въздъхна нервно ченгето.

Лекарят отвърна в същия тон през зъби и си проби път през малката група.

— Удушен. Първо е бил зашеметен с удар в задната част на главата, после удушен. Изобщо не ме питайте за времето на смъртта. Може да е бил тук — долу — ден-два, вероятно не повече. Трупът е вече омекнал.

Млъкна и бързо закрачи към мен.

Детективът изгърси:

— Прахта отива при прахта, лайното — при лайното.

Изкачих се и излязох. Лекарят се движеше непосредствено след мен. Не ми бе нужно да оглеждам тялото на Бартън. Ударът по главата отзад ми се виждаше малко необичаен, но не и невероятен. За да удушиш човек, са нужни средно десетина минути, ако предположим, че той не успее да поеме въздух по някое време, дори и частично. Бях чувал за случаи, при които в процеса на душенето жертвите успяват да отскубнат от убийците кичури коса, кожа, дори ухо. Следователно по-добре би било за насилника, при възможност, първо да зашемети жертвата. Е, ако я удари достатъчно силно, може би няма и да е нужно душене...

Уолтър все още говореше с федералните, затова се преместих колкото може по-далеч от отвора на канала, но без да излизам от полицейския кордон. Поех дълбоко от хладния нощен въздух. Вонята на изпражнения изпълваше нощта наоколо, бе сякаш полепнала по дрехите ми, като да притежаваше мрачната необратимост на самата смърт.

След малко федералните тръгнаха към колата си, а Уолтър, с ръце напъхани в джобовете, бавно се насочи към мен.

— Решили са да приберат Сони Ферера — рече.

Изсумтях.

— За какво? Адвокатите на семейството ще го изкарат от ареста, преди да е имал време да пусне една вода. И това, при положение че изобщо е замесен в тази работа. Или ако успеят да го намерят. Онези нещастници — феберейците — не могат да намерят земята под краката си при паднало положение.

Уолтър не бе в настроение да слуша такива приказки.

— Ти пък какво толкова умуваш? Онзи продава дрога за Ферера, после го прецаква и съответно си го получава — похарчват го, поточно го удушват.

Напоследък мафията очистваше неудобните и наказаните по този начин. Бе по-чист, по-тих.

— Такава е версията на ФБР. Във всеки случай те биха използвали и най-дребния повод, само и само да приберат Сони Ферера на топло — дори и подозрение, че е пушил на непозволено място.

— Хайде сега, Уолтър. Това не е работа на Ферера. Той не би хвърлил тялото в канала...

Но Уолтър ми обърна гръб и закрачи към съседната група полицаи с вдигната ръка, което означаваше, че повече не желае да слуша никакви аргументи. Тръгнах бързо след него.

— Ами момичето, Уолтър? Може би тя има някаква роля в тази история?

Той спря и се обърна. Сложи ръка на рамото ми и рече:

— Когато те помолих да я потърсиш, съвсем не очаквах, че ще се заемеш чак толкова сериозно с нея.

Погледна към онези от ФБР.

— Откри ли някаква следа?

— Мисля, че е напуснала града. Но засега само толкова мога да кажа.

— Според лекаря възможно е Бартън да е бил убит рано във вторник. Ако е заминала след това, може да се окаже, че и тя има пръст в тази история.

— Ти ще споменеш ли това пред федералните?

Уолтър поклати глава.

— Нека да си гонят Сони Ферера. Ти продължавай да я търсиш.

— Слушам, сър — изпънах се по военному, намигнах. — Да продължавам да търся!

Махнах на минаващо такси. То спря и докато се качвах, онези от ФБР ме фиксираха с намусени, сериозни лица. Потеглихме в нощта.

---

[1] Гринич Вилидж — район на Ню Йорк в долната част на Манхатън, населен с хора на изкуството и често посещаван от мнозина интелектуалци — писатели, поети, художници, студенти; и сега, и в миналото. — Бел.прев. ↑

[2] Английски поет, живял в САЩ. — Бел.прев. ↑

[3] Руски революционер (1879–1940), споделял комунистическите убеждения. — Бел.прев. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Публична тайна бе, че дъртият едва удържа последния си син. Сони бе извънредно труден за контролиране. А старият Ферера отлично помнеше самоунищожителните опити на „Коза Ностра“ в Италия да изплаши или унищожи изпращаните от държавата следователи — процес, отличаващ се с растяща бруталност и необратимост. В крайна сметка тези опити само укрепват решимостта на по-смелите офицери да продължат битката. Семействата постепенно попадат в собствения си капан — *incaprettamento*: метод за екзекуция, известен като „козя примка“; в положението на овързана с въжета около краката, ръцете и врата жертва — колкото повече мърда, толкова повече примката се стяга. Но старият Ферера бе твърдо решен това в неговата организация да не се случва.

За разлика от него, в насието на сицилианците Сони виждаше тираничен метод, отговарящ на собствените му аспирации към властта.

Може би това бе разликата между баща и син. Наложил ли се неговите хора да очистят някого, старият винаги би използвал принципа на „бялата *lupara*^[1]“: тоест жертвата изчезва безследно, без капчица кръв или каквото и да е друго, сочещо към истината за случилото се. Удушването на Бартън безсъмнено носеше почерка на мафията, но не и захвърлянето на трупа в канала. Ако това бе дело на дъртия, жертвата най-вероятно пак би се оказала в нечистотиите под града, но чак след като трупът предварително е разтворен в киселина и крайният резултат изсипан в отводнителен канал.

Затова не ми се вярваше, че старият дон е поръчал убийството на заварения син на Айсобел Бартън. Неговата смърт и внезапното изчезване на Катърин Демитър обаче бяха прекалено близо във времето, за да имаме просто съвпадение. Естествено, имаше вероятност Сони да е наредил да премахнат и двамата по някаква си негова причина. Той си бе откачен и едно или две убийства повече или по-малко никак не биха нарушили съня му. От друга страна, имаше и такъв вариант: Демитър убива приятеля си и после изчезва. Причини? Може би я е удрял прекалено често? В такъв случай госпожа Бартън

сега ми плащаше да намеря лице, което не само не бе неин приятел, а вероятно и потенциален убиец на сина ѝ.

Имението на Ферера бе гъсто засадено и заобиколено с дървета. Навсякъде имаше огради, влизаше се само от централна метална порта, задвижвана от електронни механизми. На лявата ѝ колона бе монтиран домофон. Натиснах звънеца, казах си името и обясних, че желая да разговарям със стария. Управлявана с дистанционен контрол камера студено гледаше в мен от върха на съседната колона. И макар че наоколо не се виждаше нищо и никой, бях вътрешно уверен, че съвсем наблизо има поне трима, може би петима въоръжени души. Може би дори насочили оръжието си в мен.

На около петдесетина метра от вратата бе спрял черен додж. На предната седалка седяха двама типове. Значи със сигурност можех да очаквам посещение на ФБР у дома след прибирането ми, вероятно дори и преди това.

— Влезте и изчакайте затварянето на вратата — нареди металически глас от говорителчето в стената. — Ще дойдат да ви вземат.

Изпълних нареждането точно; таксито, с което бях дошъл, си тръгна. Сивокос мъж в черен костюм и тъмни очила се появи иззад близките дървета. Държеше „Хеклер & Кох“ МР5 в ръце като истински ловджия. Зад него пристъпи втори — в същите дрехи, същото оръжие. След секунда видях, че и отдясно има още двамина от охраната.

— Облегнете се на стената — безизразно нареди сивокосият.

Обискира ме професионално, докато останалите седяха наоколо неподвижно, извади пачката от моя смит и уесън, взе резервната пачка от калъфчето на колана. Дръпна затвора, изхвърли патрона от цевта и ми върна патлака. После махна с ръка към къщата. Застана отдясно и малко зад мен, за да държи ръцете ми под око, и тръгнахме по алеята към главната сграда. От другата страна на алеята ни съпровождаше още един човек. Никак не бе учудващо, че дъртият е жив досега.

Отблизо къщата изглеждаше удивително скромна, макар и доста голяма. Дълга двуетажна постройка с тесни прозорци отпред и проходи с колони на приземния етаж. Видях, че в безупречно поддържаната градина наоколо патрулират още хора. Пред входната

врата имаше застлана с чакъл площ. Вдясно бе паркиран черен мерцедес, шофьорът бе опрян на него, готов за потегляне по всяко време. Когато приближихме, вратата се отвори. В широкото преддверие застана Боби Шиора с ръце на стомаха отпред; хванал с дясната китката на лявата, досущ свещеник, готов за служба.

Шиора бе висок към метър и деветдесет и вероятно тежеше не повече от 80 килограма. В ръкавите на сивия еднореден костюм ръцете му изглеждаха като дълги тънки ножове; слабият му източен и жилест врат бе почти женствен в дължината си. Бе бледен, по-бледен и от първичната белота на ризата без яка. Косата му бе черна, къса, темето — плешиво, конусообразно, заострено на върха. Шиора изглеждаше като меч на откъсването: жив дявол в човешка кожа, инструмент на болката, нещо средно между хирург и скалпел. Според ФБР лично бе извършил поне тридесетина убийства. Но познаващите Шиора хора твърдяха, че федералните бъркат в сметката, убийствата били много повече.

Приближих и той се усмихна. Откриха се свършени бели зъби, които блестяха зад тънки, пиявични устни. Усмивката обаче не стигаше до очите. Изчезваше още в назъбения белег, започващ от лявото ухо, минаващ по бузата и носната кост, завършващ някъде под мекото на дясното ухо. Този белег разцепваше усмивката на две, сякаш Боби имаше две усти.

— Ега ти топките — да дойдеш тук — цъкна с уста, заклатил глава, все още ухилен.

— Това признание за вина ли е, Боби? — рекох.

Усмивката не мръдна от лицето му.

— Защо ти трябва шефът? Той за лайнари като тебе време няма — сега вече усмивката му направо разцъфна. — А, между другото, как са жена ти и хлапето, а? То сигурно вече трябва да е на... колко? А? Май четири години?

В слепоочията ми нещо запулсира тъпо и мощно. Аленочервено ми се мярна пред очите, но примигнах и събрах воля. Задръж! — обади се издълбоко някакъв вътрешен глас. Свих юмруци, издържах. Знаех, че ще съм мъртъв преди още да съм докоснал бялата пилешка шия на Шиора.

— Намериха Стивън Бартън мъртъв в един канал тази вечер. Федералните търсят Сони, а може би и теб. Милея за благополучието

ви. Не бих искал нищо лошо да ви се случи — на нито един от вас, разбира се... без аз да участвам в това удоволствие.

Усмивката му си остана същата. Тъкмо се канеше да каже нещо, когато тих, но авторитетен глас прозвуча от говорителя на стенния домофон до вратата. Странен глас: сякаш поскъръцва от възрастта, с далечен резонанс на отвъдното и неизбежното, и хрипти леко с ехо от сицилианските години на дона.

— Нека влезе, Боби — нареди гласът.

Шиора отстъпи и тръгна навътре. Отвори плътни двойни врати към самия хол. Сивокосият с автомата вървеше зад мен неотклонно, аз следвах Шиора. Той изчака да минем, затвори тези врати и отвори нови.

Дон Ферера седеше в старо кожено кресло зад огромно бюро, което странно ми напомни за онова в кабинетчето библиотека на Уолтър Коул. Доста приличаше на него. Разликата бе в категорията — златните украшения, вдълбани в плота отгоре, бяха съвсем различни от спартанската обстановка при Коул. Пердетата бяха спуснати. Стенни абажури и лампи по масите наоколо хвърляха мътна жълтеникава светлина върху картините и рафтовете с книги. Погледнах томовете — бяха доволно стари и вероятно много скъпи. И никой никога не ги бе отварял. Това дали им вдига цената още повече? — попитах се неволно. Покрай стените бяха наредени облечени в червена кожа столове, в тон с креслото на дона. В ъгъла се мъдреше дълга ниска маса, около нея — две къси канапета.

Дъртият бе внушителна фигура — дори и седнал, а и сгърбен от възрастта. Косата му сребрееше, бе плътно прибрана по слепоочията. Лицето носеше тен, но под него избиваше нездрава бледнина, очите изглеждаха зачервени и воднисти.

Шиора затвори вратата и отново зае онази свещеническа поза, с която ме бе посрещнал. Охраната остана отвън.

— Седнете, моля — рече донът и гостоприемно махна с ръка към креслото срещу неговото.

Извади кутия ориенталски цигари. Тя беше обкована със злато, самите цигари имаха двоен златист пръстен. Благодарих, но отказах.

Той самият въздъхна.

— Жалко. Много обичам този аромат, но ми е забранен. И цигарите, и жените, и алкохолът.

Затвори кутията и замечтано се загледа в капака. Остави я встрани и скръсти ръце на бюрото.

— Вие сте вече човек без звание — рече кротко той. В неговите среди, тоест сред „мъжете на честта“, или имаш титла, или нямаш. Ако имаш, то е ужасно обидно да те нарекат „господин“. Обида, и то нарочна, премерена. Федералните ченгета често обичат да мачкат фасона на разни мафиоти, като умишлено и ужким неволно се обръщат към тях с „г-не“, вместо с очакваното „дон“ или ужасно старомодното, но все още приложимо в подходяща компания „чичо“.

— Разбирам, че не желаете да ме обидите, дон Ферера — рекох също тихо.

Той кимна, но не каза нищо.

Като детектив доста често се бях сблъсквал с мъжете на честта, но винаги се бях отнасял внимателно, без арогантност или самонадеяност. На уважение имах навика да отвърщам с уважение, на спокойствие — съответно, а мълчанието ценях, защото от него може да се тълкуват множество неща. Просто като знаци. Сред онези хора всяко нещо има определен смисъл. И в начините си на общуване те са така икономични и ефективни, както и в насилието си.

Хората на честта говорят само за онова, което ги засяга пряко, отговарят само на специфични въпроси и предпочитат да мълчат, отколкото да те излъжат. Човекът на честта счита за абсолютно задължение да говори само истината и би се отклонил от това правило само тогава, когато поведението на околните се промени до такава крайност, че да оправдае подобно отклонение. Е, разбирам: това предполага да приемем, че по същество сводници, убийци, наркотрафиканти и търговци на дрога са почтени хора... или че този вид кодекс на поведение е просто отживелица от друг век, една жална и неуместна останка от по-добри времена, използвана може би като въображаем ореол за почтеност или дори аристократизъм от бандити и главорези.

Изчаквах той да наруши мълчанието пръв.

По едно време старият се изправи, поразходи се из стаята с почти болезнено присвито лице. Спря пред мъничка странична масичка, на която матово блестеше златно блюдо.

— Знаете, Ал Капоун много обичаше да яде от златни чинии. Известно ли ви е това? — попита.

Отговорих, че не.

— Неговите хора винаги носеха златни чинии в калъф от цигулка. Където и да ходеше Капоун, в ресторант или на друго място. Подреждаха ги на масата и той и гостите му ядяха от тях. Сега какво бихте казали за човек, който има нужда да яде от златна чиния?

Наведе се над масичката в очакване на отговора, загледан в отражението си в блюдото.

— Когато човек спечели много пари, вкусовете му могат да се изменят, да станат по-ексцентрични — отвърнах. — След известно време вече нищо няма нормален вкус за него, освен ако не е сервирано на костен порцелан или на златни блюда, да. Мисля, че не е редно човек с ужасно много пари и власт да се храни от същите съдове както дребните хорица.

— Аз пък мисля, че тази работа отива прекалено надалеч — рече донът, но видимо вече не говореше на мен, освен това сега още внимателно следеше собственото си отражение в мътната златна повърхност. — В нея има нещо дълбоко погрешно. Има вкусове, на които не бива да се угажда, защото те са вулгарни. Те са порочни. Те са в разрез с човешката природа.

— Май това не е от блюдата на Капоун?

— Не, моят син ми го подари за последния рожден ден. Бях му разказал тази история за Капоун и той поръчал чинията нарочно.

— Може би е пропуснал поуката от разказа ви — рекох.

Старият мъж изглеждаше доста уморен. Лицето му имаше изражението на човек, който не е спал отдавна, може би защото не е могъл да заспи.

— Във връзка с онзи убит младеж — значи мислите, че е намесен моят син? Мислите, че е негова работа? — попита след малко, като застана точно отпред, но се загледа в нещо далече, далече зад мен. Нещо, което може би не бе в тази стая. Не се обърнах да проверявам какво ли би могло да е то.

— Не зная. Изглежда, ФБР е на такова мнение.

Той се усмихна. Усмивката бе жестока, празна. Почти веднага ми напомни за Боби Шиора.

— А вие се интересувате от момичето, така ли? В тази връзка?

Изненадах се, макар че не би трябвало. Миналото на Бартън не би могло да бъде тайна, поне не и за човек като дон Ферера. Дори той

самият да не е знаел, то Шиора би разбрал за убийството и веднага е докладвал. Помислих, че и посещението ми при Пит Хейс също може да е изиграло някаква роля. Попитах се: колко ли знае Ферера? Следващият му въпрос съдържаше и отговора: много малко.

— За кого работите?

— Не мога да ви кажа.

— Много лесно можем да разберем. И от онзи тарикат в гимнастическия салон научихме всичко.

Ясно, значи така. Свих рамене. Той помълча известно време.

— Мислите, че моят син е наредил момичето да бъде убито, така ли?

— А той наредил ли е? — контрирах.

Дон Ферера се наведе към мен, присви очи.

— Има една история за мъж, който смятал, че съпругата му му слага рога. Тогава отишъл при верен, стар приятел и попитал: „Мисля, че жена ми ми изневерява, само че не зная с кого. Наблюдавал съм я внимателно, но не мога да открия кой е той. Как да постъпя?“. Сега, ясно, че същият приятел е любовникът на съпругата. И за да отвлече вниманието на съпруга от себе си, му казва, че е виждал жена му с друг човек. Човек с репутация на непочтен съблазнител, който налита на чуждо. И рогоносецът насочва очи към съблазнителя, докато жена му продължава да ходи при приятеля му.

Дон Ферера свърши и внимателно ме загледа.

При тези хора всичко трябва да се тълкува. Всичко е кодирано с шифъра на тяхното мислене. Знаци или символи навсякъде, във всичко знаци. За да живееш с тях, трябва да свикнеш с необходимостта да разбираш скрития смисъл в ирелевантна на пръв поглед информация. Този възрастен човек цял живот е търсил скрития смисъл в нещата и предметите около себе си и очаква и другите да правят същото. В късия циничен анекдот е залегнала вярата му, че неговият син не е виновен за смъртта на Бартън, но онзи, който е отговорен, печели от това полицията и ФБР да насочат усилията си към предполагаемата вина на младия Ферера.

Погледнах Боби Шиора и се запитах дали старият дон наистина знае какво минава зад тези жестоки очи. Наистина, ама наистина? Шиора бе способен на всичко. Дори и да навреди на своя шеф в името на своите интереси.

— Чувам, че може би Сони внезапно се е загрижил за доброто ми здраве — казах внимателно.

Старият се усмихна.

— Каква грижа точно имате предвид, господин Паркър?

— Такава, от която здравето ми изведнъж може да се влоши.

— По този въпрос нищо не зная. Сони е самостоятелен човек.

— Може би е така. Но ако ми се случи нещо, ще се погрижа със Сони да се видим на онова място. В ада.

— Боби ще проучи въпроса — внезапно рече донът.

От обещанието му обаче съвсем не ми стана по-добре. Изправих се, готов да си тръгна.

— Умният човек би потърсил момичето — рече Ферера и също се изправи. Тръгна към вратата зад бюрото му. — Живо или мъртво, момичето е ключът към проблема.

Може би бе прав, но ме насочваше към Катърин заради собствените си интереси. И докато Боби Шиора ме съпровождаше до вратата, се питах дали аз съм единственият, който я търси.

Пред портата на Ферера ме чакаше такси, което ме върна у дома. Оказа се, че дори имам време за един душ и кафе, преди да се изтърсят онези от ФБР. Бях с анцуг и тениска и изглеждах малко неофициален пред ослепителните феберейци — специалните агенти Рос и Ернандес. Стереото засвири „Синият Дунав“, онзи тип Ернандес сбърчи нос в погнуса. Не се притесних ни най-малко.

През цялото време говореше Рос, а Ернандес извънредно внимателно проучваше съдържанието на скромната ми библиотека на двата рафта. Оглеждаше книгите по два пъти, четеше написаното по обложките. Не попита дали може да ми пипа вещите. Това съвсем не ми хареса.

— На долната лавица има блокче с картинки за боядисване — рекох небрежно. — За съжаление нямам боички, но пък се надявам, че сте си донесли.

Ернандес ме изгледа враждебно, присви очи досущ като дон Ферера. Той бе на двадесетина години и вероятно все още вярваше на всичко, което го бяха учили в школата на ФБР в Куантико. Приличаше на младежите, които развеждат туристите из сградата „Хувър“^[2]. На

онези наивни младоци, дето разкарват селяните от Минесота и прочие по коридорите на бюрото и в очите им греят мечти и надежди да гръмнат я някой наркобарон, я международен терорист. Ернандес вероятно все още отказваше да повярва, че Хувър е обличал рокли^[3].

Рос бе направен от съвсем друго тесто. Той бе работил със специалните звена и програми, бе участвал в арести на особено опасни престъпници и специализирани операции на бюрото през седемдесетте години. Името му бе свързано и с няколко много нашумели дела по закона РИКО. Искрено вярвах, че той е много добър професионалист и агент, но извънредно кофти като човек. Вече бях решил какво да му кажа: *нищо*.

— Какво беше това посещение в дома на Ферера тази вечер? — започна той, след като ми отказа кафе, също като маймуна, отказала орех.

— Разнасям вестници. Той ми е в района — рекох небрежно.

Рос дори не се усмихна. Ернандес се смръщи още повече. Ако бях по-слабонервен, вероятно щях да намокря гащите.

— Не ставай задник — предупреди ме Рос с равен глас. — Мога да те арестувам по подозрение за участие в организираната престъпност. Ще те подържим малко в дранголника, ще те пуснем, мога пак да те прибера, нали? Но от това кой ще спечели? Нито ти, нито ние. Пак те питам: защо беше при Ферера тази вечер?

— Правя частно разследване. Може би Ферера е свързан с него.

— Какво разследваш?

— Това е привилегирована информация.

— Кой ти е работодателят?

— Също привилегирована информация.

Ставаше ужасно досадно. Едни и същи въпроси — едни и същи напевни отговори. Дали пък да не го пратя по дяволите? Реших, че не е препоръчително, той май започваше вече да ми се навива.

Може би пък е прав. Може би аз наистина се държах като задник. Но не бях направил и стъпка напред в търсенето на Катърин Демитър. Бях си на същото място, както преди 24 часа, а смъртта на приятеля й откриваше доста широки възможности. И нито една от тях не бе особено привлекателна. Ако Рос иска да забие Сони Ферера или баща му, добре, това си е негов проблем. Аз си имах достатъчно мои.

— Какво издрънка пред Ферера за смъртта на Бартън?

— Нищо, за което той вече да не знаеше. Като се има предвид, че Хансън е бил на местопрестъплението преди вас.

Хансън е репортер на „Поуст“. При това добър. Дори мухите му завиждат — има нос като на хрътка и подушва труп преди всички останали. Очевиден факт бе, че ако някой е имал време да подхвърли информация на Хансън, то същият източник или някой друг е уведомил дон Ферера още преди това. Уолтър бе много прав: от полицейското управление изтичаше информация както вода от цедка.

— Вижте — рекох примирително. — Наистина не зная нещо повече от вас. Лично аз не вярвам Сони или дъртият да са замесени в тази история. Що се касае до...

Рос погледна нагоре и въздъхна, сякаш го бях разочаровал. Помълча и попита дали съм видял Боби Шиора в дома на Ферера. Отвърнах, че съм имал това удоволствие. Рос се изправи и внимателно почисти някакво несъществуващо петънце от вратовръзката си. Самата тя изглеждаше избрана от известен магазин, но след като качествената стока е била разпродадена.

— Чувам приказки, че Шиора ти се заканвал здраво. Щял да ти види сметката. Бил си досадно, прекалено любопитно копеле. И вероятно е прав.

— Надявам се да направите всичко по силите си, за да ме защитите.

Рос се усмихна и за секунда разкри зъби. Бяха малки, заострени, като кучешки. Може би по-скоро приличаше на едър плъх, в чиято муцуна е завряна пръчка.

— Ти си живеи спокойно. Бъди сигурен, че ще намерим виновния, когато ти се случи нещо. — Този бисер дойде от Ернандес.

Двамата тръгнаха към вратата. Е, крушата не пада по-далеч от дървото.

Усмихнах се.

— Няма да ставам, ще се изпатите сами. Ей, Ернандес...

Той се спря и се обърна.

— Ще си преброя книгите, да знаеш. Помня колко бяха, преди да дойдете.

Рос бе прав да съсредоточава усилията на екипа си върху Сони. Той бе може би един от най-дребните играчи в много отношения — въртеше няколко порно клуба край пристанището, свърталища за

„социални контакти“ с телефони, до които стоят надписи, напомнящи на клиентите, че ги подслушват, дребни продажби на дрога, лихварски операции, проститутки и всичко това едва ли го правеше Враг Номер Едно на обществото — но Сони бе също най-слабата брънка във веригата Ферера. Ако прилапат Сони, това ще ги отведе много по-близо до Боби Шиора и дъртия.

Загледах се през прозореца. Двамата герои от ФБР тъкмо се качваха в колата. Караше Ернандес. Рос се спря откъм съседната врата и вдигна очи нагоре — към моя прозорец. Погледът му хвърляше мълнии, но стъклото не се напука. И на мен нищо не ми стана, но пък си помислих, че агент Рос все още не е пуснал в боя тежката си артилерия. Когато я пусне...

---

[1] Къса, често рязана италианска двуцевка, едно от оръжията на сицилианската мафия. — Бел.прев. ↑

[2] Централата на ФБР във Вашингтон, където се организират посещения; млади агенти водят туристите по определен маршрут, за да ги запознаят с дейността на бюрото. — Бел.прев. ↑

[3] Според някои източници Едгар Хувър, основател и дългогодишен директор на ФБР, е бил хомосексуалист и травестит. — Бел.прев. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следната утрин пристигнах в дома на Бартънови някъде малко след десет часа. Някакъв раболепен смотаняк ми отвори вратата и ме отведе в същия офис, където предния ден бяхме разговаряли с Айсобел Бартън. Същият офис, същото бюро, същата госпожица Кристи, същият сив костюм или негов близък, същата враждебна гримаса на лицето.

Кристи, естествено, не ми предложи да седна. Затова задържах ръцете си в джобовете. Нали атмосферата бе повече от хладна, да не кажа мразовита. Тя мълчеше и подреждаше някакви книжа, въобще не благоволи да ме удостои с втори поглед. Стоях до камината и се възхищавах на малко порцеланово кученце. Бе синьо, поставено на края на плочата. Стори ми се, че са били две — защото от другата страна имаше празно място. Това изглеждаше самотно, без приятелче.

— Тези неща обичайно вървят в чифт, нали? — опитах се да завържа разговор.

Госпожица Кристи повдигна поглед от книжата, лицето ѝ се разкриви от раздражение, заприлича на снимка от стар вестник.

— Говоря за кученцето — обясних ѝ. — Мисля, че този вид порцеланови фигурки обикновено се продават на двойки.

Всъщност кучето съвсем не ме интересуваше, но ми писна Кристи да се прави, че аз въобще не съществувам. И практически се забавлявах на дребно, като виждах, че дори една моя дума я дразни.

— Да, имахме чифт... — отвърна тя след известна пауза. — Другата фигура се повреди... преди известно време.

— Сигурно ви е било много неприятно — рекох, сякаш наистина го мисля, а в действителност видимо ѝ давах да разбере, че съвсем не е така.

— Така е. Тези фигурки имат сантиментална стойност.

— За вас или за госпожа Бартън?

— И за нея, и за мен — отвърна тя и може би се досети, че е била принудена да ме забележи независимо от желанието си. Затова

внимателно завинти капачката на писалката, склучи ръце на бюрото и прие делови вид.

— Как е госпожа Бартън? — попитах.

Нещо като загриженост пробяга по лицето на Кристи и бързо изчезна, като чайка покрай върховете на крайморски скали.

— Тя почива с помощта на приспивателни още от снощи. Както може би се досещате, новините ѝ се отразиха недобре.

— Не мисля, че тя и завареният ѝ син са били много близки — възразих кротко.

Госпожица Кристи ми хвърли изпълнен с презрение поглед. Може би пък наистина го заслужавах.

— Госпожа Бартън обичаше Стивън като свой собствен син. А вие, г-н Паркър, не забравяйте, че сте просто временен служител, нает тук. Нямайте никакво право да очерняте репутацията било на живите, било на мъртвите.

Поклати глава, удивена от безочията ми.

— А сега защо сте тук? Има толкова много неща да се вършат, преди да...

Тя млъкна и за секунда загуби нишката на мисълта си. Или така ми се стори. Изчаках да продължи.

— ... преди погребението на Стивън — завърши неловко.

Усещах, че нещо се крие зад явното ѝ безпокойство, нещо много по-дълбоко от просто загриженост за работодателката ѝ. Е, за човек с възвишени морални качества колкото на акула, Стивън Бартън видимо бе привлякъл повече от полагащите му се почитателки.

— Налага се да замина за Вирджиния — рекох. — Пътуването може би ще изисква повече средства от получения от мен аванс. Искан да се обадя на госпожа Бартън, преди да тръгна.

— Пътуването свързано ли е с убийството?

— Не зная. — Тези въпроси и отговори се превръщаха в нещо като познат припев. — Възможно е да има връзка между изчезването на Катърин Демитър и смъртта на г-н Бартън, но едва ли ще я разберем, освен ако полицията не попадне на някаква следа или момичето само се появи.

— Вижте, аз не мога да санкционирам този вид разноски в дадения момент — започна госпожица Кристи. — Ще трябва да почакате, докато...

Прекъснах я. Честно казано, вече започваше да ми писва от Кристи. Бях навикнал на хора, които не ме харесват, но повечето от тях обичайно са достатъчно почтени още в началото да се опитат да разберат що за човек съм, поне и малко.

— Аз не съм искал вие да санкционирате разходите ми, пък и след вчерашната ми среща с госпожа Бартън останах с впечатлението, че нямате нищо общо с подобна дейност. Дойдох, движен от най-обикновени човешки чувства и вежливост, да поднеса съболезнования и да докладвам докъде съм стигнал.

— Е, докъде сте стигнали *господин* Паркър? — изсъска тя. Изправи се, кокалчетата на ръцете ѝ побеляха — така здраво бе стиснала плота на бюрото. В очите ѝ се раздвижи нещо опасно, зло и отровно, надигна глава и оголи дълги, тънки зъби, същински игли.

— Мисля, че момичето си е заминало. Мисля, че се е върнало в родния си град или е отишло на някое друго място, където е живяло. Но не зная защо го е направило. Ако тя е в родния си град, ще я намеря, ще проверя какво се е случило и ще се свържа с госпожа Бартън.

— И ако не е там?

Оставих този въпрос без отговор. На него отговор въобще нямаше. Защото ако Катърин Демитър не е в Хейвън, то значи, че никой няма да може да я намери, докато тя не се появи някъде, не даде знак за съществуването си — като например да използва кредитната си карта или да се обади по телефона на разтревожената си приятелка.

Чувствах се уморен, износен, раздразнен. Този случай сякаш се разпадаше, отделните му елементи се разпиляваха като проблясващи в далечината стъклени късчета. Прекалено много фактори бяха намесени и нищо не бе случайно. Аз пък бях достатъчно печен, за да се опитвам на този етап да ги сглобявам в обща картина, която може да се окаже дълбоко нереална — неверен опит за подреждане на късовете информация от хаоса на убийства и пак убийства. При все това ми се струваше, че Катърин е един от основните елементи и трябва да бъде намерена, за да бъде определено и мястото ѝ в загадката.

— Тръгвам днес следобед. Ще се обадя, ако открия нещо.

Очите на госпожица Кристи бяха загубили блясъка си. Ехидната в тях се бе навила отново на кълбо и може би заспала. За известно

време — до следващия път. Дори не бях сигурен, че чу последните ми думи.

Оставих я в същата поза. Подпряна на бюрото, с побелели кокалчета на ръцете, загледана нейде в стената с празен поглед. Може би се бе взряла в себе си. Лицето ѝ бе уплашено и пребледняло — вероятно от онова, което бе видяла там.

Оказа се, че имам още проблеми. Мустангът не бе готов, чаках и в гаража и се прибрах в апартамента някъде около 16 часа следобед. Но с колата. Трябваше да се готвя за път.

Тръгнах нагоре по стълбите, като ровех по джобовете за ключовете. Подухваше приятен ветрец, подмяташе по улицата боклуци, хартийки и опаковки на бонбони, търкаляше празни кутийки от кола и бира, а те подрънкваха като звънчета. Захвърлен вестник се бе залепил за бордюра и шепнеше срещу течението като молец се за душата си мъртвец.

Изкачих четирите площадки на стълбището до входната врата, влязох у дома, включих настолната лампа. Сложих да се вари кафе и започнах да прибирам разни неща в пътната чанта. Тридесетина минути по-късно вече бях привършил с кафето, а чантата ми седеше до вратата, готова за път. Тогава иззвъня клетъчният телефон.

— Здравейте, господин Паркър — рече мъжки глас. Бе неопределен, някак безличен, почти изкуствен. Между думите звучаха леки металически прищраквания, сякаш те бяха събирани от различни разговори.

— Кой се обажда?

— О, ние не се познаваме, но пък имаме общи познати. Вашата съпруга и дъщеря. Може да се каже, че съм бил с тях в последните мигове на живота им.

Гласът звучеше неземно, променяше се — високи тонове, после ниски, първо мъжки, после премина в женски. В един миг дори ми се стори, че чувах три гласа едновременно. След малко страничната намеса изчезна, остана само мъжкият глас.

Стори ми се, че стените на апартамента рухват. Температурата също сякаш се понижи, тръпки ме побиха, сетне ми стана нетърпимо

горещо. Остана ми само телефонът с тънките процепи на мембраната и тишината отсреща.

— И преди са ми се обаждали ненормалници — опитах се да кажа с повече увереност, отколкото в действителност изпитвах. — Самотни кукувци, в опит да се тропосат някому, нали?

— Аз им изрязах лицата. Счупих носа на жена ви. Блъсках ѝ главата в стената до вашата врата. Изобщо не се съмнявайте в думите ми. Аз съм онзи, когото търсите.

Последните думи бяха изречени с детски глас, леко писклив, насмешливо весел.

Режеща болка ме прободеше зад очите, кръвта ми шумно затупа в ушите, сякаш вълни задумкаха в главата ми. Причерня ми: мяркаше ми се само сиво и размътено черно. Устата ми изсъхна, сякаш някой хвърли пясък в нея. Изпитах болка. С мъка си намерих гласа.

— Г-н Паркър, добре ли сте? — Думите бяха спокойни, вежливи, почти любезни, но говореха четири различни гласа.

— Ще те намеря.

Той се изсмя. Сега вече усещах, че гласът е изкуствено синтезиран. От време на време звукът сякаш се разпадаше на дребни частици, както се разделя образът на телевизионен екран, ако застанете съвсем близо до него — тогава картината се превръща просто във вселена от мънички точки.

— Не зная. Аз обаче *ви* намерих — отвърна ми. — Вие искахте да ви намеря, както и тях, и да направя онова, което направих. Вие ме въведохте в живота си. Заради вас се възпламених и съществувах. Отдавна чаках да ме повикате. Вие поискахте тяхната смърт. Аз им я дадох. Нали мразехте жена си в часовете преди да я взема? Не се ли борите понякога нощем, в най-черните часове на мрака, с чувството си за вина и усещането за свобода, което ви дава мисълта, че тя е мъртва? Аз ви освободих! Можете поне най-малкото да ми засвидетелствате някаква благодарност.

— Ти си болен човек, но това няма да те спаси — рекох през зъби и натиснах специалния бутон на телефона.

Той включваше електронна система за идентификация на номера, откъдето ви се обаждат. На малкия екран незабавно се появи номер, който отлично помнех. Бе на обществения телефонен автомат на ъгъла на улицата. За секунди стигнах до вратата, затичах надолу по стълбите.

— Не, не съм човек. В последните си мигове вашата съпруга, вашата Сюзън, осъзна това, в целувка уста в уста, в целувката на смъртта, докато изсмуквах живота от нея. О, желях я в онези последни, аленокарминени мигове, но уви! — да, в това е слабостта на нашия вид. Грехът ни не е в суетата, а в похотта, жадуваме за човешкия род. И аз я избрах, господин Паркър, и я любих по моя си начин.

Сега гласът бе плътен, мъжки. Бумтеше в ухото ми като гласа на бог... или на дявол?

— Да ти го начукам — изревах, а жлъчката се надигна и ми влезе в устата, пот изби по челото ми и потече на струйки по лицето. Пот на ужас, пот на страх, те отнеха яростта в гласа ми. Бях вече на третата площадка от горе на долу. Още една...

— Не затваряйте, моля ви. — Сега гласът бе детски. Момичешки. Като на моето дете, моята Дженифър. И в същия миг прозрях нещичко за същността на този „Пътник“.

— Скоро пак ще говорим. Дотогава може би по-ясно ще разберете моята цел. Приемете изпратения от мен подарък. Надявам се да облекчи страданията ви. Той вероятно вече е на път към вас и ще го получите... ето — *сега — веднага*.

На стълбището бе тихо и чух звънеца на апартамента горе. Пуснах телефона на площадката и извадих пистолета от кобура. Хукнах надолу, скачах по две-три стъпала наведнъж, кръвта бушуваше във вените ми. Съседката от долния етаж — госпожа Д'Амато, също бе чула звъна и се бе показала на вратата отдясно на входа на къщата, наметната с пеньоар. Изтичах покрай нея и рязко отворих, а палецът ми вече махаше предпазителя.

На долното стъпало стоеше чернокожо момченце, на не повече от десет години. Държеше цилиндричен предмет, увит в хартия и завързан с панделка като подарък. Очите му вече се разтваряха широко-широко в уплаха и шок. Грабнах го за яката и го вкарах вътре, викнах на госпожа Д'Амато да го задържи, но да не пипа пакета и затичах надолу по улицата към ъгъла.

Тя бе пуста, като изключим разпръснатите хартии и празните кутийки. Това отсъствие на обичайните хора ми се стори странно, много странно, сякаш Гринич Вилидж и неговите жители се бяха съюзили и съзаклятничеха с Пътника против мен... Телефонната будка

бе на края на улицата, точно под уличната лампа. В нея нямаше никой, самият телефон бе свален от вилката и висеше надолу. Затичах още по-бързо натам, като се отдалечих от стената, в случай че на ъгъла ме дебне някой.

От другата страна вече имаше хора, дори много хора. Весели минувачи с чанти в ръце, туристи, влюбени. В далечината святкаха светлините на минаващи коли и съвсем ясно усетих около себе си звуците на нормалния, спокоен свят, който сякаш бях напуснал завинаги.

Рязко се извърнах — зад себе си чух стъпки. Към будката приближаваше млада жена, бъркаше в чантата си — вероятно за дребни. Когато приближи, вдигна очи и като видя пистолета в ръката ми, неспокойно заотстъпва назад.

— Намерете друга будка — казах и се огледах. Сложих предпазителя и затъкнах оръжието в колана на панталоните. Опрях крака на прага, сграбих слушалката и с все сила, някак си необичайна за мен, я изтръгнах от апарата заедно с шнура. Върнах се у дома със слушалката, която носех увиснала като риба на рибарска корда.

Госпожа Д'Амато бе прибрала момченцето в своя апартамент и го държеше на колене. То плачеше и се дърпаше, по бузите му се търкаляха едри сълзи. Клекнах до тях, прегърнах го за рамото.

— Хей, не се бой. Всичко е наред. Няма нищо страшно, само искам да те питам нещичко. Как се казваш?

Детето се поуспокои, макар че още хлипаше и приплакваше. Огледа се с уплашени очички и когато съседката го пусна, то хукна към вратата. Почти успя, защото хванах само края на сакото му, но то се изплъзна от него и в същия миг се подхлъзна и падна. Вдигнах го от пода, сложих го на един стол и помолих госпожа Д'Амато да се обади на Уолтър Коул — казах ѝ номера и тя веднага вдигна слушалката. Добавих да му предаде, че е много спешно, веднага да дойде.

— Как се казваш, пиленце?

— Джейк.

— Добре, Джейк, кой ти даде това? — кимнах с глава към пакета. Д'Амато го бе оставила на масата. Бе увит в синя хартия за подаръци с нарисувани малки мечета и бонбони, затегнат със светлосиня панделка.

Джейк енергично завъртя глава, сълзи се разхвърчаха наоколо.

— Всичко вече е наред, Джейк, няма от какво да се боиш. Мъж ли беше? — говорех тихо, спокойно. Повтарях името му — Джейк, Джейк, внушавах му кротко: — Успокой се, момче, опитай се да се съсредоточиш.

Завъртя лице към мен, очите му се бяха отворили широко, бялото се мяркаше. Кимна ми.

— А как изглеждаше? Запомни ли?

Наведе глава и пак избухна в сълзи. Госпожа Д'Амато се приближи.

— Каза, че ще ме наранииии, ще ме уббббие, *ще ми отрежжжжже лицееето* — вече хлипаше неконтролируемо.

Съседката се наведе, взе го, а то зарови лице в огромната ѝ гръд.

— Не го ли видя, Джейк? Как изглеждаше?

Той изведнъж извърна лице към мен.

— Имаше нож. Като лекарите по телевизията. — По лицето му отново се изписа ужас, долната му челюст увисна. — Показа ми го и го допря ей тук — и детето пипна бузата си.

— Джейк, а видя ли му лицето? Лицето, Джейк?

— Той беше ццццелият ччччеррррен — викна Джейк и гласът му премина в истеричен фалсет. — Там нямаше нищо. *Нямаше лице* — и детето изпищя.

Помолих госпожа Д'Амато да го отведе в кухнята. Седнах да чакам Коул и реших да огледам пакета. Подарък от Пътника... Беше около 25 см висок и около 20 широк в почти кръглата си база. Извадих джобно ножче, много внимателно резнах опаковката на ръба. Леко повдигнах хартията, като внимавах за скрити жици или сензори за натиск. Нищо нямаше. Просто нищо. Тогава разрязах лепенките, които държаха хартията и предпазливо издърпах опаковката с мечетата и бонбоните нагоре.

Буркан. Буркан, грижливо избърсан, дъхащ на дезинфектант. Бе почистил всякакви евентуални следи. В жълтеникавата течност вътре сякаш видях себе си — собственото си лице, двойно. Веднъж отразено на стъклената повърхност, дважд — в увисналото лице на прекрасната ми приживе дъщеря. Опираше се леко в стената на стъкленницата, някак си побеляло и подпухнало, като лицето на удавница, нишки

плът, увиснали по ръбовете на отрязаната площ — досущ лозови ластари, а клепачите затворени, може би в лицето на смъртта. Изпъшках, изревах в агония и страх, сякаш вряла вълна угризения и омраза ме обля. В кухнята се чуваше хлипането на момчето на име Джейк и изведнъж към неговите вопли се прибавиха и моите собствени. Чувах ги съвсем ясно...

Не зная колко време бе минало до идването на Коул. Зърнах го, че гледа буркана. Лицето му бе преbledняло. После извади телефона и повика онези от Съдебна медицина.

— Пипал ли си го?

— Не. Има и телефонна слушалка. Номерът отговаря на електронната идентификация, но съм сигурен, че отпечатыци на пръсти няма да има. Освен моите. Дори не съм сигурен дали се е обаждал от същия телефон. Гласът му бе изкуствено направен, синтезиран по някакъв начин. Мисля, че го е процесирал с помощта на софтуерни продукти. Има програми, които разпознават гласове и могат да манипулират тон, височина, тембър, а вероятно и да ги прекарат през определен телефонен пост, при това дистанционно. Не зная... Това са само предположения...

Отначало заговорих в скоропоговорка, сетне започнах леко да заеквам, да обърквам думите, да преплитам език като пиян. Страхувах се да спра да говоря. Какво ли щеше да се случи, ако занемеех?

— Какво ти каза?

— Мисля, че е готов да започне отново...

Уолтър тежко се отпусна на съседния стол. Прокара ръка по умореното си лице, през косата. Хвана хартията с облечената си в медицинска ръкавица ръка и внимателно я нахлузи върху буркана. Кротко, грижливо, сякаш поставяше було.

— Знаеш какво ни е нужно — рече тихо. — Трябва да ни кажеш всичко — дума по дума, както е говорел той. Всичко, ама всичко — от всяка реплика може да изскочи улика, следа, идея. Ще разпитаме подробно и детето.

Гледах очите ми да са в Коул или на пода... навсякъде, само не в онзи буркан на масата. В останките на онова, което бях загубил.

— Уолтър, то мисли, че е срещнало демон.

Коул отново погледна формата под хартията.
— Може би наистина е така.

Когато тръгнахме за участъка, пред сградата бе пълно с полицаи. Обикаляха съседните къщи, търсеха свидетели, разпитваха комшиите, минувачите, всеки, който случайно или не, би могъл да забележи нещо, свързано с Пътника. Взеха момчето с нас. Родителите му пристигнаха почти веднага. Лицата им бяха стреснати, уплашени — като на всички бедни, почтени люде в този град, когато научат, че детето им е в полицията.

Мислех. Изглежда, че същия ден Пътника ме е следвал навсякъде из града, наблюдавал е къде ходя, какво правя, за да може да осъществи плана си. Напрягах си паметта, за да си възстановя движенията, опитвах се да си припомня видените лица, непознати, всеки, който евентуално се е загледал за по-дълго в мен. Нищо не излизаше. Нищо.

В участъка седнахме с Уолтър и отново повторихме и преповторихме всичко случило се, разговора, отново и отново, опитвайки се да анализираме важните моменти, онова, което би могло да послужи на полицията, да отделим от маловажните подробности нещо, което може да се окаже съществено или да посочи поне една от характеристиките на убиеца.

— Казваш, че гласовете се променяли? — пак попита той.

— Постоянно. По едно време дори ми прозвуча като самата Дженифър.

— Това може би е важен момент. Гласово синтезиране от този тип изисква специални компютри. Дявол да го вземе, той вероятно просто компютърно е насочил разговора през онзи уличен телефон. Детето твърди, че бурканът му е бил даден в четири часа следобед. Наредено му било да го донесе точно в четири и тридесет и пет минути. То е стояло на улицата и е брояло секундите. Има най-обикновен цифров часовник. Значи онзи тип е имал време да се прибере в базата си и да проведе разговора, като го прокара откъдето си иска. Не разбирам много-много от тези компютърни дяволии. Във всеки случай сигурно трябва да има достъп до телефонна централа. Ще възложат на специалисти да проучат тези възможности.

Чисто техническата страна на гласовото синтезиране обаче бе едно нещо, а причините за него и промените в гласа — съвсем друго. Може би Пътника е целял да остави минимално количество следи: всеки глас може да бъде анализиран и разпознат по електронен път. Да бъде записан, сравняван и дори използван в съда по някакъв повод с нужните аргументи.

— Ти какво мислиш за приказките на детето? За типа със скалпел и без лице? — сети се по едно време Коул.

— Може би някаква маска — за да избегне евентуално разпознаване. От друга страна, може да е белязан, да има обезобразено лице. Третата възможност е, че е такъв, за какъвто се представя.

— Какво? Демон ли?

Замълчах. Не зная какво точно е демон. Възможно ли е безчовечността на даден индивид да го пренесе в „отвъдното“ по някакъв начин, да загуби човешкото, да пресече онази недоловима граница... Или пък има някои неща, които отхвърлят конвенционалната ни представа за човешкото, или за онова, което ни кара да присъстваме на този свят?

Върнах се у дома чак вечерта. Госпожа Д'Амато състрадателно ми донесе вечеря студено месо и италиански хляб, поседя при мен за малко. Добрата жена се притесняваше за съседа си — след онова, което му се бе случило същия следобед.

Когато си тръгна, веднага влязох под душа. Останах там дълго време, парех се с колкото се може по-вряла вода, миех си ръцете отново и отново. После продължително не можах да заспя, направо лошо ми ставаше от страх и гняв. Взирах се в клетъчния телефон на бюрото. Така ми бяха опънати нервите, че просто ги чувах да бръмчат...

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

- Разкажи ми приказка, татенце.
- Коя искаш?
- Интересна да е. За трите мечки. Малкото меченце е много сладко.
- Хубаво, ама после ще нанкаш.
- Добре, татенце.
- Само една приказка, нали?
- Само една. И после ще спя.

При аутопсия трупът първо се фотографира — и с дрехите и без тях. Някои части на тялото минават на рентген, за да се определи степента на евентуални фрактури или присъствие на външни предмети. Протоколirat се всички външни характеристики: цвят на косата, височина, тегло, телесно състояние, цвят на очите.

- Меченцето широко отвори оченца: „Яя, някой ми е изял кашата! Нищо не е останало!“.
- Ама всичката ли?
- Всичката.
- И я няма вече?
- Няма я.
- И тях ги няма.

Вътрешният преглед обхваща цялото тяло — от краката до главата. Но главата се изследва накрая. Проверява се гръдният кош за фрактури на ребрата. Прави се разрез във формата на латинската буква „У“ — от едното и другото рамо, през гърдите и надолу — от долната част на гръдната кост до окосмяването на половите органи. Откриват се сърцето и белите дробове. Отваря се перикардът и се

взима кръв за определяне на групата на жертвата. Изваждат се сърцето, дробовете, хранопроводът и трахеята. Измерва се теглото на всеки орган, прави се подробен оглед и после се разделя на определени секции. За анализ и изследвания се взема течността от гръдната плеврална кухина. Вземат се и тъканни проби от органите за микроскопски анализ.

— И накрая Златокъдрото момиче избяга и мечките никога вече не го видяха.

— Татенце, моля те, разкажи ми я пак!

— Не, нали се разбрахме. Една приказка само. Само за нея имаме време.

— О, тате, имаме още малко време!

— Не тази вечер. Някоя друга.

— Не, не, моля те, нека да е тази вечер!

— Не може. Не и тази вечер. Ще има други вечери, а и други приказки.

Нямаше други вечери. Нито други приказки.

Коремната област се изследва за евентуални наранявания, преди да се отстранят органите. Всички течности в нея се дават за анализ и изследвания. Претегля се поотделно всеки орган, оглежда се и се разделя на секции. Измерва се съдържанието на стомаха. Вземат се проби за токсикологичен анализ. Обичайният ред за изваждане на коремните органи е следният: черен дроб, далак, надбъбречните жлези и бъбреците, стомахът, панкреасът и червата.

— Какво й разказа?

— Приказката за мечките и Златокъдрото момиче.

— Пак ли нея?

— Ами пак.

— На мен няма ли да ми разкажеш нещо?

— А ти какво искаш да чуеш?

— Нещо мръсно.

- О, такива истории ги знам цял куп.
- Зная, че ги знаеш.

Гениталиите се преглеждат за наранявания от чужд предмет. Правят се натривки от вагината и аналния отвор и събраният (евентуално чужд) материал се изпраща за лабораторен ДНК анализ. Пикочният мехур се изважда и проба от урината се дава за токсикологични изследвания.

- Целуни ме!
- Къде?
- Навсякъде! Устни, очи, врат, нос, уши, бузи. Целувай ме навсякъде! Обичам да чувствам устните ти по мене...
- Да започнем от очите и оттам надолу и все по-надолу, а?
- Добре. Ще го преживея някак си...
- Вятър и мъгла.

Черепът се оглежда за външни и вътрешни наранявания. Прави се интермастоиден разрез — от едното ухо до другото, през горната му част. Скалпът се обелва и се излага черепната кутия. Тя се отваря с хирургичен трион. Преглежда се мозъкът и се изважда за (евентуални) изследвания и анализи.

- Защо да не бъдем такива по-често?
- Не зная. Искам да е така, но не мога...
- Моля те, Сюзън...
- Не! Усещам дъха ти. Вониш на алкохол!
- Сюзън, хайде да не говорим сега за това. Поне не сега.
- А кога? Кога да говорим за това, кажи ми?
- Друг път. Сега излизам.
- Недей, моля те. Остани...
- Не. Ще се върна по-късно.
- Моля те...

Плажът на Риобот в Делауеър има дълга дъсчена пътека: от едната страна продължава пясъчната ивица към водата, а от другата са местата за развлечение, които всеки помни от детството си. Какво ли нямаше там едно време! Стрелбища; всякакви игри за по 25 цента; с дървени топки ли не щещ, с метални ли, търкаляш ги насам-натам към дупките, за да спечелиш точки; футболни и конни състезания с метални кончета, които се пързаят по наклонени писти. За награда можеш да получиш плюшено мече със стъклени очички. Там имаше и едно басейнче, където хлапаците ловят жабки с детски въдици с магнити. Много забавно.

Днес тези места са силно модернизирани: шумни компютърни игри, симулатори на космически кораби и какви ли не нови щуротии на електрониката. И все пак Риобот си е запазил голямото очарование — по-силно, да кажем, от Дюи Бийч, който е по-нагоре по крайбрежната линия, или дори и от Бетани. Има фериботна връзка между Кейп Мей в Ню Джърси до Люис на брега на Делауеър и от там са само пет-шест мили в южна посока, за да стигнете Риобот. Може би това не е най-добрият подстъп към Риобот, защото по магистрала Едно налитате на закусвалните с десетките видове сандвичи, големите пазарни центрове, магазините вериги и какво ли още не, та може и да не стигнете до плажа. По-добре е да минете през северната част на района — откъм Дюи. Ще следвате бреговата ивица и чудните дюни по нея.

И от тази страна Риобот само печели в сравнение с Дюи. Ще влезете в истинската градска част посредством изкуствено декоративно езеро. Ще минете покрай красива църква и ще стъпите, така да се каже, на главната улица — там има книжарници, магазини за тениски, барчета и ресторанти в големи и стари дъсчени къщи. Там ви канят да поседнете на големите чардаци, да пийнете нещо разхладително, да се любувате на залеза и на минаващите пешеходци с кучетата. Вечерният въздух е чист, дъха на море.

Четирима колеги се бяхме спрели на Риобот; решихме да го посетим през един уикенд, за да отпразнуваме производството на Томи Морисън в лейтенант. Въпреки слуховете, че там се събират доста гейове. Озовахме се накрая в „Лорд Болтимор“ — хотел със стари, но

удобни стаи, с мирис на друга ера. Бе на една пресечка разстояние от бара „Блу Мун“, където се бяха насъбрали скъпо облечени мъже с прекрасен тен, шумни и весели в топлата нощ.

Току-що бяхме станали екипна двойка с Уолтър Коул. Подозирах, че Коул бе използвал връзки, за да ме привлече като свой партньор, макар че никой никога така и не каза нищо по въпроса. Той бе искал съгласието на Лий, за да дойде с нас в Делауеър, заедно с Томи Морисън и един мой приятел още от полицейската академия на име Джоузеф Бонфилиоли. Бедният Джо — застреляха го една година по-късно; преследвал един тип, откраднал някакви си жалки осемдесет долара от магазин за алкохолни напитки. Уолтър бе точен човек: всяка вечер в девет часа без изключение се обаждаше у дома на Лий да провери как са тя и децата. Бе от онези хора, които особено остро усещат родителските си отговорности, а и уязвимост.

По онова време с Уолтър се познавахме вече поне от пет-шест години. Горедолу тогава Лий Коул бе написала книга с детски приказки. Търсеше си издател, а някой бе споменал на Уолтър, че Съюзът работи в издателска къща, и той ме потърси. Бях го виждал множество пъти, я из участъците, по работа, на общите празненства, из баровете, където ченгетата се събират след работа да пийнат по едно. Бе висок, здрав, носеше поовехтели костюми, винаги бе леко брадясал или така изглеждаше, защото имаше гъста, тъмна брада, която поникваше удивително бързо. Имаше слава на упорит, съвестен полицай, с брилянтни хрумвания от време на време, превръщащи затлачено разследване в славен епизод със сериозни резултати. Изобщо пипето му сечеше и често спестяваше дни безрезултатно обикаляне и на себе си, а и на други полицаи. Работеше донякъде и късметът му, без който нито едно разследване не стига до щастлив край.

Уолтър Коул бе освен това и начетен мъж. Четеше много, жадно поглъщаше знания и информация, също както някои племена изяждат сърцата на враговете си с надеждата, че ще станат по-смели. И двамата много обичахме Ръниън и Удхаус, Тобиас Улф, Реймънд Карвър, Доналд Бартелм, поезията на И. И. Къмингс^[1] и, странно наистина, дори и тази на Рочестърския дук^[2], онова конте от периода на Реставрацията, измъчвано от пороците си — силно влечение към алкохола и жените, пък и неспособността си да бъде такъв съпруг, какъвто съпругата му заслужавала, поне според него.

Спомням си Уолтър на плажа на Риобот. Застанал на дъсчената пътека със сладолед в ръка, облечен в крещяща риза, извадена от късия каки панталон. Пошляпва с крака в нахлузените на босо сандали по обилно поръсените с пясък дъски, нахлупил сламена шапка върху леко оплешивяващата глава. И още тогава, като го гледах, чувствах, че по всяко време мисли за семейството си и съпругата му му липсва; дори и в миговете, когато се смее шумно и от все сърце; когато се шегува с нас; когато чете менютата и харчи дребни пари по автоматите; или грабва по няколко пържени картофчета от чинията на Томи, докато последният се е зазяпал по минаващите хубави жени; когато кара лодка край брега на Атлантика.

И му завиждах. Защото знаех, че си е за завиждане да можеш да живееш живота си така, както го прави Уолтър Коул — живот, на пръв поглед съвсем земен, обикновен в удоволствията, извлечени от дребните приятни неща в него, щастието на дребно, красотата на ежедневието, на познатото; но същевременно и необичаен по отношение на стойностите, в които той вярва.

За пръв път срещнах Сюзън, Сюзън Люис, както се казваше тогава, в „Лингос маркет“, старомоден универсален магазин, където продаваха какво ли не: плодове и зеленчуци, тестени стоки, варива, млечни продукти заедно с особено скъпи сирена. Магазинът бе семеен: въртяха го сестра, брат и майка им — дребна беловласа женица с енергията на бултериер. Имаха и собствена хлебопекарна.

Бе първата ни утрин в курорта; бях се измъкнал от леглото с мъка. Излязох и се отбих в „Лингос“, за да пия кафе и да купя вестник: в устата ми нагарчаше, краката не ме държаха от препиването предната вечер. Тя стоеше пред щанда за деликатеси, беше си поръчала нещо и чакаше да ѝ го опаковат. Косата ѝ бе завързана в конска опашка, носеше жълта лятна рокля, очите ѝ бяха сини, тъмносини и беше красива, много красива.

Аз, точно обратното, едва ли имах приличен външен вид, но тя ми се усмихна, когато застанах до нея на опашката, все още лъхащ на алкохол. Всъщност вероятно тогава спирт се е излъчвал от всяка моя пора, както обичайно сутрин вонят пияниците. А тя си взе поръчаното и си тръгна, като остави след себе си едва доловим лъх от някакъв вълшебен парфюм.

Зърнах я за втори път същия ден: излизаше от басейна и отиваше към съблекалните, а аз се опитвах да избивам алкохола от системата си, потейки се на машината за гребане. Струваше ми се през следващите няколко дни, че я виждам едва ли не навсякъде: в книжарниците, загледана в кориците на лъскави съдебни криминалета; при пералните автомати; на сергиите, където продаваха горещи дъхави понички; с една приятелка, взрени в прозореца на ирландската кръчма. Е, накрая се сблъскахме на дъсчената пътека една вечер — тя вървеше с глава, обърната към океана; пред нас вълните галеха брега, отзад шумяха развлекателните атракции.

Беше сама, изглеждаше впечатлена от очарованието на побелелия прибой, озарен от лунната светлина. На плажа имаше много малко хора. Бе удивително пусто; дори и на барчетата почти нямаше клиенти.

Погледна ме, когато се изравнихме, усмихна се, попита:

— Днес по-добре ли се чувствате?

— Сигурно. Тогава ме видяхте просто в лош момент.

— Този лош момент миришеше — рече тя и набръчка нос.

— Ужасно съжалявам — рекох съвсем спонтанно. — Ако знаех, че ще ви срещна, бих се облякъл прилично.

Издекламирах всичко това и въобще не се шегувах.

— Е, случва се. И аз съм имала лоши моменти.

И така започна всичко. Тя живееше в Ню Джърси тогава. Ежедневно пътуваше за Манхатън, където работеше в едно издателство, а на всеки две седмици, през уикенда, посещаваше родителите си в Масачузетс. Оженихме се след една година, а Дженифър се роди след още дванадесетина месеца. Живяхме прекрасно почти три години, преди нещата да започнат да се влошават. Мисля си, че вината бе предимно моя. Помня разказите на родителите си: когато сключили брак, и двамата знаели, че полицейската професия се отразява зле на семейния живот. Баща ми — от собствен опит, най-вече от ежедневните си наблюдения на улицата, на семействата на по-възрастните си колеги и приятели; майка ми — от нейното си семейство. Баща ѝ бил заместник-шериф в Мейн и успял да напусне полицейската работа преди да стане прекалено късно. Сюзън нямаше откъде да има подобен опит.

Тя бе най-малкото от четири деца; родителите ѝ бяха живи и много я обичаха — бе глезеното изтърсаче. След смъртта ѝ и двамата вече не ми проговориха. Дори и на самото погребение не пророниха и една дума. И така останах сам, когато Сюзън и Дженифър си отидоха от този свят, откъснат от нормалния живот, понесен от някакви тъмни, мъртви води нейде в нищото.

---

[1] Американски писатели. — Бел.прев. ↑

[2] Джон Уилмът Рочестър, втори херцог на Рочестър (1648–1680), английски поет, известен най-вече със „Сатира срещу Човечеството“. — Бел.прев. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Двойното убийство на Сюзън и Дженифър вдигна доста шум, макар че всичко скоро затихна, както става с повечето свързани с престъпления новини. Най-зловещите подробности около него не бяха съобщени официално: като одирането на кожата им, изрязването на лицата, изваждането на очите. Но това не попречи на любопитните гадини и всякакви други човешки изроди да се навъртат около нашата къща, да влизат в двора и да се снимат там с фотоапарати и камери. Известно време всеки ден пристигаха десетки туристи, привлечени от „атракцията“. Местен патрул дори залови двойка, опитала се да се промъкне през задната врата, за да се снима на столовете, на които бяха умрели жена ми и дъщеря ми. В дните след смъртта им телефонът звънеше по цял ден: обаждяха се жени, които твърдяха, че са свързани с брак с убиеца или че са го срещали в някой свой предишен живот; имаше дори един-два случая, когато гласовете по телефона изразяваха радост по повод убийствата. Нямахме начин да не се махна от тази къща. Напуснах я и възложих на адвоката си да я продаде.

Един ден, когато се връщах в Манхатън, попаднах на онази малка общност близо до Портланд, Мейн. По не особено ясни улики преследвах предпологаем убиец на деца на име Байрън Ейбъл. Но когато пристигнах на мястото, се оказа, че го убиха след свада в паркинга на един бар, където се спречкал с местните гангстерчета.

Всъщност може би бях тръгнал да търся мир за душата си. Евентуално да посетя и завещаната от дядо ми къща в Скарбъро, но така и не стигнах до нея.

По онова време вече ме бяха хванали лудите. Момичето ме намерило да повръщам и да ридая в дворчето на затворен склад на магазин за електроника. Предложило ми да ме прибере за нощта при себе си и аз само съм кимнал.

Там ме завариха другарите й — огромни мъжаги с кални ботуши и дебели ризи, вонящи на пот и борови иглички. Събудих се в каросерията на техния камион, където ме бяха завлекли, след като ме измъкнали от леглото. Не помнех какво съм правил в него. Надявах се

искрено да ме убият, или поне така си мислех. Те почти ме и претрепаха.

Напуснах тяхната комуна, скътана в гористите места около езерото Себаго, след шест седмици. Бях отслабнал поне с 6–7 килограма, коремните ми мускули бяха изпъкнали като грапавини по крокодилски гръб. Работих в зеленчуковата градина на хората от комуната като роб и присъствах на групови сбирки, където подобни на мен нещастници се опитваха някак си да изкупят греховете си или по-скоро да прогонят вселилите се в тях демони. Все още много ми се пиеше, но потисках желанието с усилия на волята, както ме бяха учили.

Въпреки всичко все още си бях болен. Бях обзет от маниакалната идея, че трябва да отмъщавам на околните. Чувствах се като в капан, като в дупка без изход; разследването бе довело до задънена улица. Колегите не можеха да направят нищо, освен да чакат да се появи подобно убийство, та да успеят да установят някакъв почерк, повтарящи се особености, насоки.

Някой ми бе отнел жената и дъщерята и бе останал ненаказан. В мен се надигаше гняв и болка и чувство за вина, те прерастаха в алена вълна, в бушуваща стихия на мъст, готова да ме разкъса. Тази вътрешна буря трябваше да избие нанякъде, тя пулсираше в главата ми и гризеше стомаха ми като ехиден демон. Всичко това ме отведе в града, където измъчвах и убих сводника Джони Фрайдей в тоалетната на една автобусна спирка. Намерих го там да изчаква поредната жертва — най-вече безпризорни деца, новодошли в Ню Йорк.

Днес си мисля, че отдавна съм се подготвял да го убия, но съм криел това си подсъзнателно намерение в някое затънтено кътче на мозъка. Постепенно съм набирал и обосновавал подходящи мотивировки и извинения, самоцелни оправдания от сорта на онези, които търсех при всяко поредно налято питие в чашата пред мен, при всеки звук на отворена бирена капачка. Парализиран от собствената си, а и тази на другите, неспособност да намерим убиеца на Сюзън и Дженифър, търсех повод да се освободя от психическите си окови, да протегна ръка, да размахам юмруци, да убия някого. И ето, шансът не закъсна. Джони Фрайдей е бил мъртъв още в мига, когато съм препасал кобура с пистолета, нахлузил ръкавици и потеглил към рейсовата спирка.

Фрайдей бе висок, слаб чернокож. Приличаше на свещеник в типичните за професията двуредни черни костюми с три копчета и бели ризи без яки, закопчани на врата. Той се навърташе по спирките на пристигащи в града далекомаршрутни автобуси, раздаваше на бъдещите си жертви малкоформатни библии, предлагаше им топла супа от манерката си и когато съдържащият се в нея барбитурат започваше да действа, ги повеждаше към паркирания си недалеч от спирката, на някое закътано място, пикап. Тези жертви обичайно изчезваха безследно, но само за определено време. Все едно никога не са пристигали в Ню Йорк. По-късно се появяваха по градските улици, след някой друг месец, вече завършени наркомани, проституиращи срещу мизерната доза дрога, която Джони им даваше, и то срещу заплащане. Независимо че правеха всичко, което той искаше, и непрекъснато го обогатяваха.

„Операцията“ му действаше безотказно, Джони Фрайдей бе хитър като лисица, прибираще огромни печалби, но дори в този известен с безчовечността си бизнес той бе дамгосан като проклет за вечни времена, лишен от изкупление звяр. Снабдяваше най-гадните педофили с деца, водеше ги на предварително уговорени места, в „обезопасени“ къщи и скривалища, където ги изнасилваха и използваша за всякакви хомосексуални извращения. После Джони си ги прибираще. Ако клиентите му бяха достатъчно богати и перверзни, Фрайдей им даваше достъп до специализираното си заведение, наречено „Мазето“. Бе го уредил в изоставен склад в стария шивашки район. Там срещу заплащане от 10 000 долара клиентът си подбираше обект от контингента на Джони — било момче, било момиче, по-малко, по-голямо. Можеше да прави с него каквото си поиска — да го мъчи, да го изнасилва, дори да го убие срещу допълнителна сума; Фрайдей отговаряше за отстраняването на трупа. В онези среди Джони бе известен с точността и дискретността си.

Бях научил за него още докато в началото отчаяно търсех убиеца на Сюзън и Дженифър. Не си бях поставял за задача да го убивам или поне не го признавах пред себе си. Бивш полицейски информатор ми каза, че понякога Джони продава снимки и видеофилми със сюжети от областта на сексуалното мъчение. На деца, разбира се. Оказа се дори, че Фрайдей е водещият източник в тази област и че всеки със

съответни вкусове рано или късно влиза в контакт или с него самия, или с негов посредник.

И така, отидох на спирката, настаних се в малкото ѝ кафене и го наблюдавах цели пет часа. Последвах го, когато влезе в тоалетната. Тя бе разделена на няколко отделения — първото с мивки и огледала, второто с писоари на едната стена и кабинки от другата, разделени със среден коридор. На входа до мивките, в малка, остъклена кабинка седеше възрастен мъж в стара и мазна униформа. Четеше списание, когато се промъкнах след Фрайдей. Двамина си миеха ръцете на мивките, двамина други бяха прави пред писоарите, три от кабинките бяха заети, две от десните и една от левите. От скрити говорители се носеше музика, не разпознах мелодията.

Джони Фрайдей залюля бедра към крайния писоар. Аз застанах отдясно през две места от него и изчаках другите да свършат и излязат. После безшумно прекрачих зад Фрайдей и притиснах пистолета под брадичката му. Бях поставил заглушител, а оръжието бе смит и уесън. Избутах го в крайната кабинка.

— Хей, човече, недей, моля, недей — прошепна той и очите му се разшириха.

Ударих го с коляно силно отзад и той се свлече на колене, а аз заключих вратичката. Опита се да се изправи, но бе отслабнал от болката и аз отново го ударих, този път в лицето. Допрях пистолета до главата му.

— Млъквай! Обърни се към мен!

— Моля те, човече, недей, моля те.

— Млък! Обърни се.

Той започна да се върти на колене. Свлякох сакото му надолу по раменете и му поставих белезниците. От другия си джоб извадих парцал и ролка с леплива лента, от най-здравата. Наблъсках парцала в устата му и го затегнах с лентата, като направих няколко обиколки около главата му. Тогава го вдигнах на крака и го нагласих да седне на клозетната седалка. Ритна ме с десния крак силно в пищяла и веднага се опита да се изправи, но не можа да запази равновесие и сам си седна. Отново го ударих в лицето. Този път се укроти. Притиснал пистолета в челото му, се заслуша да не би някой да е влязъл и дочул нещо. Чуваше се само шум на пусната вода. Никой не се обади, никой не дойде да провери какво става.

Казах на Джони Фрайдей какво искам. Когато разбра кой съм, очите му се присвиха. Пот изби на челото му и той замига с очи в опит да изтърси капките. От носа му вече течеше кръв. Тънка рубинена струйка плъзна надолу по брадата му изпод лентата. Носът му потрепваше, опитваше се да диша.

— Трябват ми имена, Джони. Имена на твои клиенти. Ще ми ги дадеш, иначе...

Той изпръхтя презрително и от едната му ноздра потече силно кръв. В очите му вече блестеше студена омраза. Със замазаната си назад коса ми заприлича на дълга черна змия с тясна ехидна глава. Тогава му счупих носа, а в болката и шока очите му се наляха със сълзи. Не го пожалих.

Ударих го пак — един, два пъти, тежко, плътно, в стомаха и главата. Тогава яростно свлякох залепената лента от лицето и косата, издърпах парцала от устата му.

— Изпей имената, Джони!

Той с мъка изплю счупен зъб.

— Фда ффи го нафцукам — изфъфли. — Фи на тепф и на мърфвие ффи куфцки.

Какво стана после, съвсем не помня и все още не ми е напълно ясно. Спомням си, че го заудрях диво отново и отново, чувствах и чувах счупените кости и ребра, виждах как ръкавиците ми постепенно почервяват и се напояват с кръв. Това помня. Но в ума ми бе заседнал черен, мътен облак и пред очите ми минаваха пурпурни ивици, същински светкавици.

Когато спрях, вместо лицето на Джони виждах само червена мъгла. Или това бе останало от него. Вдигнах нагоре брадичката му, а устата избълва шепа кръв.

— Казвай! — изсъсках.

Главата му се залюля, очите му се превъртяха като на някакво изчадие или видение от ада, изпочупените му зъби се оголиха в предсмъртна гримаса или усмивка, Бог само знае. Тялото му се сгърчи в конвулсии — веднъж, дважд. Тъмна кръв изтече от носа, устата и ушите и той издъхна.

Отстъпих, тежко задъхан. Избърсах напръсканото си с кръв лице колкото можах, изчистих дрехите отпред, макар че кръвта не личеше много по тъмната кожа на якето и черните джинси. Свалих ръкавиците

и ги напъхах в джоба, пузнах водата и отворих вратата на половин сантиметър, като надзърнах внимателно през цепката. Нямаше никой. Измъкнах се тихо и затворих вратата след себе си. Изпод вратата на кабинката вече пълзяха червени струи и пълнеха цепнатините между фаянсовите плочи на пода.

Досещах се, че при умъртвяването на Фрайдей не може да не се е вдигнал шум, но пет пари не давах за това. Тръгнах към изхода и задминах възрастен чернокож при писоарите, но той отлично знаеше какво е здравословно за него и затова ниско бе навел глава. Дори не се опита да ме погледне. При мивките имаше още хора, но те само хвърлиха по един бегъл поглед в огледалата и като добри граждани продължиха да си гледат работата. Във всеки случай веднага усетих, че старецът го няма в стъклената кабинка. Точно на прага зърнах две ченгета да тичат към тоалетната по стълбите от горния етаж. Върнах се и успях да се измъкна на улицата през изхода към рейсовете.

Може би Джони Фрайдей наистина заслужаваше да умре. Естествено, никой не оплака смъртта му, а полицията едва ли направи нещо повече от повърхностен опит да намери убиеца. Слухове, най-различни по характер, все пак плъзнаха и си мисля, че Уолтър ги е чувал.

Аз обаче живея със смъртта на Джони Фрайдей, както живея и със смъртта на Сюзън и Дженифър. И да бе заслужил участта си, и да бе наложително да получи точно онова, което му се е падало, пак не бе мое право да играя ролята на негов съдия и екзекутор.

„Справедливост ще получим на онзи свят“, бе написал някога някой си. „Но на този свят се подчиняваме на закона.“ А в последните минути на Джони Фрайдей законът не бе присъствал, бе се развихрило само някакво злокобно правосъдие, което аз нямах никакво основание да прилагам.

Не смятах, че съпругата и дъщеря ми са първите жертви на Пътника, ако той бе това, за което се бе представил. Все още вярвах, че нейде из луизианските блатата гние трупът на друга жертва. В разкриването на самоличността ѝ лежи ключът към неизвестното, към онзи, който не смяташе себе си за човек. Тя бе просто още една брънка от страшна и грозна традиция в човешката история; от безкрайна кавалкада жертви, водеща началото си още от древни времена, от ерата на Христа и преди него, от зората на Началото, когато хората

принасяли себеподобните си в жертва на богове, които не познавали милостта; богове, създадени във въображението на самите хора, за да бъдат имитирани в действията им.

Момичето в Луизиана бе още една бройка от кървава поредица загубени души — модерен вариант на намерената в плитък гроб в торфено мочурище в Дания през 50-те години неznайна жена, заведена преди две хилядолетия на онова място, гола и със завързани очи, за да бъде удавена в 40 сантиметра вода. В човешката история вероятно можем да проследим много пътища, водещи от онази смърт до тази на други и други. От ръцете на човешки същества, вярващи, че като отнемат живота на себеподобни, ще утолят жаждата на вселилите се в тях демони. Като Пътника, веднъж усетил вкуса на пролятата кръв и на разкъсаната плът, е ламтял за още и още, докато е взел и моите близки.

Човеците вече не вярват, че Злото съществува. Днес ние смятаме, че има само злини, тоест престъпни деяния, които мозъкът обяснява с помощта на науката. Мнозина са на мнение, че Зло няма и да вярваш в него значи да станеш жертва на суеверия. Все едно да проверяваш под леглото вечер преди лягане и да се страхуваш от мрака. Но има множество неща и същества, за които леки обяснения няма; те вършат злини, защото последните са в природата им, защото те самите са творения на Злото.

Хора като Джони Фрайдей и други нему подобни дебнат онези, които живеят на периферията на човешкото общество, онези, които са загубили пътя си в буквалния и преносния смисъл. Не е трудно да се загубиш в мрака на съвременния живот и да стигнеш до неговата граница, онази едва доловима линия в тъмното; веднъж загубени и сами, лесно ще станете жертва на онези неща, които причакват самотника в мрака. Дедите ни съвсем не са грешили в суеверията си: има достатъчно основателни причини да се боим от Мрака.

И както можем да направим връзка между едно мочурище в Дания и блато в Луизиана, така и аз повярвах, че Злото съпътства живота на човешката раса. То има своите традиции, които лежат скрити под човешкото ежедневие като същински клоаки под нашите градове. То не може да бъде разрушено лесно; вие унищожавате една от съставните му части, но другите продължават съществуването си просто защото са част от една голяма черна Сила.

Може би именно някоя от тези мисли ме подтикна да тръгна да търся истината за Катърин Демитър. Защото като се вирам в миналото ѝ, ми се струва, че Злото е успяло да докосне и нейния живот, да го засегне и промени необратимо. И си мисля още: ако не мога да се преборя със Злото под формата на Пътника, длъжен съм да го потърся и предизвикам в другите му форми и измерения. Вярвам в това, което ви казвам. Вярвам в съществуването на Злото, защото аз съм го докосвал и то — мен.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата утрин се обадих в частния кабинет на Рейчъл Улф. Секретарката обясни, че Улф чете лекции на семинар в рамките на конференция в Колумбийския университет. Взех метрото и бързо стигнах пред главния вход на университетското градче. Бях подранил. Разходих се насам-натам. Влязох в голямата книжарница „Барнърд Бук Форъм“ и се запилях в литературния раздел. Минаваха студенти, бутаха се неволно в мен. След известно време тръгнах към входа на голямата сграда.

До 1983 година Колумбийският бе единственият елитен университет с мъжки и женски колежи. Единственият от т.нар. „Айви лийг“^[1]. Днес образованието е смесено, с изключение на Барнърд колидж, който е само женски. Мисля си, че краят на това разделение чувствително е подобрил колежанската атмосфера.

Пресякох площта на образувания от сградите огромен квадрат, минах покрай библиотеката „Бътлър“ от едната страна и администрацията от другата, както и покрай статуята на Алма Матер, застинала като посредник между науката и бюрокрацията в затревената площадка по средата. Както и повечето нюйоркчани, тук идвам рядко и сега за пореден път ме удиви усещането за спокойствие и академичност само на броени метри от натоварените с трафик, задъхани улици извън градчето.

Когато пристигнах, Рейчъл Улф вече привършваше лекцията си. Бях извадил късмет. Изчаках я пред аудиторията. Тя излезе заедно с млад, сериозен на вид мъж, с кръгли очила и къдрава коса. Той поглъщаше всяка нейна дума и я гледаше, както млад жрец се взира в лика на своята богиня. Улф ме зърна почти веднага. Спря се и усмихнато се сбогува с младежа. Това, изглежда, силно го натъжи, той се повъртя, повъртя наоколо, но след малко се извърна и с наведена глава се отдалечи.

— С какво мога да ви помогна, г-н Паркър? — любезно ме попита тя. Изглеждаше учудена, че ме вижда тук, но в очите ѝ проблясваше интерес.

— Той се върна — рекох просто.

Вървахме пеша до унгарската сладкарница на „Амстердам авеню“. Там беше пълно с младежи и девойки, уж седнали на чашка кафе, а всъщност загрижено зачетени в дебели учебници и записки. Рейчъл Улф носеше джинси и отпуснат широк пуловер с червено сърце отпред.

Въпреки случилото се предната вечер бях много любопитен — тя ме интересуваше. Жена не ме бе привличала от смъртта на Сюзън; съпругата ми бе последната, с която бях спал. С дългата, сресана назад и над ушите червеникава коса Улф събуждаше в мен дълбок и чувствен копнеж, при това далеч не само сексуален. Усещах в гърдите празнота, самота, чак стомахът ме приболяваше. Тя ме изгледа с любопитство.

— Съжалявам — казах. — Мислех за нещо.

Тя кимна и си взе дълга, поръсена с макови семена кифла. Отхапа голямо парче и задъвка с удоволствие. Изглежда съм направил някаква физиономия, защото внезапно прикри уста с длан и тихичко се изкикоти.

— Моля да ме извините, ама съм луда по тези кифлички. Постави ли някой такова лакомство пред мен и мигновено забравям за всякакво възпитание, маниери, въобще...

— Това чувство ми е познато — успокоих я незабавно. — И аз така налитах на виенските кифли, докато се усетих, че започвам да се закръглям.

Тя пак се усмихна и крадливо, по детски набута в устата си стърчащия край на поредната хапка. Разговорът съвсем замря. Но след малко Улф се обади:

— Мисля си, че сигурно родителите ви са обичали джаза много, така ли?

Сигурно съм изглеждал озадачен, защото тя се засмя разбиращо, докато се опитвах да разгадая въпроса ѝ. А това бе глупаво, защото мнозина ме бяха питали същото — стотици пъти в миналото. Днес просто не загряхах добре. Защо ли? Все пак бях доволен от смяната на темата и мисля, че тя го усети.

— Напротив, и двамата нищо не разбираха от джаз — отвърнах ѝ. — Баща ми просто харесал името. За пръв път чул за Чарли Паркър

— Птицата^[2] пред кръщелния купел. Свещеникът му го споменал, когато ме кръщавали. Казаха ми, че именно отецът бил ужасен джаз фен. За него не би имало по-голямо удоволствие от това баща ми да кръсти всичките си деца на музикантите от бигбенда на Дизи Гилеспи^[3] например.

— Като разбрал, че Птицата бил черен, баща ми не бил много склонен да кръщава първородния си син на него, но вече нямало време да измислят друго име. И така...

— А как са наречени другите деца?

Свих рамене.

— След мен майка вече не могла да ражда повече. Така че старият не е имал нужда да търси други имена.

— Може би майка ви и не е искала да ражда други деца — пошегува се Улф. — Смятала е, че не може да роди по-добър син.

— Глупости. Само проблеми съм й създавал като дете. Баща ми беше постоянно бесен. Колко бой съм изял.

Видях в очите й, че се кани да ме пита нещо за баща ми, но, изглежда, изражението ми я спря. Улф присви устни, побутна празната чиния настрана и се облегна на стола.

— Сега бихте ли ме осведомили какво точно се е случило?

Разказах й всичко най-подробно за предната вечер. Нищо не пропуснах. Думите на Пътника се бяха запечатали неизтриваемо в паметта ми.

— Защо го наричате така?

— Приятел ме заведе при една жена, която каза, че получавала... хм, послания от мъртво момиче. Оказа се, че момичето е умряло по същия начин — както Сюзън и Дженифър. Тя нарече убиеца така.

— То намерено ли е?

— Никой не го е търсил. Посланията, които един медиум получава, едва ли са достатъчна причина или доказателство за нещо, та да предизвикат полицейско разследване.

— Е, да допуснем, че то съществува. Откъде знаете, че става дума за същия човек?

— Просто вярвам в това. Да.

Улф понечи да попита още нещо, но след малко се отказа.

— Моля ви, хайде пак ми повторете всичко казано от този глас по телефона, от този Пътник, както го наричате. Само че бавно, по-

бавно този път.

Започнах да повтарям думите, но след малко тя ме спря.

— Тук имаме цитат от Джойс^[4] — „целувка уста в уста“. То е част от описанието на „бледния вампир“ в „Одисей“. Имам си работа с образован, интелигентен човек. Този откъс за „нашия вид“ ми звучи библейски, но не съм сигурна. Ще трябва да проверя. Я пак повторете, моля.

Повторих, а тя бързо записваше в малко, подвързано с метална спирала тефтерче.

— Имам приятел, който преподава теология и библия. Може би той ще се досети точно откъде е този цитат.

Затвори тефтерчето.

— Знаете, че не бива да се намесвам в този случай, нали?

Отвърнах, че не съм знаел и откъде да зная.

— След онзи разговор при Коул някой се обади на началството. То не останало много доволно от факта, че някоя си измества по този начин роднината му.

— Лично аз имам нужда от помощ. Трябва да зная всичко, което е възможно да науча по тези въпроси — рекох упорито и внезапно ми се зави свят. Преглътнах, гърлото ме болеше.

— Не съм сигурна, че подобен подход е добър. Може би е най-добре да оставите това на полицията. Усещам, че не желаете да чуете именно такива слова, но след всичко, което се е случило, вие поемате огромен риск. Можете да се нараните сериозно. Разбирате ли какво ви казвам? Психически.

Бавно кимнах. Разбира се, че беше права. Нещо в мен непрестанно ми повеляваше да престана, отново да се завърна към простия живот, към обичайното ежедневие. Исках да се разтоваря от всичко онова, което чувствах, да се обърна отново към нормалното си съществуване. Желаях да се преустрою, но се чувствах като замразен, парализиран. Сега, след завръщането на Пътника, шансовете за възстановяване на нормалния ми живот изглеждаха почти нулеви. Освен това изпитвах и пълно безсилие.

Мисля, че Рейчъл Улф беше наясно за всичко. Може би и затова нещо ме бе привлякло именно към нея. Вероятно надеждата, че тя ще ме разбере.

— Добре ли сте? — попита Улф и протегна ръка, докосна моята. Едва не изплаках. Но кимнах. — Положението ви е ужасно трудно. Щом е решил да ви се обади, значи иска да ви замеси в каквото и да планира, а това е връзка, която той ще използва за своите цели. От полицейска гледна точка може би не бива да се отклонявате от разследването си, особено ако се обади повторно, но от гледна точка на собственото ви здраве, въобще психическо състояние... — неизказаните й думи увиснаха във въздуха. — Не е зле да помислите дори за професионална помощ. Съжалявам, че говоря така откровено, но някой трябва да ви го каже.

— Напълно разбирам и съм ви благодарен за съвета — отвърнах.

Странна ситуация: тя ме привлича... след толкова дълго време, а аз стоя като глупак и слушам съветите й да отида на психиатър. Но в последните й думи не звучеше никакво обещание за по-специална връзка, освен нормалната пациент-лекар, при това изразена в часове за консултация, които се заплащат.

— Имам чувството, че трябва да продължа разследването.

— Аз пък — че не бива да го правите.

— Опитвам се да намеря едно лице. Всъщност говоря за съвсем друг случай. Освен това ми се струва, че въпросното лице е загазило. Ако остана тук бездеен, няма кой да й помогне, ако се окаже, че съм прав.

— Смятам, че най-доброто решение е да се откъснете от всичко това, поне за известно време. Но щом е така, тогава...

— Продължете си мисълта.

— Може би греша, но вие се опитвате да спасите това лице, без дори да сте сигурен дали то има такава нужда.

— Може би аз изпитвам нужда да я спася.

— Да. Може би наистина е така.

По-късно същата сутрин казах на Коул, че ще продължа да търся Катърин Демитър и за целта се налага да замина от Ню Йорк. Бяхме се отбили да поговорим насаме, на тихо — в „При Чъмли“ в Гринич Вилидж; то е едно закътано кафененце в Бедфорд, където едно време сервирали алкохол по време на сухия режим. Уолтър се бе обадил по

телефона и за свое собствено учудване, самият аз му наредих среща там. Сега, докато отпихах от кафето, си давах сметка защо.

Харесваше ми атмосферата, уютът, тук просто от всяка вещь лъхаше история, всичко бе свързано с миналото на града. Драскотините по тапицерията например напомняха на белези от стари рани, надиплените пердета — за бръчки по нечие остаряло лице. „Чъмли“ бе преживял и надживял Закона за прохибиционизма^[5], когато клиентите бягали от полицейските проверки през задната врата, която водеше на улица „Бероу“. Бе преживял и световните войни и икономическите кризи, фалитите и борсовите крахове, гражданските вълнения, дори неумолимата ерозия на времето, която всъщност бе много по-зловеща от всичко останало. Имаше години, когато ми се е искало да бъде част от това невероятно постоянство.

— Налага се да останеш тук — рече Коул. Пак бе с коженото сако, но сега го бе окачил на облегалката на стола. Когато влезе, облечен в него, някой бе подсвирнал в полумрака на помещението.

— Няма.

— Какви ми ги дрънкаш като дете — „няма“ та „няма“ — ядосано възкликна той. — Онзи тип започва някаква връзка. Открива комуникация! Единственият начин, по който можем да се доберем до него. Оставаш и край! Ще подслушваме твоя телефон и ще се опитаме да го проследим, когато се обади пак.

— Не мисля, че ще се обади отново, поне известно време. Но най-важното е, че не вярвам да успеем да проследим номера. Не и с неговата техника. Освен това той самият не желае да го хванете, Уолтър.

— Това си е негово желание. Още по-добре за нас. Още по-сериозен аргумент за залавянето му. Боже мой, та спомни си само какво извърши, какво се кани да извърши пак! Погледни ти само какво направи за негов...

Наведох се към Коул и почти допрях лице в неговото.

— Кажи ми, Уолтър! Кажи ми какво съм направил? Хайде де! Кажи го!

Той замълча. Физически усетих как си преглътна думите. Бяхме почти стигнали до края, но той се усети и се овладя.

Значи Пътника искаше аз да остана. Искаше да седя в апартамента и да чакам обаждане, което може и да не се получи. Но аз

не можех да му позволя да ми изиграе този номер. И все пак, както Коул, така и аз отлично разбирах, че установеният контакт може да бъде първата брънка от верига връзки, които да ни доведат до него.

Имах приятел на име Рос Оукс — работеше в полицията на Колумбия, Южна Каролина, по време на извършените от Бел убийства. Лари Джийн Бел бе отвлякъл и удушил две момичета, едното на седемнадесет, другото — на девет години. Едното бе подлъгал, когато взимало кореспонденцията от пощенската кутия, другото — направо от игрището. Полицията намери телата почти разложени и експертите не бяха сигурни дали момичетата са били сексуално малтретирани, макар че по-късно Бел си призна.

Този убиец бе заловен благодарение на поредицата телефонни разговори, които бе водил със семейството на седемнадесетгодишната девойка. Бе разговарял с най-голямата ѝ сестра. Бе изпратил завещанието ѝ, като бе лъгал семейството през цялото време, че тя е още жива. След отвличането на второто момиче той пак се бе обадил на сестрата на първата си жертва и описал как ще го убие. Казал на сестрата, че тя ще бъде следващата му жертва.

Откриха го с малко късмет. На плика на изпратеното завещание намериха телефонен номер, писан върху друг лист, поставен върху плика и леко отпечатан поради натиска при писането чрез вдлъбване в хартията. По пътя на чисто логическа елиминация проследиха номера до някакъв адрес. Лари Джийн Бел се оказа бял, на 36 години, разведен, в момента на залавянето му живеещ при майка си и баща си. При разпитите на специалните агенти от ФБР той бе казал, че убийствата извършил „лошият Лари“.

Зная и за още много подобни случаи, когато за залавянето на убиеца са помогнали контактите му със семейството на жертвата. Същевременно помня отлично и ужасното психическо състояние, в което остават близките ѝ. То най-често е резултат от психологическото мъчение, на което те биват подложени посредством разговорите с убиеца психопат. При случая Бел онова семейство бе извадило известен късмет, тъй като членовете му бяха слушали налудничавите брътвежи на Бел само в продължение на две седмици. Едно друго семейство в Тулса, чието малко дете било изнасилено и после изкормено от болногледач, е било принудено да търпи психопатните му приказки по телефона почти две години.

Но заедно с гнева, болката и скръбта, изпитани от мен предната нощ, налице сега бе и друго чувство. То ме подтикваше да изпитвам страх от по-нататъшен контакт с Пътника, поне за настоящия момент.

Чувствах облекчение.

Седем дълги месеца бяха минали и нищо... Полицейските разследвания постепенно бяха замрели, довели също до нищо. Собствените ми усилия се оказаха също така безрезултатни. Не можах да науча нищичко за убиеца на съпругата и дъщеря ми и се опасявах, че той е потънал вдън земя и никога вече няма да чуя за него.

Сега той бе се върнал. Бе направил връзка с мен и постъпвайки по този начин, бе създал поне начало на възможност да бъде намерен. Той най-вероятно щеше да посегне отново. И в това щеше да създаде известен почерк, нещо като характерен стил, който би ни довел по-близо до него. Тези мисли се нижеха нощем в съзнанието ми, в най-тъмните часове, но още в първия светлик на зората отлично разбирах истинския им смисъл.

Пътника постепенно ме въвличаше в особен вид зависимост, също както при наркоманите. Подхвърляше ми нещичко, за което копнеех, някаква си трошичка под формата на телефонно обаждане, частица от дъщеря ми. И правейки това, ме принуждаваше да желая, та макар и за кратко, да бъдат убити и други, за да може тяхната смърт да ме заведе, или поне да ме приближи до него. Осъзнавайки това, стигнах до решението, че няма да позволя създаването на подобен вид подчиненост спрямо него. Трудно бе да го взема, но знаех, че опита ли се да се свърже с мен, ще може да ме открие. Нямах как да се скрия. Междувременно щях да напусна Ню Йорк и отново да тръгна по следите на Катърин Демитър.

И все пак дълбоко в съзнанието ми тлееше, може би полуосъзната от мен, евентуално прозряна от Рейчъл Улф, още една причина да продължа търсенето на Катърин.

Не вярвам в угризения, които не търсят и не водят до изкупление. Бях се провалил като съпруг и баща, не бях опазил най-скъпото си от Злото, Смъртта ми го бе отнела. Може би се мамех, но искрено вярвах, че ако Катърин умре, защото спра да я търся, нейната смърт ще означава двоен провал за мен; а не бях вече сигурен дали ще мога да живея с тази удвоена отговорност. В нея — Катърин —

виждах, може би погрешно, възможност да изкупя поне част от вината си.

Е, бог ми е свидетел, опитах се да обясня това на Уолтър. Необходимостта да избегна зависимост от Пътника, още и необходимостта да продължа да диря Катърин Демитър заради самата нея, а и заради себе си. Не успях, може би не намерих точните думи, може би не му казах всичко. Разделихме се напрегнати и двамата, в лошо настроение, почти скарани.

Бях вече пред вратата на апартамента, когато телефонът извъня. Стомахът ми се сви незабавно, инстинктивно.

Беше Улрич.

— Птицо, ти ли си? Ужасно съжалявам. Току-що видях новините по нашия бюлетин.

Коул ме бе предупредил, че изпраща информацията за буркана и съдържанието му на ФБР. Знаех още, че Улрич следи случая внимателно.

— Ти как си?

— Зле. Той се приготвя за нов удар. Ще умре още някой.

— Пуснахме системата да търси подобни характеристики. Ще сравни всичко налично в базите данни — рече Улрич. — Ако излезе нещо, веднага ще действаме.

— Аз го искам този тип — рекох.

— Зная — отвърна приятелят ми и в гласа му звучеше искрено съчувствие. — Зная.

— Трябва да излизам — казах бавно. — А, Улрич, още нещо?

— Кажи.

— Погрижи се за леля Мари. Засега само тя ни е в помощ.

Здраво съм бил уморен, защото заспах като пън в момента, в който допрях глава до възглавницата. Все пак спях само час преди да тръгна за Вирджиния. Събудих се потънал в пот и замаян като след тежко пиене. Сънувах безкрайни разговори с безлик убиец и дъщеря си в различни мигове преди смъртта ѝ.

Малко преди да се събудя, в съня ми се яви Катърин Демитър. Бе заобиколена от мрачни фантоми, наоколо играеха огньовете, зърнах и костите на мъртви деца. И почувствах, че върху нея е паднала ужасна,

мъртвешки черна сянка, че съм длъжен — на всяка цена — да се опитам да я спася. Да спася и двама ни — от Мрака.

---

[1] Буквално „Бръшлянова лига“ — метафора за високо академично равнище; група университети с високи учебно-академични постижения в североизточните щати, като Харвард, Йейл, Принстън, Корнъл, Браун, Пенсилвания. — Бел.прев. ↑

[2] Детективът е кръстен на големия американски черен джазмен Чарли Паркър — Птицата (1920–1955), алт саксофон, прякорът му идва от детската му любов към печените пилета; първо бил Yardbird по-късно променен на по-поетичното Bird; свирил с някои от най-големите имена, променил лицето на джаза и дал някои от насоките на тази музика през XX век. — Бел.прев. ↑

[3] Също много голямо име в джаза, свирили заедно с Паркър. — Бел.прев. ↑

[4] Джеймс Джойс (1882–1941), ирландски писател, поет, един от най-големите на XX в. Най-силният и богат на идеи негов роман е „Одисей“. — Бел.прев. ↑

[5] Забрана на продажбата на алкохол в САЩ, 1920–1933. — Бел.прев. ↑

ВТОРА ЧАСТ

Eadem mutata resurgo

Макар и променен, ще възкръсна,
повярвайте...

Епитаф на
надгробния паметник на
Якоб Бернули,
швейцарския пионер в
областта на динамиката на
флуидите и спиралната
математика

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Същия следобед подгоних колата по магистралата за Вирджиния. Пътуването се оказа дълго, но се успокоявах с мисълта, че на всяка цена трябва да продухам двигателя след ремонта. Нека да поработи повечко, нали му бях дал почивка. Карах и се опитвах да анализирам и систематизирам случилото се през последните два дена, но мислите ми все се връщаха към един и същи образ: останките от лицето на дъщеря ми в буркан с формалдехид.

Усетих, че ме следят след около час. По петите ми вървеше червен нисан, джип, самостоятелно предаване на всяка от четирите гуми, с двамина отпред. Държаха се на около три-четири автомобила разстояние, но ускорях ли, те се затуткаха, после направиха същото. Номерата им бяха зацапани с кал. Наивна маскировка. На волана бе жена с тъмни очила, русокоса, косата вързана отзад. До нея седеше тъмнокос мъж. И двамата бяха около тридесетте. Не ги познавах.

ФБР? Почти изключено, но ако бе така, значи бяха от най-големите леваци на бюрото. Дали не бяха от наемните убийци на Сони? Възможно — напълно типично бе за него да наема най-евтините изпълнители. Само слаб в главата човек би избрал автомобил с четворно предаване за преследване. Центърът на тежестта на този тип коли бе високо, те лесно занасят, нестабилни са за подобна задача. Пък може би си въобразявах, но не. Следяха ме, при това го правеха съвсем дилетантски.

Във всеки случай не прибягнаха до действия и ги загубих някъде по второстепенните пътища между Уорънтън и Кълпипър, когато се отделих за Блу Ридж. Не ми пукаше особено. Ако пак се появят, незабавно ще ги разпозная — изпъкнаха като петно кръв на бял фон, сняг например.

Късната слънчева светлина огряваше дърветата. По клоните блестяха гъсенични пашкули. Знаех, че под обвивките вече помръдват и се гърчат белите тела на ларвите, досущ болни от синдрома на Турет. Което не им пречи да унищожават свежозелените листа и да ги превръщат в кафяви развалини. А времето бе прекрасно и в имената на

градовете около Шенандоа имаше много поезия: Улфтаун, Куинкю, Лидия, Роузленд, Суит Брайър, Лъвингстън, Брайтуд. И символика. Е, към този списък трябва да прибавим и Хейвън, но само ако решите да не развалите общия ефект, като вземете та го посетите. А на мен точно това ми бе задачата.

Във всеки случай, когато влизах, в градчето вече валеше силно. То е скътано в долината югоизточно от Блу Ридж, почти на върха на триъгълника, който Блу Ридж образува с Вашингтон и Ричмънд. Минах покрай надпис „Добре дошли в нашата долина!“, но в самия Хейвън нямаше нищо гостоприемно. Просто малко селище, върху което сякаш за вечни времена се бе наслоила пелена прах. Дори и силният дъжд не можеше да я отмие. Пред къщите ръждясваха камиони и пикапи, имаше един-единствен магазин, нещо като снекбар за закуски, малък супермаркет, долепен до гараж, и само слабите неонов светлини на барче с надпис „Уелкъм Ин“ подканваха самотния посетител да се отбие. Всъщност срещу барчето светеха прозорците и на нещо като малко ресторантче. Приличаше на сборен пункт за местните ветерани от войните — колкото да се съберат по официалните празници, да пийнат по едно и да си извикат автобус, че да идат да се забавляват другаде.

Отседнах в мотелче, наречено „Хейвън Вю“. Бе разположено на края на града. Бях единственият посетител. Вътре миришеше на прясно боядисано. Изглежда, навремето е било доста голяма къща, покъсно превърната във функционален, но безличен, анонимен триетажен хан.

— Пребоядисваме втория етаж — рече ми администраторът, който се представи с името Руди Фрай. — Налага се да ви настаня най-горе — на третия. Всъщност ние не би трябвало да приемаме гости сега... но, както виждате... — Той се усмихна, за да подчертае голямата услуга, която ми прави.

Руди Фрай бе дребен, нашишкавял мъж, някъде около четиридесетте. На ризата под мишниците му жълтееха големи петна от пот, леко намирисваше на камфоров спирт.

Огледах се. „Хейвън Вю“ не ми приличаше на място, което привлича посетители през който и да е сезон на годината.

— Зная какво си мислите — обади се администраторът и се ухили, а усмивката му разкри ослепителни, но изкуствени зъби. —

Мислите си: кой ли идиот би инвестирал добри пари да поддържа мотел в провинциална дупка като Хейвън, нали така? — изтърси той и ми намигна. Облегна се на тезгяха и ми зашепна съучастнически: — Само че Хейвън скоро няма да бъде вече стотната дупка на кавала, не, сър. Тук пристигат японски бизнесмени и като дойдат, това място ще се превърне в златна мина, да. Къде ще отседне японецът, ако не тук, питам аз?

Засмя се и потри ръце с доволно изражение.

— Хей, мамка му, ще си бършем задниците със стотачки, ще видите вие!

Подаде ми ключ, закачен с верижка към тежко дървено блокче.

— Номер дваисет и три — използвайте стълбите. Асансьорът също е в ремонт.

Стаята бе прашна, иначе чиста. Имаше врата към съседната стая. Точно пет секунди ми бяха нужни да счупя ключалката ѝ с джобното си ножче. После се изкъпах, преоблякох се и се върнах в града с колата.

Рецесията през седемдесетте години бе ударила Хейвън здраво. И най-вероятно разстроила каквато и промишлена дейност да е имало. Градчето сигурно би си намерило начин да се възстанови някак си, отново да просперира, но злокобната слава на местните убийства всячески бе попречила на нормализирането му. И довела до бавен, но неизбежен упадък. Тук всичко бе овехтяло, замряло, бедно. Дъждът си валеше и валеше, мокреше покривите, къщите, дворовете и колите; миеше улиците, но не можеше да премахне сянката на смъртта. Дъждът идваше и си отиваше, а Хейвън не можеше да възвърне предишната си свежест.

Отбих се в шерифството, но нито шерифът, нито Алвин Мартин бяха там. Зад едно бюро седеше смръщен заместник-шериф на име Уолъс и ядеше чипс с пълни шепа. Реших да изчакам до следващата сутрин с надеждата да срещна някой по-гостоприемнен полицаи.

Разходих се пеша наоколо, малкото ресторантче тъкмо затваряше. Значи ми оставаше само барът или закусвалничката. Избрах бара. Вътре бе зле осветено, сякаш неоновите светлини отнемаха силата на тока. Отвътре надписът „Уелкъм Ин“ изглеждаше достатъчно бляскав, макар и от улицата да не бе така.

От високоговорител над бара долиташе музика: звучеше някакво бързо къртри, прилично на блуграс^[1]. Отстрани имаше телевизор; предаваха баскетболен мач. Звукът бе намален съвсем, май никой не се интересуваше от него. Около двадесетина души се бяха настанили из салона по масите и неколцина на дългия бар от тъмно дърво, сред които мъж и жена, доста едри и мечкоподобни. Когато влязох, долових нормалния за всички обществени места приглушен разговор по масите. Повечето се извърнаха към мен, разговорът леко заглъхна, след малко придоби същата височина.

Срещу бара бе поставена билиардна маса и около нея се бе събрала малка групичка зяпачи. Играеха двамина: едър, извънредно плещест мъж с гъста черна брада и друг — по-възрастен, който имаше маниери на професионален играч. И двамата ме изгледаха, когато минах покрай масата, но си продължиха заниманието, без да проронят и дума. Билиардът, изглежда, бе на почит в „Уелкъм Ин“. Но не и пиенето. Яките мъжаги около масата държаха бутилки светло пиво, което сериозните пиячи считат за безалкохолна напитка.

Седнах на свободно столче на бара, помолих за кафе бармана, чиято бяла риза изглеждаше ослепително чиста за подобно място. Той подчертано се направи, че не ме чува, не ме вижда, очите му сякаш се залепиха за екрана с баскетболния мач. Поръчах отново. Бавно завъртя глава към мен, изгледа ме, сякаш виждаше поредната буболечка да лази по тезгяха, а на него му е писнало да ги мачка. Направи гримаса, като да се бе прежалил за още един удар, и рече надутно:

— Не правим кафе тук.

Огледах се наляво-надясно. През два стола седеше възрастен мъж с дебело яке и бейзболна шапка. Държеше голяма кафена чаша, в която се мъдреше гъста тъмна течност, досущ силно черно кафе.

— Той сигурно сам си го е донесъл? — рекох и го погледнах право в очите.

— Сигурно — отвърна барманът и отново извърна глава към телевизора.

— Добре, ще пия кола. Ей там, зад гърба ти има. На втория рафт вляво. Гледай да не се повредиш, като се навеждаш да я вземеш.

Той остана неподвижен дълго време, сякаш не възнамеряваше да се помръдне. После се помести леко, без да отделя очи от екрана, взе бутилка, отвори я със завинтената на тезгяха отварачка и я постави

пред мен. Добави и изстудена чаша. В огледалото зад гърба му забелязах ухилените физиономии на повечето от клиентите, чух женски смях, леко пресипнал, леко завален като на подпийнал човек, със сексуални намеци в тембъра. След секунда видях и образа на въпросната дама в огледалото. До нея седеше възпълен мъж и усилено шепнеше в ухото ѝ. Замяза ми на болен гарван.

Налях си кола, отпих дълга глътка. Беше топла, гъста, оставяше усещане в устата като че лепне за езика, зъбите, небцето. След малко барманът се зае да трие чашите и бара с извехтяла кърпа, която май не бе прана от времето на баба му. Когато му писна да замазва още повече нечистотиите по тях, тръгна заднишком към мен и намести мръсната кърпа на тезгяха току под носа ми.

— Минавате отгук, а? — попита, макар в гласа му да нямаше любопитство. Всъщност репликата прозвуча повече като съвет, отколкото като въпрос.

— Тц — отвърнах.

Той бавно преглътна отговора и изчака дали ще кажа нещо повече. Не казах. Той пръв се предаде.

— Е, какво правите тук тогава? — погледна над рамото ми и изведнъж усетих, че звукът на топките по масата бе заглъхнал. Усмихна ми се. Типична лайнарска усмивка.

— Може би мога... — спря и усмивката стана още по-широка, още по-лайнарска, а тонът му — подигравателно учтив и раболепен. — Може би мога да ви помогна с нещо, събър?

— Познаваш ли лице с име Демитър?

Гадната усмивка изчезна, настъпи тишина.

— Не — рече след малко.

— Значи не можете да ми помогнете, събър — отвърнах. Изправих се, готов за тръгване, оставих две еднодоларови банкноти на тезгяха. — За гостоприемството — подхвърлих. — И да си купите нов надпис за отвън.

Обърнах се и за малко не се блъснах в дребен мъж с лице на плъх и изтъркано дънково яке. Почти се бе допрял до мен. Носът му бе осеян с белези от пъпки, запушени пори, зъбите му стърчаха напред, жълти, закривени като моржови бивни. На черната му бейзболна шапка имаше крив надпис „Бойз’н дъ худ“^[2], но емблемата под него не би харесала на който и да е негър. Вместо ухилените черни лица на

вокалистите, там се зъбеха мутрите на бели хора с бели качулки, Ку-клукс-клан.

Под разкопчаното яке носеше тениска, на която бе написана само една дума: Пъласки. Пъласки, хм — родното място на Клана. Място, където освен това всяка година се събират всякакви арийски и тем подобни расистки организации и малоумници. Бас държа по всяко време, че Великият дракон на Клана, дъртата гадна изтривалка за задници на име Том Роб, не би се разтреперил от умиление и кеф при вида на този плъхомутрест малчо със сипаничавото, полуинтелигентно лице. Защото през последните години Роб се опитваше да внуши на общественото мнение, че Кланът се интелектуализира; стараше се да се хареса на образованите американци — адвокати, учители. Но както се досещате, повечето адвокати биха побягнали при вида на Плъхомутрестия, камо ли да го вземат за клиент, още повече за съпартиец и другар по оръжие.

При все това в новия Клан може би имаше място и за отрепки като Плъхомутрестия. Всяка организация има нужда от хора за черната и мръсната работа, а на този жалък тип терминът „пушечно месо“ му прилягаше като кална локва на свиня. Когато удари часът клановците да щурмуват Капитолия и да обявят „заграбената от евреите“ американска държава за своя собствена, Плъхомутрестия ще бъде в предните редици на щурмоваците, готов да даде пръв живота си за каузата.

Току зад него се извисяваше брадатият играч от билиардната маса. Очичките му бяха малки, присвити, зли. Лишени от интелигентност. Имаше огромни ръчища, но не и култивирани мускули. Шкембето му изпъкваше като малка планина под тясната тениска. На въпросната планина се мъдреше надпис с големи букви: „Изтепай ги всички — Бог да му мисли!“. Това приличаше на девиза на американската морска пехота, но бас държа, че едрият тъпоглавец не бе служил там. Физиономията му носеше всички белези на забавено умствено развитие. Е, не чак в онази фаза, когато близките те хранят в устата и ежедневно те почистват от собствените ти мръсотии.

— Как я караш? — рече Плъхомутрестия.

Сега вече всички гледаха към нас, затаили дъх. Бяха замръзнали в очакване да видят какво ще стане. Един на съседната маса вече ръгаше с лакът съседа си в ребрата и сочеше с глава към мен.

Очевидно Плъхомутрестия и Тъпоглавия бяха местната двойна атракция.

— Много гот. Досега.

Той кимна, сякаш бях казал нещо извънредно задълбочено по съдържание, с което той бе искрено съпричастен.

— Знаеш ли — рекох му. — Веднъж надникнах в градината на Том Роб.

Кое то бе самата истина.

— Най-добре за всички ще бъде, ако си дигнеш чукалата и си заминеш по живо по здраво... и така докато те няма — рече Плъхомутрестия след известно мълчание. Все пак му бе нужно време да загрее кой е Том Роб. — Защо не се чупиш, а?

— Мерси за съвета — казах и тръгнах да го заобикалям, но приятелчето му извади лапа като лопата и ме подпря в гърдите. За това усилие му бе нужно само леко да си напрегне китката.

— Не беше съвет — пак се обади Плъхомутрестия и посочи назад с палеца към Тъпоглавия. — Този тук е номер Шести. Вече няма начин да се чупиш, шибаняк. Край на лабавото. Шестицата сега ще те изработи, мамка му.

Тъпоглавия се усмихна мътно. Еволюционната крива на човешкото развитие сто на сто е била права и хоризонтална продължително време там, където се е пръкнал той.

— Знаеш ли защо му викаме Шестица, а?

— Чакай да позная — рекох. — У тях е имало петима свински задници и той е бил шестият, а?

Така и не ми обясни защо му викат Шестица. На онзи му замръзна тъпата усмивка и ръката му се стрелна през рамото на дребния към врата ми. За теглото си бе доста бърз. Но не чак толкова бърз. Десният ми крак излетя нагоре и с пета нанесе прав удар върху лявото коляно на Шестицата. Чу се приятен за мен хрущящ звук и Тъпоглавия залитна, устата му се разчекна от болка. Заклати се отново и се сви, а главата му увисна. Кракът ми отново излетя напред и докосна основата на носа му. Този път Шестицата нададе пронизителен писък и затисна разкъравения си нос с длан. С другата си ръка хвана удареното коляно и се опита да омекоти падането. Не успя, рухна и се загърчи в агония на пода. Изглежда, болката бе голяма и той запищя неистово. През пръстите му се процеди тъмна кръв и той

се опита да стане, десният му крак напразно задраци за опора по земята.

Приятелите му се втурнаха на помощ. Блъснах Плъхомутрестия назад със саблен удар в гърлото и се опитах да обхвана нападателите с поглед, но в същия миг разкъсваща болка ме жегна в крака. Погледнах надолу — Шестицата се бе вкопчил в пищяла ми с все сила, пръстите му потънали дълбоко в месото. Опитваше се да се изправи. Отвлече ми вниманието само за секунда, но това, изглежда, бе достатъчно за партньора му от билиардната игра. Отдясно нещо изсвистя и аз инстинктивно вдигнах ръка. Тъкмо навреме да поема удара на билиардния стик в триглавия мускул. Онзи оголи зъби и замагна отново, аз залитнах назад, загубил равновесие от удара и усилията на Шестицата да стане. При това се завъртях и политнах, като се освободих от ръката на Тъпоглавия, но стикът ми нанесе болезнено зашеметяващ удар по слепоочието.

Спънах се в тялото на Шестицата и паднах почти върху масата за билиард. Трескаво потърсих някаква опора и с едната ръка напипах топка. Онзи със стика налетя отново, но аз му влязох отдолу и нанесох къс десен със сгънат лакът и с топката. Право в устата му, почувствах, че зъбите му поддадоха. Стикът падна на земята и той след него, но в същото време върху ми се стовариха едновременно множество други юмруци. Няколко чифта ръце ме издърпаха върху масата и затиснаха ръцете ми. Бяха доста хора.

Заваляха удари — в устата, носа, очите. Някой се покачи на масата и клекна върху ми. Зърнах лицето му — бе почти на петдесет години, но подбираше ударите си внимателно, безжалостно. Сухожилията на сухите му, но здрави ръце изпъкваха като жици. По лицето му нямаше емоции, бе спокойно като на лекар при операция, липсваха зверските изяви — оголени зъби, капещи слюнки и сподавен рев. Работеше върху ми със спокойствието и методичността на човек, който знае как да причинява болка и се е заел да нанесе колкото се може повече от нея.

Почти бях загубил съзнание, когато чух викове и отваряне на врата. Ударите се разрешиха, след малко спряха. Мъжете около масата отстъпиха. Изправих се с мъка на лакти и се претърколих по корем, за да слеза от нея. Залитнах към бара, там бе барманът с бейзболна

бухалка в ръка. Не знаех дали се е канил да ни разтървава, или да се присъедини към общия побой.

Седнах с мъка на столчето и извърнах глава. До вратата стоеше дребен, леко пълен заместник-шериф и държеше ръка на револвера. Това бе Уолъс, оня недружелюбен полицаи от шерифството, който ужасно обича чипс. Сега изглеждаше донякъде уплашен, но и ядосан. Бе от онзи тип хора, които стават ченгета само за да имат някакво предимство пред другите. Под другите разбирайте онези, с които са ходили заедно на училище, а те са им се подигравали, подритвали, джобили, за да им вземат стотинките за закуска и от време на време са ги и побийвали. За съжаление този тип полицаи откриват, макар и късно в живота, че същите хора пак им се надсмиват, а униформата им съвсем не всява нужния респект. Все пак в този случай Уолъс имаше оръжие, а хората наоколо, изглежда, усещаха, че той е достатъчно изплашен, та може и да го използва срещу тях.

— Какво става тук, Клийт?

Тишина и мълчание. Пръв се обади Плъхомутрестия, макар и с известно усилие, защото все още се държеше за гърлото и с мъка поемаше въздух.

— Просто момчетата малко поотпуснаха душите. Буйни хора, знаеш, Уолъс. Няма проблем. Закон не е нарушаван.

— Не говоря на тебе, Гейб.

Някой помогна на Шестицата да се изправи. Донесоха му стол. Носът му бе станал като син патладжан. Наблизо забелязах и партньора му от играта. Той се бе присвил, устата му висеше отворена, разбита и окървавена, а отгоре видимо липсваха няколко зъба.

— Изглежда доста по-дебела работа от просто отпускане на душите. Я, по-добре вие, момчета, всички да дойдете в участъка. Хем ще се охладите малко.

— Виж кво, Уолъс, хайде да не се заяждаме сега — говореше онзи, който ме бе налагал методично и садистично на масата. Тениската му бе окървавена отпред, но това не бе негова кръв. Десният му юмрук бе подпухнал.

Уолъс се замисли за миг, после махна ръка от револвера.

— Добре, Клийт, но все пак...

Гласът му бавно заглъхна. Знаеше, че каквото и да каже, тези типове тук няма да му обърнат особено внимание. Кимна на малката

тълпа, сякаш сам бе взел решението да не ги закача повече.

— Вие, господине, по-добре да си тръгвате — рече той, като се обърна накрая и към мен.

Станах, бавно закрачих към вратата. Лявото ми око вече бе почти затворено. Челюстта ми се подуваше бавно, но болезнено. В устата си усещах кръвта. Излязох. Никой не каза нищо.

Прибрах се в мотела и съблякох ризата. Опитах се да се поизчистя, да се погрижа за лицето си. Лявото око бе вече съвсем затворено. Челюстта ми бе силно издута и посиняла отдясно. Ръката ме болеше силно, там, където по главата ме бе ударил стикът, имах дълга, мокра резка. Направих полууспешен опит за първа помощ и се обадох на Уолтър Коул, за да разбере дали има нещо ново по убийството на Стивън Бартън. Оказа се, че него го няма в службата. Обадох се в дома му, там се включи телефонният секретар. Продиктувах номера на мотела и се опитах да поспя.

---

[1] Стил кънтри, полифоничен по характер, само акустични струнни инструменти, най-често банджо. — Бел.прев. ↑

[2] Негърска рап и сол група. — Бел.прев. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин небето бе сиво и мрачно. Въздухът тежеше, канеше се да вали. Всичко ме болеше, когато станех от леглото. Лицето ми бе издуто, подпухнало. Лявото око имаше кръв отдолу, а под дясната ми буза някой сякаш бе напъхал доста памук. Костюмът ми бе намачкан още от вчерашното пътуване, имаше разкъсани места от сбиването в бара. Оставих сакото на закачалка, облякох памучни панталони, бяла риза, черно сако. Порових се в чантата, намерих дори черна копринена вратовръзка; реших да я сложа, за да не приличам на бродяга. Минах с колата по главната улица. Никъде не зърнах червен джип, нито пък хората, които бяха в него.

Спрях пред малкия ресторант, купих си „Вашингтон Поуст“ от бензиностанцията отсреща и влязох да поръчам закуска. Минаваше девет, но все още имаше хора — и по масите, и на барчето. Оплаквах се от времето, а като ме видяха, заговориха и за мен или така ми се стори, но все пак долових бързи погледи, многозначителни усмивки, побутване с лакти на съседите.

Седнах на маса в ъгъла, прелистих вестника. Жена на зряла възраст с бяла престилка и синя униформа тръгна към мен. На гърдите ѝ отляво бе бродирано името Доръти, носеше бележник и вежливо ме попита какво ще желая. Избрах си бял хляб, препечен, бекон и кафе. Вместо да си тръгне веднага, жената се завъртя около мен несигурно, престаши се след малко и попита:

— Вие ли сте онзи, който снощи обърнал наопаки бара отсреща и сритал момчетата от постоянното присъствие?

— Лично — рекох и я погледнах в очите.

Тя кимна одобрително.

— Тогава при мен няма да плащате, аз ви черпя.

Усмихна се знаещо и някак весело и погледите ни пак се срещнаха.

— Но не си правете илюзии относно почерпката. Не е за постоянно. Не сте чак такъв красавец.

Върна се зад бара и закачи поръчката ми на стената отзад.

По главната улица почти нямаше трафик. Повечето коли и камиони минаваха транзит. През деня Хейвън не изглеждаше по-приятеллив или по-гостоприемен, отколкото през нощта. Наблизо се виждаха реклама за търговия със стари коли, покривът на местната гимназия, малко по-надолу по улицата бяха някакви магазинчета и барът. Хора почти не минаваха. Все едно бе досаден неделен следобед. Но пък, изглежда, Хейвън постоянно бе в това състояние.

Довърших закуската, станах и оставих бакшиш на масата. Доръти се наведе над тезгяха, когато минах на път към вратата, гърдите ѝ под блузата се разляха върху него.

— Е, чао, засега — рече тя.

Другите клиенти ме изгледаха над чашите с кафе. Някои извърнаха глави, за да ме огледат по-добре.

Качих се на колата и тръгнах към обществената библиотека. Оказа се ново едноетажно здание чак на края на града. Приветлива и красива чернокожа библиотекарка някъде в началото на тридесетте си години говореше зад гишето с друга — бяла и доста по-възрастна жена. Косата на втората приличаше на стоманени нишки. Нещо подобно долових и в погледа ѝ, когато ме изгледа с видима неприязън.

— Добро утро — поздравих.

Младата ми се усмихна леко, приятно, но и някак притеснено. Старата намусено и ненужно започна да пренарежда и без това наредената лавица зад преградата на гишето, която приличаше на тезгяха на бар.

— Как се казва местният ви вестник?

— По-рано бе „Хейвън Лийдър“ — отвърна младата след малко. — Вече не излиза.

— Аз и без това се интересувам от по-стари неща, така че именно стари броеве ще ми свършат работа.

Младата погледна другата, сякаш очакваше някаква реакция или напътствие. Или що ли? Последната продължаваше да размества книжа.

— Всичко ни е микрофиширано. Ето там — в шкафовете зад апарата. Кой години, дати, ви интересуват?

— Не много стари — отвърнах неопределено и се запътих към шкафовете. Микрофишираната архива на „Хейвън Лийдър“ бе

картотекирана и подредена грижливо по дати в малки квадратни кутии в общо десет чекмеджета. Трите кутии с материалите именно от годините на убийствата в града обаче липсваха.

Прерових бързо, но внимателно всичко останало, да не би по погрешка да са поставени на друго място, но не. Нямаше ги. Естествено. Бяха ме очаквали. Да дойда именно тук.

Върнах се на гишето. Възрастната жена бе изчезнала някъде.

— Онова, което търся, изглежда, го няма — рекох на младата.

Тя видимо се обърка, но на мен ми се стори, че преиграва.

— Коя година търсите?

— По-правилно би било да кажа години. Хиляда деветстотин шестдесет и девета, седемдесета, може би и седемдесет и първа.

— Съжалявам. Тези фишове не са... — затрудни се. Търсеше подходяща дума да ме прати за зелен хайвер с приемливо обяснение, но не бе свикнала да лъже. — ... не са тук сега. Взети са за исторически изследвания.

— О, о — рекох. Но се усмигнах най-любезно. — Е, добре тогава. Не се безпокойте, ще се оправя и с това, което е тук.

Тези думи, изглежда, я успокоиха, а аз се върнах при апарата за четене. Запрелиствах фишовете бавно, с надежда да извадя някакъв шанс. Материалите бяха от скучни по-скучни. След тридесетминутни усилия ми се представи добра възможност. В библиотеката влезе голяма група деца — ученици. Те отидоха в детската зала за четене, разделена от тази за възрастни с наполовина дървена, полуостъклена преграда. Чернокожата библиотекарка отиде да им помага и застана с гръб към мен, като заговори с учителката им — младичка русокоса девойка, самата тя видимо скоро завършила школото.

Нямаше и следа от старата, макар че пък в края на помещението за възрастни имаше полуотворена врата, кафява на цвят. Промъкнах се на пръсти зад гишето и колкото можех по-тихо започнах да търся по чекмеджета и шкафове. По едно време стигнах съвсем близо до преградата, но младата библиотекарка продължаваше да разговаря спокойно с учителката.

Накрая в най-долното чекмедже, до малка касичка, открих липсващите фишове. Напъхах ги по джобовете на сакото и тъкмо заобикалях гишето, когато външната врата се хлопна и чух леки стъпки. Излетях като стрела и залепих лице в книгите, наредени на

лавици на стената до един висок шкаф. Влезе възрастната библиотекарка. Още на прага, щом ме зърна, ми хвърли унищожителен поглед. Избрах книга наслуки, усмихнах се овчедушно и извинително и се върнах при апарата. Не знаех колко време ще мине, докато се сети да провери за фишовете, и открие ли липсата им, да извика помощ.

Заех се незабавно с материалите от 1969 г. Не вървеше бързо, макар че тогава вестникът е бил само седмичник. Нямаше нищо за безследно изчезнали деца или други граждани. Дори и в края на шестдесетте тук, изглежда, чернокожите не са ги смятали за хора. Във вестника имаше цял куп писания за църковната дейност и социалните мероприятия на пастора, сбирките и лекциите на историческото дружество, местните бракосъчетания. Тук-таме намирах нещичко за престъпността: дребни трафик нарушения, арестувани за пиянство и нарушаване на обществения ред граждани, но нищо, което да каже на случайния читател, че в град Хейвън са изчезвали деца. Нищо.

По едно време стигнах до ноемврийските броеве. Тук пишеше за човек на име Уолт Тайлър, бе поместена и снимката му. Симпатичен мъж с белезници, до него застанал бял помощник-шериф. Надписът под снимката бе „Арестуван при нападение на шерифството“. Хайде бе! Съвсем накратко бяха предадени обстоятелствата около ареста. Изглежда, Тайлър нахлул в шерифския офис и разпердушинил всичко там, накрая замахнал да бие и самия шериф. Единствената причина за всичко това бе изложена в последния параграф.

„Тайлър бе един от разпитваните от шерифската служба чернокожи във връзка с изчезването на дъщеря му и две други деца. Бе освободен и срещу него не бе повдигнато обвинение.“

Фишовете от 1970 г. бяха далеч по-богати на информация. Ейми Демитър бе изчезнала вечерта на 8 февруари 1970 г., след като тръгнала да посети дома на приятели, за да занесе буркан с направен от майка ѝ конфитюр. Тя просто никога не стигнала до въпросната къща, а бурканът бил намерен разбит върху паважа на 500 метра от собствения ѝ дом. До краткия материал бе поместена снимката ѝ. Подробно бе описано в какви дрехи е била облечена същата вечер. Имаше и кратка семейна биография: бащата Ърл Демитър бил счетоводител, майката Доръти — домакиня и за известно време домакин на училище, по-малката дъщеря Катърин била обичана и харесвана от всички, имала артистични заложби. Общо взето, темата

присъстваше във вестника няколко седмици под заглавия от рода на: „Полицията продължава да търси изчезналото в Хейвън момиче“, „Петима разпитани във връзка с мистерията Демитър“ и накрая — „За Ейми Демитър надежда почти няма“.

Загубих си още половин час да се връщам назад и пак напред, да търся още нещо за убийствата или за евентуалното разрешаване на загадката, но всичко се оказа напразно. Всъщност намерих още малко информация: нещо като статия за смъртта на Адилейд Модайн в пожар четири месеца по-късно. За смъртта на брат ѝ бе просто споменато мимоходом, замръчкано по неясен начин в общия текст. Обаче не бяха изложени точните обстоятелства около двата смъртни случая, бе подхвърлен само намек — и то пак в последния параграф.

„Шерифската служба на Хейвън полага извънредни усилия да търси Адилейд и Уилям Модайн, за да ги разпита във връзка с изчезването на Ейми Демитър и други деца.“

Нямаше нужда от много акъл да се досети човек, четейки между редовете, че главният заподозрян е била Адилейд или брат ѝ, а може би и двамата. Малотиражните местни вестници понякога не отпечатват всички новини; много често има случаи, когато хората вече знаят основната новина и тогава патриотично настроени местни вестникари пишат разни дивотии и дяволии и пропускат главното, за да не разпалват любопитството на външни читатели.

Старата библиотекарка ме гледаше все по-отровно, затова привърших с четенето, преснимах интересуващите ме статии, прибрах ги в джоба и излязох на улицата.

Точно пред моята кола отвън бе паркиран автомобил — ако съдим по надписа — на хейвънското шерифство. На шофьорската врата на мустанга се бе облегал заместник-шериф в чиста, отлично изгладена униформа. Търпеливо ме чакаше. Когато се приближих достатъчно, веднага различих внушителните мускули под блестящата риза. Очите му обаче бяха мътни, с тъп израз. Приличаше на задник. И си бе такъв. Просто як задник.

— Вашътъ кула ли и тъзи? — попита ме с типичния за жителите на Вирджиния провлачен изговор, подпъхнал палци в колана с искрящата тока и всички останали полицейски принадлежности. Носеше елегантно изработена картичка на ризата с името му: Бърнс.

— Тъхъ — отвърнах, имитирайки акцента му. Това ми е един от най-лошите навици, но какво да се прави. Лицевите мускули на ченгето заиграха, челюстта му се стегна. Като че преди това пък не бе стегната.

— Казъхъ ми, чи съ интирисувате ут стари вйестници?

— Много обичам кръстословици. Едно време ги правеха по-готини.

— Рипуртер, ъ?

Като го слушах, бе съвсем ясно, че този човек не чете много-много; не и нещо, което да няма много снимки или да не съдържа послание от Бога.

— Ни съм — отвърнах, леко ядосан вече. — Тук многу рипуртери ли имъ?

Сигурен бях, че не ме взема за журналист. Може би му изглеждах доста книжен човек, но това бе вероятно защото неволно е правел сравнение със себе си. Или просто приемаше антипатичните му люде като хора с литературни наклонности. Само библиотекарката ме бе накиснала. Най-вероятно ме бе помислила за репортер от жълтата преса, от американските папараци, човек, който гледа да спечели някой и друг долар от нечистото минало на Хейвън. Или да разрови вехти неща, да събуди старите призраци.

— Сига ви изпрувождъм ду крайъ нъ гръдъ — рече той. — Взел съм ви и чантътъ. И повичи ни искъм дъ ви виждъм.

Тръгна към полицейската кола, отвори вратата и измъкна моя сак. Ох. Започваше да ми писва от този Бърнс.

— Не съм готов да си тръгвам още — заявих твърдо. — Затова може би ще върнеш чантата ми в мотела. В моята стая. И като разопаковаш багажа, да сложиш чорапите ми отляво, бельото отдясно. Чу ли?

Той пусна чантата на земята и заканително закрачи към мен.

— Хей, чакай малко — рекох, — имам си документи, полицейска карта — и бръкнах във вътрешния джоб на сакото. — Ето, аз...

Това му бе достатъчно. Поначало постъпих тъпо, но бях вече изморен, беше ми горещо, беше ми писнало всеки да ми скача в този шибан град, най-ме бе вкиснал самият Бърнс и тъпоглавието му. Кое то ще рече, че не съм разсъждавал като хората. Той долови блясъка на подаващия се от кобура ми пистолет и преди да мигна, неговият

собствен цъфна в ръката му. Трябва да призная, че копелето действаше бързо. Вероятно редовно тренира пред огледалото. За броени секунди ме бе закопчал и опрял на шерифската кола. Патлакът ми го нямаше, белезниците яко ме стягаха на гърба.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Захвърли ме да се охлаждам в една килия. Там седях три-четири часа по груба преценка, може би малко повече. Откъде да зная с точност, когато заместник-шерифът Бърнс ми прибра часовника, заедно с пистолета, портфейла и всички документи, бележките, колана, връзките на обувките. Вероятно смяташе, че в пристъп на безумни угризения спрямо библиотекарките ще се обеса в килията. Всичко мое бе предал на съхранение при заместника Уолъс, който между други неща му бе споменал и за патилата ми в бара предната вечер.

Все пак трябва да призная, че килията бе може би най-чистата, в която съм влизал през живота си. Дори и кенефът изглеждаше достатъчно хигиеничен за използване, без впоследствие да трябва да му мисля за лечение и пеницилин. Избивах чивия и пробутвах минутите, като анализирах и систематизирах наученото от микрофишовете. Опитвах се да подреда отделните части на загадката във все пак разбираема картина. Всячески отбягвах да мисля за Пътника и какво евентуално прави той сега.

По едно време навън се чу шум и вратата на килията се отвори. Вдигнах очи и видях висок чернокож полицай в униформа. Гледаше ме изпитателно. Изглеждаше на малко повече от тридесетина години, но нещо в походката и очите му ми подсказваха, че е по-възрастен и по-опитен. Май че се бе занимавал с бокс преди години, може би в средна или полутежка категория, движеше се с типична за боксьор стъпка, лека и непринудена. На вид бе два пъти по-умен от Уолъс и Бърнс взети заедно, макар че подобно сравнение едва ли го правеше гений. Реших, че този човек трябва да е Алвин Мартин. Не се втурнах да ставам и да го приветствам, за да не си помисли случайно, че не харесвам чистата му и прилична килия.

— Вие тук ли искате да седите още няколко часа, или пък чакате да дойде някой да ви изнесе на ръце? — попита той. Не беше злобно. Гласът, във всеки случай, не беше южняшки; говореше по-скоро с акцент от Детройт или Чикаго.

Изправих се и той се отдръпна, за да мога да мина. На края на коридора стоеше Уолъс, пъхнал палци в колана, сякаш да отнеме част от тежестта на раменете си.

— Върнете му личните вещи, заместник.

— И пистолета ли? — попита Уолъс и дори не се помръдна да изпълни казаното.

Имаше типичния вид на човек, който желае да подчертае, че не приема заповеди от чернокож, още повече въобще не харесва да получава такива. Внезапно ми хрумна, че той има много повече общи неща с Плъхомутрестия и неговите другарчета, отколкото е действително разумно за човек на полицейска служба.

— И пистолета — спокойно отвърна Мартин.

Все пак въздъхна и погледна Уолъс в очите. Последният тръгна да изпълни нареждането с вид на отровен. Влезе в съседната стая и след малко се появи с кобура, пистолета ми и кафяв плик. Подписах се на техния тефтер и Мартин ме поведе към вратата.

— Влезте в колата, ако обичате, господин Паркър — рече ми отвън.

Вече се стъмваше, бе притъмняло, откъм съседните хълмове подухваше хладен вятър. На близкия път изтропа раздрънкан пикап. До шофьора ясно видях карабина, а до нея и мършава хрътка. Колата си замина.

— Отпред или отзад? — попитах.

— Седнете отпред — отвърна ми той. — Нямам основание да не ви вярвам.

Запали колата и потеглихме. Известно време мълчахме и двамата. Климатикът шумеше и изпращаше топъл въздух в лицата и краката ни. Излязохме извън града — ясно видях табелата. Влязохме в горска отсечка, която се виеше и криволичеше по разнообразен релеф. И от двете страни имаше дървета много нагъсто. Някъде отпред заблестя светлинка. Скоро стигнахме и спряхме на малък паркинг до боядисан в бяло фургон-ресторант с мигащ надпис отгоре му — „Грийн Ривър Ийтъри“.

Седнахме в сепаре в дъното, далеч от неколцината други посетители. По пътя натам всички те ни изгледаха с любопитство, после продължиха да се хранят.

Мартин свали шапката, поръча кафе и за двамата, извърна лице към мен:

— В нашите среди се смята за добри маниери да се обадиш на местните ченгета винаги когато разследваш някого на чужда територия. Мисля, че знаете това, още повече носите и оръжие. Поне преди да набиете разни хорица, които играят бiliarд, и да откраднете фиширани библиотечни материали.

— Обаждах се няколко пъти — когато пристигнах тук, вас ви нямаше. Нямаше го и шерифът, а вашият приятел Уолъс не бе особено гостоприемен, пък и не споделяме едни и същи расови убеждения.

Мартин ме изгледа, замълча. Кафето пристигна. Той си сипа мляко и захар, аз — само мляко.

— Обадох се на няколко места. Да проверя що за човек сте — рече Мартин и разбърка кафето. — Полицай на име Коул гарантира за вас. Ето защо не съм ви изхвърлил от града, поне засега няма да го направя. Заради това и заради факта че снощи сте сритали един от местните боклуци в бара. Случката доказва, че притежавате гражданско съзнание и човешка доблест. Затова сега ви давам възможност, ако искате, да ми кажете защо сте тук?

— Търся жена на име Катърин Демитър. Имам основание да мисля, че е пристигнала в Хейвън през седмицата.

Челото му се сбърчи.

— Да не е роднина на Ейми Демитър?

— Сестра ѝ е.

— Така си и помислих. А защо смятате, че е тук?

— Последното телефонно обаждане от квартирата ѝ в Ню Йорк е било до шерифа Ърл Лий Грейнджър. Същата вечер се е обаждала на няколко пъти и във вашата служба. И оттогава я няма. Просто изчезва.

— Нает сте да я намерите, така ли?

— Просто я търся — отвърнах максимално неутрално.

Мартин въздъхна.

— Преместих се тук преди шест месеца. От Детройт — помълча и продължи: — Доведох и съпругата и сина. Жена ми е заместник-библиотекарка. Май че сте я видели днес в библиотеката.

Кимнах утвърдително.

— Губернаторът реши, че в местната полиция няма достатъчно чернокожи. И че отношенията между местното цветно малцинство и

полицията не са най-добрите възможни. Е, отвориха вакантно място и аз се кандидатирах, главно да махна детето от Детройт. Баща ми е от Гретна, не е далеч оттук. Преди да се преместим, не бях чувал нищо за убийствата. Сега зная повечко. Истината е, че този град умира заедно с децата. Оттогава в него не са идвали да живеят нови хора, а всеки, който е имал малко повече акъл или амбиции, веднага си е взел шапката и се е изнесъл. Днес интелектуалното ниво тук е толкова плитко, че плъх не може да се удави в него. Сега, през последните два-три месеца, се създадох известни надежди, че нещо може да се промени. Една японска фирма възнамерява да построи завод за компютърни продукти до града. Разбрах, че търсят място, което да е далеч от центровете, да е тихо и спокойно. Очаква се тяхното присъствие да донесе доста пари и благоденствие — ще има работни места, може би миналото ще заглъхне и ще се забрави. Честно казано, струва ми се, че на местните хора не им се работи за японци, но те биха предпочели всякакъв друг цвят пред черния. Ето затова никой не иска старите неща да се припомнят. Сега е най-лошият момент някой да дойде да рови из отколешни убийства и прочие, да вади костите на убити деца. Разбирате ме, нали? Тези тук може да са тъпанари в доста отношения, може да са расисти, да са затънали в лайната до глезените, да посягат сексуално на деца, но в сегашния момент отчаяно се надяват да им се даде още един шанс да се оправят икономически. Затова биха налетели на всеки, който застане на пътя им. И ако те не го направят, то Ърл Лий ще го направи.

Вдигна ръка и завъртя показалец пред носа ми.

— Нали разбирате какво ви говоря? Никой не иска да се задават въпроси за детски убийства, още повече извършени преди тридесет години. Ако Катърин Демитър се е върнала, а честно да ви кажа, не разбирам защо би го направила, след като вече си няма никого тук, и нея ще я посрещнат на нож. Но тя не е тук, защото ако беше, целият град само за това щеше да говори и щеше да мирише като прясно говно върху обувка.

Отпи от кафето си и скръцна със зъби.

— Дявол го взел, това кафе е студено.

Махна на келнерката и поръча нова чаша.

— Няма да стоя повече, отколкото е нужно — обадох се веднага.
— Но мисля, че Катърин се е върнала, или поне се е опитала да се

върне. Със сигурност е искала да говори с шерифа за нещо и аз искам също да го видя. Апропо, къде е той?

— Взе си няколко дни отпуска, за да замине за малко от града — отвърна Мартин и оправи периферията на шапката, която бе поставил на седалката до него. — Трябва да се върне в... всъщност днес трябваше да си е тук, но може да си дойде и утре. Престъпност в това градче почти нямаме, като изключим от време на време някой пиян или семеен скандал с побой на съпругата, пък и обичайните мръсотийки, неизбежни в подобно място. Допускам обаче, че може да не е много очарован, като се върне и ви види още да се мотааете наоколо. И аз самият не съм чак толкова много възхитен от присъствието ви, с което не искам да ви обиждам.

— Не се обиждам — рекох. — Но ми се струва, че трябва да изчакам шерифа. На всяка цена, длъжен съм.

Налагаше се и да науча повече за свързаните с Модайн убийства, както и подробности как са умрели тя и брат ѝ, независимо дали това ще се хареса на Мартин, или не. Ако по някакъв повод или причина Катърин Демитър се е върнала в миналото, значи и аз трябва да го направя. В противен случай няма да разбере нищо за жената, която търся.

— Нужно ми е още да поговоря с някого за убийствата. Трябват ми повече факти — рекох на глас.

Мартин замижа, уморено прокара ръка по лицето си.

— Ама вие, изглежда, не ме слушате какво ви говоря вече... — започна той и в гласа му се появи раздражение.

— Не, вижте, вие не ме слушате. Търся жена, която може би е загазила и е дошла тук, за да търси помощ от някого. Преди да си тръгна, на всяка цена ще се уверя дали е идвала и с какво може да ѝ се помогне. Дори това да означава да разтърся всеки кокошарник в тази забутана дупка и по този начин да прогоня японците обратно в Токио. Но ако вие ми помогнете, това би станало бързо и тихо и ще ви се махна от главата максимум за ден-два.

Той се бе ядосал, личеше му. Но и аз бях ядосан. И двамата се бяхме навели над масата, приближили глави един към друг. Клиентите в заведението ни гледаха, зарязали храната. Може би бяхме повишили глас.

Мартин се огледа, после ми каза:

— Добре тогава. Но повечето от хората, които са били тук по време на убийствата и вероятно знаят онова, което ви е нужно, са вече или покойници, или живеят другаде, или пък няма да кажат нищо, за нищо на света, дори и за пари. Сега като си мисля, струва ми се, че все пак има двамина подходящи. Единият е синът на тогавашния градски лекар. Казва се Конъл Хайъмс и има адвокатска практика в градчето. Вие ще трябва сам да си го намерите. Другият е Уолт Тайлър. Дъщеря му е първата жертва. Живее извън градчето. С него пръв ще говоря аз и може би ще се съгласи да ви види.

Изправи се и тръгна към вратата.

— Когато свършите тази работа, тръгвате веднага и никога повече не желая да виждам физиономията ви. Ясен ли съм?

Не отговорих, просто закрачих след него. Той спря и пак се извърна да каже нещо, като преди това си наложи шапката.

— И още нещо. Говорих с онези момчета от бара, но ако си спомняте, те нямат особени причини да ви харесват. Така че, ако ще оставате, пазете си гърба. На ваше място аз бих се поколебал да си пъхам носа в работата на местните.

— Един на име Гейб особено ме впечатли, носеше тениска с емблема на Клана. Има ли още като него? — попитах.

Мартин въздъхна тежко, издуха въздуха от бузите си.

— В бедняшки град като нашия тъпаците винаги търсят кого да обвинят за бедността си.

— Имаше един друг — Уолъс го нарече Клийт; той не изглеждаше така задръстен?

Сега Мартин ме изгледа внимателно изпод ръба на полицейската шапка.

— Не, Клийт не е тъпанар. Член е на градския съвет. И твърди, че оттам могат да го изгонят само с оръжие, при това да е заредено. Онова, което е сторил с вас в бара, ще му донесе поне тридесетина гласа на изборите, ако не и повече. Дявол да го вземе, може дори да ви изпрати и благодарствено писмо — за рекламата с ваша помощ. Що се касае до Клана обаче, тук не е Джорджия или Северна Каролина, нито пък Делауеър. Не се заглеждайте много-много в това. И да не забравите да платите за кафето.

Оставих няколко долара на подноса и тръгнах след него към колата, но той бе вече потеглил. Забелязах, че си е свалил шапката.

Този човек не се чувстваше удобно с шапка на главата. Върнах се във фургона, обадих се на единствения таксиметър в градчето и си поръчах още едно кафе.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Прибрах се в мотела чак след шест часа. Разгърнах телефонния указател. Намерих адреса и телефона на Конъл Хайъмс, но когато стигнах пред офиса му, вътре вече не светеше. Обадох се на Руди Фрай в мотела, даде ми домашния адрес. Бе на Бейлс Фарм Роуд, някъде наблизо там живееше и шерифът Ърл Лий Грейнджър.

Управлявах мустанга внимателно по разни тесни, криволичещи пътища, търсех скрита отбивка, както ми бе обяснил Фрай. Все още се оглеждах за онзи червен джип, който ме следеше на идване. Нищо не видях. Първия път задминах отбивката за Бейлс Фарм Роуд и се наложи да се връщам. Знакът бе прикрит от високо порасла зеленина и храсти. Сочеше към виеща се алея с коловози, доста буренясала. Тя пък водеше към къса уличка с няколко стари, но видимо добре поддържани къщи с големи дворове и доста място отзад. Къщата на Хайъмс бе предпоследната, голяма, двуетажна, бяла и дървена. Пред вратата имаше друга — с решетка и голям фенер, чиято крушка блестеше силно в мрака. Вратата бе от здраво дъбово дърво, а над нея имаше кръгло прозорче с матово стъкло. В хола светеше.

Още не бях паркирал, когато се показва сивокос мъж с червена вълнена жилетка. Бе обут в сиви панталони и риза на райета с отворена яка. Изгледа ме с умерено любопитство.

— Господин Хайъмс? — попитах учтиво, когато се приближих достатъчно.

— Да?

— Аз съм детектив. Казвам се Паркър. Бих желал да поговорим за Катърин Демитър.

Проточи се дълга пауза. Той мълчеше, решетката си остана затворена.

— За Катърин или сестра й?

— Може би и за двете.

— Може ли да попитам защо?

— Опитвам се да намеря Катърин. Струва ми се, че се е върнала тук, но не зная защо.

Хайъмс отключи решетестата врата и отстъпи назад, за да вляза. Отвътре къщата бе обзаведена с красиви мебели от черно дърво, на подовете имаше големи, скъпи килими. Покани ме в кабинет, който бе в задната част на къщата. На огромно бюро бяха разтворени различни книжа, светеше екранът на компютърен монитор.

— Ще пиете ли нещо? — любезно предложи той.

— Не, благодаря.

Хайъмс извади конячна чаша от съседния шкаф и махна с ръка към едно кресло. Изчака ме да седна, сипа си питие и чак тогава се настани и той. Сега го виждах съвсем ясно. Изглеждаше тъжен, с аристократична осанка и лице, дълги и фини ръце с прекрасно направен маникюр. Тук бе топло, усещах мириса на одеколона му. Бе от най-скъпите марки.

— Това, за което се интересувате, се случи преди много време — започна той. — Повечето хора предпочитат да не говорят за него.

— Вие от тази категория ли сте?

Той сви рамене, усмихна се.

— Живея в този град, в това микрообщество, играя известна роля в него. Впрочем, живял съм тук почти целия си живот. Като изключим годините в колежа и практиката ми в Ричмънд. Баща ми пък бе лекар тук в продължение на петдесет години и работи до деня на смъртта си.

— Той е бил градският лекар, нали?

— Лекар, адвокат, юрисконсулт, дори е замествал и зъболекаря. Какво ли не е вършил. Убийствата му се отразиха особено зле. Той прави аутопсиите. Мисля, че не може да ги забрави, дори и насън.

— А вие? Тук ли бяхте по онова време?

— Тогава работех в Ричмънд, но се връщах в града и изобщо често пътувах в двете посоки. Много добре зная какво се случи, да, наистина, но ми се иска да не говоря на тази тема. Четири деца бяха убити... тежка, ужасна смърт. Най-добре е да не безпокоим мъртвите. Нека почиват в мир.

— Помните ли Катърин Демитър?

— Познавам семейството, да, но Катърин сигурно е била доста по-малка от мен. Мисля, че замина веднага след като завърши средно образование. И оттогава не се е връщала, с изключение може би за погребенията на родителите. Да, така беше. Мисля, че последния път

бе преди десетина години, тогава къщата им бе вече продадена. Аз се погрижих за формалностите. Защо смятате, че може да се е върнала сега? Тук тя си няма нищо, никакъв близък човек... пък и какво ще прави сама?

— Не съм убеден, че е така. Обаждала се е на тукашни телефони миналата седмица на няколко пъти. И след това никой не я е виждал.

— Е, това не е никакъв аргумент.

— Не е — признах. — Не е, но трябва да я намеря.

Той завъртя чаша в ръка и кехлибарената течност се разигра и засвятка. Бе свил устни, видимо замислен за нещо. По едно време вдигна очи и ме погледна.

— Какво можете да ми кажете за Адилейд Модайн и брат ѝ?

— От моя гледна точка навремето нищо около тях не би навело когото и да е на мисълта, че те двамата изобщо биха могли да бъдат или станат убийци на деца. Поне така ми се струва. Баща им бе интересен човек, саможив, филантроп. Когато почина, остави голяма част от състоянието си за благотворителни цели. В специална фондация.

— Той преди убийствата ли почина?

— О, да. Може би пет-шест години по-рано. Беше оставил указания как да се използват благотворителните фондове, лихвата от средствата. Доколкото си спомням, тя годишно възлизаше на една кръгла сума, съвсем не малка. Оттогава до днес броят на институциите и хората, които получават помощи, е пораснал значително. Зная ги тези работи, защото като адвокат аз се грижа за управлението на фондацията. С помощта на малко управително тяло, разбира се.

— А дъщерята и синът? На тях беше ли оставил пари?

— О, да. Доста прилични суми, доколкото си спомням.

— Когато починаха, какво стана с тези пари, с имуществото им?

— В такива случаи — когато няма наследници — щатската администрация назначава процедури за поемане на движимото и недвижимото имущество — имоти, авоари — всичко отива в нейната хазна. Ние, разбира се, заведохме дело от името на града и в крайна сметка постигнахме компромисно решение. Земята бе продадена и парите отидоха във фондацията, а част от авоарите бяха използвани за градоустройствени цели. Ето затова имаме прилична библиотека, ново и модерно шерифство, прекрасно училище, първокласен здравен

център. Нашият град не е богат, но все има нещичко и то идва от онази фондация.

— Според мен онова, което имате, идва по линията на четири мъртви деца — рекох аз. — Нещо друго бихте ли ми казали за Адилейд и брат ѝ?

Устните на Хайъмс леко потръпнаха. Май не му харесаха думите ми.

— Както вече ви казах, всичко това бе преди много години, пък и предпочитам да не говоря за него. Във всеки случай лично аз с тях почти не съм си имал работа: семейство Модайн беше богато, децата им ходеха на частни училища, не сме се движили в едни и същи среди.

— А баща ви познаваше ли Модайнови?

— Той е акуширал на раждането и на Адилейд, и на Уилям. Спомням си един интересен факт, но едва ли ще ви свърши някаква работа. Адилейд е близначка, но братът близнак е мъртвороден, а майката почива от усложнения малко по-късно. Нейната смърт дойде съвсем неочаквано. Тя беше силна, авторитетна и властна личност. Баща ми често е казвал, че г-жа Модайн ще надживее всички нас.

Отпи дълга глътка от коняка и очите му светнаха, сякаш се бе досетил нещо важно.

— Познавате ли хиените, г-н Паркър?

— Много малко — признах аз.

— Петнистите хиени обичайно раждат близнаци. Малките им са отлично развити още при раждането — имат козина и остри резци. Едното зверче просто неизменно напада другото и обикновено това става още в утробата, дори в амниона^[1]. Нападението завършва със смърт и победителят най-често е женското. И ако е родено от водачката на глутницата например, то наследява нейните качества и на свой ред я оглавява. Типичен животински матриархат, знаете. Установено е, че при женските зародиши на петнистите хиени нивата на тестостерон^[2] са по-високи отколкото при развитите мъжки индивиди; женските имат мъжки характеристики още в утробата, разбирате ли какво ви казвам? При големите животни е трудно да диференцирате пола и характеристиките му.

Остави чашата на съседната масичка.

— Баща ми беше естествоизпитател, любител, разбира се. Много запален на тези теми. Животинският свят винаги го е вълнувал. Струва

ми се, че често търсеше сравнения и аналогии между животните и човека.

— Значи е открил нещо подобно и при Адилейд Модайн, така ли?

— Може би... в известен смисъл. Той не я харесваше.

— Вие в града ли бяхте, когато тя почина?

— Върнах се предната вечер. Намериха тялото ѝ на следния ден. Присъствах на аутопсията. Нездрав интерес или глупаво любопитство от моя страна, бих казал днес. Е, господин Паркър, съжалявам, но повече нямам какво да ви кажа, при това ме чака много работа.

Станахме. И това ако не беше покана да се разкарам, здраве му кажи. Отвори ми вратата, после и решетката отвън.

— Не ми приличате на човек, който би се радвал да намеря Катърин Демитър, г-н Хайъмс.

Той въздъхна тежко.

— Кой ви насочи към мен, г-н Паркър?

— Алвин Мартин спомена името ви наред с други.

— Г-н Мартин е отличен, съвестен полицаи и цяло щастие, че го имаме в града, но той е сравнително нов гражданин на нашето общество — рече Хайъмс. — Причината за това, че не ми се говори много, е съвсем елементарна, г-н Паркър. Става дума за професионална етика и тайна, вие би трябвало отлично да разбирате този проблем. Аз съм единственият адвокат в този град. Почти всеки местен жител рано или късно е минавал през кантората ми по най-различна работа, независимо от цвета на кожата му, приходите, религиозните или политическите убеждения и прочие. Включително и родителите на покойните деца. Зная ужасно много неща за какво ли не, случило се тук. Повече, отколкото би ми се искало да зная и при всички случаи значително повече от онова, което бих бил готов да споделя с вас, г-н Паркър. Съжалявам, но това е краят на нашия разговор.

— Виждам. Още нещо, г-н Хайъмс?

— Да? — рече той, вече съвсем неохотно.

— Шерифът Грейнджър живее на същата улица, нали?

— Да, всъщност в съседната къща, първата вдясно. И тук никога не сме имали произшествия, като влизане с взлом например, г-н Паркър. Факт, който сигурно има някаква връзка с това. Лека нощ.

Качих се на мустанга и потеглих. Той остана на вратата, загледан след мен. Минах покрай дома на шерифа, огледах го; вътре не светеше, в двора нямаше кола. Тръгнах по обратния път за мотела. Заваля дъжд, капките почукваха по предното стъкло, а когато стигнах покрайнините, вече близо до мотела, дъждът се засили и се превърна почти в порой. Вече забелязвах светлините и фигурата на Руди Фрай, изправен пред вратата; гледаше към гората и сгъстяващия се около нея мрак.

Излязох от мустанга и хукнах към мотела. Тогава се появиха и четирите фигури. Застанаха спокойно точно на входа и ми препречиха пътя, все едно изливащата се отгоре водна маса не ги интересува. Фрай изчезна някъде. Разпознах голямата маса на Шестицата, дребната фигурка на Гейб Плъхомутрестия, играча от бара с подута и разцепена уста и накрая Клийт, печения по-възрастен градски съветник, който така методично ме бе налагал върху билиардната маса.

Напред излезе Плъхомутрестия.

— Хей, задник — повика ме той.

Не без злорадство забелязах, че говори трудно и преглъща с очевидна болка. Изглежда, го бях пернал по гърлото по-яко, отколкото възнамерявах.

Не отговорих. Застанах неподвижно под дъжда и зачаках те да дойдат при мен. Шестицата трепереше от ярост, в очите на играча просвяткваха смъртоносни пламъчета. Във всеки случай първият ход направи Клийт. Помръдна леко дясната ръка и в нея като с помощта на магическа пръчка се появи дръжката на брадва. Плъхомутрестия извади къса палка или пълно с пясък кожено черво — не бях сигурен кое от двете, мракът се сгъстяваше. Ухили се и тръгна към мен, присъствието на приятелчетата отзад му даваше кураж. Аз също му се ухилих. Той стигна на почти метър и нещо от мен, когато извадих пистолета. Бе моят смит и уесън, който насочих право в главата му. Усмивката му изчезна незабавно.

— Пусни това, което носиш — наредих.

Още не бях произнесъл последната сричка и палката тупна на земята. Пристъпих и забих дулото в челото на Плъхомутрестия. Натиснах, за да го заболи, после го блъснах встрани. Той залитна, главата му се затресе като футболна топка и отстъпи.

Насочих оръжието към другите трима, ръката ми се придвижи от първия на втория и се спря на Клийт. На него, изглежда, не му пукаше.

Поне такъв вид имаше.

— Не ми е за пръв път да гледам в дулото на патлак — рече той нехайно. — Няма да е и за последен.

— Божа работа — рекох и свих рамене. Какво друго да му кажа?

— Чух, че възнамеряваш още да висиш тука — продължи Клийт. — Много хора биха предпочели да си ходиш там, откъдето си дошъл.

— Днес за трети път чувам този съвет — казах. — Почна да се изтърква. Зная това-онова за вашия град, зная за японците, зная за Адилейд Модайн. Търся една жена, ще си тръгна, когато я намеря. Не ми се пречкайте в краката и няма дори да разберете, че съм тук. Оставете ме да си свърша работа и си тръгвам.

Клийт видимо се замисли над думите ми и след малко лицето му се сгърчи в интелектуално усилие. Изглежда, бях казал нещо много задълбочено и мъдро, което изискваше допълнително мозъчно напъване, за да се проникне в истинския му смисъл.

— Ще видим — рече той изведнъж. — Може би следващия път няма да имаш време да извадиш пистолета.

След тези думи и четиримата се стопиха в мрака. Сега вече зърнах Руди Фрай през отворената врата. Бе се облегал на рецепцията и гледаше към мен.

Влязох и тръгнах към него. Когато наближих, той се отдръпна назад. Предполагам, че не е имал никакъв избор, когато онези четиримата са се появили, освен да им каже каквото са го питали. Кое не значеше, че трябва да го харесвам — него или начините, по които постъпваше.

— Какво е любимото забавление на хората във вашия град? — попитах. — Освен това да бият другите хора, а?

Фрай направи кисела физиономия и може би се опита да отдели сарказма от истинския въпрос.

— Те и без това си нямат друга работа, освен да къркат в „Уелкъм Ин“ — отвърна той след известна пауза.

— И аз го опитах този номер. Не проработи. Апропо, тук някъде наблизо няма ли някое място, където човек може да хапне нещо.

Той се замисли пак. Изчаках търпеливо.

— Има един ресторант в Дориън — на двадесетина мили източно от тук. Викат му „Милано“. Италиански е.

Произнасяше го „италиански“ и с тон, който не оставяше съмнение, че Руди не понася „италианска манджа“, освен може би онези видове, които разнасят по къщите по поръчка в кутии, а от тях капе мазнина. Може би съдех по петната върху ризата и панталоните му.

— Аз там не ходя — рече той и изпръхтя презрително, за да потвърди подозрението си към всичко европейско.

Благодарих и се качих в стаята. Взех душ, преоблякох се. Направо ми се повръщаше от неизменната враждебност на Хейвън и жителите му. Щом чух, че Руди Фрай не харесва онова място, то незабавно придоби привлекателност за мен. Огледах паркинга внимателно, преди да изляза от мотела, качих се на колата и отпраших за Дориън.

Оказа се същата дупка като Хейвън. Горедолу еднакво по големина, но имаше два ресторанта и книжарница. Истински културен оазис, да му се не види. Купих си книжка със стиховете на Е. Е. Къмингс, написани на пишеща машина. И влязох в „Милано“.

Масите бяха застлани с покривки на червени карета, навсякъде имаше свещи, а свещниците бяха миниатюрни копия на Колизея, но заведението бе пълно и храната изглеждаше учудващо качествена. Неколцина от посетителите ме изгледаха неодобрително. Други, изглежда, се разтревожиха от белезите по лицето ми. Голяма, шумна група бизнесмени прекъсна веселия си разговор и смехът им секна, когато минах покрай масите им.

Слаб и висок, с червена папийонка, главният келнер се приближи с танцова стъпка към мен и ме отведе до забутана маса в ъгъла, където ме скри — да не плаша клиентелата. Извадих книжката на Къмингс и докато чаках менюто, се зачетох в „Там, където никога не съм бил“. Наслаждавах се на мелодиката и ритъма на поемата, на загатнатата еротика.

Преди да се запознаем, Съюзън не бе чела Къмингс. В ранните дни на връзката ни редовно ѝ изпращах поемите му, преснимани на размножителна машина. В известен смисъл на думата, оставях на този лиричен поет да я ухажва вместо мен. Мисля, че даже в едно от първите си писма до нея използвах стих или два от него. Днес, като разсъждавам за онова време, ми се струва, че то е било колкото писмо, толкова и молитва. Молитва към Времето и Съдбата да я пазят и покровителстват. Беше много красива.

Келнерът пристигна. Поръчах печено, хляб със зеленчуци, салатата и вода. Отново се огледах внимателно. Никой не гледаше към мен, поне видимо не. Това бе добре. Не бях забравил предупреждението на Ейнджъл и Луис. Нито пък онези двамата в червения джип.

Храната се оказа великолепна. Удивих се на собствения си апетит. Хранех се с удоволствие и в същото време прехвърлях на ум всичко разказано от Хайъмс, прочетеното на микрофишовете. Снимката с усмихнатото лице на Уолт Тайлър и полицая до него не ми излизаше от главата.

Също и Пътника. Опитвах се да не мисля за него, нито пък за образите, които той неизменно водеше със себе си. Но не бе така лесно да го изхвърля от съзнанието си. Изпих водата и платих сметката. Излязох и навън повърнах зад един храст. Стомахът ми изхвърли всичко изядено, гърчих се в конвулсии, докато гърлото ме заболя. После се качих в колата и се върнах в Хейвън.

---

[1] Обвивката на зародиша преди раждането. — Бел.прев. ↑

[2] Хормон, който стимулира развитието на мъжките полови органи. — Бел.прев. ↑

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Кой е най-ужасяващият звук на света? Дядо ми казваше, че това е звукът на патрона при зареждане в пушка-помпа. Патрон с куршум, предназначен за ВАС. Е, това ме пробуди от сравнително дълбок сън в мотела. Качвах се по стълбата към моята стая. Светещият циферблат на ръчния ми часовник показва 03:31 на разсъмване. Само секунди по-късно някой влезе с трясък, бумтежите на изстрелите отекваха оглушително високи в нощната тишина. Изпращаше куршум след куршум в леглото ми, пера, разкъсани памучни влакна се разлетяха на всички страни, досущ рояк бели молци.

Но аз не бях там, а вече изправен, готов с пистолет в ръка. Затворената врата донякъде приглуши грохота на стрелбата. Те пък не чува шума на отварящата се към коридора врата дори и след като спряха да стрелят. Защото ушите им бучаха от собствената им канонада. Очите им станаха големи като понички, когато загряха, че не съм си бил в леглото. Много мъдро се бе оказало снощното ми решение да взема най-проста предпазна мярка: да легна да спя в съседната стая, за да не се превърна в елементарна мишена.

Излязох в коридора максимално бързо, огледах се, насочих пистолета. Там стоеше човекът от червения джип, хванал с две ръце оръжието си, цевта почти допряна до лицето му в изненадата. Помпата бе „Итака“. Въпреки слабата светлина незабавно забелязах, че в краката му няма празни гилзи. Жената вътре бе главният ми убиец.

В същия миг се завъртя към мен, а отвътре долетяха ругатните на жената. Още докато се обръщаше, дулото на пушката тръгна надолу — в моята посока — но аз стрелях веднъж и на гърлото му цъфна алена роза. Кръв бликна, сякаш някой разкъса листчетата на цветето и отзад го духна силна струя въздух. По ризата му заблещукаха карминени пръски. Пушката тупна на килима, той се хвана за гърлото с две ръце, прегъна колене и се претърколи на пода, тялото му се загърчи и затресе в спазми, като извадена от водата риба.

От вратата на моята стая се подаде цевта на рязана пушка и жената започна да хвърля куршуми напосоки. От стените наоколо

заваля истински дъжд от парченца разбита гипсова замазка. Нещо ме блъсна в рамото и по ръката ми пробяга остра болка, сякаш някой допря до плътта ми нагорещено до бяло желязо. Опитах се да задържа пистолета, но вече го бях изпуснал на земята. Жената продължи да стреля бясно, неумоливо, наоколо забръмчаха, засвистяха смъртоносни оси. Сачми за едър дивеч. Стените наоколо заприличаха на решето.

Затичах по коридора и през вратата към аварийното пожарно стълбище. Спънах се и се свлякох надолу по стъпалата, а стрелбата изведнъж секна. Знаех, че ще ме погне веднага щом се увери, че партньорът ѝ е мъртъв. Ако има някакъв шанс да оцелее, бях сигурен, че ще се опита да го спасява, а и себе си заедно с него.

Стигнах на втория етаж, но стъпките ѝ вече тупкаха след мен. Болката в ръката бе много силна, мислех си, че ще ме настигне преди да съм слязъл до приземния етаж.

Промъкнах се през вратата и в коридора. Навсякъде по земята бяха разстлани големи найлонови платнища, на стената бяха подпрени две високи бояджийски стълби. Миришеше тежко на боя и разтворители.

На около шест метра от вратата в стената се отваряше малка ниша, почти невидима, докато не стигнеш до нея, особено при сегашната светлина. В нея бе захвърлен навит противопожарен маркуч и стар тип пожарогасител с помпа, от онези, в които се използва вода. Познавах контура на нишата; на горния етаж, до моята стая, имаше същата. Пъхнах се в нея, допрях гръб на стената и се напрегнах да задържа дишането си. Вдигнах пожарогасителя с лявата ръка и се опитах да го подпра с дясната, за да го използвам като оръжие, но от ранената ръка вече силно течеше кръв. Тя се оказа безполезна, а самият пожарогасител бе прекалено голям и тежък, за да бъде ефективен. Чувах я да се приближава. Ето, леко откряна вратата и стъпи в коридора, найлонът зашумя под краката ѝ. Чу се трясък — бе ритнала първата врата на етажа, за да я отвори. Проверяваше стая по стая. Дум — отвори и следващата със същото упражнение. Вече бе съвсем близо и макар че пристъпваше съвсем леко, шумолящият найлон я издаваше. Усещах стичащата се по ръката ми кръв; капеше по земята от върховете на пръстите. С огромно усилие развих метър-два от маркуча и замръзнах.

Бе се почти изравнила с нишата, когато с все сила, като с камшик, я цапардосах с маркуча. Тежкият пиринчен накрайник я удари в лицето, ясно чух изхрущяването на кости. Тя залитна и успя да гръмне веднъж, но безвредно за мен. Инстинктивно бе вдигнала ръце да си защити лицето. Замахнах втори път и тя протегна ръка, но с нея срещна само гумата, докато металът я удари отново — този път в слепоочието. Изохка високо, аз бързо се измъкнах от нишата, хванал здраво накрайника с лявата ръка и за секунда увих гумата около врата ѝ като примка.

Опита се кучката, подпря приклада на бедро и се опита да зареди. Кръв течеше по разбитото ѝ лице, измежду пръстите на дясната ръка. Ритнах пушката силно, тя падна от ръката ѝ. Бях зад нея. Придърпах я здраво към себе си заднишком, опрях гръб на стената, обвих единия крак около нейните и стиснах примката с колкото сила можех да имам в този миг. И замръзнахме в тази любовна поза, усещах кръвта ѝ по накрайника, дърпах здраво навития около китката ми маркуч. Жената се бори още малко, после се отпусна в прегръдката ми.

Тогава я пуснах и тя се свлече на пода. Махнах маркуча от врата ѝ, хванах я за ръка и я повлякох след себе си към долния етаж. Лицето ѝ бе станало мораво. Знаех, че съм бил на косъм от това да я убия. Но ми трябваше жива, трябваше ми и светлина, за да я разгледам по-добре.

Руди Фрай лежеше на пода на рецепцията, лицето му вече посивяваше, кръв имаше около тялото, по главата, където го бяха ударили и разтрошили костта. Обадох се в шерифството и след няколко минути чух сирените. Не след дълго се появиха и червените светлини и захвърляха заревото си по стените на тъмния хол. Кръвта и проблясъците на полицейските лампи ми припомниха една друга, може би много по-ужасна за мен нощ.

Когато Алвин Мартин влезе с пистолет в ръка няколко секунди по-късно, аз едва стоях на крака. Пред очите ми мътнееше от слабост, повръщаше ми се, виеше ми се свят. Червеното наоколо бе същински огън в мозъка ми.

— Вие сте късметлия — рече възрастната лекарка и се усмихна.

В тази леко притеснена усмивка имаше и състрадание, и загриженост, и удивление.

— Още няколко сантиметра и нашият Алвин тук трябваше да съчинява надгробно слово.

„Хайде бе!“ — помислих, на глас рекох:

— Е, би било интересно да се чуе.

Бях легнал на хирургическа маса в отделението за спешни случаи на малката, но добре обзаведена хейвънска болница, която наричаха здравен център. Оказа се, че раната на ръката ми не е тежка, но бях загубил доста кръв. Бяха я почистили, превързали. В здравата ръка държах шишенце с болкоуспокояващи.

Станах и отидох в ъгъла на превързочната, за да се погледна в огледалото. Боже, боже! Изранено, подпухнало и посинено лице, превързана ръка — изглеждах като ударен от товарен влак нещастник.

Алвин Мартин застана до мен. В коридора отвън се мотаеха Уолъс и друг заместник-шериф, когото досега не бях виждал. Всъщност те пазеха вратата на стаята, където лежеше жената, която още не бе дошла в съзнание. От дочутите реплики на разговора между Мартин и лекарката бях останал с впечатлението, че може би е изпаднала в кома. За щастие Руди Фрай бе жив, но също в безсъзнание. Във всеки случай прогнозата бе, че ще се възстанови.

— Научихте ли нещо за убийците? — попитах Мартин.

— Още не. Изпратих снимки и отпечатъци на ФБР. По-късно днес някой от техните агенти ще дойде от Ричмънд.

Стенният часовник показваше 06:45 часа сутринта. Навън продължаваше да вали.

Мартин се обърна към лекарката:

— Елиз, моля за извинение. Нужна ми е минутка насаме?

— О, разбира се. Само не изморявай пациента. Той е още слаб от шока и загубата на кръв.

Мартин й се усмихна, но когато отново се обърна към мен, усмивката вече я нямаше.

— Дошли сте тук с наемни убийци по петите ви, а?

— Откъде да знаая? Бях чул разни слухове. Това е всичко.

— Да ти го начукам и на теб, и на слуховете, които си чул. — Мартин бе минал на „ти“. — Руди Фрай е почти мъртъв, имам

неразпознат труп в моргата с дупка на врата. Знаеш ли кой ти е поръчал смъртната присъда?

— Досещам се.

— Е, няма ли да ми кажеш?

— Не, още не. Нито на теб, нито на федералните ченгета. Дръж ги далеч от мен за известно време, а? Поне за малко.

— И от какъв зор? — попита Мартин, почти развеселен от последните ми думи.

— Ужасно е важно да довърша онова, за което дойдох. Непременно трябва да откроя Катърин Демитър.

— Мислиш, че по някакъв начин убийците са свързани с нея?

— Не зная. Възможно е, макар и да не виждам пряката ѝ връзка с всичко това. Имам нужда от помощта ти, Мартин.

Той прехапа устни.

— Градският съвет се събра на извънредно заседание. Съветниците са пощурели. Смятат, че ако случилото се разчуе, японците ще си търсят друго „тихо“ място. Всички са единодушни, че трябва да те разкараме от тук час по-скоро.

В помещението влезе сестра. Мартин млъкна. Отново се бе ядосал, при това гневът му видимо растеше.

— Търсят ви по телефона, г-н Паркър — рече сестрата. — Детектив Коул от Ню Йорк.

Изправих се. Болката в ръката ме проряза и се засили. Жената ме гледаше с явна симпатия. В този миг нямах нищо против малко симпатия, нечие състрадание, дори съжаление.

— Почакайте — рече тя, усмихната. — Няма нужда да се разкарвате. Ще ви донеса телефона тук и ще прехвърлим разговора.

След малко се върна с апарата, който включи в телефонната розетка на стената. Алвин Мартин се завъртя с несигурно изражение около мен, изведнъж се извърна рязко и с гневни стъпки излетя от стаята.

— Уолтър, ти ли си?

— Обади ми се някакъв помощник-шериф. Какво точно стана?

— Двамина се опитаха да ме очистят в мотела. Жена и мъж.

— Лошо ли си ранен?

— Драскотина на ръката. Нищо опасно.

— Стрелците измъкнаха ли се?

— Тц. Мъжът е в моргата. Жената — в кома. Така поне мисля. Местните работят по отпечатъците и са разпратили снимки. При теб нещо ново? Нещо около Дженифър?

Споменах името ѝ и незабавно се опитах да изтрия появилия се в съзнанието ми образ. Но той видимо бе нещо подсъзнателно. И неизбежно като появила се в обсега на периферното ви зрение фигура.

— На буркана нямаше отпечатъци. Стандартна стъкленица за медицински цели. Опитахме дори да проверим серийния партиден номер чрез производителите, но се оказа, че те нямат подобно производство още от 1992 г. Продължаваме да търсим, проверяваме различни източници, стари досиета, но вероятността е минимална. Хартията се продава във всяка шибана книжарница или магазин за подаръци в страната. И по нея отпечатъци няма. Лабораторните експерти проверяват кожните проби, но дали ще сполучат, един господ знае. Според техническата експертиза той е манипулирал обаждането дистанционно, така че там надежда също няма. Ще ти се обадя, когато науча нещо повече.

— А Стивън Бартън?

— И там няма нищо определено. Поне от известното на мен. Започвам да мисля, че съм си сбъркал професията. Бил е зашеметен с удар по главата, както каза лекарят още при предварителния оглед. После е удушен, вероятно откаран на онзи паркинг и набутан в канала.

— А ФБР още ли търси Сони?

— Не съм чувал да са си променяли намеренията, но ми се струва, че и те нямат късмет в издирването.

— Изглежда, късметът е рядка стока в момента, а?

— Е, случва се, но това не може да продължи вечно.

— А Купър знае ли какво става при мен?

Счу ми се задавен смях отсреща.

— Не още. Може би ще го уведомя днес по-късно. Него го интересува само едно: името на фондацията да не стига до пресата. Иначе не знам какво е отношението му спрямо наети на временен договор бачкатори, които пукат нечии черепи в разни мотели и извън тях. А при теб какво е положението?

— Местните не са в голям възторг от мен. По-точно обратното. Няма и следа от обекта. Обаче тук има нещо много кофти, само че не

мога да го усетя точно. Не мога да ти обясня, всичко е объркано и нелогично. Абе, работата не е чиста.

Той въздъхна.

— Дръж връзка с мен и ме уведомявай за всяко ново развитие. Оттук мога ли да ти помогна с нещо?

— Май не можеш да ми разкараш Рос от главата, а?

— Тц, не е по силите ми. Да беше изучкал собствената му майка, да беше написал името ѝ на стената в мъжкия кенеф, пак нямаше да те мрази толкова. Така че стягай се. Той е на път.

И Уолтър затвори. Много хубаво. След секунда-две чух изщракване на линията. Може би помощникът Мартин обича да подслушва? Защо не, предпазливите ченгета така правят. Той се върна след няколко минути, достатъчно време, че да не свържа явно отсъствието му с евентуално подслушване на телефонния разговор с Коул. Във всеки случай изражението на лицето му бе променено. Значи положението не бе толкова лошо. Дори по-добре, че бе чул какво си казахме с Уолтър.

— Непременно трябва да намеря Катърин Демитър — рекох. — Поначало затова съм и тук. Като свърша тази работа, незабавно изчезвам.

Той кимна.

— Още преди няколко часа наредих на Бърнс да провери повечето мотели в района — рече той. — Жена с това име не е отсядала в нито един от тях.

— Аз това го направих още преди да тръгна от Ню Йорк. Напълно вероятно е да е използвала друго име.

— Да, и аз помислих за такава възможност. Дай ми описание, ще изпратя Бърнс да провери отново.

— Благодаря.

— Само че повярвай, изобщо не го правя заради теб. Просто искам час по-скоро да се разкараш оттук.

— Ами Уолт Тайлър?

— Ако остане време, по-късно ще те отведе до неговата къща.

Излезе и остави вратата отворена. Спря при ченгето, което охраняваше стаята на жената. Влезе възрастната лекарка и грижливо провери превръзката на ръката ми.

— Защо не поостанете още мъничко при нас, да посъберете сили? — любезно попита тя.

Благодарих и отклоних поканата.

— Така си и мислех — рече тя и кимна към шишенцето с болкоуспокояващи, което ми бе дала. — Но от тези може да ви се доспи, да знаете.

Отново благодарих за предупреждението и станах. Тя ми помогна да облека сакото на голо — направо върху превръзката. Ризата ми не ставаше за нищо. Прибрах лекарствата в джоба, въобще не възнамерявах да пия от тях. По лицето ѝ прочетох, че тя се досеща и за това.

Мартин ме откара до шерифството. Мотелът бе запечатан, а дрехите ми отнесени в неговия офис. В участъка се изкъпах, след като увих ранената ръка с найлонови торбички. После легнах в една от килиите и спах, докато дъждът спря.

Някъде рано следобед пристигнаха две федерални ченгета и незабавно започнаха да ме разпитват. Разпитът им обаче се оказа доста формален, което ме учуди. Докато си спомних, че специалният агент Рос пристига със самолет някъде привечер. До 17:00 часа жената още не бе дошла в съзнание. Отидох да вечерям в малкото ресторантче. Мартин ме намери там.

— Бърнс дали откри нещо около госпожица Демитър?

— Не я е и търсил. Цял следобед е зает с агентите на ФБР. Обеща, че преди да се прибере, ще провери мотелите отново. Ако открие нещо, незабавно ще ми се обади. И ако все още имаш мерак да говориш с Уолт Тайлър, да тръгнем веднага.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Уолт Тайлър живееше в доста овехтяла, но боядисана в бяло и чиста дървена къщичка. От едната ѝ страна бяха наредени десетина автомобилни гуми за продан, според надписа, който бе закачил на пътя на неколкостотин метра от дома му. Продаваше и други вещи, в различно състояние. Беше ги натрупал около застланата с чакъл алея и удивително спретнатата моравка пред къщата. Забелязах две полуразглобени косачки, автомобилни двигатели и части за тях, ръждясала спортна екипировка, включително щанги с различни тежести.

Самият Тайлър бе висок, леко приведен мъж, почти напълно побелял. Личеше си, че е бил красавец, както и бях познал още на снимката. Вървеше грациозно, леко небрежно, сякаш не му се искаше да признае, че годинките са си минали, с тях са си отишли и напетата фигура, и младежкото лице, жертва на стотици грижи и проблеми, както и безбрежната болка на загубил единственото си дете родител.

Във всеки случай поздрави Алвин топло. С мен се здрависа въздържано. Изглежда, не му се искаше да ни кани. Предложи да седнем на верандата, макар че се канеше да вали. Той се настани на удобен плетен стол, а на нас предложи метални градински столове. Те видимо бяха част от непълен комплект, също за продан.

Не каза нищо на жена си, но тя почти веднага изнесе кафе в прилични порцеланови чашки. По-млада от него поне с десетина години, тя също е била хубавица навремето — това и при нея личеше на пръв поглед. И все още си беше, с една по-улегнала, по-зряла еlegantност на привлекателна жена, която не се бои от старостта и знае, че лицето ѝ се е променило от бръчките, но не е загубило очарованието си. Хвърли бърз поглед на Тайлър и той се усмихна леко за пръв път, откакто бяхме дошли. Тя му върна усмивката и си влезе в къщата. Повече не я видяхме на верандата.

Мартин започна да говори, но Тайлър го спря с ръка.

— Зная защо сте дошли, господин заместник-шериф. Има само една възможна причина. Иначе не бихте довели непознат човек у дома.

Изгледа ме внимателно, в леко зачервените му очи проблясваше и известно любопитство, да не кажа симпатия.

— Вие сте човекът, който прострелял убийци в мотела и счупил няколко глави в бара, нали? — попита и се усмихна. Говореше като образован човек. — Вълнуващ живот водите, а? Боли ли ви рамото?

— Наболява, да.

— И мен ме раниха в Корейската война. В бедрото. Здраво болеше. Какво ти здраво, не можех да стоя на едно място.

Примигна при спомена и замълча. Някъде наблизо загърмя. Идваше буря и наоколо притъмня. Погледнах Тайлър отново. Той също ме гледаше, но вече без усмивка.

— Г-н Паркър разследва един случай, Уолт. Той е детектив — обади се Мартин.

— Вижте, г-н Тайлър, търся едно лице — започнах аз. — Една жена. Може би я помните, казва се Катърин Демитър? Тя е малката сестра на Ейми Демитър.

— Знаех си, че не сте журналист. Алвин не би довел тук някой от тези... — замисли се за подходяща дума и я намери... — пиявици.

Отпи от кафето, бавно, тихичко, сякаш се въздържаше да коментира повече. Оставих го да премисли въпроса ми.

— Помня я — рече накрая Тайлър. — Но не си е идвала, откакто почина баща ѝ, а това е повече от десет години. То сега за какво да си идва?

Това вече започваше да ми прилича на папагалско ехо. Много пъти бях чувал все същото изречение.

— И все пак мисля, че си е дошла. А връщането ѝ може да има връзка само със случилото се преди години — отвърнах твърдо. — Вие сте един от малцината, останали в градчето, г-н Тайлър, вие, шерифът и неколцина други, които знаете какво е станало тогава.

Допускам, че много години не бе говорил на тази тема, на глас поне. Но съм сигурен, че не е минавал и ден, без да си мисли за случилото се; може би понякога подсъзнателно, без да си дава пълна сметка за това — като много, много стара болка, която никога не ви напуска, но заглъхва и вие я забравяте, само за да се върне по-късно и отново да напомни за себе си, та макар и съвсем слабо и далечно. Тези мисли и болката са прибавяли постепенно нови и нови бръчки по лицето му. Затова този някога красив мъж бе загубил хубостта си като

прекрасна мраморна статуя с разчупени от времето черти, превърната в нещо като спомен за самата себе си.

— Знаете ли, все още я чувам понякога. Стъпки по верандата вечерно време, песните ѝ в градината. Отначало хуквах да я намеря, сигурен, че е тя, че се е прибрала. Без да зная спя ли, сънувам ли... Но повече никога не я видях жива и след време спрях да тичам, макар че пак я чувам. Но не така често.

Може би е видял или прочел нещо в лицето, в очите ми, въпреки че вечерта настъпваше и бе почти тъмно. Нещо, което да го накара да усети съпричастието в мен и сам да го изпита. Не мога да зная със сигурност и той не даде никакъв знак, че знае нещо за мен или че имаме нещо общо, като например желание да споделиш и да чуеш чуждата скръб, но в същия миг спря да говори. И нещо неусетно помежду ни се докосна, като ръцете на двамина отколешни пътешественици, поели по дълъг, тежък път, често споделящи трудностите, намиращи упование един в друг.

— Тя бе единственото ми дете — продължи след малко Тайлър. — Изчезна един есенен ден на път от града за дома. И никога повече не я видях жива. Показаха ми кости и пепел, но онова не бе тя. Съпругата ми — покойната ми съпруга — подаде молба до полицията, но никой не дойде при нас в продължение на няколко дни. Ние я търсихме из съседните поля и ниви, и по къщите, и къде ли не. Чукахме от врата на врата и разпитвахме хората дали са я виждали, дали знаят нещо. Никой не знаеше нищо. После, на третия или на четвъртия ден, дойде един от заместник-шерифите, арестува ме и ме обвини, че съм убил собствената си дъщеря. Държаха ме затворен два дни, биха ме, наричаха ме насилник, перверзен тип, който гони децата, но никога не им казах нищо друго освен истината — така както я знаех. След седмица ме пуснаха. Но малкото ми момиче вече никога не си дойде.

— Как му бе името, г-н Тайлър?

— Казваше се Ета Мей Тайлър и бе на девет години.

Чувах шепота на околните дървета, дъските на покрива проскърцаха, къщата леко въздишаше, като че намества стария си скелет, и притихваше. В двора висеше стара детска люлка, вятърът я клатеше и местеше напред-назад. Навсякъде наоколо усещах чуждо присъствие, нечие движение — докато говорехме, сякаш думите ни

бяха разбудили нещо, потънало в дълбока дрямка и спало непробуден сън години наред.

— Три месеца по-късно изчезнаха две други деца. И двете чернокожи. През една седмица стана. Времето беше бая студено. Хората помислиха, че първото — то се казваше Дора Лий Паркър, може да е пропаднало през леда в някоя от тукашните реки. Това дете, Дора... много обичаше да се пързала по леда. Реките бяха претърсени, повечето водни басейни в района — също, но безуспешно. Полицаяте отново идваха и пак ме разпитваха, и известно време съседите ме гледаха някак особено, нали се досещате защо? Мина малко време, интересът на полицията съвсем угасна. Ставаше дума за чернокожи деца, пък и никой не пожела да свърже двата случая.

— Третото дете не бе от Хейвън. Бе момче от Уилсвил, на около четиридесет мили оттук. Пак чернокожо, името му бе... — Тайлър се замисли, хвана се за челото и затвори очи. — ... Боби Джойнър, да. По това време хората вече се уплашиха и изпратиха депутация до шерифа и кмета.

Изглежда, Тайлър се развълнува и южняшкият акцент започна да му личи.

— Родителите не пускаха вече децата да си играят навън, особено по тъмно. А полицията разпита всеки чернокож на мили наоколо, дори и някои бели също, особено бедните и тези, за които се знаеше, че имат хомосексуални наклонности. След това ми се струва, че настъпи период на изчакване. Онези изчакваха чернокожите да се успокоят, нещата да се нормализират, хората отново да станат невнимателни. Но всички се страхуваха и никой не забрави случилото се. И така продължи месеци наред, до началото на 1970 година. Тогава изчезна малката Ейми Демитър и нещата коренно се промениха. Полицията отново започна да разпитва хората поред, в целия район, с радиус мили и мили. Записваха показанията, започнаха организирани претърсвания. Но пак нищо не откриха. Все едно момиченцето бе пропаднало вдън земя.

— А нещата се влошиха за чернокожите. Сега вече полицията реши, че има връзка с изчезналите безследно деца от предишните случаи. Повикаха ФБР. По това време вече, хванеха ли чернокож по улиците по тъмно, най-често го арестуваха. Обичайно бе и да го набият. Но онези...

Тайлър отново използва същата дума, под която видимо разбираше убийците. Произнасяше я с особен глас и поклащане на главата, жест на ужас и удивление от онова, което могат да сторят някои човеци. На други човеци.

— Онези обаче, изглежда, харесваха делата си, изглежда, им се услаждаха, да... и не можеха да спрат. Жената се опитала да отвлече едно момченце в Бейтсвил, но била сама, а то се борело, ритало, хапело, издраскало я по лицето и успяло да избяга. Тя го подгонила, но не успяла да го хване и се отказала. Вече знаела какво я очаква.

— Момченцето се оказало умно. Разпознало марката на колата, описало жената, дори запомнило някои от цифрите на регистрационния номер. Но чак на следващия ден някой си спомнил за колата и тогава тръгнали да дирят Адилейд Модайн.

— Кой? Полицията ли?

— Не, не полицията. Тълпа хора — някои от Хейвън, други от Бейтсвил, двама-трима от Янси Мил. Шерифът не бил в града, когато това започнало, а хората от ФБР си били тръгнали. Когато тълпата стигнала до дома на Модайнови, с нея бил и Ърл Лий Грейнджър, тогава още заместник-шериф. Адилейд не била там, само брат ѝ бил в къщата. Скрил се в мазето, но те разбили вратата и влезли.

Тайлър отново замълча. В мрака чувах дишането му, чух и как трудно преглътна на няколко пъти и разбрах — и самият Уолт е бил там.

— Той каза, че не знае къде е сестра му, не знае нищо за убити деца. Затова го обесиха на една от гредите и го обявиха за самоубийство. Доведоха доктор Хайъмс да го освидетелства като такова, макар че таванът бе поне на четири метра и нещо от земята. И нямаше начин да се е качил там и да се е обесил сам, освен ако е можел да ходи по стените и тавана като муха. Хората по-късно се шегуваха, че брат Модайн толкова много копнеел да се обеси, че се качил на гредата без чужда помощ. Просто от мерак.

— Казахте преди малко, че жената е била сама при опита си да отвлече детето — попитах Тайлър. — Откъде са били сигурни, че и братът е замесен?

— Не знаеха, поне не бяха сигурни. Но тя е имала нужда от помощник. Сама не би могла да свърши всичко. Трудно е да се справиш сам с едно дете. То се съпротивлява, рита, хапе, вика за

помощ. Вероятно затова не е и успяла последния път. Защото не е имало кой да ѝ помогне. Поне така си мислеха хората.

— А вие лично?

Тишина.

— Знаех, че онзи младеж не е убиец. Той беше слаб... и мек. Хомосексуалист. Хванали го с едно друго момче в частното училище и извикали родителите му да си го приберат. От сестра си бях научил това. Тя пък го бе чула в града. Чистеше по къщите на богатите. Е, бяха успели да потушат случая и донякъде клюките, но приказките си вървяха. Някои хора са го подозирали и преди това. Когато сестра му се опитала да отвлече детето, е, доста мъже решиха, че и той има ръка в цялата работа. Предполагам, че наистина е имал пръст в нейните дела. Не зная дали...

Тайлър погледна към Мартин и заместникът кимна с глава.

— Продължавай, Уолт. Аз самият зная някои неща. Не казвай нищо, за което да не съм помислял.

Но Тайлър вече изглеждаше притеснен. Все пак кимна, повече на себе си, отколкото на нас, и продължи:

— Сега, заместник-шерифът Ърл Лий... той знаеше, че младежът не е замесен. Защото беше с него същата нощ, когато се е случило онова с Боби Джойнър. И други нощи също.

Стреснат, погледнах Алвин Мартин. Той гледаше в пода и бавно клатеше глава.

— А вие откъде знаете това? — попитах.

— Ами, видях ги — просто отвърна Тайлър. — Зърнах колите им, паркирани извън града, под едни дървета. Същата нощ, когато бе отвлечен Боби Джойнър. По онова време бродех нощем по полята, просто за да се махна от къщи и да не си мисля черните мисли. Макар че бе опасно, като се има предвид какво ставаше. Видях колите, промъкнах се тихичко и ги видях. Модайн бе... на земята... върху шерифа. После се качиха в едната кола и шерифът го...

— И сте ги виждали и друг път заедно? Да вършат същото?

— Да, на няколко пъти. На същото място.

— И заместник-шерифът остави тълпата да обеси младежа?

— Не каза нищо, мълчеше си от страх да не разберат за него — рече Тайлър и чух, че се изплю в тъмното. — Стоеше отстрани и гледаше как го бесят.

— А сестрата? Какво стана с Адилейд Модайн?

— Търсиха и нея. Преобърнаха цялата къща, претърсиха околната местност, полята, но я нямаше. Тогава някой забеляза, че гори стара къща на Ийст Роуд, на около десетина мили от града, където се разрази голям пожар. Старият Томас Джойнър складира там боя и запалителни материали, да са надалеч от децата. Когато загасиха пожара, намериха силно обгорен труп. Казаха, че е на Адилейд.

— Как направиха разпознаването?

Отговори ми Мартин.

— До трупа имало чанта, с останките на доста пари, лични вещи, документи, сред които банкови бордера. На тялото намерили бижута, за които се установило, че са нейни. Плюс златен браслет с диаманти, който тя винаги носела. Бил на майка ѝ според познати. Зъбите отговаряли на зъболекарския ѝ картон. Старият доктор Хайъмс го дал за сравнение. Той работел по съвместителство със зъболекаря по време на отпуските му. Същата седмица него го нямало.

— Изглежда, че се била укрила там, може би е чакала брат ѝ или някой друг да дойде да я вземе, и заспала с горяща цигара в ръката. Освен това намерили алкохол — пиела е вероятно, за да се стопли. Цялото място бе съвсем изгоряло. Наблизо намерили колата ѝ, в багажника имало чанта с нейни дрехи.

— Помните ли нещо по-специално за Адилейд Модайн, г-н Тайлър? Нещо, което би могло да обясни...

— Какво има за обяснение? — прекъсна ме той. — Защо го е направила ли? Или дали някой ѝ е помагал в стореното? Лично аз не мога да обясня тези неща, дори и сам на себе си. Имала е нещо в себе си, много голяма сила, но тя е била тъмна сила, зла. Ще ви кажа нещо, г-н Паркър, да, ще ви кажа. Адилейд Модайн е от онези хора, които се раждат със самото зло или в него самото. Не съм виждал същество по-приближено до Сатаната в най-чистия му вид, а аз, г-н Паркър, съм виждал много злини, гледал съм как бесят мои братя по дърветата и палят огън под тях, докато са още живи. Адилейд Модайн е далеч по-зла от хората, които вършеха тези неща. И колкото и да се опитвам да разбера някои неща, те не подлежат на обяснение, освен ако човек не вярва в нечестивия и ада. Само така можем да я приемем и нея, и делата ѝ. Тя бе изчадие адово, творение на Мрака.

Замълчах, опитвах се да анализирам и балансирам казаното. Уолт Тайлър ме гледаше в очите, докато седях тежко замислен. Сигурен бях, че отлично разбира какво ми се върти в главата. Не бих могъл да го виня за това, че е премълчал истината за връзката между брата Модайн и сегашния шериф Ърл Лий Грейнджър. Подобно твърдение би станало причина за смъртта му, особено по онова време, още повече че бе чернокож. Още повече че не би доказало нищо за или против евентуалното съучастие на младежа в извършените от сестра му убийства.

При това, ако оценката му за брата и направената характеристика бяха верни, то тогава Уилям Модайн едва ли е бил убиец на деца. Същевременно мисълта, че е пострадал някой, незамесен в убийството на собствената му дъщеря, вероятно е мъчила Тайлър през всичките тези години.

И все пак част от цялата история все още оставаше неизяснена.

— Намериха децата на следния ден, след като отново бяха подновили търсенията — каза след малко Тайлър. — Едно момче тръгнало на лов и се подслонило за известно време в постройка в имението на Модайнови. Кучето му започнало да души, да рови с лапи около капака на мазето, да вие. Момчето разбило ключалката на капака в пода, кучето слязло долу, а момчето — след него. После излязло ужасено и хукнало да търси полицаите. Там имало четири тела, на моето момиченце и на три други. Те...

Той млъкна и лицето му се сбърчи, но успя да се овладее и не се разплака.

— Няма нужда да говорите повече — рекох тихо.

— Не е така. Трябва да знаете всичко — рече той и продължи с още по-висок глас, който изведнъж заприлича на стенание на ранено животно. — Трябва да разберете какво бяха направили на тези деца, на моето момиче. Били са изнасилени, измъчвани... пръстите на моето дете бяха счупени и смачкани, костите извадени от ставните гнезда.

Сега вече се разплака и вдигна ръце високо към небето, сякаш се обръщаше за помощ и възмездие към Бога.

— Как са могли да сторят това на деца, а? Как?

След малко потъна в себе си и млъкна. Стори ми се, че за миг зърнах лицето на съпругата му на прозореца.

Постояхме още малко и се изправихме да си ходим.

— Господин Тайлър — казах тихо. — Ще ви питам само още едно нещо. Къде е онази къща? Където са били намерени децата?

— На около три-четири мили нагоре по пътя оттук. Там някъде започва и старото имение на Модайнови. В началото на черния път, който води към него, има каменен кръст. Къщата е вече почти напълно разрушена. Стърчат останки от стени, малка част от покрива все още стои. Щатската администрация бе планирала мястото да се разчисти, но някои от нас протестираха. Настояхме да остане и да напомня на хората за случилото се. И развалините все още са там.

Тръгнахме си след тези думи. Но той ме повика, преди да съм слязъл по стълбите на верандата.

— Господин Паркър! — Гласът бе укрепнал. Не потрепваше, макар скръбните нотки в него да звучаха все така силно. Обърнах се да го погледна.

— Г-н Паркър, този град е мъртъв. Обитават го духовете на убити деца. Намерете младата Демитър и ѝ кажете да се връща там, откъдето е дошла. За нея тук няма нищо друго освен мъка и страдание. Кажете ѝ го веднага. Чувате ли ме? Кажете ѝ го незабавно след като я намерите!

По границите на малката градина сякаш пробягаха смътни стенания, вятърът зашепна в дърветата. Стори ми се, че някъде извън очертанията на видимото зърнах някакво движение — там, където мракът ставаше почти черен и непробиваем за зрението. Раздвижиха се мрачни фигури, отстъпиха и се стопиха, сякаш побягнаха от светлините на къщата, които бяха запалени при нашето тръгване. Счу ми се нещо като детски смях.

После останаха само клоните на вечнозелените растения, които помахваха на мрака и като че го отпъждаха от къщата. И празният звън на ръждясала верига в купа машинарии върху моравата.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На брега на Касуарина, по делтата на Ириан в индонезийска Нова Гвинея, живее племе, наречено аснат. Членовете му наброяват около двадесет хиляди и са истински ужас за всичко живо наоколо. На езика на племето аснат означава „хората — човешки същества“ и тъй като те определят себе като единствените човеци, то всички останали са сведени до статута на не-човеци с цялото многообразие, което това съществително би означавало или предполагало. Аснат имат точна дума за останалите: наричат ги *mandwe*. Тази дума значи „ядивните“, т.е. онези, които стават за ядене.

Хайъмс нямаше отговор на въпроса ми защо Адилейд Модайн би могла да извърши всичко онова, което бе сторила, нито пък Уолт Тайлър ми отговори пряко на него. Може би тя и подобните ѝ имат нещо общо с аснат. Може би в ближните те виждат създания, които са далеч под човешко ниво, затова и техните страдания не ги вълнуват; нито имат някаква стойност в чисто човешката житейска равносметка, като изключим удоволствието, което могат да им предоставят. „За боговете свише сме ний играчка, като мухи за жестокосърдечни деца. За развлечение ни те убиват“ — бе написал Шекспир.

Спомням си един разговор с Улрич. Беше след срещата ми с леля Мари Агиляр. Бяхме се върнали в Ню Орлиънс и вървахме по „Роял стрийт“, покрай старото имение на мадам Лелори, където преди много години роби били завързвани с вериги и измъчвани жестоко в едно таванско помещение, докато един ден пожарникари ги намерили и разгневена тълпа прогонила мадам Лелори от града. Отбихме се в „При Ева“ на Мегъзин и Улрич поръча бира „Джакс“ и сладки картофи. Прокара пръст по запотената бирена бутилка, а после го облиза.

— Миналата седмица прочетох един от докладите на бюрото — започна той. — Мисля, че бе обзорен материал за серийните убийци. За самото понятие, какво включва и предполага то, за това докъде сме

стигнали и каква линия следваме в работата си, по какви пътища вървим. Такива неща.

— И по какви пътища вървим? — попитах го аз.

— На майната си вървим — рече той. — По дяволите, там отиваме. Тези типове са нещо като вирус. Или като бързо разпространяващи се бактерии, от които спасение няма, а цялата страна е нещо като опитен полигон или една огромна тест-стъкленица. Според анализа на ФБР всяка година умират около пет хиляди души — жертви на серийни убийци. Това означава четиринадесет американци всеки ден. Кой иска да слуша такава мрачна статистика, а? Кажи ми? Дали онези, които гледат Опра или Джери Спрингър по телевизията, или са абонати на Джери Фатуел? Тц, тц, Птицо. Четат за тях по вестници и списания или наистина ги виждат по телевизията, но това става само и само когато хванем някой от онези изверги. През останалото време нямат и най-бегла идея какво става около тях.

Отпи дълга глътка от бирата.

— Най-малко петстотин серийни убийци има в САЩ в сегашния момент. *Поне* петстотин. Те са отговорни за двадесет и пет на сто от убитите в резултат на някакво престъпление.

Вече изстрелваше факти и цифри като автомат и подчертаваше смисъла на всяка следваща статистика, като чукаше с биреното шише по масата.

— Деветима от общо десет жертви са мъже, осем от същата десетка са бели, един от пет убити никога няма да бъде намерен. Никога, ти казвам. И знаеш ли кое е най-страшното нещо, а? Ние, американците, сме на първо място в света по брой на серийните убийци. Добрите стари Съединени американски щати са номер едно по отглеждане на тези шибаняци. Просто си ги създаваме сами. Три четвърти от тях работят и живеят тук — в Америка. Ние сме водещият световен производител на серийни машини за убиване. Това е симптом на болестно състояние, нали? Това е положението. Нацията боледува и отслабва, тези хора са като ракови образувания; колкото повече растем, толкова повече нараства и техният брой. И още нещо. Колкото повече се увеличава американското население, толкова повече хората се отчуждават един от друг. Вече сме толкова много, че живеем едва ли не един върху друг, но дистанцията помежду ни се увеличава и в социално, и в духовно, и в морално отношение. Повече от всякога

преди. А тези гадове се множат, те се появяват сред нас с ножове, примки и револвери и се оформят едва ли не като някаква каста, доминираща над жертвите си. Някои от тях дори притежават инстинкта на полицаите. Освен това се подушват един друг като крастави магарета през девет дерета. Открихме един тип в Ангола през февруари, комуникираше със заподозрян убиец на деца в Сиатъл чрез основани на Библията кодови фрази. Бог само знае как тези двама изроди са се свързали, но връзката им бе факт. Има нещо доста странно около този тип убийци — повечето от тях са по-зле от останалата част на човечеството. Те са неадекватни — в сексуално, емоционално или физическо отношение, каквото и да е то, и си го изкарват на околните. Те нямат... — Улрич размаха ръце във въздуха. Търсеше подходяща дума — ... нямат визия. Не могат да излязат от дребнотата на онова, което вършат. Нямат целенасоченост, да. Липсва им мащабност. Те са просто крайният резултат на някаква фатална грешка на гените. Ами жертвите? Те постъпват толкова тъпо, те дори не могат да разберат какво става около тях самите. Тези убийци са нещо като сигнал за пробуждане на обществото, но никой не обръща внимание и нещата се задълбочават все повече и повече. Създава се нещо като пропаст, а убийците това и чакат. Протягат ръка и си избират жертвата. Ще ни избият един по един и обществото няма да се събуди. А ние се надяваме само на едно: да го правят по-често, та дано хванем някакъв почерк, нещо общо в изпълнението, та да запушим пропастта и дано ги изловим. Трай коньо за зелена трева. Това ни е тъпата философия.

Допи бирата и вдигна ръка с празното шише, за да го види келнерът и да донесе друга.

— Въпрос на дистанция — изведнъж рече той, загледан към улицата. Но очите му не виждаха хората и движението там, а бяха зареяни нейде далеч, взрени в нещо съвсем друго. — Дистанция, да. Между живота и смъртта, между ада и рая, между нас и тях. Те трябва да скъсяват тази дистанция, за да се приближат до нас и да ни уловят. Но всичко е въпрос на дистанция, както казах. А на тях им харесва именно дистанцията.

Дъждът пред прозореца се лееше като из ведро, а аз си мислех, че Адилейд Модайн, Пътника и хилядите други, бродещи из Америка техни подобия са обединени именно около въпросната дистанция от обичайната човешка маса. От тълпата. От обикновените човеци. Ядивните. Може би приличат на жестоки момченца, които си умират да мъчат животни или да вадят рибките от аквариума у дома, за да се наслаждават на гърча, на отчаяната борба за живот, на предсмъртните мъки.

При това Адилейд Модайн ми се струваше далеч по-жестока от другите, защото бе жена. Онова, което бе направила, е не само противно на законите и морала, противно на всичко останало, което наричаме с красиви думи, противно на правилата, които държат човечеството в определено подчинение и му пречат да се самоунищожи; то е противно на самата женска природа. Жена — убийца на дете, предизвиква у нас не само отвращение или ужас. Тя ни води и до отчаяние, до страх и липса на вяра в устоите на живота, на обществото, което сме си устроили. Защото обикновеният човек смята, че жената е призвана да създава живот, а не да го отнема; че жената трябва да бъде нежна и добра, че никога не бива да посяга на дете. Спомнете си Лейди Макбет, която моли боговете да ѝ отнемат пола, за да убие стария крал; така и всяка жена, която убива, е, изглежда, превърната в безполово същество, лишена от основните си характеристики и функции. А Адилейд Модайн бе като нощните фурии и харпиите при Милтън^[1], „привлечени от мириса на детска кръв“.

Лично аз не мога да понасям смъртта на дете. Смазва ме. Убийството на дете неизменно води със себе си и смъртта на надеждата, смъртта на бъдещето. У мен постоянно трепти споменът за нежното дишане на заспалата Дженифър, кроткото издигане и спускане на гърдния ѝ кош, полузавита в креватчето си, с отметнати назад ръчици, блажено унесена в спокоен сън; за това как изпитвах задъхващо чувство на благодарност, че я имам, чувство на облекчение и надежда, което идваше с всеки полъх на дъха ѝ.

Заплачеше ли, взимах я в ръце и дълго я люлеех, за да я успокоя и приспя отново, изчаквах хлипанията постепенно да заглъхнат и да преминат в спокойния ритъм на съня. И когато това станеше, навеждах се бавно, внимателно, безразличен към болката в уморения гръб, и я

поставях в леглото. Когато Съдбата ми я отне, изстрадах смъртта на един цял Свят и на Бъдещето, отново и отново, безброй пъти.

Наближавахме мотела, а чувството на отчаяние се засилваше все повече и натежаваше на плещите ми като непосилно бреме. Хайъмс бе заявил, че никога не е забелязвал нещо особено в Модайнови, което да говори за белязана и тъмна кръв, обременена със силите на Злото. Уолт Тайлър пък ми каза, ако мога да смятам думите му за истина, че вижда Злото само в Адилейд. Тя бе живяла сред същите хора, отрасла помежду им, може би дори играла с тях като дете, посещавала същата църква, била е свидетел на техния живот, женитби, на появяването на бял свят на техните деца. А после бе преследвала същите тези деца като свиреп звяр в нощта и никой не я бе подозирал нито за миг.

Мисля си, че копнеех за сила, каквато не можех да притежавам. Силата да различавам Злото. Способността да застана пред тълпа хора и да надникна зад лицата им. Да видя или усетя развалата и корупцията, грозното и опасното. Тази мисъл събуди спомен за едно убийство в щата Ню Йорк преди години. Тринадесетгодишно момче на име Ерик Смит бе отвело дете на име Дерик Роби в горите около Савона. Бе го душило до безсъзнание, после пребило до смърт с камъни, накрая изнасило с пръчка. Смит бе оставил трупа в гората; преди да си тръгне, го залял с червена на цвят безалкохолна напитка, която носел в торбичка заедно със закуската си.

Шест дни по-късно Смит сам призна за убийството.

— Просто видях детето и исках да го нараня, да го заболи много — бе обяснил той в полицията. Но аз бях запомнил за цял живот не думите на Смит, а тези на дядо му.

— Боже мой, боже мой! — бе възкликнал възрастният човек. — Би трябвало да съм забелязал тези наклонности. Длъжен съм бил. Не може да не е имало нещо, което да говори за тях...

Прогоних образа от съзнанието си и попитах:

— Дали мога да намеря снимки на Адилейд Модайн?

Челото на Мартин се сбърчи.

— Вероятно има заведени към делото още при първото следствие. И в библиотеката може да има. Там поддържат нещо като градски архив, прибран е в мазето. Годишници, вестникарски снимки. Може би ще откриеш нещичко. Защо питаш?

— От любопитство. Тя носи отговорността за множество неща, които са се случили на вашия град. Но ми е трудно да си я представя физически. Ще ми се да зърна очите ѝ.

Мартин ме изгледа озадачено.

— Мога да помоля Лори да надникне в библиотечните архиви. Мога да опитам и друго: Бърнс да прегледа нашите досиета, но това ще отнеме доста време. Те са прибрани в кутии и системата на картотекиране е остаряла, може би и неточна. Доста работа само за задоволяване на нечие празно любопитство, а, не мислиш ли?

— Ще бъда много благодарен, ако го направиш.

Мартин само изгруктя, без да каже нищо определено. След малко, когато мотелът се появи отдясно, спря колата до банкетата.

— Нещо за Ърл Лий да кажа...

— Ами кажи.

— Шерифът е свестен човек. Успял е да удържи града след убийствата на Модайн. От онова, което съм чувал, оставам с впечатлението, че той е бил стабилизиращ фактор, така да се каже. Той и доктор Хаймъс и още един-двама. Освен това е почтен и справедлив човек. Лично аз нямам нищо срещу него.

— Ако казаното от Тайлър е вярно, струва ми се, че би трябвало да имаш.

— Може би... Ако Уолт е прав, значи шерифът живее с миналото си, а това невинаги е леко. Той е човек, който носи своя кръст, Паркър. Носи кръста на миналото, пък и своя собствен. Това не е дребна работа. Завиждам му за силата.

Разпери ръце и присви рамене.

— Нещо в мен ми казва, че би трябвало да останеш и да поговориш с него, когато се прибере у дома. Но практичният полицаи, също в мен, пък пошушва, че е най-добре за всички нас, час по-скоро да привършваш и да се измиташ оттук.

— Шерифът обади ли се междувременно?

— Не, не е. Той си имаше отпуска и наистина е малко закъснял, но това няма да му го натяквам. Той живее извънредно самотно. Мъж, който обича компанията на други мъже, не би намерил много спокойствие тук.

— Естествено — рекох, а той потегли. След малко неоновата светлина на „Уелкъм Ин“ заблестя пред нас.

Телефонът иззвъня точно когато задминавахме бара. Съобщиха му, че жената, която предната нощ се бе опитала да ме убие, е мъртва.

Пристигнахме пред здравния център, там вече имаше две полицейски коли, които бяха препречили входа на паркинга. Видях двамата от ФБР пред вратата. Говореха си нещо. Мартин мина покрай тях, спря, двамата излязохме. Щом ни зърнаха, федералните агенти извадиха пистолетите и се затичаха към нас.

— Хей, момчета, по-леко! — извика им Мартин. — Той беше с мен през цялото време. Приберете оръжието!

— Задържаме го, докато пристигне агент Рос — заяви единият, чието име бе Уилокс.

— Няма да задържате, нито да арестувате никого, но не докато не разберем какво точно става тук — твърдо рече Мартин и застана пред мен.

— Заместник-шериф Мартин, предупреждавам ви, вие надвишавате правата си!

В същия миг, привлечени от виковете, отвътре се показаха Уолъс и Бърнс. В интерес на истината, и което им прави чест, те незабавно застанаха от двете страни на Мартин с ръце на дръжките на пистолетите.

— Както вече казах, няма да има арести — тихо повтори Мартин.

Двамата феберейци се намръщиха, за миг изглеждаха готови да настояват, после се спогледаха и отстъпиха, като прибраха оръжието.

— Агент Рос много скоро ще чуе за това своеволие — изсъска Уилокс, но Мартин го задмина, без да му обърне внимание.

Четиримата, заедно с Уолъс и Бърнс, се запътихме към стаята, където предния ден бе настанена жената.

— Какво стана? — попита ги Мартин.

Уолъс почервеня и запелтечи:

— Мамка му, Алвин, отвън... пред центъра се вдигна глъчка и...

— Каква глъчка?

— Ами запали се двигателят на една кола, на една от сестрите. Не разбрах как стана. В нея нямаше никой, пък и сестрата не я бе ползвала от сутринта, когато пристигнала с нея на работа. Оставих тук

вратата само за... може би пет минути. Когато се върнах... намерих я така... ето, виж...

Влязохме в стаята. Кожата ѝ бе восьчнобяла, възглавницата под главата ѝ — цялата в кръв. В ухото ѝ блестеше нещо метално с дървена дръжка. Прозорецът, през който видимо бе влязъл убиецът, бе все още откренат, стъклото — счупено. Било е направено, за да завърти дръжката и да си отвори. На земята имаше къс кафява хартия, на нея залепени парчета стъкло. Убиецът бе сложил сироп или лепило на хартията. Бе си направил този труд, за да не се вдигне шум при счупването и при падането на стъклата на пода.

— Кой освен теб беше тук?

— Лекарят, сестрата и двамата от ФБР — рече Уолъс.

Междувременно пристигна възрастната лекарка на име Елиз. Изглеждаше разстроена и уплашена.

— Как е станало?

— Някакво острие... мисля, че е шиш за разбиване на лед... през ухото и в мозъка — полузаекна Уолъс. — Когато влязохме, вече беше мъртва.

— И оставил острието на мястото... — рече бавно Мартин, размишлявайки на глас.

— Чисто, лесно, бързо — обадох се аз. — Няма нищо, което да връзва убиеца с убийството, ако го... или я... заловите.

Мартин ми обърна гръб и заговори с помощниците си. Отдръпнах се встрани и след малко се запътих към мъжката тоалетна. Уолъс се загледа след мен. Спрях, хванах се за гърлото с двете ръце и му направих задавена физиономия. Той се извърна с видимо презрение. В тоалетната останах пет секунди. После се измъкнах от задния изход на центъра.

Времето ми изтичаше прекалено бързо. Знаех, че сега вече Мартин упорито ще настоява да му кажа кой ми е изпратил убийците. Агент Рос също няма да закъснее да ме притисне до стената, при това максимално силно. В най-добрия случай ще ме задържи, докато получи исканата информация. Междувременно всяка надежда за намирането на Катърин Демитър ще иде по дяволите.

Върнах се в мотела, където бе паркирана колата ми, и отпраших извън града.

[1] Джон Милгън (1608–1674), английски поет, писател, философ, една от най-големите фигури на английската и световната литература, най-известни негови произведения са „Загубеният рай“ и „Спечеленият рай“. — Бел.прев. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Черният път към разрушената къща бе затънал в дълбока кал. Дори колата се движеше достатъчно трудно, сякаш самата Майка Природа бе против моето идване тук. Отново валеше проливно; дъждът и вятърът всячески пречеха на чистачките. Напрягах очи да не пропусна каменния кръст, но успях да го видя и поех по отсрещната отбивка. Първия път изпуснах алеята до къщата и разбрах грешката си едва когато пътят изчезна и пред мен се ширна безбрежно море от кал и изгнили, пречупени и паднали дървета. Бях принуден да правя маневра за обръщане и да се върна бавно и мъчително назад, докато отляво за миг зърнах две малки, полуразрушени колони, а между тях — стените на къщата, чийто покрив почти липсваше, очертана на фона на тъмнеещото небе.

Спрях пред празните очи на прозорците и зейналата дупка, която е била някога врата. Все още парчета от дограмата се валяха по земята, някои от тях прилични на изгнили, изпочупени зъби. Извадих тежкия, но мощен фенер изпод седалката и излязох, а дъждът болезнено зачука по голата ми глава. Затичах към оскъдния подслон, който можеше да предложи един ъгъл от срутената развалина.

Поне две трети от покрива бяха паднали, а под лъча на фенера останалата част изглеждаше черна и овъглена. Видях три стаи: едното помещение очевидно е било кухня и нещо като столова, познах го по останките на стара печка в единия ъгъл; другото бе спалня, сега напълно празна, като изключим един покрив с петна матрак и разхвърлени наоколо използвани презервативи като съблечени змийски кожи; и една по-малка стая, вероятно детска преди години, а сега бъркотия от полуизгнили, полуизгорели греди и ръждясали метални пръти, сред които стари кутии от боя, оставени там от някой, прекалено мързелив да ги отнесе на градското бунище. Навсякъде миришеше на мокро старо дърво, отдавна загасен огън и човешки изпражнения.

В ъгъла на кухнята бе забутана стара кушетка, пружините стърчаха през изгнилите ѝ възглавници. Бе оставена направо и

образуваше триъгълник с двете съседни стени, от които пък висяха останките от стари тапети. Светнах с фенера върху задната ѝ част, опипах ръба ѝ. Бе влажен, но не и мокър, защото останките от покрива все още я пазеха от дъжда и другите прищевки на времето.

Зад кушетката зърнах квадратен капак на пода, почти в ъгъла между двете стени. Бе малко по-голям от квадратен метър, заключен, краищата му — замърсени и цепнатините запълнени с прах и нечистотии. Пантите бяха почервенели от ръжда, ръждясали бяха и металните шини, които минаваха направо през него, и заключващият механизъм.

Дръпнах назад кушетката, за да го огледам по-добре, и в същия миг се стреснах — едър плъх се шмугна между краката ми. Избяга и потъна в мрака на съседния ъгъл. Настъпи гробовна тишина. Клекнах, за да разгледам ключалката и езика ѝ. С джобното ножче разчистих, доколкото можах, мръсотията около тях. Ножчето зачегърта върху метал, който светна в мрачината като разтопено сребро. Някой беше сменил заключващия механизъм и това не бе станало много отдавна. Опитах същия експеримент с околния метал — потърках шините с върха на ножчето, но успях да сваля само стара ръжда.

Взрях се в механизма още по-внимателно. Не само че бе сравнително нов, но и онова, което приличаше на ръжда, бе червеникава боя, сложена явно с цел да я имитира и да се слива с цвета на останалата част от капака. Вярно че ключалката и резето ѝ бяха очукани, но това можеше да се постигне лесно с помощта на тежка автомобилна щанга. Някой си бе свършил работата добре, като се има предвид, че смисълът ѝ бе да будалка само дошли да се натискат и любят тийнейджъри или хлапета, осмелили се да надникнат в „къщата на смъртта“, движени от типичното детско любопитство дали ще им се покажат духовете на отдавнашните покойници.

В колата имах щанга, но хич не ми се излизаше отново под проливния студен дъжд. Тръгнах из стаите с надеждата да намеря нещо подходящо и скоро открих нужното — лъчът на фенера освети неголям, но дебел метален прът. Взех го и го подхвърлих на дланта си. Бе достатъчно тежък. Вкарах го под езика на ключалката и натиснах. За миг ми се стори, че ще се огъне или счупи, но след това чух остро изпукване и ключалката поддаде. Дочупих я с още една подобна

операция, издърпах резето до край и с мъка повдигнах скърцащия капак.

Отдолу ме лъхна силна тежка смрад на разложено и стомахът ми реагира за миг. Покрих уста с длан и се дръпнах настрани, само след секунди повърнах буйно, а ноздрите ми регистрираха и новата воня. Трябваша ми няколко минути, за да ми се успокои стомахът и да успея да се съвзема. Подишах чист въздух навън, изтичах до колата и извадих парцала, с който си бърша прозорците. Напръсках го със спрея за размразяване и го овързах около носа и главата. От химикала ми стана гадно, но сложих флакона в джоба, в случай че трябва да напръскам парцала отново.

Върнах се в къщата и тръгнах надолу по стълбата. Въпреки че дишах през импровизираната маска и усещах изкуствено ароматизирания спрей, зловонието на разложена човешка плът бе нетърпимо. Почти. Слизах внимателно, държах се със здравата ръка за парапета, с болната стисках фенера и осветявах пътя в краката си. Не ми се щеше да се препъна в някое повредено стъпало и да се просна някъде в мрака отдолу.

В подножието на стълбата лъчът попадна върху нещо бляскаво, подобно на метал и синьо-сив плат. В краката ми лежеше едър мъж на около шестдесет години, с подгънати под тялото колене и захванати с белезници на гърба ръце. Прилоша ми. Лицето бе сивкаво, на челото имаше грозна рана. Черна дупка с назъбени, неравни ръбове, същинска експлодирала звезда. За миг помислих, че е изходна рана, но като придвижих светлината на фенера назад, забелязах другия отвор. Той бе много по-голям, в лъжовните сенки изглеждаше почти огромен. Виждах разлагащата се мозъчна тъкан отдолу, а в основата дори и върха на гръбначния стълб.

Сигурно са стреляли с допрян в главата му пистолет. На челото около отвора имаше черни сажди и дребни петна от изгорял барут. Звездopodobната форма се е получила от огромния натиск на газовете при излизането им между кожата и костта отдолу. Те са се разширили в изходната точка и са разкъсали плътта и костта именно по този начин. Типичен резултат при контактна рана от упор. Куршумът бе излязъл с максимум поражение, отнасяйки значителна част от черепа и тила. Контактната рана обясняваше още и необичайната позиция на тялото. Бил е застрелян, докато е бил на колене пред убицеца си, гледал е в

дулото на пистолета, при влизането на куршума е паднал назад и леко встрани. В сакото му намерих портфейл с шофьорско удостоверение. На името на Ърл Лий Грейнджър.

Катърин Демитър лежеше полусвлечена, полуопряна на стената срещу стълбите. Вероятно Грейнджър я е зърнал, когато е слизал по стълбите. А може да е бил и блъснат. Тя се бе свила като парцалена кукла, краката ѝ — прострени напред, ръцете — опрени на пода с дланите надолу. Единият ѝ крак бе прегънат в неестествен ъгъл, явно счупен под коляното. Стори ми се, че са я хвърлили отгоре, а след това са я влачили до стената, за да я оставят в сегашното положение.

Бе застреляна в лицето; с един куршум, отблизо. На стената зад главата ѝ се виждаха засъхнала, съсирена кръв, мозъчна тъкан и парченца кости. Същински кървав ореол. И двете тела бяха започнали да се разлагат бързо в мазето, което се простираше по цялата квадратура на основата на къщата.

По кожата на Катърин се бяха образували мехури, от очите и носа вече струеше типичната за разложението течност. По лицето шаваха паячета и стеножки, мърдаха из косите ѝ, ловяха по-дребните насекоми, които вече се хранеха от човешката плът. Жужаха мухи и мушички. Помислих, че смъртта е настъпила преди два-три дни, не повече. Огледах останалата част на мазето. Не открих нищо освен полуизгнили купчини вестници, картонени кутии със стари дрехи, наредени греди, все едно и също — вещи, оставени от хора, живели преди нас, отдавна отминали в забвение.

Внезапно долових звук: внимателно пристъпващи крака горе, дебнещи стъпки, грижливо заобикалящи предметите по пода, за да не правят шум. Мигом хукнах нагоре по стълбата. Напразно. Който и да бе онзи там, ме чу. Престана да се крие и затича. Още докато правех първите крачки към върха, грозното скърцане на пантите предизвести съдбата ми. Пред очите ми квадратът с нощното небе и звездите по него започна да се смалява и почти изчезна. Миг преди това проехтяха и два изстрела, пуснати наслуки. Куршумите изсвистяха около мен и се забиха някъде в стената отзад. Все пак в последната секунда успях да вмъкна фенера в процепа между капака и рамката. Отгоре някой изпухтя, усетих нечий крак да го рита навътре. Стиснах фенера с все сила, за да не го изпусна. Успях да задържа, но раненото рамо ме заболя жестоко от усилието.

Сега нападателят бе стъпил върху капака и колкото можеше, риташе фенера. Чух цвърченето на уплашени плъхове долу в мрака, но почти не им обърнах внимание. Представете си положението ми: да попадна в такъв капан, където никой никога няма да ме намери! В същия миг в съзнанието ми се появи и друг образ — сиволиката Катърин Демитър се раздвижва и полазва нагоре по стълбата — към мен. Бялата ѝ ръка се протяга и ме хваща за глезена. Влачи ме надолу, надолу — към нея...

Бях се провалил. Бях я изоставил на съдбата ѝ. Не успях да я предпазя от насилието в тази дупка, където преди нея четири дечица бяха намерили ужасяваща, невидима за околните смърт. Бе се върнала на лобното място на сестра си и в някакъв сюрреалистичен спектакъл бе изиграла собствената си кончина, както може би я е сънувала в кошмарите си преди това. Вероятно в последния си миг е разбрала как е умряла и сестра ѝ. Вярвах, че затова и на мен ми се полага същата участ: да седя тук, при нея, безпомощен, неспособен да предотвратя убийството ѝ; сега тя да ме утешава за слабостта и неадекватността ми; да ѝ правя компания в смъртта, докато дойде и моята собствена.

Стоях и скърцах със зъби, усещах зловонието на разпадащата се плът — като мъртвешка ръка върху лицето. Отново ми се догади, но се насилих с волята си да се преборя с желанието да повърна. Защото знаех, че ще умра в това мазе, ако спра дори и за миг да се боря с онзи отгоре ми. За секунда усетих, че натискът му секва. Тогава блъснах капака с все сила, с отчаянието на умиращ. Това бе грешка, която врагът използва стопроцентово, като още веднъж ритна фенера и успя да го върне при мен поради разширения процеп. Капакът се захлопна като врата на собствената ми гробница, а ехото прозвуча като злокобна подигравка за глупостта ми. Изпъшках отчаяно и отново натиснах нагоре, макар и да разбирах, че е напълно ненужно. Тогава някъде над мен отекна изстрел; прозвуча ми като истинска експлозия. Натискът секна, успях да вдигна капака, отметнах го назад.

Просто полетях нагоре, движеше ме страхът и отчаянието. В движение измъкнах пистолета, а фенерът хвърляше лудешки сенки по тавана и стените, докато се изкатерих като дива котка, задъхан и изпотен, оглеждащ се налудничаво с насочено оръжие. Спънах се и паднах на пода; заболя ме ужасно.

В следния миг лъчът падна върху лицето на адвоката Конъл Хайъмс, облегнат на стената, току зад ръба на капака. С едната ръка държеше кървящото си рамо, с другата безпомощно се мъчеше да вдигне пистолет. Костюмът му бе разкопчан, напоен с кръв, елегантната му бяла риза — залепнала по тялото като втора кожа. Задържах фенера върху него, насочих другата ръка с пистолета.

— Недейте... — рекох просто, но в страха и болката ръката му вече се вдигаше, готова да стреля. Избумтяха два изстрела, но нито един от тях не дойде от оръжието на Хайъмс. Тялото му подскочи и се загърчи под двойния удар, очите му се извъртяха — от мен и към нещо зад рамото ми. Обърнах се — още преди той да беше паднал на пода — в същата си поза: с насочени в синхрон фенер и пистолет.

В празната рамка на прозореца зърнах за миг силуета на облечена в костюм слаба фигура, която мракът вече поглъщаше. Крайници като облечени в кания остриета, дълъг белег по тясното и мъртвешки бледо лице.

Може би точно тогава трябваше да се обадя на Мартин и да го оставя, него и ФБР, да си вършат работата. Бях като болен, празен и изхабен отвътре, обхванат от безбрежно усещане за загуба. То разкъсваше душата и вътрешностите ми с почти физическа болка и сякаш бе на път да ме довърши веднъж и завинаги. За мен смъртта на Катърин Демитър бе повече от мъчителна агония. Затова останах легнал на пода известно време срещу свлечения по стената труп на Конъл Хайъмс. Държах се за корема, опитвах се да превъзможна страданието. Тогава и чух шума на запаления двигател. Боби Шиора си тръгваше.

Именно този звук ме накара да се изправя. Значи Шиора бе ликвидирал жената в здравния център, вероятно по заповед на дъртия да премахне връзката със Сони относно поръчкото убийство. Но не можех да си обясня: защо бе убил Хайъмс, а мен оставил жив? Защо?

Тръгнах към колата, залитах, рамото болеше много. Потеглих към дома на Хайъмс.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Въртях волана, опитвах се да подреда фактите. Катърин Демитър се бе върнала в Хейвън, за да се свърже с Грейнджър, а Хайъмс се бе намесил. Може би съвсем случайно е научил за пристигането ѝ. Дали? Другата възможност бе някой да го е уведомил, че тя се връща, и да го е подтикнал да вземе мерки. Мерки, в смисъл тя никога повече да не проговори по деликатните въпроси.

Хайъмс бе убиецът на Грейнджър и Демитър, това поне ми се струваше сигурно. Възможно бе да е наблюдавал къщата на шерифа и когато последният се е върнал, да го е последвал в нея. Още вероятно бе да е имал ключ за нея — като съсед, възможно и приятел на Ърл Лий, уважаван съгражданин. Тогава е прослушвал съобщенията на телефонния секретар и така е научил за идването на Катърин, а може би и къде е отседнала. Катърин Демитър е била мъртва още преди завръщането на шерифа. Трупът на Грейнджър не бе толкова разложен, колкото другият.

Хайъмс може да е изтрил записите на телефонния секретар, но не би могъл да е сигурен дали преди това Ърл Лий не ги е прослушал от мястото, където се е намирал. Съвременните секретари са именно с такива възможности — да си провериш съобщенията дори и когато не си вкъщи. Както и да е било, Хайъмс е знаел, че не може да си позволява рискове. Сигурно е зашеметил шерифа с удар по главата отзад, после му е сложил белезници и го е замъкнал в разрушената къща, където преди ден или два е ликвидирал Катърин. Скрил е някъде автомобила на шерифа, може би го е откарал в друг град и паркирал на място, където няма да привлича внимание поне за известно време.

Разкритията в разрушената къща хвърляха светлина върху друг аспект на загадката: за мен вече бе почти сигурно, че Конъл Хайъмс е съучастник на Адилейд Модайн в убийствата. Той бе човекът, заради когото бяха обесили Уилям Модайн. Това пък водеше до въпроса защо му се бе наложило да действа сега? Смятах, че съм близо до отговора, макар че възможностите, които той разкриваше, ме караха да изтръпвам.

Когато пристигнах, в дома на Хайъмс бе тъмно. Наблизо не видях паркирана кола, но за всеки случай извадих пистолета. От мисълта, че в мрака мога да се натъкна на Боби Шиора, по тялото ми полазваха мравки. Отключих с разтреперани ръце — ключовете бях взел от трупа на адвоката.

В къщата бе тихо. Обиколих стаите, сърцето ми тупаше силно, пръстът ми на спусъка бе побелял. Нямаше никой. Нито следа от Боби Шиора.

Влязох в кабинета на Хайъмс, дръпнах пердетата, запалих настолната лампа. Компютърът естествено имаше защита; веднага поиска парола. Но бях сигурен, че човек като Хайъмс сто на сто ще пази копия от всички документи — или на дискети, или на разпечатки. Не знаех какво точно търся: вероятно нещо, което би могло да свърже адвоката със семейство Ферера. Това обаче бе почти абсурдно и за миг ме изкуши мисълта да зарежа търсенето и да се върна в Хейвън, да кажа каквото знам на Мартин и агент Рос. Семейство Ферера бе забъркано в какво ли не, но не го виждах и като покровител на детски убийци.

Сред взетите от тялото на Хайъмс ключове намерих и този за шкафа с документите. Прерових ги набързо, прескачах свързаните с местни дела и онова, което ми се струваше маловажно. Нищо не намерих за фондацията. Стори ми се странно, но сетне се сетих за офиса в града и сърцето ми се сви. Щом документите на фондацията не са тук, значи и други документи могат да бъдат скрити я в офиса, я бог знае къде. И ако е така, иди ги търси...

Накрая стана така, че за малко не пропуснах въпросната връзка. Добре че подсъзнателно усетих италианските имена, двойното им значение. Открих споразумение за взето под наем складово пространство във Флъшинг, Куинс, подписано от Хайъмс от името на компания, наречена „Цирцея“. Бе сключено преди пет години с фирма на име „Мансино Инкорпорейтид“. Спомних си, че на италиански „мансино“ значи левичар, левак. Това значение пък идва от друга дума, която може да означава и „измамнически“, „коварен“. Типично за чувството за хумор на Сони Ферера: той бе левичар, а „Мансино Инкорпорейтид“ бе една от цял куп фиктивни компании, създадени за

различни цели в началото на десетилетието, когато Сони още не се бе превърнал в посмешище като бизнесмен в средите на семейството.

Излязох и потеглих. Вече приближавах града, когато зърнах пикап с двамина, седнали отзад. Пиеха бира направо от кутийките, поставени в книжни торби. Трети бе застанал, прав, облегнат на колата, с ръце в джобовете. Фаровете ги осветиха и разпознах правия като Клийт, а един от седналите бе Гейб. Третият бе слаб, брадат, лицето му не ми говореше нищо. Срецнахме погледи с Клийт, а Гейб бързо се наведе към него и заговори припряно, но Клийт само вдигна ръка. Докато отминавах, усещах погледа му в тила си, тъмен силует на фона на слабата светлина, злокобен като хищна птица.

Обадих се на Мартин чак когато стигнах в Шарлотсвил.

— Паркър на телефона — рекох. — Има ли някой наблизо около теб?

— Аз съм си в стаята, а ти си нагазил в лайната до шията. Защо бягаш по този начин бе, човек? Рос е тук и иска да ни изкльопа живи всичките, но най-вече теб. Хей, да знаеш, щом се върне Ърл Лий тук, страшни неща ще стават...

— Слушай ме внимателно. Грейнджър е мъртъв. Също и Катърин Демитър. Мисля, че ги е убил Хайъмс.

— *Хайъмс* ли каза? Хайъмс? Адвокатът? — Мартин почти крещеше. — Ти си луд бе, човек!

— И той е мъртъв — уведомих го аз. Цялата история звучеше като черен хумор, само че съвсем не ми бе до смях. — Опита се да ме убие в разрушената къща, в чието мазе са захвърлени труповете на шерифа и на малката Демитър. Тъкмо ги бях открил и той се опита да ме заключи в мазето. После имаше малко стрелба и Хайъмс почина. Има още един играч — онзи, който уби жената в здравния център.

Не ми се искаше да споменавам името на Шиора, поне още не.

Мартин замълча. Мислеше. После рече:

— Трябва да се върнеш. Къде се намираш сега?

— Не съм свършил. Налага се да ги позадържиш още мъничко — само да приключа.

— Никого няма да позадържам, Паркър. Нашият град се превърна в морга по твоя вина, освен това си заподозрян в не знам

колко убийства. Връщай се. Вече си имаш предостатъчно неприятности, не добавяй и други.

— Съжалявам, но не мога. Слушай сега какво ще ти кажа: Хайъмс е убил Демитър, за да ѝ попречи да се свърже с шерифа. Смятам, че Хайъмс е бил съучастник на Адилейд Модайн. Ако е така, ако той е успял да се укрие навремето, значи твърде е възможно и тя да се е укрила, а той да е симулирал смъртта ѝ. Имал е достъп до зъболекарското ѝ досие посредством бащиния си архив. Напълно е възможно да е заменил документи в досиетата. Просто е сложил чужди — например на някоя сезонна работничка или на жена от друг град, не зная — не е толкова важно. Във всеки случай нещо е уплашило Катърин Демитър и тя е побягнала. Нещо я е насочило към вашия град, към шерифа. Мисля си, че някъде е зърнала Модайн, разпознала я е и е тръгнала да съобщи това на Грейнджър. Не виждам друга причина да се връща тук... и защо ще търси шерифа иначе?

Мартин мълчеше. След малко се обади:

— Рос е като малък вулкан в лenen костюм. Ще те подгони, да знаеш. И като те хване... Проверяваше номерата на колата ти — от регистрацията в мотела.

— Затова имам нужда от твоята помощ.

— Твърдиш, че е замесен Хайъмс, така ли?

— Да. Защо?

— Накарах Бърнс да огледа нашите архиви. И не му отне чак толкова много време, колкото си мислех. Оказа се, че досиетата за детските убийства са... е, взел ги е Ърл Лий. Значи ги е проверявал. А Хайъмс идвал онзи ден и питал именно за тях.

— Слушай сега — рекох му. — Ако изобщо ги намериш някога, снимките ще липсват. Предполагам, че Хайъмс е претърсвал и шерифската къща, за да ги търси. Наложило му се е да премахне всички следи, които водят към Адилейд Модайн, най-вече към новата ѝ самоличност.

Трудно е човек да изчезне яко дим. Още по рождение за всеки от нас се създава купчина книжа и документи — обществени и лични. За повечето американци те отразяват отношенията и статута им спрямо щата, правителството и държавата, закона. И въпреки всичко има начини тези документи да бъдат подменени, откраднати, унищожени. Отивате и си поръчвате ново кръщелно свидетелство. Например от

регистъра за смъртните случаи, като използвате нечие чуждо име и рождена дата. Носите новото свидетелство в обувката си една седмица, то придобива вид на старо. Записвате се в някоя библиотека, вземате си членска карта; не е трудно да получите и карта за гласуване на нечие чуждо име. И така малко по малко ставате нов човек. Отивате в най-близката шофьорска школа с курсове по кормуване, показвате новото кръщелно, картата за гласуване и се явявате на изпит. Ето ви и нова шофьорска книжка. Става много лесно — по ефекта на доминото. Всяка следваща стъпка се базира на валидността на документ, получен в предишната — малко преди това.

Най-лекият начин е да приемете чужда самоличност. На някой, когото няма да търсят, някого без близки роднини, без семейство, някоя маргинална личност или починал човек. Такива колкото щете. Допускам, че с помощта на Хайъмс Адилейд Модайн се е превърнала в жената или момичето, изгоряло в пожара във Вирджиния. А старият Джак Бартън, добряк, но грозен мъж, е приел красивата жена още щом я е зърнал. После без дори и да подозира нещо, е създал условията и предпоставките тя да получи нужната ѝ нова самоличност, при това желязна и неоспорима. Парите и протекциите, с които се ползват богатите, са били достатъчни.

— Още нещо — обади се Мартин. — Ние имаме отделно досие за семейство Модайн. И снимките им липсват до една.

— Възможно ли е Хайъмс да е имал достъп до въпросните досиета?

Чух Мартин да въздиша тежко отсреща.

— Естествено — отвърна ми той. — Та нали е единственият градски адвокат. Защо да не му ги дадем, ако ги поиска? Всички му имат доверие.

— Проверете отново мотелите. Предполагам, че в някой от тях ще намерите багажа на Катърин Демитър. А в него може би ще има още нещо.

— Виж какво, човече, трябва да се върнеш. Налага се. Ще изясним нещата. Цял куп трупове се въргалат при нас и името ти е свързано с всеки един от тях. Нищо повече не мога да направя за теб. Каквото беше, беше. Разбираш ли ме?

— Е, опитай се — колкото можеш. Но аз няма да се върна.

Затворих и набрах нов номер. Обади се глас:

— Да, моля?

— Ейнджъл? Птицата.

— Къде ходиш бе, мамка му? Тук нещата съвсем се сговниха. По клетъчен телефон ли говориш? Затвори и се обади по обикновен.

Обадих му се след десетина минути от обществения автомат пред близкия супермаркет.

— Хората на стария дон са прибрали Пили Пилър. Щели да го държат, докато Боби Шиора се върне, а той е заминал някъде. Изглежда, положението е много кофти за него. Държат го изолиран в имението на Ферера. Опитва ли се някой да се добере до него, бум — куршум в челото. Само Боби имал достъп до него.

— Арестуваха ли Сони?

— Не са. Той се крие някъде, но вече е останал сам. Ще трябва да дава обяснения на дъртия.

— Виж, Ейнджъл, загазил съм — казах и му обясних какво е положението. — Ще се върна, но искам да ви помоля за нещо с Луис.

— Кажи бе, човече. Нямах проблеми.

Дадох му адреса на наетия склад.

— Наблюдавайте това място. Ще се видим там веднага щом успея да дойда.

Не знаех колко време ще е нужно на ченгетата, докато ме проследят официално. Подгоних мустанга към Ричмънд и го оставих в паркинг, където платих за две седмици напред. После се обадох на няколко места. Срещу 1500 зелени от частно летище си купих самолетен билет за връщане в Ню Йорк, анонимност и мълчание.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Наистина ли искате да ви оставя тук?

Таксиметровият шофьор бе огромен мъж, възпълен. Косата му бе мокра от пот и тя се стичаше на струйки по бузите и по двойната гуша от тлъстини на врата, чак до мазната яка на ризата. Отзад ми се струваше, че е запълнил цялата предна част на таксито, а и вратата ми се виждаше малка за него. Как ли е успял да се набута в колата? Създаваше се впечатление, че е влязъл преди време, още докато е бил по-слаб, живял е и се е хранил в автомобила, та е пораснал до сегашната си гигантска форма. Таксито бе неговият дом, неговият замък, а поради огромното му туловище току-виж се оказало и негова гробница.

— Наистина — отвърнах.

— Ама този район е опасен.

— Няма проблем. Такива са ми и приятелите.

Виненият склад пред колата бе само една от множеството подобни постройки, подредени на дългата, възтъмна и зле осветена улица западно от Северния булевард във Флъшинг. Бе тухлена сграда, боядисана с бяла, вече ронеща се боя. Прозорците бяха защитени с телени решетки, поставени на всички етажи. Обичайните по стените лампи не светеха и затова площта между голямата порта и главното здание бе потънала в пълен мрак.

Отсреща на улицата се мъдреше огромен двор, пълен със складови депа и жп контейнери. Земята между тях бе осеяна с локви със застояла, воняща вода и разхвърлени палети. Зърнах улично псе, ужасно измършавяло. Горкото — ребрата му бяха изпъкнали, напъват, току да изскочат от олисялата кожа. Глозгаше нещо, което не успях да различа в слабата светлина на мръсните лампи.

Платих на шофьора и отворих вратата, а от тясната алея до склада нечии фарове примигнаха на два пъти — бързо-бързо. Таксито потегли, а след секунди Ейнджъл и Луис излязоха от шевролет фургон, черен на цвят. Луис държеше голям спортен сак, изглежда, добре натъпкан, а и доста тежичък. Както винаги бе безупречно облечен в

модно черно кожено палто, а под него носеше черен костюм и черно поло.

Когато се доближих до тях, Ейнджъл направи кисела физиономия. Не бе трудно да се досетя защо — бе видял окаляния ми и разкъсан на места костюм — резултат от сблъсъка с Хайъмс в разрушената къща. От ръката ми отново течеше кръв, яката на ризата лепнеше. Опипах си врата — и той кървеше. Как ли изглеждаше лицето ми? Небръснато, мръсно, покрито със синини и драскотини. Навсякъде ме болеше, бях изморен до смърт.

— Добре изглеждаш — рече Ейнджъл. — Къде ще танцуваме?

— Ей там — кимнах с глава към склада. — Да не съм изпуснал нещо?

— Не и тук. Но Луис току-що се върна от къщата на Ферера.

— Боби Шиора си дойде. Преди около час — с хеликоптер — добави Луис. — Мисля, че сега той и Пили вече се прегръщат.

Кимнах.

— Добре. Хайде да започваме.

Около склада имаше тухлена ограда, а отгоре ѝ бодлива тел и шишове. Портата се намираще пред главния вход, където зидът кривеше леко назад — към самия склад. Бе направена от дебели стоманени плочи, също с остри метални пръчки и бодлива тел отгоре. Двете ѝ части бяха завързани по средата с яка масивна верига с огромен катинар. Ейнджъл пое сака и извади малка, видно правена по поръчка бормашина с острие с особен профил. Завря го в катинара и натисна спусъка. Високооборотният инструмент издаде тънко и рязко пицене и незабавно разляя всяко куче в района.

— Мамка му, Ейнджъл — изсъска Луис. — Ти да не си монтирал свирка в тази шибана дяволия, а?

Ейнджъл не му обърна внимание. След секунда катинарът щракна и се отвори.

Влязохме. Ейнджъл свали катинара, отново нави веригата и внимателно го постави от вътрешната страна на портата, така че никой минаващ не би забелязал нищо нередно. Е, катинарът бил отвътре, какво толкова...

Складът бе от онези, строени през тридесетте години, но все още изглеждаше в добро състояние. Двете странични врати бяха запечатани, функционираше само централната, която бе и по-голяма.

Забелязах, че дори и пожарният изход със стълбището отзад бе в ред, явно редовно поддържан в изправност. Специалните лампи, поставени в помощ на охраната на сградата, не работеха, външната светлина съвсем не достигаше и тук си бе направо тъмно.

Ейнджъл се зае с ключалката. Лапнал тънко фенерче, ловките му пръсти заиграха с комплект инструменти и тънки, дълги шперцове. Не мина и минута и бяхме вече вътре. Запалихме мощни фенери и те веднага осветиха малката будка — току до вратата, където вероятно е стоял дежурният пазач, когато складът е функционирал редовно. По стените на голямото помещение имаше празни лавици, а то самото бе разделено на няколко сектора от вътрешни стелажи. Те пък бяха приспособени за поддръждане на бутилки — с малки гнезда на всеки рафт. Подът бе от каменни плочи. Тук вероятно са стояли мострите — посетителите и клиентите са избирали стоката на това място. Долу се намираха избите, където са държали буретата и варелите. В края на помещението имаше нещо като канцелария или офис, леко издигната над нивото на пода. До нея се стигаше по три каменни стъпала.

Точно до тях се откриваше широко стълбище, което водеше надолу. От другата му страна пък бе товарният асансьор, който се оказа отключен. Ейнджъл влезе и дръпна ръчката, но кабината потъна само на около половин метър. Той я върна обратно, излезе и ми хвърли въпросителен поглед.

Посочих към избите и ги поведох надолу по стъпалата. Минахме две площадки, четири къси стълбища, общо взето, равни на два етажа, но между избите и приземното ниво нямаше друг етаж. Долу се изправихме пред заключена врата — дървена, със стъклено прозорче, през което лъчите на фенерите осветиха подземните арки и сводове. Погледнах Ейнджъл. Две секунди му бяха достатъчни да отвори вратата, но когато влязохме, забелязах, че лицето му придоби разтревожено изражение. Изглежда, и сакът му натежа.

— Дай да го понося — предложи Луис.

— Когато одъртея толкова, че да не мога да го нося, ще се наложи да ме храниш с тръбички — отвърна инатливо Ейнджъл.

Тук бе студено, но по челото му зърнах капчици пот.

— Нищо чудно и това да стане — измърмори гласът зад нас.

Отпред се разкриха поредица сводести, подобни на пещери ниши, всъщност истински бункери, всеки един преграден и затворен с

вертикални решетки — от тавана до пода. Това бяха старите изби за виното, очевидно отдавна неизползвани, задръстени с боклуци и изгнили опаковки. Моят фенер освети ръба на пода на едно от тези помещения, което ми се стори по-различно от другите. То бе най-близкото до нас отдясно и необичайното бе, че част от циментовия под липсваше. Вместо цимента имаше пръст, а решетката бе открехната.

Приближихме бавно, стъпките ни отекваха силно. Вътре подът бе чист, пръстта изравнена, изглежда, с гребло. В ъгъла бе поставена зелена метална маса с процепи от двете ѝ страни. През тях минаваха кожени ремъци. В отсрещния ъгъл се търкаляше голямо роло найлоново фолио за промишлени цели.

По стените вървяха лавици на две нива. Бяха празни, с изключение на увит в найлон продълговат вързоп, здраво притегнат, поставен срещу вратата. Прекрачих към него, насочих фенера. Под прозрачната обвивка лъчът освети дънкова материя, зелена риза на карета, обувки малък номер, кичурче коса, обезформено лице, чиято кожа бе като пропукана и разкъсана на места, чифт отворени мъртви очи, роговицата им млечна, мътна. Миризмата на разложено бе силна, но все пак значително притъпена от найлона. Познах облеклото. Бях намерил Ивън Бейнс.

— Мили боже, Исусе Христе — прошепна Ейнджъл.

Луис премълча.

Приближих още повече, опипах пръстите и лицето, доколкото можах, през прозрачната материя. Като изключим естественото разложение, трупът изглеждаше цял, момчешкото облекло — непокътнато. Бейнс май не бе измъчван преди смъртта си, но пък около слепоочията имаше показателно потъмняване, а в ухото — съсирена кръв.

Пръстите на лявата ръка бяха разперени и притиснати към гръдния кош, а дясната бе свита в юмруче.

— Ейнджъл, ела тук и донеси сака.

Той застана до мен и в очите му зърнах гняв и отчаяние.

— Това е Ивън Бейнс — рекох. — Носиш ли маски?

Той се наведе и от сака извади две маски против прах. После ги напръска с одеколон и ми подаде едната заедно с чифт найлонови ръкавици. Луис остана зад нас, но не поиска маска. Ейнджъл освети трупа със своя фенер.

Извадих джобното си ножче и разрязах найлона близо до дясната ръка. Сега вонята стана нетърпима, ужасна, маската не помагаше много. Чух съсъка на отделящ се газ.

С тъпата част на ножчето се опитах да разтворя здраво стиснатото юмруче. Кожата се разкъса, един нокът падна. Светлината примига.

— Дръж фенера здраво, дявол го взел — процедих.

В полуразтворената длан се мярна нещо дребно, синьо. Натиснах отново, вече не внимавах дали ще нараня ръката или не. Трябваше да видя онова. На всяка цена трябваше да разбера какво е то. Длъжен бях да намеря отговори за всичко, което се бе случило тук. Както и очаквах, предметът падна на пода. Наведох се, вдигнах го и насочих моя фенер. Бе парченце от син порцелан.

Ейнджъл тръгна да оглежда по ъглите и след малко излезе от помещението. Взирах се в порцелана и изведнъж отново чух звука на бормашината. След малко ме повика някъде отгоре. Върнахме се с Луис на горното ниво и го заварихме в тясна стаичка, почти колкото голям стенен шкаф. Бе точно над избата, където бе трупът на Бейнс. На рафт един върху друг бяха наредени три видеокасетофона, свързани с кабели. През дупка в основата на стената и надолу в пода минаваха жици. Индикаторът на единия отброяваше секунди, вероятно за включен запис. Ейнджъл натисна бутон, екранчето угасна.

— В ъгъла на тавана на избата намерих дупчица, колкото нокътят на малкото ми пръстче, но достатъчна, за да може през нея да мине рибено око^[1] и сензор за движение — рече той. — Трудни за откриване, освен ако човек не знае какво и къде да търси. Предполагам, че жиците минават през вентилаторната система. Някой си е нагодил тук автоматична дяволия за записи долу — включва се и записва всичко сама още от момента на влизането.

Някой си, но не който и да е, помислих си аз. Ненормалник, който е „обработвал“ децата в онова помещение. Обикновена видеокамера би дала далеч по-качествен образ, но въпросният тип има някаква причина да се крие, не иска да бъде забелязан и разпознат.

В горната стаичка монитор нямаше, значи той, съответно тя, или желае да гледа записите на спокойствие у дома, или пък не иска онзи, който ги взема оттук, да ги види. Познавах мнозина, които биха

направили подобен аранжирмент, Ейнджъл също. Но един просто ми се натрапваше в съзнанието: Пили Пилър.

Слязохме обратно долу. Взех сапърска лопатка от сака на Ейнджъл и започнах да копая в земята. Не ми отне много време. Лопатката удари в нещо меко. Разрових земята с шепи, а Ейнджъл намери малка градинска лопата и започна да изхвърля изкопаното. Подаде се познатият ни вече вид найлон, а под него едва се различаваше кафеникава, нагърчена кожа. Внимателно отстранихме останалата пръст и видяхме детското тяло, свито в типичната за зародиш поза. Главата му бе прикрита от едната ръчица. Дори и в разложеното състояние личеше, че пръстите са били чупени. При все това не бях сигурен все още момче ли е, или момиче. Налагаше се да го извадим.

Ейнджъл се огледа и мигом се сетих какво си мисли. Кой знае какво ли ни очаква по-надолу? Детето бе зарито на съвсем плитко. Вероятно има и други трупове. Личеше си, че стаята е използвана за подобна цел от доста време.

Зад нас се появи Луис. Пристъпваше леко, бе сложил пръст на устните си. Хвърли бърз поглед към изровения труп и бавно посочи с дясната ръка нагоре. Застинахме на място, спотаихме дъх. Някой приглушено пристъпваше по стълбите. Ейнджъл се оттегли назад към лавиците и веднага загаси фенера. Изправих се и забелязах, че Луис вече се е измъкнал от малката изба. Застанах срещу Ейнджъл — от другата страна на входа и протегнах ръка към пистолета. В същия миг лъч светлина блесна в очите ми. Гласът на Боби Шиора каза само:

— Недей!

Бавно отпуснах ръка.

Бе се приближил забележително тихо. Измъкна се от сянката и застана на прага, а двете му ръце сочеха право в лицето ми. В едната държеше фенер, в другата — грозен на вид пистолет с къса цев. Май бе „Five-SeveN“ — онзи модел, за който ми бе говорил Коул. Застана на около два метра от мен и се усмихна. Зъбите му блеснаха.

— На път към ада, а, мъртвецо? — ухили се той още повече. — Също като децата зад теб. Щях да те очистя още в онази къща, но старият те искаше жив. Жив на всяка цена, освен ако нямам друг избор. Е, вече го нямам.

— Ти пак движиш мръсната работа на Ферера — рекох спокойно. — Дори и човек като теб вече би трябвало да има скрупули за такова нещо.

— Всеки със слабостите си — отвърна ми философски той. — Сони е голям на очите, малък на онази работа. Затова обича да гледа. Иначе нищо не може да направи с неговата умряла пишка. Той си е бил болен на тема връткане още от дете, но татето си го обича и сега настоява тази далавера тук да се покрие, нали така.

Значи по желание на Сони Ферера са били записвани предсмъртните тръпки и агония на онези деца; Сони Ферера бе гледал как Хайъмс и Адилейд Модайн ги измъчват; Сони Ферера бе слушал последните им викове да отекват по околните стени. Неодушевената топчица, наречена рибешко око, е поемала цялата информация, предавала я е за запис на горните касетофони, а Сони по-късно я е гледал отново и отново у дома. Може би не е присъствал на всеки сеанс, но сто на сто е познавал убийците и вероятно многократно ги е наблюдавал да отнемат детски живот. И не е направил нищо да ги спре, защото не е искал този източник на перверзно удоволствие да секне.

— Кога научи старият за цялата работа? — попитах, но вече се досещах за отговора.

Мислех, че зная и какво се е случило с Пили Пилър в колата, преди да катастрофира. Оказа се, че не съм прав, както не бях прав и за още много други неща, случили се преди.

С ъгълчето на окото долових движението отсреща, а Шиора реагира с бързината на дива котка. Лъчът на фенера се изви като дъга, пистолетът също, той отстъпи назад и освети ъгълчето срещу мен.

Всъщност освети наведената глава на Ейнджъл, който повдигна очи и му се усмихна. За секунда Боби се озадачи, после устата му се разтвори широко... Бе познал кой стои срещу него, но вече бе късно. В следващия миг се изви светкавично в опит да засече Луис, но закъсня — смъртта накрая бе дошла и за него.

В светлината на фенера лъснаха черната кожа и бялото на очите на Луис, лявата му ръка се стрелна върху челюстите на Шиора. Последният замръзна, сетне се изви в ужасен спазъм, очите му изпъкнаха в болка и страх. Изправи се на върха на пръстите, разпери ръце, главата му се разтресе веднъж-дваж, а тялото изведнъж се смали, като изпуснал въздуха балон, и се отпусна. Само очите останаха

широко разтворени и опулени. Луис изтегли дълъг, тънък нож от тила на Шиора и го блъсна напред. Трупът се свлече в краката ми и леки тръпки отново преминаха по него, после замря. Веднага усетих вонята на урина и изпражнения — Боби бе напълнил гащите.

Ейнджъл пристъпи към нас.

— Винаги съм го мразил това шибано копеле — рече той и се наведе да огледа малката дупка в тила на убития.

— Ами да — делово рече Луис. — Аз например в това състояние го харесвам повече.

После ме погледна въпросително.

— Какво ще го правим сега?

— Остави го тук. Само ми дай ключовете от колата му.

Луис бързо претърси джобовете на простряното тяло и ми подхвърли връзката.

— Член е на семейство Ферера. Това представлява ли проблем?

— Не зная. Остави ме аз да се оправям. Само че се навъртайте около мен. По някое време ще се наложи да се обадя на Коул. Чуete ли сирените — веднага изчезват.

Ейнджъл се наведе и внимателно вдигна пистолета от земята. Не го пипна с пръсти, а навря отвертка в рамката около спусъка. Печен тип бе този Ейнджъл.

— Ще го оставим ли тук този патлак? — попита ме той. — Оръжието е чудно — първокласно.

— Естествено, че ще го оставим — отвърнах.

Защото според мен то бе връзката между Оли Уотс, Конъл Хайъмс и семейство Ферера; връзка между тридесетгодишна серия детски убийства и поне два пъти по-стара мафиотска династия.

Прекрачих трупа на Шиора и излязох от склада. Огледах се — черният шевролет бе паркиран в двора с багажника към сградата. Боби дори си бе направил труда да затвори портата — така, както я бе намерил. Много приличаше на колата, от която претрепаха убиеца на Дебелия Оли. Отворих портите, качих се на нея и потеглих. Оставих зад гърба си и склада, и Куинс. Какво е Куинс, ако не конгломерат от складове и гробища? А понякога и двете заедно.

---

[1] Полусферичен миниатюрен обектив/камера за снимане на 180 градуса пред камерата и създаване на кръгов, панорамен образ. —

Бел.прев. [↑](#)

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Вече бях близо до края. Краят на нещо като затворен контур или цикъл, просъществувал повече от три десетилетия и отнел живота на много деца. Достатъчно, че да изпълнят катакомбите на един изоставен склад. Но няма значение каква резолюция можем да сложим на този заплетен случай. Така или иначе тя съвсем няма да може да обясни истинските подробности и причини, хората, мислите им, въобще какво точно се бе случило. Край ще има на всяка цена. Закриване на случая — също. Но решение? Едва ли...

Питах се: колко ли пъти годишно е пътувал Хайъмс до Ню Йорк? В новите си, елегантни адвокатски одежди? Понесъл в ръка скъпа, но не и привличаща внимание пътна чанта? За да разкъса поредното бедно дете. Множество пъти се е качвал на влака, вероятно разговарял с кондуктора; купувал билет за самолета, усмихвал се на момичето зад бюрото на авиолинията; минавал с кадилака с разкошните червени кожени седалки покрай будката на магистралата и заплащал таксата на жената, протегнала ръка от прозорчето. И още много, много подобни неща са се случвали. Дали някога някой е успял да прочете по лицето му нещо, което да го накара да се замисли и да се обърне след този възпитан, резервиран мъж с прекрасно подстриганата посивяла коса и консервативно ушития костюм? Да преосмисли преценката си за него? Да си зададе някои въпроси?

Питах се и друго. Коя е онази, изгорялата до овъгляване в Хейвън преди толкова години? Защото не Адилейд Модайн бе намерила смъртта си там.

Спомням си казаното от Хайъмс. Че се е върнал в Хейвън в деня преди да намерят тялото. Не бе трудно човек да навърже логически събитията: паническото обаждане на Модайн, изборът на подходяща жертва от лекарските досиета на бащата, замяната на картоните в зъболекарската картотека, подхвърлянето на бижутата и чантата край трупа, първите искри, миризмата на печена плът, на горящото тяло...

А после тя изчезва, скрива се нейде в мрака, за да изчака да отшуми бурята, да мине време, което ѝ е нужно, за да излезе отново на

бял свят с нова самоличност и да продължи да убива. Адилейд Модайн — черен паяк в ъгъла, оплел гъста мрежа наоколо, нападащ светкавично, когато в сферата на действие и влияние се появи жертва. Жертва, която ще изстрада садистични мъчения в ръцете на перверзната си убийца, за да завърши увита като пашкул в найлоново фолио... И така е действала тридесет години, необезпокоявана от никого, показваща едно лице на света, друго на децата. Фигура, позната в смъртта на невръстните като демон от приказките, като дебнещо в мрака хищно същество — в часовете, когато всички нормални хора спят непробуден, мирен сън.

Струваше ми се, че вече виждам лицето ѝ. И още: че вече разбирам защо, въпреки бащинските си чувства, самият дон Ферера се гнуса от собствения си син Сони, защо е изпратил и Боби Шиора да ме гони чак в Хейвън, защо Дебелия Оли Уотс бе побягнал в неистов страх за живота си, за да бъде застрелян посред бял и красив ден на улица, облята в лятна слънчева светлина.

Уличните светлини проблясваха покрай мен като пистолетни изстрели. Под ноктите ми имаше пръст и мръсотии, но стисках волана и продължавах въпреки желанието си да спра на първата бензиностанция и да се мия дълго и облекчително. Да намеря телена четка и продължително да трия собствената си кожа — до разкървяване, да отмия пластове нечистотия и дъха на смъртта, които лепнеха по мен през последните двадесет и четири часа. Вкусът в устата ми бе гаден, стомахът ми сякаш изгаряше от киселини. Преглъщах с мъка и се стараех да се концентрирам върху пътя отпред, светлините на предшестващата кола, светофарите... Веднъж или дважд зърнах падащи звезди далеч отпред в тъмнеещите небеса на хоризонта. Дали това не означаваше нещо?

Двойните порти на оградата пред къщата на Ферера бяха отворени и разкривени, подобно на разчупени зъби в зееща като тъмна дупка уста. Входът бе препречен от изпомачкан форд купе със забит в дясното крило радиатор. Предната врата — шофьорската — бе широко разчекнатата. Нямаше и следа от федералните ченгета, които бях зърнал да наблюдават имението при първото си посещение тук в началото на

седмицата. Всичко наоколо сега ми изглеждаше като друг свят, в друго време.

Паркирах колата на Шиора отвън и тръгнах към разбития автомобил. Огледах се за охраната, но не зърнах никого. В колата смърдеше на алкохол, човешка пот и на страх... да, да, долових типичния мирис на човешки страх, на ужас и уплаха от отмъщение, от възмездие може би. Шофьорската врата бе осеяна с дупки от куршуми — като надупчена от акне младежка мутра, задният прозорец липсваше, но никъде не видях следи от кръв. Тръгнах към къщата, като се стремях да се движа в сенките. Вървах към светлините пред централния вход, а ръката ми стискаше дръжката на пистолета, лепкава от пот и напрежение. Рамото ме болеше повече от всякога, от време на време ми прилошаваше и ми се виеше свят.

Предната врата на дома бе отворена. Виждах движещи се вътре мъже. Под един от прозорците на фасадата се бе свлякла мъжка фигура в тъмен костюм, хванала глава с ръце, отстрани бе захвърлен автоматичен пистолет.

Продължих, като тръгнах да заобиколя къщата. Целта ми бе задният вход, евентуално кабинетът на дон Ферера. Почти бях стигнал там, когато чух виковете.

— Някой е влязъл в градината! Тръгвайте! Бегом! Бегом!

Спринтирах към един от еркерните прозорци тъкмо когато проехтяха първите изстрели. Парченца чакъл се разхвърчаха по алеята наоколо ми. Пробягах няколкото стъпала до прозореца и силно ударих рамката — веднъж, дважд, не стана. Завъртях се и я ритнах — вътрешните ключалки поддадоха, дървото се разчупи и след секунда бях вътре.

На пода имаше локвички кръв и сивкава материя; на дебелия персийски килим изпъкваха тъмни черно-червеникави петна. Алени лекета зацапваха и елегантния бежов панталон на дон Ферера — старецът държеше главата на сина си в скута и се люлееше напред-назад, потънал в няма скръб. Пръстите на лявата му ръка бяха заровени в рядката коса на Сони. В дясната, увиснала някак си безволево надолу край тялото, държеше пистолет с насочено към пода дуло. Очите на Сони бяха отворени и в тъмните зеници проблясваха светлините на полилеите.

Помислих си, че го е прострелял в мига, когато синът е коленичил пред бащата в молба за... какво? Може би за помощ, за помилване, за опрощение? Тлъстият, гнусен и перверзен Сони, с дебелите, гумени устни и налудничавите очи, облечен в евтин кремав костюм, риза с отворена яка, крещяща и безвкусна дори и в смъртта. Сега видях лицето на стария дон по-добре — бе строго и някак си непоколебимо, но когато ме погледна, усетих болката и скръбта в очите му. И нещо още — вина и отчаяние; това бяха очите на човек, убил собствения си син и умиращ заедно с него.

Чух стъпки отзад. Зърнах двамата главорези зад мен в огледалните стъкла на голямата библиотека отсреща. Пистолетите им бяха насочени в тила ми. След секунда дойдоха още хора от охраната и мигом замръзнаха, когато видяха кървавата картина в помещението.

— Разкарайте се! — тихо нареди донът. Тихо, но отчетливо и властно, с поглед отправен към малката група на разбития прозорец.

От градината отвън полъхна слаб ветрец. Зашумяха листа и цветчета и сякаш обявиха края на някаква песен. Никой не помръдна. Старият мъж вдигна ръката с пистолета и го насочи към мъжете зад мен. Забелязах, че ръката му леко трепери.

— *Разкарайте се!* — изрева с все сила и този път те изпълниха заповедта. Било по навик или инстинктивно, последният притвори прозореца, но вятърът се усили и го разтвори отново и почти незабавно. Нахлу нощен въздух с миризма на лека влага и пръст. Ферера задържа ръката с оръжието още малко насочена към еркера, после бавно я отпусна и то леко тупна на пода. Лявата ръка, застинала при влизането на неговите мъже, отново се раздвижи и продължи да гали главата на мъртвия син, монотонно и еднообразно, с налудничавата нагласа и движения на затворен в клетка звяр.

— Той ми е син — рече, загледан не в мен, а сякаш в миналото или в бъдещето, което никога няма да дойде. — Той ми е син, но нещо му има. Не е в ред, горкият. Болен е. Белята му е в главата, отвътре...

Нямаше какво да кажа. Мълчах.

— Защо сте дошли? — изведнъж попита той. — Всичко свърши. Синът ми е мъртъв.

— И мнозина други — също — отвърнах тихо. — Деца, много деца... Оли Уотс...

Старият примижа и потръпна. След малко поклати глава бавно и очите му се втренчиха в нещо невидимо.

— Онзи шибаняк Оли Уотс. Да не е бягал. Не биваше да се крие. Когато побягна, разбрахме всичко. Сони също разбра.

— Какво разбрахте?

Хрумна ми, че ако бях влязъл при него няколко минути по-късно, старият вероятно щеше да заповяда да ме убият или щеше да ме застреля собственооръчно. Но вместо това сега, изглежда, пожела да ме използва за слушател. Нещо като свидетел, пред който да оправдае действията си. Ще си признае греховете, ще се разтовари напълно — пред мен, чуждия, и това сигурно ще бъде последният път, когато ще говори за случилото се. Психология? Вероятно — при това типична за този вид хора.

— Ами, че е погледнал в колата. Не е трябвало да гледа там. Трябвало е просто да си замине.

— А какво е видял там? Какво е намерил в колата? Видеокасети ли? Или снимки?

Очите на стария дон се затвориха плътно, той стисна клепачи, веждите му се изкривиха от усилието, но явно не може да скрие видяното или знанието за него от собственото си съзнание. През набръчканите ъгълчета на очите му се процедиха няколко сълзи и потекоха по бузите. Устните му се отвориха в безмълвни, беззвучни думи. *Не. Не. По-лошо. Още по-лошо.*

След малко отвори очи и вече изглеждаше мъртъв отвътре.

— Касети със записи. И едно дете. Мъртво дете в багажника на колата. Моят Сони! Моето момче Сони... то убило едно дете...

Погледна ме в очите този път и сега лицето му се загърчи, готово да се разпадне, сякаш съзнанието му, мозъкът му не могат, не желаят да поберат чудовищността на извършеното. Същият този човек, който бе издавал заповеди за убийства и мъчения, сам бе убивал и измъчвал, сега разкриваше престъпленията на собствения си син и разбираше, че той — синът — е попаднал в мрака на Злото, мрак без измерения, черна дупка без светлина и въздух, където лежат деца с разкъсана плът — в самото сърце на Всяко Мъртво Нещо.

Ясно. За Сони е дошъл мигът, когато гледането не е било вече достатъчно, трябвало е да опита сам... видял е силата на тези хора,

усетил е удоволствието, което те изпитват, когато бавно отнемат живота на невръстните, частица по частица... Трябвало е да опита сам.

— Наредих на Боби да ми го доведе, но той избяга и се скри. Веднага щом научи за Пили.

Лицето му се втвърди.

— Тогава заповядах на Боби да ги избие всичките. Всички останали. До един.

Лицето му почервения от ярост. Изглежда, отново преживяваше разговора с Шиора, когато му е давал нарежданията си.

— Унищожи записите! Намери децата, открий къде са те и ги премести там, където никой никога няма да успее да ги намери! Ако щещ, изпрати ги на дъното на шибания океан. Искам да стане все едно нищо не се е случвало! И то наистина не се е случвало!

Изведнъж се усети къде се намира, какво наистина е било извършено, може би поне за малко, и ръката му отново погали главата на Сони.

— После се появихте вие. Бяхте тръгнали да търсите онова момиче и задавахте много въпроси наляво и надясно. А момичето пък откъде да знае? А може и да знае. Все пак реших да ви оставя да я търсите — за да се разкарате оттук. И от Сони.

Но Сони бе тръгнал след мен посредством наетите си убийци, които се бяха провалили. Техният пък провал бе накарал бащата да действа. Ако момичето оцелее и проговори пред съда, Сони отива на кино — с тази логика е бил изпратен вездесъщият Боби Шиора — да ликвидира Катърин Демитър.

— А Шиора защо уби Хайъмс?

— Какво?

— Шиора уби един адвокат в Хейвън, човек, който пък се опита да убие мен. Защо, питам?

За миг очите на Ферера се замъглиха, той посегна към пистолета на пода.

— Носите ли предавател?

Уморено поклатих глава и рязко разкопчах копчетата на ризата си, като открих гърди. Пистолетът на дона си остана на мястото.

— Разпознал го е от записите. Така е намерил и вас. Боби се движил с колата из града и изведнъж видял познатата физиономия —

отивала в обратната посока. Това бил човекът от записа, човекът, който...

Пак замълча и облиза устни, раздвижи езика в устата си, вероятно за да предизвика отделянето на слюнка и да може да говори.

— Трябваше всички следи да бъдат унищожени. Всички до една...

— Но не и мен?

— Може би и вас е трябвало да убие, щом ви е заварил там и е имал възможността. Без значение какво ще направят вашите приятели ченгетата.

— Трябвало е — рекох. — Защото вече няма да може. Умря. Ферера примига няколко пъти.

— Вие ли го убихте?

— Аз.

— Боби е член на нашето семейство. Знаете ли какво означава това?

— А вие знаете ли какво направи синът ви?

Той замълча, отново го заляха мислите за чудовищността на извършеното от Сони. След малко заговори, като с мъка потискаше яростта си. Усетих, че времето ми с него изтича.

— Кой сте вие, че да съдите сина ми? — започна той и премина на „ти“. — Като си загубил детето си, мислиш, че имаш право да бъдеш светец обвинител, а? Покровител на убитите деца, а? Да ти го начукам! На тебе, да! Аз погребях двама синове и сега убих и третия — последния. Ти нямаш право да ме съдиш! Нито мен, нито сина ми!

Вдигна пистолета и го насочи в главата ми. Този път ръката му не трепереше.

— Всичко свърши! Край! — рече гневно.

— Не. Не е свършило! Кой друг също е записан на касетите, а?

Дон Ферера се опули. Споменаването на касетите му подежда като шамар.

— Една жена. Казах на Боби да я намери и също да я очисти.

— А той направи ли го?

— Нали е мъртъв?

— Лентите у вас ли са?

— Край на лентите! Изгорих ги.

Замълча и, изглежда, се осъзна. Припомни си къде се намира, сякаш гневът го отдалечаваше от реалността, от случилото се, от отговорността му за убитите, за сина му, за безкрайния списък от престъпления.

— Разкарай се! Изчезвай! Ако отново те видя, ти си мъртвец!

Този път излязох през предната врата и никой не ми се изпречи на пътя. Фордът бе изчезнал от портите, приведен мъж метеше стъклата. Все едно нищо не се бе случило.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

След смъртта на Сюзън и Дженифър сутрините ми са почти едни и същи: събуждам се от чудатите си и объркани сънища с мигновеното усещане, че те са си тук, у дома, съпругата ми спи кротко до мен, а детето — в близката стая, заобиколено от любимите си кукли и други играчки. И за миг те наистина са при мен — всяка утрин — и аз отново и отново изживявам смъртта им като тежка загуба, с всяко пробуждане, с всеки нов ден, с всяка нова мисъл. И затова изпитвам все една и съща смътна несигурност: дали съм човек, пробуден след нощен кошмар за смъртта на най-близките, или спящ, който се пробужда, за да потъне във вселената на скръбта; сънуващ проклятие и нещастие или излизащ от съня, за да ги преживее наново.

На всичкото отгоре ме мъчи неспирно болезнено съжаление, че никога не съм познавал Сюзън истински; поне не и до смъртта ѝ; че съм обичал сянка и в живота, и в смъртта.

Те и двете са покойници: още една жена, още едно дете, принесени в жертва пред олтара на насилието и разрушението в нашия фалшив свят. Това обаче е непоносима мисъл.

В същото време боля и за една друга жена, и за едно друго дете — момче, които никога не съм познавал приживе, за които не зная почти нищо, а чрез тях страдам и за собствената си съпруга и дъщеря.

Портите на имението на Бартънови са отворени. Или някой е влязъл с намерението да си тръгне бързо, или пък вече си е тръгнал, без да ги затвори.

Спрях на застланата с чакъл алея. Други автомобили наоколо нямаше. Тръгнах към вратата. Вътре светеше — зърнах запалените лампи през прозорците над вратата. Позвъних веднъж, дважд, никой не ми отговори, никой не се показа. Тогава пристъпих към най-близкия прозорец и надникнах.

Вратата на коридора към вътрешността бе открехната. Виждаха се чифт женски крака — единият бос, другият — с полуизхлузена черна обувка. Роклята заметната нагоре — до ханша, останалата част от тялото — невидима. Разбих стъклото с дръжката на пистолета, като

очаквах алармата да завие всяка секунда. Но чух само как стъклата иззвънтяха върху килима отвътре.

Пресегнах се, отворих прозореца и се прекачих. Не беше високо. Стаята бе осветена от лампите в коридора. Отворих вратата пошироко. Кръвта забуча в ушите ми, пръстите на ръцете ме засърбяха. Пристъпих в широкия хол и се наведох над женското тяло.

Синкави вени кръстосваха краката нашир и надлъж, плътта на бедрата бе осеяна с трапчинки, мека, отпусната. Лицето бе обезобразено от удари, кичури сивкава коса бяха полепнали тук-там в разкъсаната кожа. Очите бяха отворени, устата — пълна с кръв. Зъбите бяха изпочупени, на няколко места бяха останали само корените. Бе почти неузнаваема. Златната изумрудена огърлица обаче си бе на врата ѝ и тя, заедно с кървавочервения лак на ноктите и обикновената, но доста скъпа рокля на моделиера Де ла Рента трябваше да ми внуши, че трупът е на Айсобел Бартън. Докоснах врата ѝ. Пулс нямаше, не бях и очаквал да има. Но кожата бе все още топла.

Пристъпих в малкия офис, където се бяхме и запознали, за да сравня взетото от ръката на Ивън Бейнс късче син порцелан със синьото кученце на камината. Абсолютно един и същ материал. Бях почти стопроцентово сигурен, че малкият е умрял веднага след като е била разкрита загубата на семейния талисман на Адилейд Модайн — станал е мигновена жертва на безмилостната ѝ ярост.

От кухнята — тя бе откъм другата страна на хола — долетя пращене, каквото предизвикват оставени прекалено дълго на огъня чайник или тенджерата. И някакви странни звуци, подобни на пукане. Започнах да се досещам, когато до ноздрите ми стигна миризмата на нагорещен метал и изгоряло, а след малко усетих и тънкия мирис на газта. Вратата на кухнята бе затворена, осветлението — изключено. Когато приближих, възкиселата миризма се усили значително. Отворих я внимателно, рязко отстъпих назад и встрани. Пръстът ми бе на спусъка, но знаех, че не бива да стрелям след като въздухът е наситен с газ, а той вероятно и продължава да изтича.

Никакво движение. Мирисът бе вече неприятно силен. Странното, неритмично пукане с лека металическа отсянка и бръмчене звучеше още по-високо. Поех дълбоко въздух и се втурнах в помещението с безсмислено насочен пистолет, готов за всеки случай да гръмна по всяка движеща се мишена.

Кухнята бе празна. Слаба светлина проникваше през прозореца, от хола и трите големи фурни, сякаш за промишлена употреба, поставени точно срещу входа. През прозрачните им врати зърнах синкави пламъчета да лижат метал — тигани, ножове и вилици, тенджери. Навсякъде около тях вече проблясваха тънки сребристосинкави искрици. Тук газта направо смърдеше, а пукането и бръмченето придобиха застрашително темпо. Обърнах се и побягнах колкото ме държат краката.

Бях стигнал външната врата и я отворих, когато зад мен се чу гигантско бумтене и взрив. Последва го втори — по-силен, въздушната вълна ме пое като перце и ме захвърли напред върху чакъла. Чух трясъците на разбиващи се прозорци и моравата около мен запуши в мига, когато къщата лумна в огромни пламъци. Залитайки, затичах към колата, а нечовешката жега пърлеше гърба и тила ми, пламъците танцуваха в стъклата ѝ.

Долу, на портите на имението, зърнах червените стоп светлини на нечия кола. Примигнаха за секунда и се скриха в завоя... Адилейд Модайн бе прикрила следите си и отново изчезваше нейде в сенките, за да се покрие до следващите си убийства. Къщата гореше бурно, високите пламъци, същински призраци, понесени от лекия ветрец, протягаха тънки, дълги ръце към околните стени, като влюбени в пламенна любовна нега. Подгоних колата по алеята и след червените стопове.

Тя караше бързо и добре. Летеше надолу по криволичещия път на Год Хил, смело влизаше в завоите, а гумите и спирачките свистяха в нощната тишина. Но аз я настигах. Черният страничен път свърши, тя стъпи на магистралата за Статън Айлънд, като нагло засече минаващите коли. Засвириха клаксони и спирачки, чуха се ругатни на висок глас. И аз влязох в централния път като нея, при това одрах спряла направо тойота.

Модайн настъпи газта и излезе на скоростното платно. Но и там скоростта не я удовлетвори, колата пред нея не вървеше достатъчно бързо. Тя пресече двете вътрешни платна, където трафикът бе по-наситен. Тук вече започнах да се затруднявам. Когато стигна бариерата за пътната такса на Готълс бридж, бях цели девет коли зад нея. Изкуших се да зарежа колата и да я подгоня пеша, за да я хвана на самата будка, но това бе рисковано. Можеше да тръгне неочаквано,

особено ако имаше точни пари. По-добре бе да изчакам да излезе от скоростната магистрала и тогава да я заловя. Ако се опитам да направя нещо на шосето, единият от нас най-вероятно ще излети от него и ще се обърне.

Пресече границата между Ричмънд и Юниън и подгони на североизток по шосето за Елмора Бей. Вече скъсявах разстоянието помежду ни, но щом стигнахме пресечката на Морис и Север, тя внезапно удари спирачките и светкавично смени платната. Така засече един старец с крайслер, който на свой ред бе принуден да спре рязко, а колата му поднесе и се обърна. Това задръсти цялото движение за няколко десетки секунди, но те ѝ бяха достатъчни. Дадох заден, заобиколих крайслера и натиснах педала до дупка. Тя пресичаше моста над река Елизабет вдясно.

Междувременно Адилейд Модайн успя да влезе в страничен път покрай „Елизабет Ривър Парк“. Следвах я толкова бързо, колкото успявах, защото се стараех да се предпазя от евентуален удар, който може да ме лиши от колата. А трябваше да гоня, защото пък иначе рискувах да я загубя в мрака. Отдолу под моста просветваше реката като оловна нишка, пресичаща зеления парк. На север блестяха светлините на летището на Нюарк.

Мярнах колата ѝ в светлините на бензиностанция, която задмина. Това бе добър шанс. Тогава настъпих газта до ламарината и след малко почти се изравних с нея. Отпред имаше почти цяла миля права отсечка. Светлините ни сякаш режеха дърветата. Започна баир и изведнъж на билото му се появи насрецно движещ се автомобил, чиито фарове ме заслепиха. Натиснах спирачките, за да мина зад нея, но тя усети намерението ми и също удари спирачки. Така останахме — летящи кола до кола, моята от вътрешната страна на двойното платно. Стъклата на нейното беемве бяха опушени и аз не я виждах. Умирах да зърна лицето ѝ — все щеше да ми подсказе нещо. Дали щеше да разкрие мислите ѝ? Или какво възнамерява да направи? Дали изпитва гняв или тъга за погубения си живот? Живот на садистичен убиец...

Не можех да държа крака си повече на спирачката — щях да се самоубия. Вече виждах тежката решетка на летящия насреца ми пикап и знаех, че направо ще пулверизира предницата на шевролета. Всички тези мисли ми минаха в съзнанието просто за частица от секундата.

Толкова ми бе нужно и да ускоря максимално отново, да изненадам и шофьора на пикапа, и самата Модайн.

Вмъкнах се в светкавично скъсяващата се отсечка между предницата на беемвето и летящия отсреща автомобил, който в следващата секунда одра колата отляво и откъсна задната ми броня. Писъкът на клаксона, разяреното лице, свистенето от разминаването и скърцането на измъчен метал, воят на вятъра — всичко това отмина преди да съм успял да мигна. И в същия миг бях пред Модайн, а пътят отпред бе пуст и тъмен.

Опита се да ме задмине, първо отляво, после отдясно, но аз не я пусках. Тогава се зададе затворена за ремонт кръстовидна пресечка, а зад нея аварийна бариера с възглавници за евентуален удар. Пътят свиваше крайно рязко в западна посока. Завъртях волана вляво, натиснах спирачки, задницата ми поднесе към пресечката, предницата препречи по-голямата част от шосето.

Модайн успя да ме заобиколи. Пуснах я — нека върви. В следващия миг обаче налетя на бариерата. Опита се да я избегне, но я удари с дясната си страна. Ударът отхвърли колата и тя полетя към отсрещната страна на пътя. Преобърна се на два пъти, премина през купища боклук и сипеи, заби се поред в две дървета и падна надолу по склона, в пропастта отстрани на пътя. Спря да се свлича някъде по средата му. Удържа я млада брезичка. Корените на дървото почти излязоха от земята, то се изви силно навън, а клоните му допряха по-голямо и по-мощно дърво по-надолу.

Спрях край бариерата, извън пътя, оставих светлините и затичах по склона към беемвето. Краката не ме държаха особено, пък и бе хлъзгаво, та са наложи със здравата ръка да се хващам за храстите и дръвчетата.

Когато приближих, шофьорската врата се отвори и жената, която трябваше да бъде Адилейд Модайн се измъкна, залитна и падна, стана и се олюля. Фантастично! Как бе оцеляла? На челото ѝ кървеше голяма рана, лицето бе обляно в кръв. Сред дърветата и листата, под мижавата светлина на фаровете, тя ми заприлича на някакво неземно и чудато диво същество, облечено в непривично за хищната си природа облекло, а сега завърнало се в естествената си среда, готово да захвърли разпокъсаните чужди одежди. Бе леко приклепнала,

притиснала ръка към ударената си във волана гръд. Когато пристъпих напред, тя с мъка се опита да се изправи.

Въпреки кръвта и болката очите на Айсобел Бартън бяха пълни със злост и омраза. От устата ѝ прокапа кръв, тя опипа нещо с език, от устните ѝ се изплъзна малък ален зъб и тупна в краката ѝ. На лицето ѝ се изписа коварна, притворена гримаса — и сега, в този съдбовен миг, отново се опитваше да измами съдбата и да се измъкне от възмездието.

Злото сякаш бликаше от нея, скверно и старо като света, низост и зложелателство се излъчваха от приведената фигура, с мяра далеч над ограничената свирепина на притиснат в ъгъла хищен звяр. Знаех, че понятия като справедливост, добрина или изкупление са нещо далеч извън нея. Тя се чувстваше добре само в свят на болка и насилие, където убийствата на деца, подлагането им на мъчения и осакатяване са като въздуха и водата за всяко живо същество. Без тях, без приглушените писъци и безпомощните, отчаяни гърчове на жертвите животът ѝ би загубил смисъла си.

Погледна ме и почти се усмихна.

— Гад нещастен! — изсъска тя.

Почудих се за миг дали госпожица Кристи бе успяла да усети или да заподозре нещо преди да намери смъртта си. Каквото и да е било то, не е било достатъчно.

Изкушаваше ме желанието да я умъртвя още сега, на място. Това би означавало да унищожа поне частица от ужасното Зло, отнело и моето дете заедно с живота на десетки други. Същото Зло, от което се бяха пръкнали и Пътника, и Джони Фрайдей, и милиони други тем подобни чудовища. Вярвах в съществуването на Сатаната и болката. Знаех отлично какво е мъчение, какво е насилие, изнасилване и злокобна, продължителна и бавна смърт. Вярвах и във възмездието, в това да върнеш на мъчителя със същата монета — да го накараш да страда, да агонизира, а ти да изпитваш удоволствие от неговата болка. Да накажеш всички онези, които причиняват смърт на ближния — чадата на Злото. А в Адилейд Модайн виждах неговата червена искрица, избуяла и разцъфнала в ален пламък.

Дръпнах петлото на пистолета назад. Тя дори не мигна.

Засмя се отново, а после се сви от силната болка. Наведе се към земята, присвита в зародишна поза. Подушвах миризмата на бензина, който изтичаше бавно от разкъсания резервоар.

Запитах се какво ли е изпитала Катърин Демитър, когато е зърнала тази жена в магазина „Ди Врайс“? Дали я е видяла в огледало или отразена в някоя витрина? Сигурно се е обърнала втрещена и не е повярвала на очите си, а стомахът ѝ мъчително се е свил? Дали е изпитала омраза, когато са се погледнали очи в очи и е разпознала убийцата на сестра си? Или гняв? Или страх, че тази фурия ще погълне и нея, както и малката Ейми навремето? Дали и самата Катърин не се е превърнала за миг в уплашено момиченце?

Най-вероятно отпърво Адилейд Модайн не е познала жената зад щанда. И откъде ще я познае след толкова години? Но е усетила или доловила чувствата ѝ, интуитивно е схванала, че девойката я е разпознала. Възможно да е го видяла в самите ѝ очи. Може би си е спомнила познати черти, а може би семейната прилика да е подействала като предупредителен сигнал. Може би просто е погледнала Катърин и спомените ѝ мигом са я върнали години назад, в тъмното мазе на къщата в Хейвън, тя самата наведена над бавно изгасващата Ейми?

Малко по-късно, когато Катърин се е скрила, тя веднага се е заела да ликвидира този проблем веднъж и завинаги. Наела ме е с хитър претекст, сама е ликвидирала заварения си син не само да не я издаде, като разкрие лъжата за приятелството му с Катърин, а и като начална стъпка във вероятно отдавна подготвен авариен план за заличаване на следите и създаване на нова самоличност. Както и предния път. План, който тепърва ще доведе и до убийството и обезобразяването на Кристи и запалването на скъпата къща в имението на Бартънови.

Може би Стивън Бартън наистина имаше някаква вина за случилото се. Защото само той бе логичната връзка между Сони Ферера, Конъл Хайъмс и втората му майка, когато Хайъмс е търсел подходящо място, където да отвежда децата. Тихо място, закътано, евентуално собственост на някой, който няма да задава неудобни въпроси. Съмнявам се дали младият Бартън изобщо е разбрал какво вършат онези тримата. Именно това е станало причина за смъртта му, защото не е внимавал в картината и не е бил нащрек.

Не знаех също кога точно и как Модайн бе научила за смъртта на Хайъмс и разбрала, че вече е сама, че е време да изчезва. И планът ѝ е заработил — мъртвата Кристи би трябвало да убеди полицаите, че е

самата Айсобел. Същата схема както с изгорялата жена във Вирджиния.

Запитах се дали мога да докажа всичко това. Как? Видеокасетите със записите бяха изгорени. Сони Ферера — мъртъв. Вероятно бяха убили и Пили Пилър. Всички основни действащи лица бяха също покойници: Грейнджър, Хайъмс, Шиора, Катърин Демитър. Кой ще си спомни лицето на убийца на деца отпреди тридесетина години? Кой би разпознал жената, която сега стои пред мен? Ще бъде ли достатъчна думата на Уолт Тайлър? Вярно, тя бе убила Кристи, но и това сигурно щеше да се окаже трудно за доказване. Дали ще се намерят достатъчни съдебномедицински улики в онези изби, които да доведат до установяване на нейната вина?

Свитата на топка Адилейд Модайн изведнъж се разви като пружина от детска играчка, за да се хвърли към мен като дива котка или по-скоро като паяк, усетил разкъсване в мрежата си. Острите нокти на дясната ѝ ръка се забиха в лицето ми и потърсиха очите. Лявата се стрелна към пистолета досуц змийско езиче. Ударих я с опакото на ръката и в същото време забих коляно в лицето ѝ. Очаквах, че ще падне назад, но нищо подобно. Тя запази равновесие с изумителна лекота и отново ми се нахвърли. Този път стрелях. Куршумът влезе точно над дясната ѝ гърда.

Сега залитна назад към колата и намери опора в отворената ѝ врата. Ръката ѝ покри входното отворстие на раната.

И пак ми се усмихна.

— Познавам те — рече, като произнасяше думите трудно, защото болката видимо бе силна. — Зная кой си.

Зад нея колата се заклати, дръвчето се преви още по-силно, корените му се подадоха още повече от земята. Голямото беемве се наклони съвсем опасно. Модайн се люлееше като пияна, кръвта потече още по-силно от огнестрелната рана. А в очите ѝ се появи странна светлина, от която кръвта ми застина.

— Кой ти каза?

— Просто зная — рече и пак се усмихна. — Зная също кой уби дъщеря ти и жена ти.

Тръгнах към нея в същия миг. Тя се опита да каже още нещо, но думите ѝ бяха заглушени от скърцането на метала, когато дръвчето накрая поддаде и тежкият автомобил политна надолу заедно с нея.

Затъркаля се с тежко бумтене, като прегазваше дръвчета, храсти и всичко останало по пътя, досущ огромен валяк, под който захвърчаха искри от ударите в камъните и скалите. Докато накрая избухна в пламъци. Гледах и си мислех, че това е било предопределено да стане. Така е трябвало.

А когато бензинът се запали, светът на Адилейд Модайн експлодира в жълти пламъци. Те полазиха и по нея, главата ѝ отхвъркна назад, устата ѝ се разтвори широко в няма болка — мина само секунда и тя полетя още по-надолу, безпомощно размахваше ръце в опит да загаси огъня по себе си и изведнъж изчезна като захвърлена в тъмна бездънна бездна горяща факла. Колата гореше като ритуален погребален огън в дъното на урвата, алени пламъци свистяха, черен дим протегна безплътни ръце нагоре, нагоре към небесата. Гледах от пътя, а жегата пърлеше лицето ми. Малко по-встрани, сред обвитите в мрак дървета пламтеше по-малка клада...

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Седях в същата полицейска стая за разпити. Пред същата дървена маса, със същото изрязано на повърхността ѝ сърце. На ръката имах нова превръзка. Бях бръснат — за пръв път от почти петдесет часа. Въпреки сериозните усилия на агент Рос все още не се намирах в затворническа килия. Бяха ме разпитвали продължително и интензивно. Първо Уолтър и друг детектив, после пак Уолтър заедно с шефа на детективския отдел, накрая — Рос и един от неговите хора, но в присъствието на Уолтър, който, изглежда, предпочиташе да е сигурен, че няма да ме пребият до смърт просто от бяс и неудовлетвореност.

Веднъж или дважд ми се стори, че зърнах трагическата физиономия на Луис Купър. Май че се разхождаше неспокойно отвън пред стаята, същински труп, ексхумирал сам себе си с надежда да осъди погребалния агент за някаква обида. Най-вероятно публичният имидж на фондацията бе на път да се срути окончателно.

Казах на ченгетата почти всичко. Разказах им за Шиора, за Хайъмс, за Адилейд Модайн, за Сони Ферера. Не споделих факта, че в този случай бях въввлечен по настояване на Уолтър Коул. Нека сами си запълват останалите в разказа ми дупки. Така де. Пред Рос обясних, че просто съм имал неочаквани просветления и подскоци на въображението. За малко да си глътне вратовръзката. С мъка го удържаха на стола.

Сега бяхме останали само двамата с Уолтър. И две празни кафени чашки.

— Ти ходи ли там? — попитах по едно време, колкото да прекъсна продължителното мълчание.

Той кимна.

— Само за малко. Нямах време.

— Колко са?

— Засега са изровили осем, но продължават да търсят.

Полицията ще продължава да търси. Тя винаги търси и има какво. Ще копаят може би и на други места, за които се досетят или

към които сочат уликите — из целия щат, дори и извън него. Защото Адилейд Модайн и Конъл Хайъмс са убивали цели тридесет години. А складът е бил нает само за част от това време. Което значи, че вероятно има и други подобни складове, изоставени мазета, стари гаражи, празни парцели и там сто на сто лежат останките на други деца.

— Откога го подозираш?

Коул помисли, че го питам за нещо друго, може би за един мъртвец в тоалетната на автобусна спирка, защото се стресна и вдигна очи. Нещо се мерна в очите му.

— Какво да подозирам?

— Че някой от Бартън и компания е замесен в изчезването на Бейнс?

Той почти въздъхна успокоено. Почти.

— Който го е отвлякъл, би трябвало да познава къщата, имението, целия терен наоколо.

— Ако предположим, че е бил отвлечен от самата къща, нали? А не на друго място.

— Да, разбира се.

— И ти ме изпрати да разбере това нещо.

— Да, изпратих те.

Чувствах се виновен за смъртта на Катърин Демитър не само защото не бях успял да я намеря жива, а защото може би непряко и неволно бях насочил Модайн и Хайъмс към нея.

— Възможно е аз да съм насочил вниманието им към Катърин Демитър — казах на Уолтър след малко. — Нали говорих с Кристи и я уведомих, че отивам във Вирджиния — по една следа. Това може би е било достатъчно.

Уолтър поклати глава.

— Тя те е наела за всеки случай. Двойна осигуровка. Сигурно е предупредила Хайъмс още като е усетила, че е била разпозната. И той незабавно е взел мерки — следял е за идването ѝ, проверявал е мотелите, въобще очаквал я е. Ако не се появи в Хейвън, пък са разчитали на теб да я откриеш. Били са готови — намериш ли я, да ликвидират и двамата.

Пред очите ми се яви ясен образ на тялото на Катърин в мазето на разрушената къща, с ален ореол около главата. Видях ясно и Ивън

Бейнс, увит в найлон, полуразложеното тяло на дете в избата на склада, и останалите трупове, които щяха да намерят там.

И във всички тях познах моята дъщеря и моята съпруга.

— Би могъл да изпратиш някой друг — рекох на Уолтър.

— Не, само теб. Знаех, че ще намериш убиеца, ако той поначало е бил в Хейвън. Сигурен бях. Защото ти самият си убиец.

Думата увисна тежко във въздуха. После рязко отвори цяла бездна помежду ни. Също като сатър, разсичащ миналото ни заедно. Коул извърна глава.

Замълчах. След малко се обадох, сякаш въобще не бе изрекъл нищо.

— Тя ми каза, че знае кой е убил Дженифър и Сюзън.

Коул сякаш се пробуди. Изглеждаше почти благодарен за нарушената тишина.

— Няма откъде да знае това. Тя е просто психически болна жена, зъл и изобретателен убиец, който намира подобни начини да те мъчи дори и след смъртта си.

— Не е вярно, знаеше. Знаеше още кой съм самият аз — при смъртта си. Мисля, че не е знаела, когато ме нае. Иначе би заподозряла нещо. И не би поела риска.

— Грещиш — рече Коул. — Я зарежи тези работи.

Сега вече млъкнах.

— Мисля си да се пенсионирам — изведнъж се обади той. — Омръзна ми постоянно да гледам смъртта. Сега чета сър Томас Браун^[1]. Ти чел ли си Браун?

— Не съм.

— Едно от най-известните му произведения е „Християнска етика“. Там пише: „Не се заглеждай в Смъртта, не съзерцавай нейния продукт до изнемога, избягвай допира с мъртвата тъкан...“. Такава философия, знаеш...

Бе ми обърнал гръб, но виждах отражението на лицето му в прозореца, а очите му бяха зареяни нейде далеч от мен и може би виждаха нещо неземно.

— Аз наистина съм се нагледал на смърт. На предостатъчно нейни продукти. Не желая да си налагам повече срещи с нея. А за теб... Знаеш ли, трябва да заминеш някъде за известно време. Да се разкараш оттук, да промениш декора. За да се успокоиш и да направиш

нещо, за да забравиш трагедията. Вече не си онова, което беше, ужасно си променен. Но мисля, че можеш да се върнеш към старото си аз. Преди да си се погубил окончателно.

Загледах се в чашката. На дъното, върху утайката, се бе образувала бяла ципа.

— „Нагазил съм в кръв... нозете ми морни... Напред не бива... но и пътят назад е отрязан...“ Цитат. Хоторн^[2] — рекох аз.

Уолтър дълго мълча.

— Предпочитам повече да не те виждам — промълви по едно време. — Ще поговоря с някои хора, ще наредя да бъдеш освободен.

Нещо наистина се бе променило в мен, това бе самата истина. Но не бях сигурен, че Уолтър я вижда така, както би трябвало. Може би само аз си давах пълна сметка какво се бе случило, какво бе пробудила смъртта на Адилейд Модайн у мен, какви сили бе освободила... Това изчадие адово бе сторило ужасяващи неща през всичките тези години и никаква компенсация не би могла да ги балансира заедно с мъченията и болката, на които са били подложени най-невинните сред човешкия род. Поне такава бе моето усещане.

Но въпреки всичко на злодеянията ѝ бе сложен край. И аз го бях сложил този край.

Всичко на този свят е преходно, както Злото, така и Доброто. Всичко е тленно, всичко свършва рано или късно. Е, какво бе предизвикала смъртта на Модайн? Най-малкото ме бе уверила в правотата на гореказаното. Щом съм бил в състояние да я открия и да я премахна, значи бих могъл да направя същото и с други. Вероятно и с Пътника...

И ето: нейде, бог знае къде точно, но сигурно на мрачно и злокобно място, някой започва да отмерва времето — секунди, минути, часове, дни... И ще настъпи часът, когато камбаната ще удари и за Пътника.

Всяко живо нещо е тленно. И всичко има край.

Разсъждавах за казаното от Уолтър, за съмненията му спрямо мен; същевременно се замислих и за баща си, а и за наследството, което ми бе предал с кръвта си. За него пазех само откъслечни спомени. Спомням си едър, червендалест мъж, който внася коледно

дръвче у дома, а от студа дъхът му излиза от устата досущ като от парния котел на стар влак. Помня също, че веднъж влязох неочаквано в кухнята, а той милваше майка ми. Спомням си, че и двамата се разсмяха от неудобство и смущение. Спомням си, че ми четеше вечер преди да заспя, а дебелите му пръсти следваха думите по страницата. Така добре бях запомнил тези приказки, а и местата, където се намираха ключовите думи. Помня и смъртта му.

Униформата му винаги бе чиста и прясно изгладена, пистолетът му — винаги почистен, смазан, блестящ. Харесваше му да бъде полицай, или на мен така ми се струваше. Съвсем не зная какво го подбуди да направи онова нещо. Може би Уолтър Коул е научил някои факти за онова време и си ги е припомнил, когато е зърнал труповите на мъртвите деца. Може би и аз подсъзнателно съм изпитал нещо подобно. Може би и аз съм като баща си...

Ясно е едно: нещо в него бе умряло, а след това, изглежда, е виждал света само в мрачни тонове. Прекалено дълго бе гледал Смъртта и нейните продукти, както се бе изразил Коул. И вероятно сам се бе превърнал в нейно отражение.

В онзи случай го повикали по телефона. Чисто рутинна задача. Две хлапета се будалкали с някаква кола посред нощ на някакво пусто място. Натискали клаксона, святакали и гасели фаровете. Баща ми отишъл и познал едно от местните момчета — криминално проявено, но съвсем на дребно. Все пак било на път да се развие и като по-сериозен престъпник. Било с гаджето си, момиче от средно семейство, което явно обичало рисковите ситуации, а изглежда, изпитвало удоволствие и от сексуалните отсенки на подобна игра с огъня.

Баща ми не запомнил с какви имена го наричало момчето в опит да впечатли дамата си. Но си разменили неприятни думи и мога да си представя как гласът на баща ми загубил добродушния си тон, станал строг, били изречени и предупреждения. Може би и закани. Момчето посягало на шега към вътрешния джоб на сакото, уж че вади пищов — вероятно се е забавлявало от ефекта на жестовете си върху нервите на едрия полицай. А го е стимулирал и кръшният смях на приятелката му.

Тогава баща ми извадил пистолета и смехът секнал. Представям си как момчето изтрезняло, вдигнало високо ръце и заобяснявало, че всичко е на майтап, че въобще не носи оръжие, че само се шегува, че съжالياва. Баща ми го застрелял в лицето, цялата кола била напръскана

с кръв, прозорците, лицето на момичето на съседната седалка. Мисля си, че не е имало време дори и да изпищи. Защото баща ми застрелял и него.

Онези от отдела „Вътрешни дела“ пристигнали тъкмо когато се събличал пред шкафчето си. Налетели и му нахлузили белезниците пред колегите му. Трябвало да се даде пример. Никой не се намесил. По онова време всички вече знаели или си мислели, че знаят.

Всичко си признал баща ми, но не могъл да го обясни. Защо постъпил така? Само вдигал рамене, когато го питали. Взели му пистолета, значката. Вторият пистолет, резервният, този, който притежавам аз днес, бил останал в спалнята. После го доведоха у дома да си вземе дрехи и да говори с мама. Когато влезе при нас, изглеждаше като замаян и нищо не можа да ни каже. Двамината от „Вътрешни дела“ седяха в полицейския автомобил отвън и пушеха, а аз ги гледах от прозорчето на моята спалня. Мисля си, че още тогава са знаели как ще постъпи той. Когато изстрелът изтрещя, те дори не изтичаха от колата. Изчакаха спокойно ехото да заглъхне по околните хълмове в студения нощен въздух. И после бавно, невъзмутимо хвърлиха фасовете и тръгнаха към къщата.

А аз съм син на баща си. С всичките последствия, които това може да носи.

Вратата се отвори и влезе Рейчъл Улф. Бе облечена неофициално — сини джинси, леки обувки и черно спортно горнище с качулка. Приличаше на анцуг, но бе продукт на Калвин Клайн. Косата ѝ бе разпусната, покриваше ушите и падаше по раменете. По носа имаше лунички, също и на врата.

Седна срещу мен и ме погледна особено, но със загриженост и симпатия.

— Научих за смъртта на Катърин Демитър. Съжалявам.

Кимнах и си спомних тялото на Катърин в мазето и как изглеждаше то. Не бяха приятни тези спомени.

— Как се чувствате? — попита ме тя. В гласа ѝ прозвуча любопитство, но и загриженост.

— Не зная как се чувствам.

— Съжалявате ли, че сте убили Адилейд Модайн?

— Тя го предизвика. Не ми даде избор, просто нямаше как да постъпя по друг начин.

Чувствах се претръпнал. И относно нейната смърт, и тази на адвокатата, някак си притъпена бе и фигурата на Боби Шиора, леко повдигнат на пръсти, а дългият нож прониква в тила му. Именно това претръпване ме плашеше, както и усещането за нещо мъртво вътре в мен самия. Май трябваше да се изплаша доста по-сериозно, но имаше и нещо друго, а именно дълбоката болка за загубения живот на десетки невинни деца. За онези, чиито трупове тепърва щяха да бъдат изровени.

Улф ме докосна по ръката. Странно, мимолетно възприятие, в което усетих, или си представих, че усещам, нещо повече от професионален жест и разбиране. А може би то предизвика у мен някаква надежда? Сграбчих ръката ѝ здраво между двете си длани и затворих очи. Днес мисля, че то е било нещо като първата ми стъпка към завръщането в нормалния човешки свят. Нещо като опит да си възвърна мястото в него. След всичко случило се през последните два-три дни копнеех да докосна, та дори и за секунда, нещо положително, да се опитам да разбудя нещо добро в самия себе си.

— Не успях да спася Катърин Демитър — рекох след малко. — Опитах се... и може би нещо се получи в резултат на този ми опит. Все още смятам да открия човека, който уби Сюзън и Дженифър.

Тя бавно поклати глава и не отмести очи от моите.

— Сигурна бях, че ще кажете това.

Рейчъл излезе, телефонът иззвъня.

— Да, моля?

— Гусин Паркър? — Женски глас.

— На телефона е Чарли Паркър.

— Името ми е Флорънс Агиляр, гусин Паркър. Моята майка е Мари Агиляр. Леля Агиляр. Идвахте ни на гости.

— Да, спомням си. С какво мога да ви помогна, Флорънс?

Отново почувствах, че стомахът ми се свива, но този път бе в резултат на предчувствие. Или надежда, че леля Мари може би е открила нещо, някакъв факт, който да помогне за установяването на

самоличността на онова момиче. Чиято фигура витаеше в сънищата и на двама ни.

Някъде отзад долиташе музиката на джаз пиано, а и женски и мъжки смях, чувствени, плътни като гъст сироп.

— Цял следобед ви търся. Опитвам се да ви намеря, да. Мама нареди да ви намеря. Каза, че трябва да додете тук.

Долавях нещо в гласа ѝ, нещо, което имаше особено звучене и сякаш замъгляваше словата, които се сипеха от устата ѝ в скоропоговорка. *Страх!* Да, именно страх. Той се закачваше за думите ѝ и сякаш ги скриваше зад пелена от мъгла.

— Гусин Паркър, тя каза, че трябва да додете, на всяка цена. И на никого да не казвате, че идвате. На никого, гусин Паркър!

— Защо, Флорънс? Не разбирам? Какво става?

— *Аз не зная!* — отвърна ми тя и се разплака. Гласът ѝ затрептя от риданията. След малко започна отново същата си песен: — Каза да додете на всяка цена. Трябва да додете *веднага! Сега!*

Опита се да се овладее и донякъде успя. Пое дъх и продължи:

— Гусин Паркър, тя рече да предам още, че Пътника идва!

За този разговор не казах никому. Излязох от стаята за разпити, прибрах си пистолета от дежурния, измъкнах се на улицата и взех такси за у дома. Там разглобих смит и уесъна и разхвърлих частите измежду багажа, който набързо събрах в пътнически сак. По-големите набутах на мястото на батериите в мощния фенер, който носех навсякъде. По телефона направих резервация за билет първа класа до летище Моасан. Оказа се, че уцелих последното място на тазвечерния полет за Луизиана. Явих се няколко минути преди полета, пробутах си сака в общата олелия и се качих. Машината бе пълна, половината от пътниците бяха туристи — явно хора без въображение; за да се спасят от душната нюйоркска жега, необяснимо защо отиваха в Ню Орлиънс. Стюардесите раздадоха кифли с шунка, чипс и стафиди, поставени в найлонови торбички, с каквито децата ходят на посещение в зоологическата градина.

Бяхме набрали височина вече, под нас имаше само мрак, когато почувствах налягането в носа. То растеше все повече и повече, ставаше нетърпимо. Тъкмо посягах към салфетката и първите няколко капки

кръв паднаха върху нея. Но после налягането се превърна в болка, жестока, зверска болка, която премина в главата ми и ме принуди да се извивам и да се мятам, удряйки силно гърба си в облегалката.

Съседът, бизнесмен с лаптоп, на когото бяха направили забележка да не използва компютъра, докато самолетът излита, ме изгледа изненадано, а след малко и в уплаха, когато зърна кръвта да изхвърча като фонтан от носа ми, да се разпръсква наоколо. Забелязах, че изпадна в паника и потърси копчето за повикване на стюардесата. Намери го и започна да го натиска като луд. В същия миг някой сякаш тласна главата ми назад, а нагоре бликна силна струя кръв, обля ме целия, заля предната седалка, а ръцете ми неистово се разтрепериха.

И в този миг на нечовешка болка, тъкмо когато очаквах главата ми да се пръсне, чух глас. Бе гласът на възрастна, чернокожа жена, който долиташе нейде от луизианските тресавища.

— Душко — рече ми гласът, — душко, той е тук.

После тя се отдръпна, а аз потънах в небитието. И в този мрак те дойдоха при мен, съпругата и детето ми. Но не бяха сами; сега с тях имаше и трета фигура — женска. Тя стоеше малко по-назад, в непрогледната тъма; виждах я само като силует, като незрима сянка. Идваше от мокро и студено място и около нея се носеше тежка миризма на глина, на разлагаща се зеленина, на водорасли, на застояла, тъмнозелена, гъста вода, на гнилоч, на разложена плът и на разплут труп, обезобразен от отделящия се газ и декомпозицията. Показа ми се и мястото, където бе лежала; то бе малко и тясно, стените му неподатливи, рибите се удрят в тях, а тя търпеливо чака нещо. Какво ли? Този мирис остана в ноздрите ми и когато се пробудих, а друг един глас все още звучеше в главата ми, далечно, далечно; нейният глас:

помогни ми

кръвта нахлу в ушите ми

студено ми е помогни ми

и разбрах, че на всяка цена трябва да я открия.

помогни ми

Имай ми доверие.

помогни

Ще те намеря.

[1] Английски лекар, учен, философ и писател (1605–1682), известен с огромната си ерудиция, ексцентрична проза. — Бел.прев. ↑

[2] Натаниъл Хоторн (1804–1864), американски писател, творбите му се отличават със символизъм и алегория, често свръхестествени теми, реторичен стил, психологическо проникновение, песимизъм, интроспекция. — Бел.прев. ↑

ТРЕТА ЧАСТ

*А празниците в тялото ми са същи ад,
толкова са огромни.*

Сър Томас Браун
„Гаргантюа" на Рабле"

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Огромното насекомо се удари в предното стъкло и то избумтя. Бе забележително едро водно конче, „ястребов комар“, както го наричат местните хора.

— Олеле, тази гадина беше колкото птица — подхвърли човекът на волана, млад федерален агент на име О'Нийл Брушар.

Навън температурата вероятно беше над тридесет градуса, но типичната луизианска влага затрудняваше дишането, сякаш градусите бяха много повече. Климатикът в колата духаше здраво и потта ми бе изсъхнала, но въпреки това ризата ми бе полепнала по тялото.

По стъклото останаха размазана кръв и крила. Брушар пусна чистачките, но резултатът не бе окуражителен. Кръвта ми напомни за случката в самолета предната нощ. Погледнах си ризата и отбелязах на ум, че не е изпрана добре. Главата и носът все още ме наболяваха.

Улрич бе седнал отпред до Брушар, мълчеше и съсредоточено поставяше нова пачка в зиг зауера. Бе облечен в обичайния си евтин светлокафяв костюм с неизгладена вратовръзка. На задната седалка до мен се мъдреше измачкано тъмносиньото му шушляково яке с маркировка ФБР.

Бях му се обадил по сателитния телефон от самолета, но връзката бе лоша. От летището отново позвъних и оставих съобщение на телефонистката му с молба да ме потърси незабавно. После си бях наел кола и потеглил към Лафайет по магистрала I-10. Още не бях стигнал Батън Руж и телефонът иззвъня.

— Птицо, какво става? — Бе гласът на Улрич. — Какво, по дяволите, правиш тук?

В гласа му звучеше тревога. Някъде отзад бучеше автомобилен двигател.

— Получи ли съобщението ми?

— Ами да. Слушай, ние вече сме на път. Някой си зърнал Флорънс извън къщата, по роклята й имало кръв, държала пистолет. Имаме среща с местните ченгета на изход 121. Там ни чакай.

— Улрич, може би ще е вече много късно...

— Просто ни чакай там. Няма нужда от сложни изпълнения, Птицо. Чаткаш ли? И аз съм заинтересован от бързи резултати. Пък и се тревожа и за Флорънс. Ясно?

Сега пред нас просветваха стоповете на две други коли — полицейски патрулни автомобили от шерифската служба на Сейнт Мартин. Зад нас вървеше стар буик с още двамина детективи, а неговите фарове осветяваха вътрешността на нашия шевролет — служебна кола на Улрич — и окървавеното му предно стъкло. Познавах един от детективите, казваше се Джон Чарлс Морфи, бяхме се виждали на кафе с Улрич в сладкарницата на Лафет на „Бърбън стрийт“. Той много обичаше да слуша тамошния оркестър, с който пееше госпожица Лили Худ.

Морфи бе потомък на небезизвестния Пол Чарлс Морфи, световен шампион по шах от Ню Орлиънс, оттеглил се от този спорт на „преклонната“ двадесет и три годишна възраст през 1859 година. Местните казваха, че можел да играе едновременно на три-четири дъски, при това със завързани очи. Джони Чарлс, потомъкът, обаче бе едър здравеняк с мускули на културист и изобщо не правеше впечатление на интелектуален тип, още повече пък играч на шах. Вдигане на тежести — да, но шах... Бе човек с „минало“ — ченге от полицията на Ню Орлиънс, напуснало службата там след едно разследване на „Вътрешни дела“ по повод убийството на млад чернокож на име Лутър Борделон. Бе се случило преди две години в някакво заведение недалеч от Шартр.

Извърнах глава и зърнах Морфи на волана, той също се взираше в мен, бръснатата му глава блестеше под запалената вътрешна светлина на буика. Стискаше кормилото здраво — налагаше се, пътят бе разбит, с коловози. До него седеше партньорът му, чието име бе Тусан. Между краката си Тусан държеше уинчестър — помпа, 12-и модел. Забелязах пушката, когато се срещнахме — прикладът ѝ бе издраскан и надупчен, металът — износен. Мисля, че не бе служебно оръжие, а негово лично. Миришеше на прясно смазана, когато поговорихме на мястото на срещата при изход 121, където I-10 се пресичаше с мътната Байу Кортабло.

Фаровете осветяваха околните дървета — палметови палми, плачещи върби, блатни брези; светлините минаваха като ножове и по старите дънери в заблатеното пространство извън пътя. Свихме в алея,

тъмна като тунел, заградена с кипариси, чиито клони препречваха пътя на светлината и образуваха същински покрив под звездното небе. След малко гумите затрополиха по дървения мост към къщата на леля Мари Агиляр.

Пред нас двете шерифски коли се разделиха и паркираха диагонално — една срещу друга. Фаровете им останаха включени, едните осветяваха тъмния бряг надолу към тресавището, другите — хвърлящата сенки над дебелиите си дървени подпори къща. Погледнах дъсчената постройка, стълбището към верандата и отворената врата с мрежата. Нощните насекоми влизаха свободно в къщата...

Улрич се обърна и ме погледна.

— Готов ли си за това?

Кимнах. Вече държах пистолета в ръка. Излязохме на топлия нощен въздух. Миришеше на гнила растителност и малко на пушек. Нещо прошумоля в съседните храсти и после тежко цопна във водата отвъд. Приблжиха се и Морфи, и неговият партньор. Чух, че Тусан вкара патрон в цевта.

Двамината от първата шерифска кола стояха с несигурни физиономии до нея. Другите двама внимателно тръгнаха към нас с извадено оръжие.

— Как ще действваме? — попита Морфи.

Отново огледах туловището му — близо метър и деветдесет, фигура на щангист с бръсната глава, малки мустачки и брадичка.

— Влизаме само ние, никой друг — нареди тихо Улрич. — Пратете онези двамата смешници отзад, но им кажете да не влизат в къщата. Другите двама тук — отпред. Вие двамата ни прикривате. Брушар, ти стой до колата, но наблюдавай моста. Ясно?

Закрачихме по тревата, като внимавахме да не настъпим разхвърлените по нея детски играчки. В къщата не светеше, нямаше никакви признаци за нечие присъствие. Кръвта отново затупа в слепоочията ми, дланите ми се изпотиха. Бяхме на около три метра от предната веранда, когато чух, че някой зареди пистолет и после прозвуча гласът на местното ченге отдясно:

— Олеле, боже, мили Иисусе — хлипаше той, — това не е... това не може да...

На около пет метра от брега стърчеше мъртво дърво. Нищо особено, просто дебел дънер, висок два метра и нещо. Клоните му

обаче започваха някъде на метър от корените и се разпростираха встрани до два, три метра, някои тънки като пръчици, други — дебели колкото човешка ръка. Полуопрян на ствола, фактически изправен до дървото, стоеше Те Жан Агиляр, най-малкият син на леля Мари. Голото му тяло лъщеше под лъча на фенера. Бе обвинил лявата ръка около дебел клон, от лакътя надолу тя висеше към земята. Главата му бе отметната назад, паднала във вилката на друг клон, очните дупки зееха страшно — дълбоки ями над оголената плът и сухожилията на одраното лице.

Дясната ръка бе също заметната около клон, но в пръстите държеше голяма част от одраната от гърдите кожа. Гръдната кухина и тялото с корема под нея бяха разпрани — от горната част на ребрата почти до пениса. Стомахът и повечето от органите бяха извадени и лежах на камък до левия крак. Просто купчина белезникави, сини и червени късове месо, сред които като истински змии се виеха и червата.

Единият от местните започна да повръща. Чух шум и се обърнах. Улрич бе хванал ченгето за яката и го влачеше към брега.

— Не тук бе, човек, не тук — говореше му той.

Остави го до водата и се върна.

— Трябва да намерим Флорънс — рече той, а лицето му бе станало мъртвешки бледо. Изглеждаше ми зле под светлината на фенера. — Трябва да я намерим.

Един съсед, собственик на магазин за рибарска стръв, я бе забелязал на моста към къщата, когато минавал с колата си. Цялата била в кръв, а в ръка държала голям колт. Когато съседът спрял, Флорънс насочила пистолета и гръмнала право в прозореца; куршумът минал на сантиметри от главата му. Той побягнал и от първата бензиностанция се обадил на полицията в Сейнт Мартин. Ченгетата на свой ред се обадили на Улрич, който си имал постоянна заявка при тях: стане ли нещо в къщата на Мари Агиляр, той незабавно да бъде уведомен.

Изведнъж Улрич се затича по стълбите и бе вече почти на вратата, когато го настигнах. Хванах го за рамото, а той се извърна с бясно лице и широко отворени очи, готов да ме удари.

— Хей, спокойно — рекох кротко и налудничавият израз изчезна от очите му. Кимна ми с глава, а аз се обърнах към Морфи, който бе зад

нас.

Направих му знак да ни последва. Морфи взе пушката от Тусан и му махна да остане при ченгето, той самият тръгна след нас.

Дълъг централен коридор разделяше къщата на две точно по средата и водеше право в кухнята отзад. Отляво и отдясно имаше по три стаи. Знаех, че спалнята на леля Мари бе последната отдясно, и понечих да тръгна направо към нея. Но предупредителният поглед на Улрич ме спря: продължихме напред внимателно, като проверявахме стая по стая. Фенерите ни раздираха мрака като дълги мечове, в лъчите им играеха нощни пеперудки и молци.

Първото помещение отдясно, също спалня, бе празно с две легла — едното оправено, другото, детско — не, но одеялото му висеше към пода. Всекидневната отсреща бе също празна. Тръгнахме към следващите стаи — отляво влезе Улрич, отдясно — Морфи, аз останах в коридора по средата. И двете бяха спални, и двете се оказаха празни.

— Къде са децата, възрастните? — попитах Улрич.

— На рожден ден у един съсед на около две мили оттук — отвърна ми той механично. — Тук би трябвало да са леля Мари и Те Жан. И Флорънс, разбира се.

Вратата срещу спалнята на Мари Агиляр бе широко отворена. Виждаха се разместени мебели, кутии с дрехи и купчини играчки. Един прозорец бе отворен, пердетата се люлееха леко под нощния ветрец. Пристъпихме към спалнята на старата жена. Вратата бе леко открената — през цепката зърнах лунните лъчи и сенките на дърветата отвън. Морфи насочи уинчестъра, Улрич вдигна своя зиг заур с две ръце, аз също поставих пръст на спусъка. После ритнах вратата странично с левия крак и влетях вътре, ниско приведен.

Първото нещо, което видях, бе кървав отпечатък на нечия длан на стената до входа. Отвън долиташе цвърченето на нощните гадинки, а и някои други звуци от по-едри твари. Лунната светлина обливаше дълъг стенен шкаф с огромен гардероб, в който висяха няколко рокли в почти един и същи десен. На земята близо до вратата имаше ракла от тъмно дърво. Най-впечатляващата мебел бе гигантското легло, опряно до отсрещната стена. На него лежеше собственичката му леля Мари Агиляр.

Леля Мари: старицата, която с дарбите си бе усетила агонизиращото под ножа момиче, когато убиецът е драл кожата от

лицето му, и му бе дарила покой; жената, която предния път в същата стая бе проговорила с гласа на съпругата ми; жената, която ме бе възнаградила със състраданието си и ми бе дала частица утеха в скръбта ми; жената, която в собствената си агония бе отпратила към мен последното си послание посредством странната си сила.

Сега тази старица лежеше гола на леглото — огромна жена с огромно туловище, не по-малка в смъртта си. Главата и горната част на тялото бяха подпрени на цяла грамада възглавници, попили тъмната ѝ кръв. Лицето ѝ бе червена, по-скоро пурпурна маса, долната челюст висеше широко разтворена, разкрила дългите, пожълтели от тютюна зъби. Под лъча на фенера гледах бедрата, дебелиите ръце и пръстите, които бяха опрени в центъра на тялото.

— Господи помилуй — изтърси Морфи.

Леля Мари бе разпрана от гръдната кост до чатала, кожата одрана и подвита върху пръстите, като че те я задържат на място. Както и при сина ѝ, повечето от вътрешните органи бяха извадени и коремът ѝ зееше празен като червена дупка, отгоре му ребрата, отзад се виждаше част от гръбначния стълб, който се белееше на светлината. Улрич насочи своя фенер надолу, към слабините. Спрях го с ръка.

— Стига — рекох. — Недей повече.

Тогавя отвън някой изпищя и този звук разпра тишината. Преди още да сме се усетили и тримата вече тичахме към предната част на къщата.

Флорънс Агиляр се люшкаше на тревата пред дървото и трупа на брат си. Устните ѝ бяха разкривени по детски в отчаяние и скръб. В дясната ръка държеше дългоцевен колт с дулото към земята. Бе облечена в бяла рокля на цветчета, силно напоена с майчината ѝ кръв. Ридаеше безмълвно, но гърдите ѝ сякаш щяха да се пръснат.

Слязохме с Улрич бавно по стълбите. Морфи остана на верандата. Другата двойка полицаи се зададоха иззад къщата, също привлечени от писъка. Бяха с лице към Флорънс, Тусан — малко напред и отдясно. Отляво ѝ бе Те Жан, полуувиснал на дървото. Отстрани безпомощно стоеше Брушар със зиг зауер в ръка.

— Флорънс — тихо рече Улрич и прибра пистолета си в кобура, — Флорънс, пусни оръжието на земята.

Тя потрепери и се хвана за корема с лявата ръка. Наведе се леко напред и главата ѝ отново се залюля в сърцераздирателна скръб.

— Флорънс — повтори Улрич. — Това съм аз...

Тя извърна глава към нас. От очите ѝ струеше мъка, огромна мъка и болка, и угризения, и гняв, и всички тези чувства бушуваха и се преливаха в нещо неопишуемо.

Бавно вдигна колта и го насочи към нас. С ъгъла на очите си зърнах ръцете на ченгетата, които мигом подскочиха нагоре и дулата на пистолетите им зейнаха към нея. Тусан застана в класическата стойка на стрелец с две ръце, нетрепващо в тях оръжие, прицелен в неподвижна мишена.

— *Недейте!* — изрева Улрич и вдигна дясната ръка. Видях, че полицаите извърнаха очи към него и се поколебаха, после отпавиха погледи към Морфи, който кимна. Те видимо се успокоиха, но не сваляха оръжие.

Колтът в ръката на Флорънс бавно промени посоката си — от Улрич към мен, а главата ѝ все така продължи да се люлее. Чувах гласа ѝ, тя тихо повтаряше реченото от Улрич:

— Недейте, недейте, недейте, недей...

Изведнъж извърна дулото към себе си, налага го и дръпна спусъка.

В притихналия нощен въздух изстрелът прозвуча като топовен. Тогава се обади и природата: наоколо птиците се разлетяха, крилата им заплюсяха, дребни животинчета се разбягаха в околните храсти, а тялото на Флорънс бавно се свлече на тревата, главата и с грозната дупка — отметната назад. Улрич изтича и падна на колене до нея, протегна лявата си ръка и докосна лицето ѝ, а дясната инстинктивно опипа врата ѝ за пулс. Естествено, напразно. Изведнъж я взе на ръце и зарови лице в окървавената рокля. След малко вдигна глава и устата му зейна в безмълвна болка.

В далечината присветнаха червени светлини. Някъде, още по-надалеч, чух рева на приближаващ се хеликоптер. Мракът сякаш се сгъсти.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Зората в Ню Орлиънс настъпи бавно, тежко, и донесе още повече влага. От Мисисипи се носеха силни утрешни миризми. Излязох от хотела и се разходих из френския квартал в напразен опит да избистря мислите в главата си и да прогоня нощната умора. Както и може да се очаква, стигнах до Лойола, а там шумотевицата на трафика се прибави към тягостната влажна жегата и в главата ми забуча още повече. Небето бе надвиснало ниско, потъмняло, заплашително; канеше се да вали, черни облаци висяха над града, затиснали жегата като похлупак.

Купих си „Таймс Пикайн“ от автомат и се зачетох в него, застанал пред кметството. От вестника така смърдеше на корупция, че просто се зачудих как хартията още не е загнила. Двамина полицаи, арестувани по обвинение за участие в наркотрафика; федерално разследване за поведението на участниците в последните сенатски избори; подозрения относно правомерната дейност на бившия губернатор.

Самият Ню Орлиънс, изглежда, vyplъщаваше цялата тази подкупност — със захабените си, порутени сгради, мрачния пазар на Пойдра, огромния магазин на Улуърт с надписите „Закрива се“. Невъзможно ми бе да реша дали самият град заразява жителите си или с действията си някои от тях го влекат към разруха и падение.

Шеп Морисън бе построил внушителната сграда на градския съвет скоро след завръщането си от Втората световна война. Естествено, след като бе успял да детронира кмета милионер Маестри и да поведе Ню Орлиънс в двадесетия век. Някои от старите авери на Улрич все още помнеха Морисън с топли чувства. Може би именно защото при него в полицейския апарат бе разцъфтяла корупцията, ведно с множество видове рекет, проституция и комар. Тридесет десетилетия по-късно полицията все още се опитваше да се отърси от неговото наследство.

Спомням си „ужилването“ на Лен Дейвис през 1994 година. Той бе тридесетгодишно ченге, от обикновените патрули в района на Дезире в източната част на Ню Орлиънс. Бе си спечелил прозвището

„Робокоп“ поради изключителната си бруталност. Е, ФБР успя да го изработи. Дейвис заедно с партньора си на име Сами Уилямс се уговорили с двамина наркотрафиканти да осигурят тридесетина полицаи — в униформи и въоръжени — да охраняват еднократна доставка и заплащане на голяма пратка наркотици, освен това да уредят непрекъснатата двадесет и четири часова охрана на друга доставка кокаин в крайречен склад. Дватамата успели да осигурят не повече от девет ченгета и се уговорили хонорарът да бъде 100 000 долара. Дейвис настоял да получи и клетъчен телефон, за да „организира“ операцията по-добре.

Всъщност те не бяха направили нищо ново и нечуто до този момент. Години наред полицаи от участъците на Ню Орлиънс, както и в редица други американски градове, си изкарват странични пари — и то не малко — чрез работа „на парче“. Тоест приемат да охраняват който и да е, стига да има пари да си плати. Не ги интересува какво прави той — дали е в рамките на закона, или не. При това вършат всичко въоръжени и в униформа.

В началото на осемдесетте години Дъч Мориъл, първият чернокож кмет на града, се опита да изкорени корупцията в полицията. Но какъв шанс би могъл да има един чернокож кмет, след като независимата Централна комисия за борба с престъпността бе неспособна да направи нещо сериозно? При това тази комисия бе започнала да работи по същите проблеми 25 години преди Мориъл. Полицията, в мнозинството си бяла, обяви стачка и операцията на кмета отиде по дяволите. Дори се наложи да бъде свикана Националната гвардия, за да бъде възстановен редът.

Сега да ви доразкажа за Дейвис. Той си бе възтъп и винаги съм се чудел как е успял да завърши даже средното училище. Две стъпки не можеше да направи, без да сгафи нещо. Както и би могло да се очаква, онези наркотрафиканти се оказаха федерални агенти под прикритие. Клетъчният телефон се подслушваше, а ФБР дори успя да му подхвърли и камион с климатична инсталация, натъпкан до тавана с подслушвателни устройства. Дейвис настани своите девет ченгета в същия камион.

Още в първия подслушан разговор ченгетата се бяха заканили да убият двамата дилъри и да си присвоят кокаина. Междувременно Дейвис използвал клетъчния телефон, за да се обади на един наемен

убиец на име Пол Харди, по прякор Непукиста. Поискал от него да очисти Ким Гроувс, майка на три деца и свидетел на уличен побой, в който самият Дейвис и друг полицаи пребили някакво хлапе. Гроувс съобщила за случая в полицията и се водела като официален свидетел по него. Почти веднага след това тя бе убита с изстрел в главата, произведен от минаваща кола на „Алабо стрийт“. Е, какво очаквате? Дейвис отиде на съд и получи смъртна присъда.

Да не ви разправам за случаите, свързани с непристойно поведение на полицаи. Двадесет години наред в някои от районите на града е имало по над хиляда оплаквания за извършени от ченгетата нарушения на закона. В отдела за убийства оплакванията стигаха до четиристотин годишно. Всъщност убийствата имаха разкриваемост може би не повече от петдесет на сто. Кое то означава, че и до ден-днешен сума ти хора с кръв по ръцете се движат необезпокоявани по улиците на Ню Орлиънс. Това, разбира се, е факт, който градските първенци избягват да съобщават пред туристите, макар че самият той едва ли ще спре притока на гости. Че как ще спре, когато въпреки жегите градът предлага комар в закотвените покрай брега кораби, денонощно отворени барове, проституция, лек достъп до наркотици и всичко това е на една крачка разстояние едно от друго.

Тръгнах да се разхождам напосоки. По едно време поседнах на една пейка близо до градския център, недалеч от кулата на Хайът. Имах малко време до срещата с Улрич. Снощи, при цялата дандания, се бяхме уговорили да закусим заедно. Бях му предложил да остана в Лафайет или в Батън Руж, но Улрич намекна, че местните ченгета са чувствителни на тема намеса в следствието, пък и самият той е в Ню Орлиънс, така че по-добре е да се върна с него. Както и стана.

Чаках цели двадесет минути, но той не дойде. Тръгнах по Пойдра — същински каньон, образуван от големи сгради с офиси, вече претъпкан със забързани бизнесмени и туристи, запътени към Мисисипи. Сладкарницата „Ла Мадлин“ на площад „Джаксън“ бе вече пълна със закусващи хора. Чудният мирис на прясно изпечен хляб привличаше посетители като мухоловка мухи. Поръчах си сладки и кафе и дочетох вестника. В Ню Орлиънс е почти невъзможно да си купиш „Ню Йорк Таймс“; бях чел някъде, че този вестник се продава най-слабо именно тук. Затова пък местното гражданство държи първо място по покупки на официални дрехи. Така де, ако всяка вечер си на

официален прием или на някакво друго тежко мероприятие, откъде време да четеш „Ню Йорк Таймс“?

На разпръснатите всред магнолиевите и банановите дървета масички седяха повече туристи, любопитно загледани в околните танцьори и мимове, играещи за тяхно развлечение. Една от атракциите бе строен чернокож, който поддържаше чувствен, постоянен ритъм, почуквайки колене с пластмасови шишета. Ефектът бе поразителен. От реката подухваше лек ветреца, но постепенно губеше битката със сутрешната жега и постоянно покачващата се температура. Все пак немирният бриз успяваше да разхвърли картите на гледачките пред катедралата и да разроши косите на многобройните художници, закачили платна по черната желязна ограда на площада.

Снощната гледка в спалнята на леля Мари изглеждаше странно далечна, събитие от друг свят, друго време. Очаквах тя да остави в мен потресаващ ефект и да върне ужасяващите спомени от телата в кухнята ми; съпругата и дъщеря ми, одрани като животни с оголена плът, сухожилия, кости... Но нямаше нищо подобно. Само една тежест, надвиснала над съзнанието ми като черно, мокро одеяло.

Пак разлистих вестника. Новината за убийствата бе поместена най-отдолу на първа страница, но кървавите подробности бяха спестени. Трудно бе да се прогнозира доколко щяха да останат тайна: такива неща се разчуват бързо, особено по погребенията.

На вътрешна страница имаше две снимки: на Флорънс и Те Жан. Но труповете им бяха фотографирани вече на носилките — на път през моста към пристигналите по-късно линейки. Мостът се бе оказал значително разклатен от миналите коли, затова шофьорите на Бърза помощ бяха отказали да го прекосят и изчакаха отсреща. За щастие нямаше снимка на леля Мари, която бе пренесена до линейката на специална количка. Бе ми се сторило, че дори и под черната си завивка огромното туловище се подиграва на смъртта.

Някой пристъпи към масата. Вдигнах очи — бе Улрич, преоблечен в светлосив ленен костюм. Другият най-вероятно бе изцапан с кръвта на Флорънс Агиляр. Бе небръснат, под очите му висяха черни торбички. Поръчах му кафе и чиния сладки. Замълчах, изчаках го да закуси.

Гледах го и си мислех, че се е променил много през последните години. Стори ми се, че забелязвам да е изпосталял, нещо, което

обикновено свързваме с жертвите на рака, който постепенно ги изяжда отвътре. Лицето му бе значително отслабнало и когато светлината падна върху него, стори ми се, че лицевите кости изпъкват като остриета отдолу. За пръв път ме порази мисълта, че може би е болен. Но не посмях да го попитам. Ако има нещо такова, той сам ще избере момента да ми каже.

Докато ядеше, си припомних как се бяхме запознали. Бе станало при огледа на трупа на Джени Орбах. Джени бе бивша красавица, със запазено тяло и черти на лицето, тридесетгодишна жена, поддържала форма с множество упражнения и диети, живяла, както научихме, доста охолно и в луксозно обкръжение, при очевидна липса на стабилен доход.

Една студена януарска нощ ни бяха изпратили с Уолтър Коул по сигнал в апартамента ѝ на „Ъпър Уест Сайд“, на две преки от деликатесния магазин на Забър. Ориентирахме се още отдолу — към малък балкон над 79-а улица и реката се отваряха два големи еркерни прозореца. Не бе наша територия, но отидохме, защото почеркът на престъплението приличаше много на два предишни обира, с усложнени обстоятелства, единият довел до убийство, които пък ние разследвахме. При въпросния обир бе убита млада банкова чиновничка на име Дебора Морън.

Всички присъстващи ченгета бяха с палта или кожуси, с шалчета около вратовете. Апартаментът бе приятно топъл и никой не бързаше да се озове отново отвън — на режещия зимен мраз. Най-малко аз и Коул. Макар че вече се бяхме убедили: ставаше дума за умишлено убийство, а не за обикновена кражба, при която жертвата е случайна. Почти нищо в апартамента не бе докоснато, а имаше чанта с три кредитни карти, над 700 долара в наличност бяха намерени в чекмедже под телевизора. Някой ни бе донесъл кафе от деликатесния магазин. Отпихахме от пластмасовите чашки и се радвахме на топлината по пръстите си.

Съдебният лекар довършваше работата си, екипът бе готов да отнесе трупа и тогава в апартамента нахлу някакъв неугледен тип. Носеше дълго кафяво палто с цвят на сос от телешко готвено, подметката на едната му обувка бе отпрана отпред. През процепа се виждаше червен чорап с дупка, а през нея и големият му пръст. Кафеникавите му панталони бяха омачкани като купен преди два дни

вестник, бялата му риза бе със съмнителна чистота, загубила оригиналния си цвят и пожълтяла като болен от жълтеница. На главата бе нахлупил мека шапка. Не бях виждал ченге с такава шапка от последния фестивал на ретро полицейски филми.

Но най-силно впечатление правеха очите му. Те блестяха цинично и весело, сякаш той се забавляваше от нещо, известно само нему си. Същевременно нищо не убягваше от погледа му, той шареше наляво-надясно, бързо, точно. Въпреки скандалния си външен вид бе прясно избръснат, ръцете му бяха фини и аристократични — забелязахме ги, когато извади найлонови ръкавици и внимателно ги нахлузи.

— Бррр, голям студ отвън, като в курвенска душа, а? — подметна ни той, прилекна до трупа и леко пъкна пръст под брадичката на Джени Орбах. — Студено като в смъртта.

Някой пристъпи до мен. Извърнах глава — бе Коул.

— Кой си ти, по дяволите? — попита Уолтър.

— А, аз съм от добрите — рече човекът. — От ФБР, независимо какво си мислите за тази достопочтена институция.

Извади от вътрешния джоб картата и я размаха под носовете ни. Спогледахме се.

— Специален агент Улрич, на вашите услуги.

Изправи се, изхлузи ръкавиците, после ги набута заедно с ръцете си в джобовете на палтото.

— Е, какво ви води тук в тази шибана нощ, агент Улрич? — попитах го аз. — Да не сте си загубили ключовете за федералната щабквартира?

— О, шегаджия... веселяци сте вие, нюйоркските ченгета — рече Улрич с нещо като полуусмивка. — Добре че има линейка, в случай че пукна от смях. От шегоубийци като вас.

После стана сериозен, извърна глава към трупа и попита:

— Познавате ли я?

— Знаем й само името — обади се един от другите полицаи в стаята.

Лично аз все още не го знаех. Бях установил само простия факт, че някога е била хубавица, но не и в мига на смъртта. Някой я бе бил по лицето и главата с коаксиален кабел, сетне го бе захвърлил до трупа.

Розовият килим бе ален около главата ѝ, стените бяха опръскани с кръв, кожените мебели — също.

— Това е мадамата на Томи Логан — рече Улрич.

— Босът на боклука ли? — попитах аз.

— Същият.

Томи Логан бе създал фирма, а после бе успял да сключи извънредно изгодни двугодишни договори с кметството за събиране на градския боклук. Малко по-късно бе пробил и в още един много доходен бизнес — миенето на прозорците на високите сгради и офисите. Играта бе от проста по-проста: неговите момчета ни мият прозорците, в противен случай въобще нямате прозорци за миене. А може да се окаже, че нямате и офис, дори и сграда. Такъв човек бе Томи, такива бяха и контактите му.

— Да не би вашите хора да се интересуват от свързан с Томи рекет? — попита Коул.

— Много хора се интересуват от Томи — неопределено отвърна Улрич. — Необичайно много, още повече че сега и мадамата му лежи пречукана тук.

— Може би е предупреждение за нещо? — отново попитах аз.

— Може би — отвърна Улрич и сви рамене. — А може би го предупреждават да си смени вътрешното оформление, че това място мяза на къщата на Елвис.

Въпреки майтапа беше прав. Апартаментът на Джени Орбах бе обзаведен в стил ретро дори и от времето преди Елвис Пресли и модата на клош панталоните и брадичките. Не че на Джени ѝ пукаше. Вече нямаше защо.

Така и не открихме кой е убиецът. Томи Логан бил естествено раздрусан, когато научил за смъртта на приятелката си и в поведението му не проличало нищо престорено. Дори забравил за факта, че съпругата му може да разбере за изневерите. Май че в резултат на кончината на Джени стана по-щедър към бизнеспартньорите си, но дори и така да е станало, не ще да е било за дълго. След една година намерихме убит самия Томи Логан, с прерязано гърло, захвърлен под моста Бордън в Куинс.

Но след тази случка с Улрич започнахме да се срещаме по-често. Пътищата ни се кръстосваха професионално отново и отново, дори на няколко пъти пихме заедно по чашка. Веднъж извади билети за

бейзболен мач и после дойде с мен у дома на вечеря. За рождения ден подари на Дженифър огромен плюшен слон. Когато се напихах бързо, чашка след чашка, просто седеше на масата и мълчеше, без да ме съди, без да се намесва.

Спомням си го на третия рожден ден на Джени — бе нахлупил клоунска картонена шапка, понесъл огромна купа с черешов сладолед в ръка. Изглеждаше малко не на място, пък и леко смутен, в измачкания си костюм сред три-четиригодишни хлапета и усмихнати майки, загледани в тях с обожавачи очи. Същевременно чувствах, че е странно щастлив в подобна компания — играеше с децата, надуваше им балоните, правеше евтини фокуси с дребни монети. Имитираше домашните животни, тичаше из стаята със закрепен на носа си балон. Когато си тръгна онази вечер, в очите му зърнах дълбока тъга. Допуснах, че си спомня за рождените дни на своята дъщеря, когато тя е била център в живота му, преди развода.

След смъртта на Сюзън и Дженифър той се появи у нас, последва ме в участъка и изчака четири или пет часа, докато ме разпитваха. Тогава нямаше как да се прибера у дома, а след първата нощ се бях свестил в коридора на една болница, просълзен, със зарита в ръце глава; не можех да отида и у Коул не само поради личното му участие в разследването, а и поради факта че не желаех да бъда сред нечие друго семейство, не и тогава. Улрич ме отведе в малкото си, но чисто и спретнато апартаментче. По стените имаше лавици, лавици и безброй книги — повече английска и американска поезия и класика: Марвъл, Вон, Ричард Крашоу, Хърбърт, Джонсън и Роли^[1], чиято поема „Поклонение на мъченика“ често цитираше. Отстъпи ми леглото си. В деня на погребението застана до мен в проливния дъжд; водата го обливаше, той не помръдваше, а капките падаха от периферията на шапката му като истински сълзи.

— Как си? — попитах след като похапна.

Изду бузи и бавно изпусна въздуха, заклатил глава наляво-надясно като онези играчки кученца, които мнозина собственици на автомобили слагат пред задните си стъкла. Над слепоочията му косата бе съвсем побеляла, сребърни нишки проблясваха навсякъде по главата му, около очите и устата пролазваха тънички бръчици, досущ фини пукнатини по порцеланова фигура.

— Кофти — рече бавно. — Три часа сън и ако това може да се нарече сън — кошмари... все Флорънс ми бе пред очите, сънувах я как слага дулото в уста...

— Ти се срещаше с нея, така ли?

— Не много често. От време на време. Абе, няколко пъти съм бил с нея, а онзи ден се отбих в къщата да видя как я карат. Дали всичко им е наред... Боже, каква бъркотия...

Придърпа вестника и бързо го прегледа. Интересуваше го главно материалът за убийствата, проследи заглавията с показалец, след малко той почерня от печатарското мастило. Като свърши с четенето го погледна, потри го в палеца, сетне избърса и двата върху хартиената салфетка.

— Имаме един пръстов отпечатък, частичен обаче — рече изведнъж, сякаш собствените пръсти му напомниха този факт.

Шумът и туристите наоколо се сляха в някакъв тъмен безличен фон. Пред мен остана само Улрич с черните му очи. Той допи кафето, избърса устни със салфетката.

— Затова и се забавих. Докладвах ми го преди по-малко от час. Сравнили го с отпечатъците на Флорънс, но не съвпадат. При това по него има следи от кръвта на старицата.

— Къде е намерен?

— Под леглото. Може би се е подпрял на едната ръка, докато я е касапел, или пък се е подхлъзнал. Не изглежда да се е опитвал да го избърше. Наредих да направят пълно сравнение с местните ни архиви, а и с главната система за идентификация. Ако някога е попаднал в нея, ще го открием.

В компютърната база данни на ФБР се съдържат пръстови отпечатъци на престъпници, на някои федерални служители, на чужденци, на част от военните и на лица, настояли отпечатъците им да бъдат снети за разпознаване. През следващите двадесет и четири часа въпросният отпечатък ще бъде сравнен с повече от двеста милиона единици архивирани данни.

Ако е този на Пътника, това би било първият ми шанс за успех след смъртта на Сюзън и Дженифър, истински късмет. Но нямах големи надежди. Човек, който си бе направил труда да изчисти ноктите на съпругата ми, след като я бе убил, едва ли ще бъде така невнимателен, че сега да остави отпечатъци на местопрестъплението.

Погледнах Улрич и веднага усетих, че си мисли същото. Той вдигна ръка към келнера за още кафе и погледът му се зарея по тълпата на площада. Множеството бе нараснало още повече, минаваха кабриолети, конете пръхтяха шумно и отминаваха нагоре по Декатур.

— Флорънс ходила на пазар в Батън Руж по-рано през деня, после се върнала да се преоблече за рождения ден на някоя от първите им братовчедки. Обадила ти се е от някое кафене по моста Бро, после се прибрала. Останала е у дома може би до към осем и половина, после отишла на празненството пак на Бро. Било е вероятно около девет часа. Според засечените от полицията свидетели била неспокойна и не останала дълго — изглежда, че майка ѝ е настоявала да отиде, обещала, че Те Жан ѝ е достатъчен, да не се тревожи за нея. Стояла там, значи час, да речем деветдесет минути, и се прибрала. Бренан, това е съседът с магазина за рибарска стръв, я е видял може би тридесет минути след това. Значи имаме прозорец от един до два часа, не повече, през който е било извършено убийството.

— Кой се занимава с него?

— Морфи и неговата група. Но само на теория. На практика по-голямата част ще я свършим ние, тъй като наподобява убийствата на Сюзън и Дженифър, пък и ще настоявам аз да работя по него. Брило ще ти закачи маймунка на телефона, извинявай — в случай че нашият човек ти се обади. Това значи, че ще трябва да се навърташ повечко из хотелската стая, но пък не виждам какво толкова има друго за правене — изрече всичко това, но избягваше да ме гледа в очите.

— Ти практически ме изключваш от работата.

— Гледай сега, Птицо, ти и така не бива да бъдеш намесен в нея. Много добре го знаеш. Казвал съм ти го преди, повтарям ти го и сега, отново. Ние решаваме до каква степен можеш да бъдеш допуснат до следствието. Не се сърди, така си е.

— Ограничаваш ме, с други думи.

— Да бе, дявол го взел, така го наречи. Ограничавам те. Виж, Птицо, ти си връзката с този тип. Той се е обаждал веднъж, *ще се обади рак*. Ще изчакаме, ще видим. Няма как иначе.

Улрич широко разпери ръце встрани.

— Убил я е заради момичето. Ти сега ще потърсиш ли момичето?

Улрич вдигна молитвено очи нагоре, махна с ръка.

— Къде да го търся, а, Птицо, кажи ми? Къде? В шибаните тресавища, в заблатеното? В целия огромен район ли? Ние дори не сме сигурни съществува ли такава момиче, или не. Имаме един отпечатък, ще го проверим най-щателно и ще видим докъде ще ни доведе тази работа. Сега плати сметката тук и да си вдигаме чукалата. Чака ни работа.

Бях отседнал в стара гръцка къща, възстановена и пригодена за хотел. Наричат я „Дом Фласонс“ и е бяло имение, пълно с вещи на мъртъвци. Бях си избрал стая в задната му част, в сградата, където някога са държали конете и каретите. Отчасти защото там бе по-тихо и спокойно, но и поради естествената аларма — две огромни кучета, които обикаляха из двора и ръмжаха застрашително срещу всеки, който не бе клиент. Или така поне ме бе уверил чиновникът на рецепцията. Доколкото лично забелязах обаче, кучетата спяха до един фонтан през по-голямата част от времето. Стаята ми бе голяма, с балкон, с вентилатор с медни перки на тавана, две тежки кожени кресла и малък хладилник, зареден с бутилки минерална вода. Имаше и телевизор.

Когато дойдохме, Улрич веднага пусна някакво сутрешно шоу и се загледа в него. Така мълчаливо изчакахме пристигането на Брило. След около двадесет минути той почука на вратата. Време, достатъчно някоя домакиня да хване влака от Тулса, че да стигне чак до Централна Америка.

Брило се оказа дребно, грижливо облечено човече с оплешивяваща коса. Час по час прокарваше пръсти през нея, сякаш да се увери, че все още си е на мястото. Зад него се зададоха още двамина, като с мъка носеха метална количка с цял куп апаратури за проследяване на телефони и проследяване на източника. Мъчно им бе, понеже трябваше да я качват по тясната дървена, при това външна стълба, която водеше към стаите в бившата конюшня.

— Давай по-бързо, Брило — нареди Улрич. — Донесе ли нещо за четене на колегата?

Един от двамината с количката измъкна куп списания и няколко измачкани книжлета някъде от купа с апаратурата.

— Къде ще бъдеш, ако ни потрябваш? — попита Брило.

— На обичайното място — невъзмутимо отвърна Улрич. —
Навсякъде.

После излезе.

Преди време Улрич ме бе завел в нюйоркската сграда на ФБР и бе издействал разрешение да ми покажат един от специализираните си центрове. Той се помещава в зала, натъпкана с апаратура, където екипите извършват дългосрочни разследвания; работят по основни проблеми на организираната престъпност, на контраразузнаването и прочие. Там има и много подслушвателна техника.

Когато влязохме, шестима агенти седяха пред пулт с ролкови лентови магнетофони, включващи се автоматично при звука на глас в наблюдаваните обекти. Те водеха подробна документация с дневници кога, къде и как са били проведени съответните разговори, обстоятелствата, връзките и още множество други подробности. Там цареше гробовно мълчание, като, разбира се, изключим механичните шумове на апаратурата и скърцането на писалките по хартията.

Федералните ченгета много обичат подслушване на обекти. Това е голямата им слабост. През 1928 година, когато името на институцията все още била Бюро за разследвания, Върховният съд разрешил почти неограничено подслушване на телефони, домове, коли на заподозрени обекти. През 1948 година Ендрю Джаксън, тогавашен министър на правосъдието, се опита да забрани този подход, но президентът Рузвелт се намеси и наложи становището, че той е нужен за ограничаване на „поддривната антиамериканска дейност“. Впоследствие се оказа, че на практика „поддривна дейност“ може да бъде всичко от отварянето на китайска пералня до чуването на нечия съпруга. Хувър стана богът на подслушвателната методика.

Днес на федералните агенти вече не им се налага да висят на открито, под дъжд, сняг или вятър, включили слушалките за подслушване в нечия разпределителна кутия, пишещи трескаво в бележници. Техническата революция ги освободи от постоянната им борба с природата. Сега е достатъчно съдебно решение или просто подписано от съдия разрешение плюс един телефонен разговор със съответната телефонна компания и нужната връзка се прехвърля електронно към федералните компютри. Още по-лесно е, ако обектът

се съгласи да съдейства. В сегашния случай на Брило и неговите хора дори не се налагаше да висят в обзаведен с техника камион и да се потят.

Извиних се и излязох за пет минути, докато Брило работеше по монтажа на съответната апаратура към хотелския телефон и моя клетъчен апарат. Казах, че отивам до кухнята, но излязох на двора и го пресякох. Едното куче ме погледна сънливо и едва се помръдна. Стигнах на улицата и се отправих към един магазин за хранителни стоки през две пресечки, където бях забелязал обществен телефон. Оттам позвъних на Ейнджъл. Нямаше го, но телефонният секретар бе включен. Оставих съобщение, в което обясних положението и предупреди да не се обажда на клетъчния ми телефон.

Редно е при подслушване федералните агенти да се изключват и да спират записа, когато разберат, че разговорът не касае престъпни дейности, намерения и други такива. Технически това става, като натиснат бутона „пауза“ и изключат слушалките. След това от време на време трябва да проверяват дали има промяна, при това тяхната апаратура автоматично регистрира всеки нов разговор и автоматично би изключила „пауза“-та. На практика само слабоумен човек може да разчита, че на подслушвана линия може да има дискретен разговор. Затова и реших, че е по-добре да се обадя на Ейнджъл и Луис. Само това ми оставаше — ФБР да запишат мой разговор с крадец и наемен убиец.

Купих четири кафета в съседния магазин и се върнах обратно. На вратата ме чакаше Брило, вече разтревожен.

— Ние можем да поръчаме кафе и оттук, господин Паркър — укорително ми рече той.

— Ама няма да има същия вкус — рекох помирително.

— Вижте, по-добре да свикнете с тази мисъл — настоя той и заключи вратата след мен.

Първото обаждане бе в 16:00 часа, след като часове наред бях гледал тъпи телевизионни програми и чел донесените стари списания. Брило скочи от леглото и щракна с пръсти към техниците. Единият вече поставяше слушалките. Той преброи до три, като махаше на ръка, сетне посочи телефона. Вдигнах слушалката.

— Чарли Паркър? — Гласът бе женски.

— Да.

— Обажда се Рейчъл Улф.

Погледнах агентите, поклатих глава. Единият въздъхна. Закрих мембраната с ръка.

— Хей, изключете записа, моля — рекох настоятелно.

Чух изщракването на бутона. Бяха спрели магнетофона, Брило отново се излегна на прясно сменените ми чаршафи, подпря глава с ръце на тила и затвори очи.

Рейчъл изглежда усети, че нещо става при мен.

— Можете ли да говорите?

— Имам гости. Може ли да ви се обадя по-късно?

Тя ми продиктува домашния си телефон и добави, че ще отсъства до 19:30 часа, после ще си бъде вкъщи. Благодарих и затворих.

— Приятелка, а? — попита Брило.

— Моята лекарка — отвърнах. — Лекува ме от една особена болест: синдром, наречен нисък праг на търпимост. Надява се, че през следващите няколко години ще мога да понасям ненужното любопитство.

Брило изпухтя, но си остана легнал, със затворени очи.

Телефонът иззвъня за втори път, в шест часа. Бяхме затворили прозореца поради ужасната влага и шумотевицата на тълпите туристи. Въздухът в стаята бе възкисел. Този път и съмнение не можеше да има кой се обажда.

— Добре дошъл в Ню Орлиънс, Птицо — рече синтезираният глас. Бе плътен, силен и сякаш потрепваше, сгъстяваше се и се разреждаше като плътна мъгла.

Замълчах за миг, кимнах на федералните агенти. Брило вече се обаждаше на пейджъра на Улрич. На компютърния екран до балкона заиграха образи — карти на улици, цели райони. Гласът на Пътника долиташе тъничко и от слушалките на техниците.

— Не разчитайте на приятелите си от ФБР — продължи гласът — този път вече с висок, мелодичен тембър на момиче. — Агент Улрич там ли е?

Пак премълчах, забавих отговора. Броях секундите.

— Не се ебавай с мен, Птицо! — изпищя гласът. Вече бе детски. На глезено дете, на което са му забранили да излезе да си играе навън.

Ругатнята го правеше още по-противен.

— Не, няма го тук.

— Тридесет минути — обяви гласът и връзката прекъсна.

Брило сви рамене.

— Знае за нас. Няма да рискува да говори достатъчно дълго, че да го засечем.

И пак си легна на леглото ми да чака Улрич.

Улрич изглеждаше още по-уморен отпреди. Очите му бяха зачервени от безсънието, устата му миришеше на лошо. Непрекъснато местеше крака, сякаш обувките му стягат. Пет минути след пристигането му телефонът иззвъня отново. Брило преброи до три с пръсти и аз вдигнах слушалката.

— Да?

— Не ме прекъсвайте, само слушайте. — Сега говореше жена.

Звучеше като глас на любовница, която е на път да ви разкаже най-съкровените си любовни фантазии. Но гласът бе изкривен, нечовешки.

— Съжалявам за гаджето на агент Улрич, но само защото я изпуснах. Тя трябваше да бъде там. За нея имах специални планове, но и тя си е правила някои сметки, нали?

Улрич примига страшно, но не пророни нито дума, не даде други признаци, че го е заболяло.

— Надявам се, че харесахте представлението ми — продължи гласът. — Може би дори започвате вече да разбирате. Но не се безпокойте, ако не е така. Очакват ви още много изненади. Бедната Птица. Бедният Улрич. Заедно в скръбта. Ще се опитам да ви намеря и друга компания.

Сетне гласът отново се промени. Стана дълбок, заплашителен.

— Няма повече да се обаждам. Невъзпитано е да се подслушват чужди разговори. Следващото послание, което получите, ще бъде оцветено с кръв.

И връзката секна.

— Да ти го начукам! — изрева Улрич. — Каж ми, че сте го засекли.

— Не можахме — извинително отвърна Брило и захвърли слушалките на леглото.

Зарязах хората на ФБР да си прибират техниката, която отнасяха в бял форд пикап, и тръгнах по „Кубртър“ към прочутия „Наполеон“. Искях да се обадя на Рейчъл Улф, но не и по клетъчния телефон. По някаква причина си въобразявах, че е някак си измърсен поради ролята си или пък изцапан с кръв. Нали ми е връзката с убиеца... Нужно ми бе и да походя малко, краката ми се бяха схванали от седене.

Тя вдигна слушалката на третия сигнал.

— Обажда се Чарли Паркър.

— Здравей — говореше на „ти“ за пръв път, изглежда, се колебаеше как точно да ме нарече.

— Наричай ме Птица — рекох.

— Добър прякор имаш.

Настъпи неудобна пауза, после тя рече:

— Откъде се обаждаш? Около теб чувам много шум.

— Ами да. Какво очакваш — Ню Орлиънс — след това колкото се може по-накратко и синтезирано ѝ обясних какво бе станало дотук.

Тя слушаше, без да ме прекъсва, и веднъж или дважд ми се стори, че дочувам ритмичното потупване на писалка по слушалката отсреща. Свърших и я попитах:

— Е, какво ще кажеш? Нещо да ти говори по така?

— Не съм сигурна. Спомням си някои прочетени преди години неща, някои лекции също, но не зная къде да проверя. Мисля си, че от предишния ти разговор с този човек могат да се направят някои заключения. Все пак е малко по-особено, не е достатъчно ясно, разбираш ли? Къде си отседнал?

Дадох ѝ хотелския номер и адреса. Тя си ги повтори на глас, докато го записваше.

— Ще ми се обадиш ли пак? — попитах.

— Не, сега ще си направя резервация и ще дойда при теб.

Закачих слушалката, огледах се. Наоколо имаше много народ. Повечето местни хора, но и бохемски настроени посетители, някои от тях вероятно гости на хотела над барчето. По говорителите звучеше

джаз. Класическо парче, но не можех да се досетя на кого. Въздухът бе почти непрозрачен от тютюнев дим.

Нещо около обажданията на Пътника не се получаваше точно. Нещо смътно ми се въртеше из главата, но не можех да го усетя добре. Обажда се и знае, че съм в Ню Орлиънс. Добре. Знае къде съм отседнал, знае за федералните ченгета. И тази осведоменост ми говори, че той е наясно с полицейските процедури и най-вероятно по някакъв начин наблюдава или следи цялото разследване. Това отговаряше на нахвърления от Рейчъл портрет.

Трябва да е бил на местопрестъплението, когато пристигнахме, или го е посетил след нас. Нежеланието да говори по-дълго бе разбираемо, щом като знае за подслушвателната и проследяващата техника, но пък второто му обаждане... Преповторих думите наум, опитах се да стигна до причината за съмненията, които ме измъчваха, но не успях.

Прииска ми се да остана в този стар и прочут бар, да почувствам неговата атмосфера, веселието, нощния живот, но не — трябваше да се върна в хотела „Фласонс“. Прибрах се и въпреки жегата отворих прозорците, излязох на балкона. Огледах овехтелите съседни сгради с железните тераси, ноздрите ми веднага уловиха пъстрите миризми на кухнята от недалечния ресторант, примесени с дим и изгорели автомобилни газове. Заслушах се в инструменталната джазова музика, долитаща от бар на „Гъвърнър Никълс“, във виковете и смеха на хората, запътили се към капанчетата и барчетата на „Бърбън стрийт“, в напевния акцент на местните и гласовете на гостите, изобщо в звуците на живота, минаващ под прозореца ми.

Помислих и за Рейчъл Улф, представих си я и тя застана пред очите ми с дългата, падаща по раменете коса, по напръскания с лунички бял врат...

---

[1] Сър Уолтър Роли (1552–1618), историк, поет, политически есеист, придворен, пътешественик и изследовател, извънредно колоритна личност, цитирана в литературата и историята. — Бел.прев.

↑

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Същата нощ сънувах амфитеатрална зала, скамейките и пътеките ѝ бяха препълнени с възрастни мъже. Стените бяха облечени с дамаска, две огромни факли осветяваха правоъгълна маса в центъра със закръглени ръбове и подобни на кости крака. На нея лежеше Флорънс Агиляр, утробата ѝ бе разтворена, отгоре ѝ се бе надвесил брадат мъж в черна роба. Държеше скалпел с дръжка от слонова кост. Около врата и зад ушите ѝ забелязах следи от връзано в плътта въже. Главата ѝ бе изкривена гротескно.

Когато хирургът направи разрез, от матката ѝ изпълзяха змиорки и тупнаха на пода; мъртвата отвори очи и от устата ѝ излезе подобие на стенание. Лекарят напъха парцал в устата ѝ, старците се вираха втрещено, някъде наоколо в мрака подрънкваха скелети. Той продължи да реже, а на пода около краката му вече имаше истинско езеро от змиорки; той бе потънал в тях до глезените. И тогава светлината изгасна в очите ѝ.

В отдалечен край на залата седяха шест фигури, наполовина осветени, наполовина — в мрака. Не виждах чертите на лицата им, но знаех, че там са Сюзън и Дженифър, леля Мари и Те Жан. И още две други, чиито имена не знаех.

Събуди ме звънът на телефона в хотелската стая. През пердетата проникваше слаба светлина, часовникът показваше 08:35. Вдигнах слушалката.

— Паркър, ти ли си? Морфи. Вдигай си задника от леглото и се обличай. Чакам те след час в „Маркизата“!

Взех душ, облякох се и тръгнах към площада „Джаксън“. На улицата бяха само вярващите, забързани за сутрешната служба в катедралата. Пред нея илюзионист гълташе саби и плюеше огън, най-вече се опитваше да привлече забързаната за литургията тълпа; а под голям жълто-зелен чадър се бяха струпали чернокожите му асистентки, облечени като калугерки.

Заедно със Съюзън веднъж присъствахме на служба в храма под красиво изографисания покрив; представен бе Христос сред овчарите, а над олтара бе в цял ръст кръстоносецът крал Луи IX, суверен на Франция, току-що обявил началото на Седмия кръстоносен поход.

Храмът е престорояван на два пъти, все около оригиналната дървена черква, издигната през 1724 и изгоряла през 1788 година по време на пожара на Разпети петък, когато той унищожил още поне осемстотин сгради. В сегашния си вид катедралата е на не по-малко от сто и петдесет години, рисуваните ѝ цветни стъкла са подарък от испанското правителство и прозорците с тях гледат към площада на името на Жан-Пол Дьо.

Не е ли странно, че помня такива подробности след толкова много години? Помня ги не толкова заради любопитните факти, колкото заради самата Съюзън. Това е отговорът. Помня ги, защото тя бе с мен, когато ги научих, стиснал ръката ѝ в своята, помня болезнено ясно и прибраната ѝ назад и завързана със синя панделка коса.

За мимолетен миг ми се стори, че застанал тук, в ушите ми отново звучат познатите думи, а тя седи полупритисната до мен, ръцете ни се допират, почти и устните, а парфюмът ѝ ухае в ноздрите ми. Ако си затворя очите, сигурно ще я видя как върви по пътеката между скамейките, вдишва примесения с мирис на тамян и цветя въздух, минава под красивите прозорци, стъпва на осветената площ, после влиза в полусянката и пак отново — от светлината в мрака...

И не можах да се въздържа. Влязох в храма и отидох направо в задното крило, до статуята на херувима, който държи кръщелен купел и е стъпил върху образа на Злото. Клекнах до него и се помолих за душите на съпругата и дъщеря ми.

Морфи бе вече в „Маркизата“, сладкарница във френски стил на Шартр. Седеше в задното дворче. Главата му лъщеше, бе прясно избръсната. Носеше сив анцуг — долнище, спринтови маратонки „Найки“ и нещо като вълнено яке. Пред него се мъдреха чиния с кроасани и две кафета. Бе разрязал първата кифла на две и внимателно мажеше едната половинка с гроздово желе.

— Поръчах ти кафе. Вземи си и кроасан.

— Кафе ми стига, мерси. Ти, какво? Да нямаш свободен ден?

— А, не, току-що ми свърши дежурството — отвърна той и напъха намазаното парче в уста. То не влезе цялото, наложи се да го набутва с пръсти. Засмя се с издути бузи. — У дома жена ми не ми дава да се тъпча с подобни вкуснотии. Казва, че съм приличал на заведено на рожден ден лакомо дете.

Преглътна и се зае с втората половинка на кифлата.

— Ченгетата от Сейнт Мартин ги изключиха от картинката — рече той ухилен. — Освен, разбира се, да търсим улики като например окървавени дрехи под дърветата на местопрестъплението. Улрич и неговите момчета поеха разследването почти сто процента. За нас работа не остана, като изключим черната, естествено.

Знаех какво ще предприеме Улрич. Убийствата на леля Мари и Те Жан доказваха, че е налице сериен убиец. Всички факти, улики, подробности, ще бъдат предадени на екипа за анализи на ФБР. Той е вечно затрупан с работа отдел, който трябва да подготвя подходите, методиките и техниките за разпит или преговори с взели заложници терористи, да дава съвети при поставени бомби, умишлени пожари и прочие, а в нашия случай да изготви най-важното: портрет на убиеца, наречен още профил. Отделът бе от тридесет и шест агенти, от тях само десетина работеха по профили, заровени до гушата в документация в комплекс офиси в Куонтико. Под земята — в бившето бомбоубежище на директора на школата.

Докато ФБР пресява улики и информация и се опитва да изгради образа на Пътника, полицията търси още физически следи от убиеца. Така бе и сега с къщата на леля Мари и терена около нея. Можех дори да си го представя: подредени в редици, ченгетата претърсват поляните, храстите, слънцето огрява приведените им гърбове, над тях се извисяват красивите зелени дървета. Черна, неблагодарна задача: краката често попадат в дупки, локви и кални участъци; облечените сутрин чисти, изгладени униформи, вечер са мръсни и често се нуждаят от изпращане на химическо чистене, понякога са скъсани от остри клони или телени мрежи. Част от ченгетата пък ще трябва да прегледат заблатените участъци с жълто-зелената жабунясала и смрадлива вода около Ейчафалея, ще трябва да клечат около местата, където не се вижда дори и на тридесет сантиметра дълбочина, и да се потят здраво.

В къщата на Агилярови имаше ужасно много кръв. Пътника вероятно целият се е оплескал в кръв, докато е вършел гнусната си работа. Сигурно е носел гащеризон или нещо подобно, но би било много опасно да го запази. Значи или го е захвърлил в мочурищата, или го е заровил, може да го е изгорил. Предполагах, че го е унищожил по някакъв начин, но претърсването трябва да продължи. Я го намерят, я не, но са длъжни да го търсят.

— Виждаш ли, аз вече нямам много общо с цялата тази работа — казах на Морфи.

— Чух, чух — рече той и изяде още една кифла. После допи кафето. — Щом свършиш, ще потегляме.

Остави пари на масата и тръгнахме към вратата на дворчето. Недалеч бе оставил очукания буик, с който беше, когато отивахме при леля Мари. До волана бе залепил собственоръчно написана бележка „Полицай по време на дежурство!“. Независимо от това под чистачката му се мъдреше бележка за глоба за неправилно паркиране.

— Лайнари такива — изруга Морфи и захвърли бележката в съседната кофа за боклук. — Вече никой не уважава закона.

Потеглихме по Дезире, пресякохме неугледни улици и градски парцели; по осеяните с боклуци затревени терени седяха чернокожи младежи. По-нататък, на оградени с високи мрежи асфалтови площадки, техни събратя играеха баскетбол на игрища с единствен кош. Двуетажните сгради приличаха на казарми, имената на улиците бяха сякаш несполучливи опити за шега или направо подигравка: „Набожност“, „Изобилие“, „Човечност“. Спряхме до магазин за алкохолни напитки, барикадиран като същинска крепост. Навъртащите се наоколо младежи веднага си плюха на петите: те просто отдалеч подушваха миризмата на ченге. Дори и тук голото теме на Морфи бе, изглежда, добре познато.

— Ти знаеш ли туй-онуй за Ню Орлиънс? — попита ме изведнъж той.

— Тц — отвърнах.

Под якето му изпъкваше познатият ми до болка силует на пистолета. Дланите на ръцете му бяха покрити с мазоли: от щангите и гирите, дори и на пръстите имаше силно изразени мускули. Поместеше ли глава, по врата му като змии пробягваха сухожилия и мускули.

За разлика от повечето културисти, от Морфи се излъчваше откровена заплаха, предупреждение, че яката физика не е само фасада или упражнение за забавление. Знаех, че веднъж в един бар на „Монроу“ бе убил човек — сводник, който пък бе застрелял едно от своите момичета и мъжа, с който е била в хотелска стая в Лафайет. Сводникът — сто и двадесет килограмов креол с прякор Червената смърт (на френски, разбира се) — пробол Морфи в гърдите с парче от счупена бутилка и после се опитал да го удуши. Морфи му забил серия удари в лицето, но от тях креолът само примигал веднъж-дваж. Тогава Морфи го стиснал за врата с булдогска хватка и не го пуснал. Държал го така, докато, изглежда, в главата на креола нещо се спускало, може би кръвоносен съд, и онзи рухнал мъртъв още преди да дойдат линейките.

Всичко си било на място — битката била честна, така ми бяха разказвали, мен по-скоро ме интересуваше другият случай, заради който се бе наложило Морфи да се раздели с полицията в Ню Орлиънс. И сега, седнал до него в колата, се чудех какво ли точно се бе случило с Лутър Борделон. Той си е бил бандит, това бе повече от сигурно. Имал е досие, дълго отгук до Мексико Сити, цяла книга с описани престъпления още от детските му години, бе заподозрян и за изнасилване на австралийска туристка. Девојката не успяла да разпознае Борделон в редицата изправени за идентифициране мъже, по тялото ѝ не успели да намерят нищо, което да свърже насилието с него, може би защото той използвал презерватив, а после я накарал да се изплакне между краката с бутилка минерална вода. Но хората от нюорлиънската полиция бяха сигурни, че изнасилването е дело на Борделон. Е, понякога в живота точно така се случва.

В нощта на смъртта си Борделон си поркал в един ирландски бар във френския квартал, някъде около Шартр. Носел бели тенис фланелка и шорти марка „Найки“. Трима посетители, с които той по едно време играл билиард, се заклели по-късно в официални показания, че не е бил въоръжен. Морфи и партньорът му на име Рей Гарза обаче са написали черно на бяло в доклада си по случая, че Борделон стрелял по тях, когато те направили законен и рутинен опит да го разпитат. И че той починал вследствие на стрелбата, когато те отговорили на огъня му. До тялото му бил намерен пистолет марка „Глок“, модел 17. От него били изстреляни два куршума. Серийният

номер на оръжието бил изпилен, било невъзможно то да бъде идентифицирано и проследено. От отдел „Балистика“ го определили като „чисто“, в смисъл че по-рано не е използвано в регистрирано в Ню Орлиънс престъпление.

Всички обстоятелства подсказвали, че пистолетът е подхвърлен и хората от отдел „Вътрешни дела“ били сигурни, че случаят е точно такъв. Но Гарза и Морфи поддържали до край своята версия. Една година по-късно някакви типове намушкали смъртоносно Гарза, когато той се опитал да спре свада в кръчма в Айриш Чанъл, а Морфи бил преместен в полицията на Сейнт Мартин. На новото място си купил къща. Така свършва тази история.

Морфи махна с ръка към група чернокожи тийнейджъри, които минаваха наблизко. Дъната на панталоните им висяха до коленете, прекалено големите им тениски — също, да не говорим за маратонките, чиито езици шляпаха по паважа. Този път не се измъкнаха на пръсти, както предната група, а предизвикателно отвърнаха на погледа му, сякаш му казваха „Хайде де, направи нещо де!“. Носеха на рамо големи транзисторни касетофони с мощни говорители, от които „У Тан Клан“ обявяваха началото на кикреволюцията. Изпитах някакво перверзно удоволствие, че разпознавам музиката. Хайде де! Чарли Паркър — кралят на тийнейджърския ритъм.

— И това ако не е най-бездарна шумотевица, пък на — възмути се Морфи. — Само като си помисли човек, че чернилките създадоха блуса, а? Ако Робърт Джонсън^[1] чуе тази дивотия, сто на сто ще се обърне в гроба и ще пропусва орталъка, че работата му е отишла по дяволите, направо в ада.

Направи нещастна физиономия и започна да върти настройката на радиото в колата с надежда да си намери музика по вкус. Но не би и тогава си пусна касетка. Топлият глас на Литъл Уили Джон^[2] изпълни автомобила.

— Израсъл съм в Митейри, преди да започнат строежа на тези гета в Дезире. Не бих казал, че най-добрите ми приятели от детството са били черни, повечето от тях ходеха в безплатните училища, но се разбирах с тях отлично. По-късно се появиха тези т.нар. жилищни проекти и край! Дезире, Ибървил, Лафит, все места, където бял човек не стъпва, защото ако замръкне в тях, бог да му е на помощ. Ако

решиш да ходиш там, трябва да си купиш брониран автомобил и картечница. После на власт дойде онзи шибаняк Рейгън и нещата се влошиха още повече. Да знаеш, медслужбите твърдят, че сега сифилисът е два пъти по-разпространен отпреди петдесет години. Повечето от тези деца нямат дори и имунизация против морбили. Ако имаш къща тук, тя не струва дори и колкото овнешко лайно. Можеш спокойно да я зарежеш да си гние. — Морфи се нави още повече и силно плесна с ръка по волана.

— Чаткаш ли какво ти казвам, Паркър? Някои хора печелят страшно много пари от такава дива беднотия, само да им падне. Така си е! Сумата ти далавераджийи се претрепаха да купят земята или правата за строежите, други — да купуват жилища на безценица и да ги дават под наем, трети се набутаха в продажбите на алкохол и в комара.

— Като кой например?

— Като Джо Бонано. Неговите хора движат нещата тук вече десетина години, контролират разпространението на крак, смак и каква ли не друга дрога. Опитват се да се набутат и в другите видове бизнес. Сега се говори, че щели да откриват голям увеселителен център някъде между Лафайет и Батън Руж, може би ще построят и хотел. А може би просто ще разхвърлят малко тухли и хоросан тук-там и ще си го отчетат в данъчните документи като загуби. Пък ще поизперат и малко парици на този-онзи.

Огледа околните постройки.

— При това тук някъде е израснал и Джо Боунс — рече и въздъхна, сякаш не разбира защо някои хора така престъпно подценяват родното си място.

Запали двигателя, потегли и започна да ми разправя за Джо Боунс.

Салваторе Бонано, баща на Джо, имал бар в Айриш Чанъл. Непрекъснато бил в разпри с местните хора и банди, които смятали, че за италианец няма място на тяхна територия, където хората кръщават децата си на ирландски светци и уважават традициите и обичаите на старото отечество. В поведението на стария Салваторе, наричан Сал, нямало нищо героично или почтено. Той си бил просто прагматик и отлично разбирал, че в следвоенния Ню Орлиънс на кмета Морисън

може да се спечелят много пари, ако, разбира се, човек е готов да поеме рискове и удари и да подкупи когото трябва.

Онзи бар бил първият. После Сал купил и построил още барове и клубове и създал цяла верига. Имал да изплаща дългове, а доходите от едно-единствено барче на територията на Айриш Чанъл едва ли биха стигнали за тази цел. Отначало спестявал здравата и си купил втори бар, този път в Шартр. И така малко по малко започнал да изгражда нещо като империя. Макар и малка, тя била стабилна. В някои случаи било достатъчно да направи дребна, но изгодна сделка, за да купи някоя полуразрушена къща. В други се налагало да „убеждава“ собствениците, че трябва да му продадат имуществото си. Когато и това не помагало, прилагал и други методи — в района на Ейчафалея тресавищата са предостатъчни да погълнат не един и два гряха. Постепенно си подбрал и хора за всичко — екип, който отговарял за различните задачи — да са доволни кметът и полицаите, различните отговорни лица от администрацията. Имал си и акули: да се оправят с онези от по-долните стъпала на хранителната верига, онези, които се опитват да си подобряват материалното състояние за негова сметка.

Сал Бонано се оженил за Мария Куфаро, жителка на Гретна, място, източно от Ню Орлиънс. Брат ѝ бил един от първите му помощници. Тя му родила дъщеря, която починала от туберкулоза на седемгодишна възраст, и син, който пък бил убит във Виетнам. Самата тя починала на 58 години от рак на гърдата.

Истинската слабост на Сал обаче била жена на име Рошел Хайнс. Рошел била от онези, които наричат „охра“ — с негърска кръв, но почти с бяла кожа, получена от поколения и поколения смесване на черна с бяла и друга кръв. Цветът на лицето ѝ бил като топено масло, както се изрази Морфи, макар че в кръщелното ѝ свидетелство пишело „чернокожа, незаконно родена“. Висока, с дълга черна коса и бадемови очи, пухкави устни, широки и приканващи към целувки, тя имала фигура като на газела. Всеки се заглеждал по нея, носели се слухове, че е бивша проститутка, но дори и такъв да е бил случаят, то Сал Бонано бързо му сложил край, както и на всякакви подобни приказки.

Купил ѝ къща в Гардън Дистрикт и след смъртта на Мария започнал да я води със себе си навсякъде, да я представя за своя съпруга. Това, изглежда, не се оказало много разумно. През петдесетте години Луизиана си бе истински център на расовата дискриминация, а

сегрегацията във всяка област на живота — ежедневна реалност. Дори гигант на джаза като Луис Армстронг, роден и отрасъл в града, създаде истинската връзка между възникналия на местна основа предимно импровизиран „жаз“ (от френското „jaser“) и носталгичния джаз на бигбендовете от 50-те години, не е имал право да свири с белокожи музиканти, тъй като щатският закон забранявал смесени на расова основа състави да свирят в Ню Орлиънс.

И така, белите можели да си имат чернокожи любовници и да ходят при черни проститутки, но бял мъж, който представял чернокожа за своя съпруга, независимо че кожата ѝ била съвсем бяла, просто си търсел белята. А когато му родила син, Сал настоял Рошел да приеме името му, водел я на концерти на площада „Джаксън“, гордо бутал количката с бебето по зелената морава там и му говорел на висок глас.

Може би си е мислел, че парите му са достатъчна защита. А може би изобщо не му е пукало. Вземал мерки около Рошел винаги да има охрана, да не излиза сама, за да не може никой да я нападне. Но в края на краищата нападнали не Рошел, а него самия.

Бонано изчезнал една вечер. Била гореща юлска нощ през 1964 година. Детето било вече на пет години. Намерили Сал след три дни завързан на едно дърво на брега на езеро Катаутче, главата му почти отделена от тялото. Нещата изглеждали не съвсем прости — може би някой използвал расовия претекст и връзката му с Рошел Хайнс, за да си присвои бизнеса. Собствеността на клубовете и баровете му преминала под разпореждането на бизнесконсорциум с интереси в Рино и Вегас. Какво си помислихте?

Щом намерили съпруга ѝ, Рошел изчезнала, а с нея и детето. Взела само малко бижута и пари в брой и изфирясала преди някой да се заеме и с нея. Появила се след година и нещо на същото място, в същия район, който по-късно бе наречен Дезире. Там имала доведена сестра с малък имот. Смъртта на Сал почти унищожила Рошел: била вече завършена алкохоличка, а и пристрастена към морфина. Ето тук отрасъл Джо Боунс — сред бъдещите гета и започващи жилищни строежи. Бил съвсем бял на цвят, по-бял и от майка си, но се наложило да се опълчи и срещу бели, и срещу черни. Защото нито една от тези две групи не го приемала като напълно свой. Постепенно в младия човек забушувала дива ярост и той я насочил срещу околния свят. Някъде около 1990 година, десет години след кончината на майка му в

мръсно легло в дом в района на Дезире, Джо Боунс вече имал повече барове от баща си преди 30 години. Имал и други връзки — всеки месец от Мексико пристигали натоварени с кокаин самолети. Дрогата потъвала по улиците на Ню Орлиънс, а част от нея пътувала към селищата на север, изток и запад.

— Днес Джо Боунс нарича себе си бял мъж и никой не смее да го отрече в лицето му — продължи разказа си Морфи. — Пък и може ли човек с отрязани и напъхани в устата му топки да отрича нещо, а, Паркър? А Джо няма близки, няма си никой освен себе си. Има ли нещо по-кофти от такъв човек, а, Паркър? Без роднини, без приятели, без раса?

Морфи се засмя. Спряхме на една бензиностанция, той напълни резервоара, плати и се върна в колата с две безалкохолни питиета. Поседяхме, отпихахме от шишетата, гледахме минаващите коли.

— Тук има и една друга местна сила — двама братя на име Фонтено. Дейвид и Лайънъл. Семейството им е от Лафайет, френско, но има смесена кръв, бог само знае точно каква. Мисля, че още имат роднини и връзки там, но се преместили в Ню Орлиънс през двадесетте години. Фонтено са амбициозни, обичат насилието и според мен са стигнали до становището, че времето на Бонано е може би изтекло. Тези неща се носят из въздуха вече цяла година. Подушвам ги аз. Имам добър нюх. Вероятно му гласят дървеното пардесю. На Джо де.

Оказа се, че Фонтено не са млади хора. Морфи разказа още, че и двамата са поне на по четиридесетина години. Постепенно си създават репутация в Луизиана, и сега действат от нещо като имение в Делаacroa. Там са опънали телени мрежи, държат кучета и въоръжена охрана, включително и местни главорези от френско потекло — кейджунни^[3] от Акадиана. Движат най-вече в областта на комара, проституцията и наркотиците. Притежават барове в Батън Руж, няколко в Лафайет. Ако успеят да отстранят Джо Боунс, вероятно ще заемат огромна ниша в местния наркопазар.

— Знаеш ли кои са т.нар. кейджунни? — попита ме Морфи.

— Не много, чел съм за музиката им.

— Те са малцинство тук, има малко и в Тексас. Общо взето, не ги гледат с добро око. Дори и по времето на петролната треска никой не им даваше работа, защото тексасците не желаят да си имат вземане-

даване с хора, които смятат за чуждоземци. Повечето кейджунци постъпват както постъпваме и всички ние в тежки времена: налягат си парцалите и гледат някак си да преживеят. Много често са на нож с чернокожите — защото и черните, и кейджуните са конкуренти за ограничените работни места. Случвали са се и много кофти неща, но повечето от тях не са лоши хора, оглеждат се за едната храна и се стремят да не нарушават закона.

— Дядото на братята се казва Ролан Фонтено. Той зарязал тези неща и се измъкнал от кейджунското си обкръжение, така да се каже, за да дойде в Ню Орлиънс и да се присъедини към други, по-далечни роднини. Но младите не забравят корените си. Когато през седемдесетте години нещата се влошиха, те събраха около себе си цял куп недоволни хора: предимно кейджунци, но и чернокожи и някак успяха да запазят равновесието между двете групи.

Морфи ме погледна и потропа по волана с пръсти.

— Понякога си мисля, че самите ние носим отговорност за Фонтено. Те са ни божие наказание поради отношението към техния народ. Мисля си същото и за Джо Боунс — и той ни е възмездие от бога, за да ни напомня какво става, когато насила притиснем част от населението в калта и мизерията.

Джо Боунс е свиреп, зло същество, каза ми още Морфи. Веднъж убил човек бавно, посипвал го от време на време с киселина — цял следобед. Някои хора смятат, че на Джо му липсват част от мозъчните центрове — най-вероятно онези, които контролират и осигуряват рационалните действия на индивида. Братята Фонтено са по-различни. И те са убийци, но подхождат от гледната точка на бизнесмен, който закрива тази или онази си дейност или операция поради нерентабилността ѝ. Не убиват с радост или за удоволствие, а професионално. Според Морфи обаче и Фонтено, и Джо Боунс са си еднакво вредни. Просто по различни пътища демонстрират злото, което носят в себе си.

Довърших питието и хвърлих шишето в кофата за боклук. Морфи не бе човек, който ще ми разказва истории току-така, за черните ми очи. Вероятно имаше цел, която трябва да води към нещо.

— Е, Морфи, защо ми разказваш всичко това?

— Защото онзи пръстов отпечатък, който бе намерен в къщата на леля Мари, се оказа на един от хората на Джо Боунс. Тони Ремар.

Той потегли, а аз се замислих. Известно ли ми бе това име? Тони Ремар? Опитах се да го свържа с някой инцидент, престъпление, извършено в Ню Йорк или тук. Не успях.

— Ти как мислиш — дали той го е извършил? — попита Морфи.

— А ти самият как мислиш?

— А, не — по никакъв начин. Просто няма начин да е той. Отначало си рекох, да, може би. Нали разбираш, старата има сравнително доста земя там, пък и няма да е скъпо да се отводни теренът и да се построи нещо на него.

— Ако някой планира да отвори голям хотел, да построи развлекателен център?

— Е, именно де. Или да разхвърли тухли тук-там, че да накара хората да си помислят, че намеренията са сериозни. Ама тресавището си е тресавище. Дори и да получи разрешение за строителство, кой ще се навие да идва тук вечер при всичките гадове, които се въдят по тези места, а? Гадове, дето самият Господ Бог съжалява, че е създал. Както и да е, старата нямаше никакви намерения да продава земята. Цялото й семейство е погребано там, поколения наред. Предишният собственик умря през 1969 година без наследници. Той бе местен човек, южняк, родът му е още от времето на Бурбоните. В завещанието бе написал земята да се продаде на наемателите на приемлива цена. Те бяха повечето от Агиляровия род. Купиха я, като дадоха всичките си налични пари. Старата вземаше решенията тогава. Всичките им прадеди са заровени по тези места, още от времето, когато са били роби с вериги по краката и копаели дупки с голи ръце.

— Значи Бонано я е натискал да продава, ама тя се опъвала, така ли? И накрая решил да ускори нещата — опитах аз.

Морфи кимна.

— Допускам, че е възможно Ремар да е бил изпратен да упражни малко натиск — да заплаши я момичето, я някое от децата, дори да убие някого. Но когато е дошъл, тя е била вече мъртва. А той се е стреснал и е станал невнимателен, помислил, че не е оставил следи, и е побягнал.

— Улрич знае ли ги тези неща?

— Ами да, повечето.

— Арестувахте ли Бонано за разпит?

— Пандизихме го снощи, ама след един час го пуснаха. Дойде онзи адвокат, баровецът Ръфъс Тибодо, и го освободи. Закони, знаеш. Боунс се закле, че не е виждал Ремар има-няма няколко дни и че го търси толкова, колкото и ние, защото имал да връща едни пари от западен Батън Руж. Пълни глупости, но си държи на версията и това си е. Смятам, че Улрич ще го натисне посредством звеното за борба с рекета и отдела за наркотици и ще видим дали това ще даде резултати.

— Да, но този подход може да отнеме време.

— Ти имаш ли по-добра идея?

Свих рамене.

— Може би.

Морфи присви очи.

— Хей, хич не си прави илюзии да се бързикаш с Джо Боунс, чуваш ли какво ти казвам! Джо не е като онези, вашите мекотели в Ню Йорк, дето висят по кафенетата в Малка Италия, наливат се с еспресо и мечтаят за доброто старо време, когато всеки го беше шубе от жабарите. Джо няма време за такива дивотии. Не го интересува дали го уважават, или не, иска хората да треперят от ужас само като чуят името му. Готов е да изгризка такива ченгета като теб и мен на закуска, чуваш ли ме?

Колата сви по „Еспланейд“. Морфи спря на две пресечки от моя хотел. Погледна през прозореца, потупа с показалеца на дясната ръка по волана в някакъв въображаем ритъм и ми хвърли кос поглед. Усетих, че се кани да каже нещо. Реших да го оставя да си каже каквото иска, когато е готов за това.

— Ти си говорил с онзи тип... онзи, който уби жена ти и дъщеря ти, нали?

Кимнах.

— Същият ли е? Дето уби Те Жан и старата?

— Той и вчера ми се обади. Същият е.

— Каза ли ти нещо?

— ФБР го има на запис. Каза, че ще убива още.

Морфи потри тила си и затвори очи. Сигурен бях, че в същия миг си представя мъртвата леля Мари.

— Ще останеш ли тук?

— Да, за известно време.

— Вероятно на федералните няма да им се хареса.

— Зная, Морфи — отвърнах и се усмигнах.

Морфи също се засмя. Бръкна под седалката и ми подаде голям кафяв плик.

— Аз ще ти се обаждам — рече и запали двигателя.

Пъхнах плика под сакото и излязох от колата. Той ми махна и потегли бавно през тълпите туристи.

В хотелската стая отворих плика. Вътре имаше цял комплект снимки от сцената на убийството и ксерокопирани полицейски доклади, защитани с кламери. Отделно бе поставен докладът на съдебния лекар и експертизата му. Един параграф от нея бе подчертан с жълт маркер.

Според експертизата в телата на леля Мари и Те Жан бе намерен кетамин алкилхлорид в доза около милиграм на килограм телесно тегло. Кетаминът е необичайна субстанция, подобна на наркотик, по-скоро упойка, която се използва от хирурзите в леки операции. Никой източник не е особено прецизен относно действието ѝ, като изключим факта, че тя е аналог на фенциклидина и действа на определени мозъчни центрове, като засяга централната нервна система.

Бях чувал още, че напоследък се търси много по модните клубове на Ню Йорк и Лос Анджелис и се продава в капсулки или таблетки — кетаминовите кристали остават след изпаряване на водата от течния препарат чрез нагриване. Хора с опит в тези неща описват кетаминовия ефект като „плаване в мляко“ — човек губи ориентировка, представя и усещане за тялото си, има чувството, че се носи в непрозрачна течност, лека и водоподобна. Сред другите ефекти са халюциниране, изкривявания на усещането за време и място и напускане на тялото.

Съдебният лекар бе добавил също, че кетаминът служи и за химически укротител на животни, тъй като предизвиква парализа и тъпа болка, но не възпрепятства нормалните рефлексии на фаринкса и ларинкса. Именно с тази цел убиецът бе инжектирал въпросната субстанция и на леля Мари, и на Те Жан.

Когато е работил анатомически върху тях с ножа, драл им е кожата и вадил органите, те и двамата са били в пълно съзнание. Така завършваше докладът.

---

[1] Робърт Джонсън (1911–1938), един от кралете на блуса, легенда от ранга на Мъди Уотърс, певец, китарист, автор на песни, работил с майстори като Хаулин Улф, Сони Бой Уилямсън, Елмоур Джеймс. — Бел.прев. ↑

[2] Джон Давънпорт (1937–1968), прочут ритъм & блус певец, пял е дори с класици на джаза като Дюк Елингтън и Каунт Бейси. — Бел.прев. ↑

[3] Наследници на френски колонисти, преселници в Луизиана, депортирани от колонията Акадия (Северна Америка) след подписан в Утрехт (Холандия) договор през 1713 г., французите отстъпват колонията на англичаните, които я наричат Нова Скотия; езикът им се различава граматически и речниково повече от европейския френски, отколкото от канадския френски; самите те традиционно са се наричали „кадиен“ или „кажун“, също и креоли, но англоговорещите наричат белите „кейджуни“, а черните — креоли. Музиката им е богата, разнообразна; черните я наричат „зайдеко“, общо в песните им се чувства влиянието на западния суинг и кънтри, дори и на блуграс. — Бел.прев. ↑

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Завърших четенето на докладите и се преоблякох спортно. Сложих маратонки и анцуг и пробягах около четири мили в крайречния парк. Минах на два пъти — на отиване и на връщане — покрай опашките туристи, които чакаха да се качат на „Начез“, речния кораб с гребните колела. На него свиреше оркестър, чиито инструменти изпращаха протяжни стонове далече надолу и нагоре по Мисисипи. Върнах се здраво изпотен, коленете ми потреперваха. Преди три години четири мили бягане би било детска играчка за мен. Отговорът бе само един: остарявам. Скоро щях да чувствам и ревматични болки в ставите, особено преди да завали, а в банята сигурно щеше да се налага да сядам на столче като старец.

В хотела заварих послание от Рейчъл Улф: щяла да хване самолет късно същата вечер. Бе продиктувала и номера на полета, и времето на пристигане. Помислих за Джо Боунс и реших, че Рейчъл Улф вероятно би предпочела да има компания на път за Ню Орлиънс.

Вдигнах телефона и позвъних на Ейнджъл и Луис.

Семейство Агиляр си прибра телата на леля Мари, Те Жан и Флорънс същия следобед. Дойдоха в полицейската морга заедно с погребални агенти от Лафайет, които докараха специална катафалка за старицата. Те Жан и Флорънс бяха положени в друга.

Агилярови, поведени от Раймон, най-възрастния син на Мари, последваха двете катафалки в трио пикапи, заедно с неголяма група семейни приятели. Това бяха чернокожи мъже и жени, настанени на чували, дребни селскостопански сечива и инструменти в каросериите на камионите. Продължих след тях и след като се отклониха от централното шосе и поеха по страничен черен път, покрай оградената с жълта полицейска лента къща на старицата и към дома на Раймон Агиляр.

Той бе висок, кокалест мъж към четиридесетте и може би началото на петдесетте, вече натежал, но с все още вдъхваща респект

фигура. Носеше черен памучен костюм, бяла риза, тънка черна вратовръзка. Очите му бяха зачервени от плач. Бях го зърнал за кратко в къщата на Мари вечерта, когато намерихме трупове. Правеше впечатление на силен човек, който се опитва да сплоти семейството си във време на тежка загуба.

Забеляза ме, докато сваляха ковчезите и ги отнасяха към къщата. Тялото на Мари носеха поне шестима. Изпъквах сред останалите, тъй като бях единственият бял човек там. Една от жените, вероятно дъщеря на леля Мари, мина покрай мен, подкрепена от две други жени, и ми хвърли хладен поглед. След като внесоха телата в дома му — висока, дървена постройка — Раймон Агиляр целуна малкото кръстче на врата си и бавно се запъти към мен.

— Зная кой сте — рече ми той.

Протегнах ръка към него, той се поколеба за секунда, после я пое в кратко, силно ръкостискане.

— Съжалявам — казах. — Съжалявам за всичко, което се случи.

Кимна ми.

— Да, зная.

Отдалечихме се от къщата, минахме покрай бялата ограда и застанахме току до пътя, загледани в сивата му, пуста лента. Отгоре прехвъркна чифт диви патици, птиците пикираха умело и заслизаха над водата под нас. Раймон ги гледаше с поглед, в който май разпознах известна завист. Завист, каквато всеки дълбоко скърбящ човек съвсем нормално изпитва към незасегнатите от неговата мъка околни същества.

— Някои от сестрите ми... те мислят, че вие сте довел онзи човек с вас. Смятат, че мястото ви не е тук.

— И вие ли сте на същото мнение?

Не ми отговори веднага. Отмести поглед, след малко рече:

— Тя чувстваше, че той идва. Сигурно затова е отпратила Флорънс на гости, да я отдалечи от опасността. Затова ви е и извикала. Чувстваше приближаването му и мисля, че е знаела кой е той. Дълбоко в себе си е знаела.

Гласът му се задави.

Отново хвана кръстчето, потри го между палеца и показалеца. Забелязах, че е имало богата и изящна резба, все още се виждаха фини

спирали по централния ствол, но бе изтрито почти до пълна гладкост, сигурно от дългогодишното въртене между пръстите.

— Лично аз не ви обвинявам за случилото се с майка ми, брат ми и сестра ми. Мама... тя винаги правеше онова, което намираше за правилно. Искрено желаете да намери момичето и да спре убиеца му. А Те Жан... — усмихна се тъжно. — Полицаяте ми казаха, че бил намушкан три, може би четири пъти в гърба, а кокалчетата на ръцете му били разранени — бил се е с убиеца.

Раймон се изкашля, помълча и дълбоко въздъхна, отметнал глава назад като човек, тичал продължително и мъчително. Сетне попита:

— Той ви е отнел съпругата и детето, нали? — това бе колкото въпрос, толкова и съждение, но аз отговорих от любезност.

— Да, така е. И както казахте, леля Мари смяташе, че е убил и още едно момиче.

Изтри напиралците в ъгълчетата на очите сълзи.

— Да, аз съм го виждал.

Изведнъж настъпи гробовна тишина, сякаш природата затихна: птичките млъкнаха, утихна вятърът в дърветата, далечните вълни в брега се укротиха. И остана само гласът на Раймон Агиляр.

— Видели сте момичето ли?

— Да, нали ви казах. Беше до едно от мочурищата на Хъни Айлънд преди три дни. Вечерта, преди да убият мама. И друг път съм го виждал. Съпругът на сестра ми... той там си залага капаните.

Изгърси това и сви рамене. Не вярвах на ушите си. Хъни Айлънд бе природен резерват.

— Вие суеверен човек ли сте, господин Паркър?

— Тръгвам за там — рекох аз. — Значи смятате, че е на Хъни Айлънд?

— Ами, вероятно. Мама казваше, че не знае точно къде е то, само *знае*, че е там някъде... Не съм сигурен откъде знаеше, господин Паркър. Аз така и не разбирам дарбите ѝ и силата, която имаше. Ама после аз го видях — неясна фигура сред групичка кипарисови дървета, а по лицето му сянка — сякаш някой го е закрил с ръка... и веднага разбрах, че е то.

Наведе глава и с дясната обувка побутна заровено в пръстта камъче. Изгърколи го от дупката с върха на обувката и го отпрати към

съседната морава. От малката яма излази множество мънички черни мравки — Раймон бе разкрил гнездото им.

— И други хора са го виждали — рибари, контрабандисти, дете тайно варят алкохол. Има там една колиба с казан... — загледа се в краката си. Мравките полазиха по подметката му. Внимателно повдигна крак и ги изтърси. — Понякога ей така, като седим на чашка, бира прием, старите хора разказват какво са намирали, чували в блатата. Един от Ню Айбирия веднъж каза, че открил войници — десетина, двайсетина. Южняци били, сигурно са отивали на бой преди стотина години... на бой, пък са ги избили — прехапа устни, после ги облиза. — Аз войници не съм виждал, но онова момиче — на няколко пъти...

Хъни Айлънд се простира на територия от около седемдесет хиляди акра, обясни ми Раймон. Това е второто по големина мочурище в Луизиана — на дължина около 40 мили, на ширина — около осем. Било е част от залятата от река Пърл местност, всъщност нещо като естествена граница между Мисисипи и Луизиана. Обявено е за резерват преди доста години, затова е по-добре запазено, отколкото Флорида Евърглейдс, да речем. Властите не разрешили отводняване или дърводобив, нито пък построяване на язовири и дрениране, и дума да не става за строежи. На някои места дори не може да се мине и с плоскодънна лодка, на други — човешки крак никога не е стъпвал. Половината е държавна собственост, другата половина е дадена на Агенцията за природни резервати. Ако решите да скриете нечий труп, по-подходящо място едва ли ще си намерите.

Раймон ми обясни как да стигна до Хъни Айлънд, начерта ми възгруба карта на разкъсана кутийка „Марлборо“.

— Господин Паркър, зная, че сте добър човек и съжалявате за случилото се, но много ви моля... в бъдеще не идвайте тук. Много ще съм ви задължен...

Говореше кротко и тихо, но силата на думите му бе повече от осезаема.

— И може би е по-добре да не се появявате на погребението. Бъдете така любезен. Моето семейство... знаете, много време ще ни е нужно да преживеем загубата, нали разбирате?

Запали си последната цигара от разкъсаната кутия, кимна за сбогом и си тръгна. На верандата излезе жена със стоманеносива коса. Прегърна го през кръста, той положи огромната си ръка на раменете ѝ

и двамата влязоха в къщата. Рамката с мрежата против насекоми тихо се захлопна след тях.

Замислих се за Хъни Айлънд и тайните, които крие под зеленикавите си води. Качих се на колата и потеглих. Къщата на Раймон Агиляр остана зад мен, облаци прах се понесоха над шосето и съвсем я закриха.

Отивах към Ню Орлиънс, не знаех още, че блатата вече са на път да ни разкрият една или повече от тайните си. През следващите двадесет и четири часа Хъни Айлънд щеше да ни поднесе един труп, но не и този на момичето.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

На летището пристигнах рано. Разгледах книжарницата, внимавах да не се препъна в купчините наредени по земята евтини романчета.

Прекарах почти час в залата за пристигащи пътници. Накрая Рейчъл Улф се появи на вратата. Носеше тъмносини джинси, леки бели обувки и спортно горнище — поло на червени и бели ивици. Червеникавата ѝ коса бе разпиляна свободно по раменете, грима си бе нанесла доста дискретно — почти не се забелязваше.

Единственият ѝ багаж бе кафява кожена чанта, която носеше през рамо. Но това се оказа само първо впечатление. Зад нея вървяха Ейнджъл и Луис и мъкнеха останалата част от него. Луис бе в контешки, кремав и двуреден костюм със снежнобяла, отворена на врата риза. Ейнджъл, както винаги, бе с вехти джинси и маратонки „Рийбок“, зелена риза на карета, която не бе виждала ютия бог знае откога. Сигурно откакто бе излязла от производителя.

— Е, е, е! Каква приятна компания и всички налице! — издекламирах ухилен.

Ейнджъл вдигна дясната ръка, от която висяха доста книги, навързани заедно. Връхчетата на пръстите му бяха станали пурпурни.

— Носим половината нюйоркска обществена библиотека! — изпъшка той. — Завързали сме тези ценности с канапче. От училище не съм виждал вързани книги.

— Ти ходил ли си на училище? — пошегувах се аз.

Забелязах веднага, че Луис носи чанта с козметика и розов дамски чадър. Опитваше да се прави на разсеян и весел, но почти не се получаваше.

— Нищо не ми казвай, човече, нищо — предупреди ме той през стиснати зъби, когато забеляза, че се ухилих и понечих да отворя уста. — По-добре си трай.

Освен това двамата теглеха и количка с два куфара, две кожени пътни чанти и калъф с костюмите — най-вероятно на Луис.

— Колата е отвън — рекох и поведох Рейчъл към изхода. — Не знам дали ще побере всичкия багаж.

— Те дойдоха на летището — прошепна ми Рейчъл и после се изкикоти. — Бяха много любезни, учтиви.

Хвърли им поглед през рамо. Чух безпогрешно псувнята на Ейнджъл — бе се препънал в нещо.

Закарах ги в моя хотел, макар че Луис ужасно настоя да отидем във „Фермон“ на „Юнивърсити Плейс“. „Фермон“ е хотелът, където в Ню Орлиънс обикновено отсядат републиканците. Може би с това го привличаше, тъй като Луис е единственият черен републиканец — гей и престъпник, когото познавам.

— Джералд Форд е отсядал във „Фермон“ — извайка се той, след като зърна малкия апартамент — стая и половина, който предложиха на него и Ейнджъл.

— Е, и какво от това? — прекъснах го строго. — Пол Маккартни като е преспивал в „Ришельо“, ти чуваш ли ме да настоявам за същия хотел?

Оставих им вратата отворена и се върнах в моята стая, за да си взема душ.

— Пол кой? — извика зад гърба ми Луис.

Вечеряхме в грила на „Уиндзър Корт“ на „Грейвиър стрийт“ само и само да уважим предпочитанията на Луис. На мен лично мраморните подове и тежките австрийски тип драперии ми действат потискащо. Свикнал съм много повече на непретенциозните заведения и атмосфера във френския квартал. Рейчъл обаче се преоблече в официални черни панталони и черно сако над разкошна червена блуза. Изглеждаше великолепно, но вечерната жега я подлуди. Забелязвах, че често-често си подухва в деколтето и отлепя мократа тъкан от гърдите.

Дочакахме храната и се заловихме за нея. Обясних им за Джо Боунс и братя Фонтено. Това всъщност бе информация по-скоро за Луис и Ейнджъл. Рейчъл мълчеше през цялото време, но слушаше много внимателно. Накрая попита за някои неща, които бях предал като казани от Улрич и Морфи.

Записваше отговорите ми в малко тефтерче, чиито листа бяха подвързани с метална спирала. Пишеше четливо, красиво. По едно

време ръката ѝ се докосна до моята, остана допряна за секунда, почувствах топлината ѝ.

Ейнджъл също слушаше много внимателно, прехапал устни.

— Този Ремар трябва да е много тъп, във всеки случай по-тъп от нашия човек — забеляза той по едно време.

— Заради отпечатъка ли? — попитах го аз.

Той кимна.

— Ами да. Постъпил е грубо, невнимателно. Непрофесионално — говореше с отегчения вид на уважаван теолог, който е чул колега да изразява становището, че Исус е извънземен пратеник например.

Рейчъл не пропусна репликата.

— Това май ви безпокои, а? — откликна тя.

Погледнах я. Бе засмяна, но в очите ѝ усетих пресметливост и известна раздвоеност. Очевидно разсъждаваше върху казаното от мен и въпреки това не бе пропуснала и думите на Ейнджъл, който пък обичайно избягваше подобни теми. Интересно ми стана как ли ще ѝ отговори сега.

Той също се усмихна и наклони глава встрани.

— Имам известен професионален интерес към подобни ситуации, личен — призна си той.

Разчисти малко място на масата пред себе си и кръстоса ръце там.

— Всеки, който влиза с взлом на чуждо място, би трябвало да взема някои предпазни мерки — поучително започна Ейнджъл. — Обяснявам тези неща заради по-добрата част от компанията. Първото и най-елементарното е да не се оставят никакви следи, респективно отпечатъци. Е, и как да постъпим тогава?

— Ами ще си сложим ръкавици — ухили му се Рейчъл и се наведе към него, за да слуша по-добре.

Стори ми се, че урокът ѝ харесва.

— Правилно. Никой, ама абсолютно никой, колкото и да е тъп, не влиза на забранено място без ръкавици. Правило номер едно! Иначе, ако оставите видими следи или пръстови отпечатъци, все едно че си признавате престъплението и се подписвате под признанието. Видими следи се оставят по някои повърхности от замърсена с нещо или окървавена ръка, отпечатъци са невидимите следи, оставени от естествените секрети на човешката кожа. Първата категория може да

се снима или да се отдели от повърхността и да се запази като полицейско или съдебно доказателство с помощта на специални лепливи ленти, но пръстовите отпечатащи трябва да се обработват от експерт със специален прах, който понякога съдържа йодени пари или химически разтвор. Използват се още електростатични и флуоресцентни техники, а за пръстовите отпечатащи — и специализирана рентгенография.

Е, казаното от Ейнджъл си бе самата истина, но Ремар бе врял и кипял в подобна дейност, така че нямахме основания да го смятаме за аматьор, който не използва ръкавици, а на всичкото отгоре оставя и видими следи. Сигурно е носел ръкавици, но се е случило нещо непредвидено.

— Ти май не си съгласен с мен, а, Птицо? — попита ме Ейнджъл с хаплив глас.

— О, Шерлок, моля те, продължавай да ни засипваш със своята ерудиция — отговорих усмихнат.

Той се усмихна добродушно и продължи:

— Възможно е да бъдат взети отпечатащи дори и от вътрешността на ръкавица, ако, разбира се, разполагате с нея. Най-добри за тази цел са найлоновите или гумените ръкавици. Пръстите винаги се потят в тях. Но има една дяволия, която не е известна на повечето хора — външната повърхност на ръкавицата е извънредно специфична и също може да играе ролята на пръстов отпечатък. За идентифициране говоря. Кожените ръкавици могат да имат гънки, дупки, да са издраскани, опърлени, изцапани, въобще никога две кожени ръкавици не са еднакви една с друга. Сега, да вземем примера с Ремар — имаме отпечатък, нямаме ръкавици. Да приемем, че той е носил ръкавици, и пак е оставил отпечатък. Истинска мистерия!

Плесна с ръце и се усмихна като илюзионист, в чиито ръце зайчето изчезва сред облак дим. После стана сериозен.

— Предполагам, че Ремар е носил ръкавици, вероятно от тънките, каучуков латекс, но е имал само един чифт. Представял си е, че отива на лека задача. Или ще трябва да очисти и майката, и сина; или само да ги изплаши, може би да остави нещо в къщата — да напомня за предупреждението му. Тъй като синът не е бил от онези хора, които ще оставят някой да плаши майка му, значи Ремар е бил готов и да убие някого. Е, пристига той там и те вече са мъртви или

заварва убиеца по време на работа, така да се каже. Лично аз предполагам, че ги е заварил вече мъртви. Защото ако бе попаднал на убиеца, и той сто на сто щеше да е мъртъв. С онзи тип шега не става. Така — влиза той с поставени ръкавици и евентуално първо забелязва момчето. Стръска се от гледката и започва да се поти. Влиза по-навътре и вижда и старицата убита. Хоп! Втори шок. Но все пак пристъпва още по-близо и се навежда над нея, за да огледа по-добре. Не е добре с равновесието, залита и без да иска докосва кръвта, а после и пода. Може би решава да я изтрие, но се сеца, че това би привлякло още по-голямо внимание, пък и нали е с ръкавици. Мисли си, че отпечатък няма. Но при този вид ръкавици има проблем — един чифт не е достатъчен. Носите ли ги малко по-дълго, отпечатъците ви ще минат през материята. Уплашен ли си, потиш ли се — сигурна работа, че ще минат през тънкия материал. Възможно е той да е похапнал, преди да тръгне за натам: да речем плодове, макарони или нещо подобно с подправки, оцет например. Това ще предизвика още повече потене и ето виждате ли? Ремар е загазил. Наистина е загазил. Оставил е отпечатък, за който не знае, но ченгетата, федералните, пък и разни любопитковци като нас самите искат да му зададат някои въпроси. Тра-ла-ла! Ето ти беля!

Исправи се и се поклони като заслужил аплодисментите на публиката изпълнител. Рейчъл изръкопляска.

— Забележително — рече тя. — Сигурно четете много книги.

Сега вече тонът ѝ бе леко ироничен.

— Чете, чете — обади се Луис. — Не знаете вие какви дебели томове само чете. Това „Уебстър“, „Енциклопедия Британика“ ряпа да ядат!

Ейнджъл се усмихна снизходително.

— Може би пък имам персонален опит, опитвал съм някои неща през по-младите си години.

— Е, а през тези така наречени „по-млади години“ не научихте ли и още нещо? — усмихна се Рейчъл.

— Цял куп полезни неща съм научил — отвърна той с апломб. — И все по трудния начин. Най-полезното е: никога не задържай у себе си взетото. Ако не е у теб, никой не може да докаже, че ти си го взел! А? Как ви се струва? Пък само как съм се изкушавал! Веднъж ми попадна една фигурка — рицар на кон. Френска, седемнайсети век.

Инкрустирана със злато, диаманти и рубини. Супер. Ей толкова голяма — показва с длан на около десетина сантиметра над масата. — Най-изящната вещ, която съм виждал.

Очите му грейнаха при спомена. Изглеждаше почти като дете.

Облегна се на стола и добави:

— Но се разделих с нея. Винаги трябва да разкарваш такива неща. Задържиш ли ги, няма начин да не съжаляваш. Рано или късно.

— Значи няма нищо, което заслужава човек да си задържи? — попита го Рейчъл.

Ейнджъл изгледа Луис. Задържа поглед върху него за известно време, после отвърна:

— Има, има някои неща. Но те не са от злато.

— Ах, това е тъй романтично — подхвърлих аз, но чух как Луис за малко щеше да се задави с водата си.

Настъпи тишина. Рейчъл ме погледна. Кафето изстиваше в чашите ни на масата.

— Е, ще питаш ли още нещо? — обърнах се към Рейчъл.

Ейнджъл видимо бе завършил представлението си.

Тя взе тефтерчето и започна да прелиства направените бележки, като леко сбърчи чело. Сетне вдигна очи и посегна към чашата с червено вино. Светлината проблесна през стъклото и хвърли ален оттенък върху врата ѝ над разкопчаните копчета на блузата. Досуц като рана.

— Ти каза, че имаш снимки. Снимки от местопрестъплението?

Кимнах.

— Тогава няма да питам нищо, докато не ги разгледам. Имам една идея, свързана с онова, което ми каза по телефона, но ще си я задържа за мен, докато се запозная със снимките. Пък и ще прегледам някои източници. Я чакай малко, да, искам да питам нещичко.

Извади от чантата си втори тефтер и го разлисти. На едно място се мярна жълта бележка, залепена на една страница.

— „Желаех я... но в това е слабостта на нашия вид“ — прочете тя. — „Грехът ни не е в суетата, а в похотта — жадуваме за човешкия род.“

Обърна се с въпросителен поглед към мен, но аз незабавно бях разпознал думите.

— Това са думи на Пътника, казани ти по телефона — рече тя.

С периферното зрение долових, че и Луис, и Ейнджъл се поместиха нервно в столовете.

— Трябваше да търся доста хора за помощ. Оказа се, че най-ерудираният от тях е един теолог от архиепископството. Източникът е много неясен, така де, поне за хора, които нямат теологично образование.

Замълча, после разтърси коса и попита:

— Знаете ли защо Сатаната е бил прогонен от небето?

— Суета, високомерие — рече Ейнджъл. — Много добре помня какво ни говореше сестра Агнес. Гордост и липса на смирение.

— Естествено — обади се и Луис и кимна на Ейнджъл. — Спомням си, че съм го чел и у Милтън.

— Във всеки случай има още нещо — натърти Рейчъл. — Е, прави сте, поне частично. От Августин^[1] нататък основният грях на Сатаната е неговата гордост. Но преди него има и други тези. До четвърти век Книгата на Енох^[2] е била считана за част от Библейския канон. Корените ѝ са все още основа за дебати — възможно е да е била написана на староеврейски или на арамейски, или и на двата езика, но в нея не намираме база за някои представи, които днес са основни за Библията. Второто пришествие или както още се нарича — Страшният съд, може би са основани на Alegориите на Енох. Геената огнена, където властва Сатанаил, също се появява за пръв път в Енох. Интересното е, че в Книгата на Енох има по-различна трактовка на греха на Лукавия.

Тя потърси нещо в тефтера и започна да чете:

— „И настъпи време, когато човеците започнаха да се множат по лицето земно, а им се родиха множество женски чада, и видеха Синовете Божии, че са любави, та взеха си за съпруги всиите, които пожелаха...“

Погледна ни поред в лицата.

— Ето това е от Енох. „Синовете Божии“ са ангелите, които са се отдали на похотта си противно на волята Божия. Водач на съгрешилите ангели е Сатанаил. За назидание той е бил захвърлен в тъмна дупка в пустинята, а съучастниците му — в огнените пламъци — Геената огнена. Същата участ постигнала и тяхната челяд, наречена тук „злите духове на Земята“. Мъченикът Юстин, наречен още Справедливият, е вярвал, че за всички злини по човеците, включително и за убийството,

вина носят децата от порочния съюз между падналите ангели и обикновените човешки жени.

— С други думи, грехът на Сатаната е похотта, похот — жадуване за човешка женска плът, това е и „слабостта на нашия вид“.

Рейчъл затвори тефтерчето и си позволи лека победоносна усмивка.

— Е, значи този тип се мисли за дявол, за демон, а? — рече Ейнджъл.

— Или за потомък на ангели — поправи го Луис. — Зависи от гледната точка.

— Който и да е, за който и да се мисли, едва ли Книгата на Енох се намира лесно — обадох се аз. — Да имаш някаква представа какъв източник може да е ползвал?

Рейчъл пак зарови нос в тефтерчето.

— Най-прясното, което успях да открия, е нюйоркско издание от 1983 г. на име „Стария завет: Псевдоепиграфия — Енох“, издание на Айсъкс — отвърна тя. — Освен това има по-стар оксфордски превод, издаден от Р. Х. Чарлз през 1913 г.

Записах си имената.

— Ще помоля Морфи или Улрич да проверят в Университета на Ню Орлиънс. Може би ще научат дали някой местен човек е проявявал интерес към подобни антики като Вехтия завет и прочие библейски изследвания. А Улрич може дори да провери и в други учебни заведения. И в библиотеки — като начало.

Платихме и излязохме. Ейнджъл и Луис тръгнаха да се запознаят с нощния живот във френския квартал, а Рейчъл и аз потеглихме обратно към хотела. И двамата мълчахме, сякаш усещахме, че помежду ни започва да се заражда известна интимност.

— Имам чувството, че не бива да се интересувам с какво си изкарват хляба тези двамата — подметна тя, когато спряхме на една пресечка.

— Може би да... най-добре е да ги наречем хора на свободна професия и да не питаме повече.

Тя ми се усмихна.

— При това, изглежда, са ти абсолютно верни. Движи ги някакво чувство за лоялност. Просто невероятно! И необичайно. Не съм сигурна дали разбирам какво е това.

— Правил съм някои неща за тях в миналото, но ако са ми били задължени, то отдавна са си заплатили дълга, че и отгоре. Смятам, че аз съм им длъжник.

— И въпреки това пак са с теб, а и помагат, когато помолиш за нещо.

— Не мисля, че го правят само за мен. Те вършат онова, което им харесва. Така гъделичкат стремежа си към приключения и опасност. Самите те са много опасни мъже, и двамата. Мисля, че затова дойдоха — усещат опасността със сетивата си и искат да са част от нея.

— Може би и в тебе улавят нещо подобно.

— Не зная. Може би.

Пресякохме двора и спряхме да погалим кучетата. Нейната стая бе три врати надясно от моята. По средата бе апартаментът на Ейнджъл и Луис, и още една незаета стая. Тя отвори вратата и спря на прага. Усетих свежия въздух, който полъхна отвътре, чуваше се и пърпоренето на климатика.

— Все още не съм напълно сигурен защо си тук — рекох. Гърлото ми бе пресъхнало, част от мен желаше тя въобще да не ми отговаря.

— И аз не съм сигурна — рече тя и се изправи на пръсти, за да ме целуне леко по устните. После се шмугна вътре и затвори вратата.

Отидох в стаята си, извадих от сака книга на сър Уолтър Роли и излязох. Разходих се навън и стигнах чак до „Наполеон“, влязох в бара и седнах под портрета на дребния ефрейтор. Не исках да лежа в хотела и да усещам присъствието на Рейчъл Улф, толкова близо, толкова достъпно и все пак недостъпно.

Почти до самия край ние със Сюзън бяхме абсолютно близки и изпитвахме взаимно удоволствие от интимността си. Когато моето пиене започна да си казва думата, тази интимност се разруши. Любехме се, но не по стария начин, не с предишното самоотдаване. Сега сякаш се въртахме в кръг, всеки дебнеше другия, винаги задържаше нещо, неспокоен, недоверчив, несигурен дали партньорът е всеотдаен. Непрестанно ни дебнеше сянката на недоверието, и двамата готови всяка секунда да отскочат назад и да се затворят в себе си, в сигурността на черупката си.

Но аз я обичах. Обичах я много, силно, чак до смъртта ѝ. И след нея. Когато Пътника ми я отне, той прекъсна физическата връзка помежду ни, но аз пак чувствах останките ѝ, кървящи, пулсиращи, болезнено пресни.

Вероятно е така с всички загубили скъп човек хора. Да създадеш нова връзка, с потенциално нов любим или любима, означава да построиш нещо отново, не само нови отношения, но и самия себе си.

А мен непрестанно ме преследваше мисълта за жена ми и дъщеря ми. Усещах ги не само под формата на загуба или празнота в живота, а и като постоянно и невидимо присъствие. Като че ги зървах от време на време — нейде на границата на собственото си съществуване, когато нормалните възприятия отстъпват място на съня, когато той настъпва, а после си отива... Понякога се опитвах да си наложя веднъж и завинаги, че това са само фантомите на чувството ми за вина, сенки на угризенията, творения на психологическо неравновесие.

И все пак чух гласа на Сюзън — посредством леля Мари, а една нощ се събудих неочаквано в мрака, за да почувствам ръката ѝ на челото си. Дали това бе спомен или бълнуване, делириум или илюзия? Но в празното ми легло ухаеше на нейния парфюм... И още нещо: аз ги виждах непрестанно — във всяка млада съпруга, във всяко момиченце. В смеха на млада жена усещах нотки от гласа на моята съпруга. В стъпките на нечие детенце долавях ехо от крачките на дъщеря ми.

Изпитвах нещо към Рейчъл Улф. Най-вероятно смесица от привличане, благодарност, желание. Исках да съм с нея, но само когато скъпите ми жена и дъщеря намерят покой и мир. Така поне си мислех.

---

[1] Августин, хипонски епископ (354–430), прочут като Отец на Латинската църква, най-големи произведения са „Изповеди“ и „За благодтта“. — Бел.прев. ↑

[2] Книга от Стария завет, вид откровение от зората на християнството, изхвърлена от Канона на Светото писание. — Бел.прев. ↑

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Същата нощ убиха Дейвид Фонтено. Ченгетата намериха колата му — стар дженсън-интерсептър — по сигнал от местен ловец на път 190. Шосето заобикаля Хъни Айлънд и стига до бреговете на Пърл. Предните гуми били спукани, вратите — широко разтворени. Предното стъкло — разбито, цялата кола нашарена с дупки от деветмилиметрови куршуми.

Полицайте с патрулка от Сейнт Тамани открили нещо като следа — смачкана трева и храсти, начупени клони — водеща към стара траперска колиба, направена с изхвърлени от реката дъски и тенекиен покрив, целият обрасъл в мъх. Тя е току до заливчето, по чиито брегове растат евкалипти, а водата е зелениясала от водораслите, над които ехтят крясъците на дивите патици.

Колибата е отдавна изоставена. Обясниха ми, че на Хъни Айлънд вече малцина поставят капани. Повечето трапери са се изместили отвъд заблатените речни ръкави и предпочитат да ловят бобри, сърни и по-рядко — алигатори.

Ченгетата тръгнаха по следата към колибата и скоро дочули идващи от нея шумове. Било нещо като грухтене, силно при това, сумтене, пуфкане и тряскане, боричкане и удари.

— Само е диво прасе — рекъл единият.

Местният ловец — банков чиновник, плещест, плешив мъжага, който им се обадил, свалил предпазителя на карабината си, марка „Ръгър“.

— Мамка му, това няма да свърши работа срещу диво прасе — предупредил го вторият полицай.

Облеченият в зелена тениска и почти ново ловджийско яке ловец почервенял. Става дума за карабина 77V с телескопичен снайпер, каквато в Мейн наричат „чифте за дребни гадинки“, тъй като е най-удобна за дребен дивеч. Все пак някои полицаи я използват заради снайпера, но тя при всички случаи не може да спре свирепо диво прасе с един изстрел, освен ако той не е професионално смъртоносен.

Тримата били стигнали на метър-два до колибата, когато прасето ги усетило. То изскочило от вратата, мъничките му, зли очички ги измерили кръвожадно, от устата му капело нещо червено. Нахвърлило се връз тях, а ловецът цопнал направо във водата, за да се спаси. Прасето забило копита току на водния ръб и както било притиснато от другите двама въоръжени мъже, се извъртяло и ги нападнало.

Проехтели гърмежи — един, два — и животното рухнало на земята. По-голямата част от главата му липсвала, отнесена от куршум; то се загърчило на земята, зарило с копита, сетне затихнало. Ченгето театрално издухало дима от дулото на своя колт анаконда, изхвърлило употребената гилза и сложило нов патрон — 44-и калибър, магнум.

— Боже мили — обадил се другият полицай, застанал вече на вратата на колибата с отпуснат към земята пистолет. — Прасето го е оръфало здравата, ама все пак се познава, че е Дейв Фонтено.

Дивият звяр обезобразил лицето на Фонтено и част от дясната му ръка, но дори това не можело да прикрие другото. Ченгетата пресъздали случилото се така: някой е изхвърлил Фонтено зверски от колата, гонил го е към колибата, сгащил го там и от упор стрелял в слабините, лактите, коленете и главата му.

— Боже мой! — на свой ред възкликнал първият полицай, като огледал сцената. — Какво ли ще стане, когато Лайънъл научи за тази работа, а?

За описаното горе научих по телефона от Морфи. С живописните подробности. Още малко добави местната телевизия Дъбъл Ю Ди Ес Ю, местен клон на Ен Би Си. На следващото утро седнахме да закусваме с Ейнджъл и Луис в „Мъдърс“ на „Пойдра“. Рейчъл отговори с измъчен, сънен глас, когато ѝ се обадохме в стаята. Вероятно бе чела до късно. Оставихме я да спи; нека яде, когато стане.

Луис бе в ленен костюм в слонова кост и бяла тениска. Двамата с него си поръчахме бекон с домашни солени бисквити и каничка силно кафе. Ейнджъл пък — шунка с яйца и някаква овесена каша.

— Овесена каша ядат старчоците, Ейнджъл — поучително рече Луис. — Старчоците и хахавите.

Ейнджъл избърса следите от кашата по устните си и му се закани с пръст.

— Сутрин рано е малко безсловесен, вероятно защото бавно се разсънва — ухили се Луис, — но пък следобед няма никакво извинение.

Ейнджъл пак размаха пръст пред приятеля си, но си дояде кашата и с удоволствие се облиза.

— Значи смяташ, че Джо Боунс е нанесъл изпреварващ удар на Фонтено? — подхвърли той.

— Така изглежда — рекох аз. — Според Морфи е използвал Ремар, за да свърши тази работа. Изкарал го е от скривалището, после пак го е изпратил там. Едва ли би поверил подобна задача на другиго. Но пък не разбирам — какво ли е правил Дейвид Фонтено на Хъни Айлънд без охрана? Би трябвало да знае, че Боунс е винаги готов да ги нападне. Защо сам да му създава удобен случай?

— Вероятно някой от собствените му хора го е предал. Излъгал го е да отидат там под някакъв фалшив претекст и после го е изоставил, за да го довърши онзи убиец. Или се е обадил на Джо Боунс — рече Ейнджъл.

Звучеше логично. Ако някой бе завел Фонтено на Хъни Айлънд, то този някой би трябвало да бъде доверен човек. Имаше и друг аспект: може би на Фонтено му бе предложено нещо, което той е искал. Нещо, което да си заслужава риска да ходи в резервата по никое време нощем.

Нищо не казах на Луис и Ейнджъл, но ме човъркаше мисълта, че едновременно двама души: Раймон Агиляр, а и Дейвид Фонтено бяха насочили вниманието ми към Хъни Айлънд. При това в течение на по-малко от ден. Съвпадение? Едва ли. Започвах да се тревожа. Помислих си, че трябва да говоря с Джо Боунс, а после и с Лайънъл Фонтено, живия брат. Как ли ще реагира на факта, че ще го обезпокоя по време на траур?

Все пак трябваше да помоля Луис и Ейнджъл за помощ. Оказа се, че те мислят точно като мен. При това бяха взели предварителни мерки.

Тъкмо се разговорихме и иззвъня клетъчният телефон. Беше рецепцията на хотела с информация, че „господин Луис“ го търси куриер с пратка и настоява да я предаде само срещу подпис. Взехме такси и се върнахме. Пред вратата бе паркиран голям черен камион.

— Куриерска фирма — неопределено каза Луис, но аз никъде по камиона не забелязах нито лого, нито фирмен знак, дори най-прост надпис.

В преддверието човекът от рецепцията пристъпваше неспокойно и плахо поглеждаше към едър като скала чернокож, настанил се с мъка в едно кресло. Тясно му беше, горкият. Гигантът бе с бръсната глава и черна тениска с надпис „Мамка му на Ку-клукс-клан!“. Буквите бяха бели, назъбени, ръкописни, наведени като в светкавица. Носеше черно долнище от боен камуфлажен костюм и тежки армейски черни боти. В краката му стоеше дълъг стоманен контейнер със специална ключалка.

— Привет, братко Луис — поздрави той и се изправи.

Луис извади портфейла и отброи три стотачки. Човекът напъха парите в страничния джоб на панталона, извади тъмни очила от същото място и бодро закрачи към входа и слънчевото утро отвън.

Луис кимна към контейнера.

— Господа, мога ли да ви помоля да ми помогнете да отнесем това нещо горе?

Хванахме се с Ейнджъл и него и го помъкнахме към апартамента. Контейнерът тежеше, а вътре нещо подрънкваше с металически звук.

— Пустите му пощенски куриери — подметнах аз, — стават все по-яки и по-яки. Иначе как ще мъкнат такива пратки, я.

— Това беше специализирана служба — рече Луис. — Има някои неща, които не са за пътническите авиолинии.

Той отвори, пропусна ни пред себе си и заключи след нас. Извади връзка ключове и отвори контейнера.

Съдържанието бе наредено на три пласта, кажи го три нива, които се отваряха като в кутия за инструменти. Най-отгоре бяха частите на разглобена снайпер карабина „Маузер“ тип SP66, с тежка цев, къса пачка и специализиран механизъм със светкавично действие, което значи, че куршумът излита от дулото почти едновременно с натискането на спусъка. Частите бяха сложени в голям калъф за еднократна употреба. До карабината лежеше пистолет с раменен кобур — ЗИГ П226. На второ ниво се мъдреха две миниатюризирани леки картучници „Калико“ М-960 с къси приклади. Трето ниво бе пълно с патрони, включително пълнители за автоматите, всеки с по сто патрона.

— Коледен подарък, а? — подхвърлих на Луис.

— Мммда — отвърна ми той и пъкна пачка с петнадесет патрона в зиг зауера. — За рождения ден очаквам оръдие.

Подаде на Ейнджъл калъфа с частите на маузера, а сам той си закопча кобура, постави в него пистолета. После заключи контейнера и влезе с него в банята. През отворената врата видях как демонтира капака на шкафа под мивката с бог знае откъде намерена отвертка и напъхва в пространството там целия метален сандък. Намести капака, огледа го дали пасва добре и с доволен вид се върна при нас.

— Как мислиш — дали Джо Боунс ще ни се зарадва? Тумба непознати — хоп на прага му, а? — попита ме ухилен.

Премълчах. Тръгнахме към колата, която бях наел.

— Но ние не сме баш непознати — обади се пак Луис. — Ние сме просто приятели, с които той тепърва ще се запознае.

Джо Боунс има три големи имота в Луизиана плюс вила в Сайрморт Пойнт, където присъствието му вероятно плаши до смърт достопочтените местни собственици на скъпи имения с шутовски имена като например „Крайт на следата“ или „Оазис Вода“ и други такива.

Градското му имение се пада срещу „Одубон Парк“, почти пред спирката на маршрутния автобус, който отвежда туристите до зоологическата градина на Ню Орлиънс. Бях минал нарочно по „Сейнт Чарлз“ с трамвая, за да огледам къщата — сладникаво бяла постройка, голяма и дълга, украсена с балкони с боядисани в черно парапети от ковано желязо и кула с позлатен ветропоказател. Джо Боунс и тази сграда? Все едно хлебарка в сватбена торта. Отпред е подредена грижливо поддържана градина, а в нея буйно цъфтят цветя, чието име упорито не можех да си спомня. Ухаят прекалено силно и тежко, парфюмно, цветовете им са едри, наситеночервени, сякаш загнили и разтворени, досущ разпукани, с потекъл по стъблата гъст сок, който трови листните въшки.

Но сега Боунс не бе в този пищен дом. Лятото прекарваше в преустроена бивша плантаторска къща в Западна Фелисиана. Това се пада на около стотина километра северно от Ню Орлиънс. Явно бе, че

се очакват сблъсъци с Фонтено, а там може много по-добре да се организира защита и да се съберат повече хора, отколкото в града.

Бившият плантаторски дом е също бял, висок, с осем огромни колони отпред. Имението покрива около четиридесет акра и има естествена речна граница от две страни. Това е местна река, която се влива в Мисисипи. На фасадата зад колоните се откриват четири големи прозореца. На широкия наклонен покрив — още два мансардни. Оградена с дъбове алея води от черната метална порта към дома и минава през зелени морави със засадени камелии и азалии. Точно пред сградата има широка поляна.

Когато пристигнахме, на поляната около грил на високи крака се бе разположила неголяма група хора. Част от тях почиваха на метални градински столове.

Веднага забелязах камерите — бяха три, на около четири метра от портата. Луис спря колата странично, малко пред нея. Оставихме Ейнджъл преди минутка и нещо и на половин миля, след като бяхме вече минали веднъж пред къщата. Знаехме, че той ще се насочи към кипарисово дърво, разположено на известно разстояние срещу портата. Бях решил, че ако нещо стане, шансовете ми с Луис са подобри, отколкото ако взема със себе си Ейнджъл. Луис при всички случаи бе по-добрият боец.

Четвъртата камера бе над самата порта. Нямаше домофон, вратите си останаха абсолютно затворени, дори и след като излязохме от колата и помахаме с ръце.

Но след около три минути иззад къщата се показва количка за голф и бавно се затъркаля към нас. Когато стигна до оградата, от нея слязоха трима в спортни ризи и леки панталони. Носеха автомати „Щаер“ и не правеха никакво усилие да ги прикриват.

— Здравейте — рекох непряко. — Желая да се видим с Джо Боунс.

— Тук няма никакъв Джо Боунс — рече единият.

Бе загорял, набит, не по-висок от метър и шейсет. Косата му бе опъната и събрана на плитка отзад. Това му придаваше изражение на влечуго.

— Е, тогава да попитам за господин Джоузеф Бонано. Той тук ли е?

— Какви сте вие бе? Ченгета ли сте?

— Ние сме просто опечалени граждани. Надяваме се, че г-н Боунс е готов да направи дарение за погребалния фонд на Дейвид Фонтено.

— Той вече направи дарение — рече вторият тип, същинско копие на влечугоподобния, но малко по-дебел.

И тримата се превиха от силен смях.

Приблжих се до оградата. Влечугоподобният насочи автомата си в мен.

— Кажете на Джо Боунс, че е дошъл Чарли Паркър, че съм бил в къщата на Агилярови в неделя и че търся Ремар. Мислиш ли, че онзи смешник ей там може да запомни всичко това?

Влечугоподобният се върна няколко метра — при третия, който бе застанал до количката и му прошепна нещо. Онзи извади ултракъсовълнова радиостанция от джоба и започна да говори в нея. След малко кимна на колегата.

— Каза да ги пуснем, Рики.

— Добре — рече Рики и извади апаратче за дистанционен контрол от джоба.

— Я, вие двамата, дръпнете се от портата и се опрете с ръце на колата. Ако носите патлаци, казвайте си направо. Защото намеря ли впоследствие оръжие, за което си траете, ще ви пусна по един в тиквите и алигаторите ще си имат банкет. Чаткате ли?

И двамата имахме пистолети: аз — смит и уесън, Луис — зиг зауер. Дадохме им ги, Луис извади и нож от калъф на глезена, за още по-голяма достоверност. Оставихме колата и тръгнахме след количката по алеята. Единият седна на нея с лице към нас и насочен автомат, а самият Рики вървеше отзад и се хилеше.

Наближавахме, замириса силно на печени на скара скариди. На желязна маса отстрани бяха наредени напитки — доста голям избор. А в широк барабан с лед бяха наблъскани метални кутийки бира „Хайнекен“ и „Абита“.

Иззад къщата долетя зловещо ръмжене, изпълнено с ярост и сила. След малко се чу дрънчене на верига и се показва огромно животно, опънало я до скъсване. Козината му бе сива, дебела като на вълк. Очите бяха светли, интелигентни, а това означаваше, че е още по-опасно. По груба преценка тежеше не по-малко от стотина килограма.

При всяко рязко дръпване на веригата ми се струваше, че ще я скъса или извади заедно с дебелия халк от стената.

По-късно усетих, че вниманието му е насочено главно към Луис. Кучешките очи непрекъснато го следяха, а по едно време животното се изправи на задните крака и се опита да му се нахвърли. Луис го гледаше със спокойните и леко разсеяни очи на учен, който изследва поредната непривична форма на живот.

Джо Боунс откъсна парче ухаещо от подправките пиле с вилица и го сложи в порцеланова чиния. Бе малко по-висок от Рики, с дълга черна коса, леко провиснала над челото му. Носът му, изглежда, бе чупен в някакъв инцидент или сбиване, горната му устна носеше неголям белег отляво, който обаче създаваше впечатление за изкривяване. Бе облечен в бяла риза, разтворена до кръста и провиснала над шортите. Виждаха се коремът му — твърд и мускулист, гръдният кош и ръцете, доста силно развити за човек с неговия ръст. Стори ми се, че е гаден и интелигентен, досущ като завързаното на верига животно, а това и обясняваше как е успял да се задържи цели десет години начело на банда в Ню Орлиънс.

Сега добави и домати, ситно накълцана маруля и смесен с пиперки ориз в чинията и я подаде на седналата наблизо му жена. Тя изглеждаше по-възрастна от него. Мисля, че бе поне на четиридесетина години, може би малко по-малко. Бе руса, сигурно естествено руса, защото не забелязах черно в корените на косата ѝ. Почти нямаше грим, но очите ѝ пък бяха закрити с големи слънчеви очила. Бе облечена в копринена роба с къси ръкави над бяла блуза и къси бели шорти. Бе боса също като Джо Боунс. От едната им страна стояха още двамина в ризи и панталони, също въоръжени с автомати. Забелязах още двамина на балкона и един седнал пред вратата на къщата.

— Ще обичате ли нещо за ядене? — попита ме Джо.

Поне така изглеждаше, защото гледаше мен.

Говореше тихо, звучеше съвсем лек луизиански акцент.

— Не, благодаря — отговорих аз.

Не предложи нищо на Луис. Луис се направи, че не забелязва.

Джо си сипа и от скаридите, и от салатата, сетне кимна на охраната да си вземат и те от останалото. Направиха го поред, един

ядеше, другите продължаваха да се оглеждат; всички се хранеха с пръсти.

— Хм, убийствата на Агиляровите — много неприятна работа, ужасна — обади се след малко Боунс.

Махна с ръка към единствения незает стол. Разменихме погледи с Луис, аз свих рамене и седнах.

— Извинявам се, че си позволявам по-интимен въпрос, но доколкото научих, изглежда, същият човек е отговорен и за смъртта на вашето семейство.

Усмихна ми се почти съчувствено и повтори:

— Ужасно, нали? Ужасно.

— Разбрах, че сте проявили интерес към земята на старата Агиляр — рекох аз.

Джо Боунс изсмука поредната скарида и внимателно остави опашката отстрани на чинията.

— Аз интереси имам много — отговори внимателно. — При това не става дума за земя на Агилярови. Ако някой сенилен педал е решил да навакса за тежкия си живот, като пробутва земя на чернилките, това съвсем не значи, че тази земя наистина им принадлежи. На чернилките де.

Думата „чернилка“ му засядаше на гърлото всеки път и той я произнасяше сякаш плюеше. Цивилизованото лустро и любезността на домакин се бяха оказали съвсем крехки и краткотрайни и се изхлузиха от него като зле скроена наметка. Освен това, изглежда, си бе поставил за задача нарочно да провокира Луис. А това бе крайно неразумно, въпреки всичкото оръжие наоколо му. Може би защото не познаваше Луис.

— Изглежда, един от вашите хора, името му е Тони Ремар, е бил в къщата на Мари Агиляр през нощта на убийството ѝ. Бихме желали да поговорим с него.

— Тони Ремар вече не принадлежи към моето обкръжение — след просташките си изявления Боунс отново се връщаше към официалния тон. — Постигнахме взаимно съгласие да се разделим и вече от седмици не съм го виждал. Нямам и идея, че е бил в дома на Агиляр и защо. Научих за това от полицията.

Усмихна ми се. Усмигнах му се и аз.

— А Ремар дали има нещо общо със смъртта на Дейвид Фонтено?

Челюстта му се стегна, но усмивката си остана на лицето му.

— И за това нямам никаква идея. Научих за Фонтено от телевизията тази сутрин.

— Също ужасно, а? — подметнах.

— Винаги е ужасно и тъжно, когато умират млади хора — рече той дълбокомислено. — Вижте, ужасно съжалявам за вашата съпруга и детето, наистина съжалявам, но не мога да ви помогна. Пък и честно казано, вече започвате да ставате груб, затова най-добре си вземайте чернилката и се разкарайте по дяволите оттук.

Мускулите във врата на Луис заиграха и това бе единственият знак, че е чул думите на Джо Боунс. Джо Боунс го загледа нагло и му се ухили, взе кокалче от чинията и го захвърли към кучето. То дори не му обърна внимание, докато господарят му не щракна с пръсти. Тогава го лапна и хищно го схруска за миг.

— Знаеш ли какво е онова там? — ужким говореше на мен, но езикът на тялото му се обръщаше към Луис.

При това изразяваше пълно презрение. Когато премълчах, той си отговори сам.

— Нарича се бърбул, южноафриканска порода. Един германец на име Петер Геерчен я е създал за нуждите на армията и антитерористичните отряди на полицията в ЮАР. И как? Кръстосал руски вълк с немска овчарка. Това е куче пазач, но само на бели хора. Подушва чернилките отдалеч.

Обърна се пак към Луис и се ухили още по-гадно.

— Трябва да внимавате много... — обадох се аз. — Да не вземе да се обърка и да ви скочи и на вас.

Джо Боунс подскочи, сякаш го тресна стоволтов ток. Очите му се присвиха, превърнаха се в цепки. Вгледа се в мен с очевидното намерение да разбере дали говоря буквално, или намеквам за произхода му. Продължих да го гледам спокойно.

— Я по-добре се разкарайте. Веднага! — рече след секунда със зле прикрита заплаха в гласа.

Свих рамене, изправих се. Луис се приближи до мен. Разменихме си погледи.

— Този човек май ни гони — рече Луис.

— Може би, но ако си тръгнем така, той вече няма да ни уважава.

— А какво е човек, загубил уважението на хората? Нищо — реторично запита Луис и сам си отговори.

После взе чиния от масата и я вдигна високо над главата си. Чинията избухна и се разби на стотици дребни парченца, а маузеровият куршум се заби в дървената къща отзад. Жената скочи от стола и се хвърли по очи на земята, а двамината главорези се впуснаха да закрийт шефа си с тела. В следващата секунда още трима се появиха на ъгъла на къщата и се затичаха към нас.

Пръв до нас стигна Влечугоподобния. Пръстът му вече се свиваше на спусъка, но Джо Боунс силно блъсна ръката му нагоре.

— Стой бе, тъпанар! Да не искаш да ме убият!

Бързо огледа дърветата извън оградата и се обърна към мен.

— Значи влизате тук, стреляте по мен, плашите ми жената! Какво си мислите, че правите, да ви го начукам аз на вас, а?

— Онази мръсна дума я каза ти! — кротко рече Луис.

— Вярно е — подкрепих го веднага. — Кой спомена „чернилка“, а?

— Знам, че имате важни приятели в Ню Орлиънс — изсъска Джо Боунс. — Аз си имам достатъчно главоболия и без федералните, но ако те видя пак тук, теб и своята... замълча и с мъка преглътна думата, — твоя приятел, ще рискувам и ще ви пречукам. Ясно ли е?

— Ясно ми е — рекох. — Слушай, Джо, аз Ремар ще го намеря. И ако се окаже, че ни лъжеш и онзи тип се измъкне благодарение на теб, ще се върна.

— Ако стане така, че да се връщаме пак тук, Джо, ще се наложи да оперираме малко твоето кученце. Чат ли си, Джо? — рече Луис със съвсем кротък тон.

— Вие само се върнете! — закани се Джо, съвсем задъхан от ярост. — Аз теб ще те разпъна на колчета на земята и ще ти го пусна да се наяде едно хубаво — добави той и посочи с пръст Луис.

Тръгнахме внимателно назад към портата, като продължавахме да гледаме Джо Боунс и хората му. Жената стана и го прегърна, сякаш да го утеши; белите ѝ дрехи бяха зеленявали от тревата. Погали го по ръката с пръсти, с ален лак на ноктите, но той я блъсна грубо в гърдите, и тя политна назад. По устните му изхвъркна слюнка.

Чух, че вратата се отваря зад нас и двамата притичахме до колата.

— Не знаех, че Ейнджъл стреля така добре — рекох. — Да не би да си му давал уроци?

— Тъхъ — измърмори Луис.

Сега вече изглеждаше наистина потресен.

— Щеше ли да уцели Джо Боунс?

— Да бе. Аз се чудя как не уцели мен.

Вратата се отвори и Ейнджъл се мушна на задната седалка. Маузерът бе прибран в калъфа.

— Значи вече уредихме Джо Боунс и може да поиграем бiliarд, да подгоним мацките, а? — ухили се той.

— Ти откога гониш мацки бе? — изгледа го Луис накриво.

— Така правят истинските мъже — гордо рече Ейнджъл. — Аз да не съм нещо по-долу?

Потеглихме бързо към Ню Орлиънс, а оградата остана нейде отзад.

— На мен ми се стори, че Джо май се гипсира — гордо рече Ейнджъл. — Ама какво кученце само има, а?

— Южноафриканско, обучено да гони чернокожи — обясних му аз. — Ти помниш ли Чикейн? Преподобния Франк Чикейн?

Чикейн бе секретар на Южноафриканския църковен съвет, бял. Бе на посещение в САЩ през 1989 година. По време на визитата колабира и никой не можа да разбере причината. ФБР накрая разкри, че някой е напръскал дрехите му с фосфати. Целта била да се предизвика инфаркт и да изглежда, че е починал от естествена смърт. Но Чикейн си оживя и си замина по живо, по здраво.

— По-късно се оказа, че Южноафриканската комисия за разследване и расово помирение настойчиво търсела човек на име Утър Басон. Той бил личен лекар на Питър Бота^[1], под чиято егида пък била фосфатната програма на правителството. Хайде сега де. Пък и идеята за този вид кучета също била на Бота. Изглежда, че ръката на отмъщението е достатъчно дълга, а и търпението на подгонените не е безкрайно.

Ейнджъл потупа по прозореца с пръсти и рече:

— Пък и въпросният Джо Боунс, уж страшен тип, ама не се оказа толкова страшен, а?

Не бях очаквал много от посещението при Боунс, резултатите наистина не бяха бог знае какви, но за сметка на това бяхме успели да раздрусаме гнездото на осите. Предполагах, че веднага ще се опита да се свърже с Ремар, което пък ще бъде достатъчно да изкара онзи тип от скривалището. Ето това бе идеята ми и тя не бе лоша. На добрите идеи обаче едно им е лошо: от десет поне девет пъти някой се сеща за същото преди вас.

---

[1] Питър Бота, първи президент на ЮАР (1984–1989 г.), премиер в правителството на южноафриканското бяло малцинство (1978 г.). — Бел.прев. ↑

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

В хотела се прибрахме късно следобед. Чакаше ме послание от Морфи. Обадих се в шерифството, оттам ме прехвърлиха на клетъчен телефон.

— Къде ходиш бе, Паркър? — попита той.

— На посещение при Джо Боунс.

— Хайде бе, мамка му! И защо си направил тази дивотия?

— Ей така, да поразмътя водите.

— Нали те предупредих бе, човек! Не се ебавай с Боунс! И сам ли отиде?

— Не, с приятел. Само че Джо не го хареса.

— Какво не му хареса?

— Ами че родителите му били чернокожи.

Морфи се разсмя.

— Казах ти, че Джо е ужасно чувствителен на тема генно наследство. Ама пък е добре някой да му го напомня от време на време.

— Виж сега, той заплаши приятеля ми, че ще нахрани кучето си с него.

— Естествено — рече Морфи тъжно. — Джо много си обича кучето.

— При теб нещо ново?

— Може би. Обичаш ли морски деликатеси?

— Тц.

— Добре, тогава ще отидем в Бъктаун. Страшно готвят там ти казвам, само морски продукти — най-добрите скариди. Ще дойда да те взема след два часа.

— Освен скаридите има ли някаква друга причина да ходим в Бъктаун?

— Ремар. Едно от бившите му гаджета има къща там. Може да понаучим някои неща.

Почуках на вратата на Рейчъл. Нямаше я. На рецепцията ми съобщиха, че излязла рано сутринта — отишла в университета.

Междувременно се получили цял куп факсове за нея, които чиновникът поглеждаше намусено. Изкуших се да ги прелистя набързо, но се отказах и се върнах в стаята. Взех си душ, преоблякох се, оставих бележка на Рейчъл, че ще ѝ се обадя по-късно. Говорих с Луис и Ейнджъл, съобщих им къде отивам и ги помолих да изчакат Рейчъл. Луис правеше йога упражнения на пода. Ейнджъл гледеше някакъв сериал по телевизията.

Морфи пристигна извънредно точно. Запрашихме на север по булевард „Канал“, после свихме в западна посока по „Лейкшор Драйв“. Водите на езеро Поншартрен проблясваха под късното обедно слънце. Някъде напред се виждаха фаровете на отиващите към Мандевил и Ковингтън коли по моста над гигантската водна площ. Минахме покрай малкото пристанище на „Уест Енд Парк“ и Морфи ми доказва широк булевард с три платна, водещ към Южния яхтклуб, един от най-старите в страната. Морфи добави, че е ходил в клуба само веднъж, когато му се наложило да арестува един тип, запалил яхтата на бизнеспартньора си, след като научил, че последният спи с жена му. Горящата яхта осветявала бара, където пироманът седял кротко, пиел скъпо уиски и чакал да дойде полицията.

Бъктаун бе красиво място, всъщност това бе перверзна хубост, особено ако обичате миризмата на риба. Затворих прозореца на колата с надежда да си минимализирам увреждането на сетивата, но Морфи отвори своя и с удоволствие загълта въздуха с пълни гърди. На мен лично Бъктаун ми изглеждаше неподходящо място за убежище на човек като Ремар, но тази мисъл сама по себе си бе достатъчна причина онзи да предпочете да се скрие именно тук.

Каръл Стърн живееше в прилична на камилска гърбица къщурка, едноетажна отпред със залепена двуетажна част отзад, малка градина, разположена съвсем до брега и на няколко преки от главната улица на Бъктаун. Според Морфи Каръл работела в един бар на „Сейнт Чарлз“, но в момента била в панделата за незаконно притежание на дрога с намерение да продава. Според информатора на Морфи Ремар щял да плаща наема до излизането ѝ на свобода. Оставихме колата на ъгъла на улицата и се измъкнахме от нея. Почти едновременно свалихме

предпазителите на пистолетите. Това бе спонтанна реакция — спогледахме се и се засмяхме.

— Ти не си ли доста извън собствената си територия тук, а? — попитах Морфи.

— Слушай бе, Паркър, ние нали дойдохме само да похапнем нещо морско — оплака се той с тон на обиден човек. — Ако има време, ще надникнем насам-натам, просто ей така, заради случайната възможност. Не се бъркам в работата на никого, чуваш ли какво ти казвам?

Махна ми към фасадата на дома, самият той тръгна да заобиколи отзад. Пристъпих към малката веранда отпред и се опитах да надникна през остъклената входна врата. Стъклото бе доста замърсено, впрочем цялата къща изглеждаше просто занемарена. Преброих до пет и натиснах дръжката на вратата. Отвори се с леко скърцане, аз направих внимателна крачка напред в коридорчето. Чух шум от счупено стъкло и почти веднага зърнах отсреща Морфи да протяга ръка през дупката и да отваря задната врата.

Тук миришеше. Слабо, но веднага се усещаше. Все едно оставено на слънце месо за малко по-дълго време. Стаите на долния етаж бяха празни — кухня, малка всекидневна с канапе и стар телевизор, спалничка с едно легло и стенен гардероб. В него имаше женски дрехи и обувки. На леглото се мъдреше само стар, извехтял матрак.

Морфи тръгна пръв по стълбите нагоре. Аз вървах по-назад. И двамата бяхме насочили пистолетите към втория етаж. Какво очаквахме да стане? Във всеки случай тук миришеше по-силно. Минахме покрай баня. Вратата бе отворена, от душа капеше вода, плочките отдолу бяха боядисани в ръждиво. На мивката под малко огледало стояха принадлежности за бръснене, пяна, ножчета и шише с одеколон марка „Бос“.

В коридора имаше още три врати — всичките откренати. Дамската спалня бе отдясно. Бели чаршафи, саксии с декоративни растения, вече леко завяхващи, на стените евтини репродукции на Моне. Върху дълга тоалетка беше натрупана козметика, на едната стена бе поставен бял шкаф. Прозорецът на отсрещната стена гледаше към пълна с плевели и избуяла трева градинка.

И в този шкаф имаше женски дрехи и обувки. Каръл Стайн очевидно имаше пристрастия към дрехите и вероятно си ги осигуряваше с припечеленото от дрогата.

Източникът на миризмата се оказа зад втората врата. На туристическа печка до гледащия към улицата прозорец на тих огън вреше отворена тенджерата. Бе голяма, пълна с пенеста течност — сос на някаква яхния с неопределен произход. Изглежда, месото бе стояло на огъня прекалено дълго и бе превряло, оттам и неприятната миризма на мърша. На пода бе постлан нов червен килим, върху него имаше две кресла и поставен на масичка портативен телевизор с направена от метална закачалка за дрехи антена.

Третата стая също гледаше към улицата, нейната врата бе почти затворена. Морфи застана отдясно, аз — отляво. Той преброи до три, блъсна я с крак и врълхлетя вътре с насочен наляво пистолет, аз влязох веднага след него, насочил оръжието надясно с опънати пред тялото ръце и пръст опрян на спусъка.

Залязващото вече слънце хвърляше златисти отблясъци върху предметите в стаята: разхвърляно легло, отворен на пода куфар, тоалетка, на стената — плакат от концерт на братята Невил в Типитина с автографи, надраскани върху лицата им. Килимът под краката ми бе влажен.

Замазката на тавана бе паднала почти цялата, покривните греди се виждаха. Вероятно Каръл Стайн е възнамерявала да прави ремонт или да преустроява горните стаи, но плановете ѝ са били прекъснати поради ареста и влизането в затвора. Във вътрешната част на стаята висяха поредица въжета, каквито използват алпинистите. Бяха праметнати през покривните греди и поддържаха тялото на Ремар.

Под захождащото слънце останките му грееха със странна светлина. Виждаха се вените и мускулите на краката, вратните сухожилия, жълтеникавите мастни натрупвания на кръста, коремните мускули, сбръчканият като черво пенис. Огромни зидарски пирони бяха забити в стената отзад и той висеше отчасти и на тях, по един под мишниците, а въжетата носеха основната тежест на тялото.

Пристъпих още напред и тогава забелязах и третия пирон. Бе забит зад врата и поддържаеше главата изправена. Тя бе извърната надясно, в профил, нагласена в това положение с помощта на още един пирон — под брадата. Черепът блестеше белезникав на места, където

кръвта се бе стекла надолу. Очните дупки бяха почти празни, стиснатите зъби се белеха оградени от венците.

Ремар бе частично одран, внимателно нагласен и закачен на стената и въжетата. Лявата ръка сочеше диагонално надолу спрямо позицията на трупа, пръстите стискаха нож с дълго острие, подобно на месарски инструмент за белене на сланината, но по-широк и по-тежък. Сякаш бе закрепен с лепило за тях.

Но вниманието на новодошлия би било неизбежно и незабавно привлечено най-напред от дясната ръка на фигурата, накъдето бяха насочени и безжизнените слепи очни дупки на самия Тони Ремар. От рамото до лакътя тя бе нагласена перпендикулярно на тялото, след това се издигаше вертикално нагоре с помощта на вързано за китката въже. В пръстите на дясната ръка, заметната до голяма степен върху самата нея, Тони Ремар държеше собствената си одрана кожа... Виждах ясно формите на ръцете, краката, космите на скалпа, зърната на гърдите. Под скалпа, който висеше почти до коленете, се виждаха и кървавите ръбове на одраното лице. Леглото, подът, стената — всички те бяха обагрени в алено.

Погледнах вляво и зърнах Морфи — молеше се тихичко за душата на Тони Ремар.

Стояхме отвън, облежани на колата, отпивахме от картонените чаши с кафе. Междувременно пристигаха хората на ФБР, доста коли на местната полиция, а и от Ню Орлиънс. Около къщата се събра тълпа, някои бяха местни хора, други — посетители, привлечени от предлагашите морски блюда ресторанти на Бъктаун. Натисках се напред, чаках да изнесат тялото. Нямах да дочакат. Местопрестъплението бе организирано от убиеца като истинско шоу и както полицията, така и федералните искаха да го документират максимално пълно. Чак тогава щяха да вдигнат тялото и да развалят гротескно-перверзната сцена, създадена като по специален сценарий в онази стая горе.

Появи се и Улрич, облечен в стария кафеникав костюм, отново намачкан и овалян в типичната си славна форма. Извади от джоба торбичка с понички и ни предложи каквото бе останало. Зад

полицейския фургон видях колата му — „Шевролет“ модел 1996 година, червен и бляскав като нов.

— Я си вземете, сигурно сте гладни — рече той благодушно и протегна плика към нас.

Но и двамата отказахме. Образът и фигурата на Ремар не ми излизаха от съзнанието. Морфи на свой ред изглеждаше зле, бе пребледнял и тъжен.

— Говорихте ли с местните? — попита Улрич.

Кимнахме и двамата. Вече бяхме дали обстояйни показания на двама детективи от градската полиция; единият се оказа зет на Морфи.

— Е, тогава можете да се чупите — рече Улрич. — Само че лично аз ще искам да си поговорим пак.

Морфи се запъти към шофьорската врата, аз към — отсрещната, но Улрич ме хвана за ръката.

— Всичко наред ли е? — попита ме той, като ме гледаше в очите.

— Мисля, че да.

— Морфи е подушил добра следа, но не би трябвало да те води със себе си. Когато научи, че отново си бил пръв на местопрестъплението, Дюран ще има да ме ругае...

Дюран бе специален агент на ФБР и шеф на бюро за Ню Орлиънс, пряк и единствен шеф на Улрич тук. Не го познавах лично, но пък добре знаех какви са този тип местни баровци. Те се имат за нещо като царчета, управляват си подчинената територия като суверени, използват си агентите по назначение — както им скимне, и винаги персонално одобряват всяка операция. Съперничеството за началническия пост винаги е жестоко. Така че не биваше да се подценява човек като Дюран; ако не друго, той най-малкото бе опасен противник — от всякаква гледна точка.

— Още ли си в онзи хотел?

— Там съм.

— Ще се отбия да те видя. Има нещо, което трябва да проверя с теб.

Обърна се и тръгна към къщата на Стърн. Влезе през вратата и подаде торбичката с поничките на двете униформени ченгета пред нея. Единият я пое внимателно и неохотно, държеше я като пакет с бомба. Когато Улрич се скри в къщата, той се извърна и я хвърли в съседната кофа за боклук.

Морфи ме остави пред „Ришелъо“. Преди да се разделим, му дадох номера на клетъчния телефон. Той си го записа в малко черно тефтерче, което завързваше с гумено ластиче.

— Свободен ли си утре? Анджи ще готви някаква вкуснотия. Заслужава си да се разкараш до нас. Само като лизнеш от нейните манджи и ще се влюбиш в тях завинаги.

Внезапно тонът му се промени.

— При това има едни неща, които е най-добре да обсъдим на спокойствие.

Благодарих, макар че нещо в мен се бунтуваше и настояваше никога вече да не се срещам с Морфи, Улрич или кое и да е друго ченге. Тъкмо потегляше, когато потропах с длан по покрива на автомобила. Морфи свали прозореца и си подаде главата.

— Защо правиш всичко това? — попитах го направо.

Морфи бе направил доста усилия, за да ме включи в разследването, да ме държи в течение на всичко, което става и за което не бих могъл да науча по друг начин. Трябваше да разбере защо постъпва по този начин. Освен това се питах дали мога да му се доверя и до каква степен.

Той сви рамене.

— Агилярови умряха кажи-речи в ръцете ми — по мое дежурство. Длъжни сме да пипнем убиеца. Ти знаеш нещо за него, може би дори доста неща. Той те е предизвикал пряко, нападнал е семейството ти. Онези от ФБР си играят тяхната си игричка и не ни казват нищо. Ти си ми единственият източник.

— Искаш да го хванеш, а? — рекох и ми се стори, че виждам още нещо в лицето му, нещо, което ми се стори познато.

— Е, чак пък толкова. Не, не, човече. Аз си имам съпруга, семейство. Разбираш ли какво ти казвам?

Кимнах и си замълчах, но бях сигурен, че в очите му имаше нещо, което резонира дълбоко в мен. Пак почуках по покрива и той потегли. Загледах се след него и се запитах: дали пък и той не търси опрощение за извършени прегрешения?

Полицията на Ню Орлиънс е създадена през осемнадесети век с основната цел да контролира робите и да поддържа реда сред тях.

През първите петдесетина години репутацията ѝ е от лоша по-лоша; ченгетата са корумпирани и груби, държат се малко по-добре от най-обикновени наемници. По онова време сред тях доминират ирландци и германци — хора, които пребиват пияниците, за да им вземат дребните пари от джобовете. По време на разделението на града, някъде по средата на деветнадесети век, ченгетата от отделните райони враждуват помежду си поради различните си интереси в комара. По същото време мнозина от тях са обвинени за изнасилване, линчуване и кражби, да не говорим за подкупи. Самият факт, че са преназначавани всяка година, сочи, че са били главните инструменти на двете основни политически партии. Полицията манипулирала местните избори, заплашвала гласоподавателите, дори участвала в клане на умерените сили в Института по механика през 1866 година.

Хич и не си въобразявах, че Лутър Борделон би могъл да получи справедливост от ченгетата на Ню Орлиънс. Тяхната репутация като побойници и мъчителни на чернокожите датира още от периода на Гражданската война, когато повечето от завърналите се от фронта южняци постъпват в полицията. През 1877 година черните губят още позиции — републиканците падат от власт и расовото разделение в нея отново набира сила. Съмнявам се дали Лутър Борделон някога е познавал историята на полицията, която фактически става причина за смъртта му, но съм сигурен, че не би се учудил на свързаните с нея хиляди срамни факти.

Ако Морфи и Гарза бяха убили Борделон, ако наистина го бяха застреляли, когато е бил невъоръжен, и бяха подхвърлили пистолет до тялото му, то тогава и те просто бяха част от мрачната истина за полицията на Ню Орлиънс. Сега стоях на ъгъла на „Еспланейд“ и „Елисейските полета“ и ми се струваше, че наоколо ми има само гнилоч и развала. Тя се вливаше в устата, в ноздрите, почти спираше дишането. Напъхваше се под ноктите и цапаше кожата. Усещах я дори в потта на гърба си и в избилите между паважните плочки бурени. Ню Орлиънс. Град, построен и израсъл от комара и проституцията, от робството, корупцията и насието, но донякъде и благодарение на спасителните добродетели на различните занаяти, емиграцията и етническото разнообразие. Полицията му се е развивала и изграждала успоредно с всичко това и съвсем не бива да се учудваме, че борбата за поддържане на идеалите е тежка и продължителна.

Но нещо в очите на Морфи ми говореше, че той отчаяно търси опрощение за греховете си. Че в усилията му да намери Пътника се крие и част от желанието му да изкупи вината за смъртта на Борделон или поне за онова, което хората си мислят за нея. Усещах този стремеж в Морфи, защото вече го познавах от собствен опит. Знаех отлично, че мир на душата се постига много мъчно, че житейските дългове не се изплащат така леко. Вярвах обаче, че Морфи ще успее да стигне до тази истина... и се оказах прав.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Върнах се в стаята и се къпах под врялата вода, докато кожата ми почервения и започна да ме боли. Облякох лек пуловер и ленени панталони, обадих се на Луис и Ейнджъл и се разбрахме след пет минути да се съберем в стаята на Рейчъл.

Тя отвори вратата. Забелязах, че пръстите ѝ са изцапани с мастило. Зад ухото ѝ бе поставена писалка, косата ѝ бе навита на кок с помощта на два забучени в нея молива. Очите ѝ бяха зачервени от четене, под тях имаше тъмни кръгове.

Не можах да позная помещението — бе доста променено. Върху единствената маса стоеше разтворен компютър — лаптоп, заобиколен със стотици листове, хартийки, книги и бележки. На стената отсреща бяха закачени диаграми, жълти листчета за бележки с лепливи краища и цяла поредица рисунки — нещо като анатомически скици. На пода до стола се въргаляха факсовете и чиния с куп нахапани сандвичи, кана кафе и изцапана чаша.

Чух почукването. Отворих вратата на Луис и Ейнджъл. Последният удивено загледа стената.

— Онзи тип на рецепцията си мисли, че само някаква си откачалка може да получава толкова много факсове — рече той засмяно. — Ако види тази изложба, сто на сто ще повика ченгетата.

Рейчъл седна на стола и извади моливите от косата си. Разпиля я с ръка по раменете си и започна да масажира схванатия си врат.

— Е — рече тя, — кой ще започне?

Разказах им за Ремар и умората незабавно изчезна от лицето на Рейчъл. Накара ме подробно да опиша позицията на тялото му, отново и отново, а след това затърси нещо по бюрото си, като непрестанно разлистваше и преместваше стотиците листчета.

— Ха! Ето! — възкликна тя и гордо ми подаде лист хартия. — Това е, нали?

Държеше черно-бяла илюстрация с дребен надпис отгоре „Tab. primera del lib. Segundo“^[1]. Най-долу с почерка на Рейчъл бе написано „Валверде, 1556 г.“.

На илюстрацията бе нарисуван одран човек, поставил левия крак на камък. В лявата си ръка държеше дълъг нож със закривена дръжка, а в дясната — собствената си провиснала кожа. Чертите на лицето му личаха на кожата, а очите му си бяха в очните дупки. Но като изключим тези разлики, рисунката бе съвсем сходна с позицията, в която заварихме тялото на Ремар. Различните части и органи на тялото бяха маркирани с букви от гръцката азбука.

— Да, това е — рекох тихо. — Такова нещо намерихме.

Подадох листа на Ейнджъл и Луис. Те я загледаха мълчаливо.

— Това е „Historia de la composicion del cuerpo humano“ — рече Рейчъл. — „История на устройството на човешкото тяло“, написана от испанеца Валверде през 1556 година като учебник по медицина. Рисунката...

Рейчъл протегна ръка и си взе илюстрацията от Луис, после я вдигна над глава, за да я виждаме всички едновременно.

— Рисунката е илюстрация на мита за Марсий. Той е сатир, последовател на богинята Кибела^[2]. Марсий бил прокълнат, когато намерил забравена от Атина флейта, която свирела сама, защото била омагьосана от богинята. Музиката ѝ била прекрасна, омайваща и селяните започнали да твърдят, че Марсий свири по-добре от самия Аполон, който пък свирел на арфа. Разгневен, Аполон предизвикал Марсий на състезание с жури самите Музи. Тогавя Марсий загубил, защото не можел да пее и да свири едновременно, а Аполон го наказал за дързостта му, като го одрал жив и приковал кожата му към един бор. Според поета Овидий в мига на смъртта си Марсий възкликнал: „Quid me mihi detrahis?“ — буквално преведено това означава: „Кой е онзи, който ме откъсва от самия мен?“. Художникът Тициан нарисувал своя версия на мита. По-късно и Рафаел. Предполагам, че в тялото на Ремар ще бъдат намерени остатъци от кетамин. В изпълнение на мита жертвата трябва да е била одрана жива. В края на краищата трудно се създава шедьовър, ако обектът мърда.

Обади се Луис:

— Но внушението на рисунката е сякаш той се е одрал сам. Марсий държи и ножа, и одраната кожа. Защо убиецът е избрал този вариант?

— Досещам се за една причина, но тя е просто предположение — отвърнах му аз. — Защото може би в известен смисъл Ремар се е

самонаказал. Бил е в дома на Агилярови, където не е трябвало да ходи. Смятам, че Пътника се опасява да не е бил видян от него. Ремар е нарушил нечие спокойствие и е бил наказан за това, но отговорността си е негова. Такава логика, знаете.

Рейчъл кимна и ми подаде два листа.

— Това е интересно наблюдение, но може би има още нещо. Да си спомним какво се бе случило с Те Жан Агиляр.

На първия бе преснимана сцената с тялото на мъртвия Те Жан. Вторият бе друга илюстрация с различен надпис — „De dissect. Partium“. Отново с почерка на Рейчъл отдолу пишеше датата — 1545.

На тази рисунка имаше прикован на дърво мъж; на фона на каменна стена отзад. Главата почива на клоните, ръцете са разпънати странично на други клони. Кожата на гърдния кош е одрана, белите дробове, бъбреците и сърцето — разкрити. На платформа отстрани стоеше орган, който не можех да позная, може би стомахът. Лицето бе цяло и цялата ситуация наподобяваше позицията на тялото на Те Жан.

— Пак Марсий — рече Рейчъл. — Или поне адаптация на мита. Това е от Естиен^[3]. Също ранен учебник по медицина — „De dissectione partium corporis humani“^[4].

— Ама ти да не искаш да кажеш, че този откачалник убива по модели на древногръцки митове, а? — обади се Ейнджъл.

— Не е толкова просто — въздъхна Рейчъл. — Мисля, че митът му говори нещо, защото го е използвал поне два пъти. В същото време виждате, че теорията около Марсий не се връзва с убийствата на леля Мари и семейството на Птицата. Аз намерих тези илюстрации почти случайно, но не съм открила нищо във връзка със смъртта на останалите жертви. Продължавам да търся. Най-вероятно идеите за сценария на другите убийства също са свързани с ранни учебници по медицина. И ако съм права, ще ги намеря и тях.

— Не е ли възможно да си имаме работа с човек с медицинска компетентност? — подхвърлих аз.

— Или пък сериозни знания за много стари издания и текстове — добави Рейчъл. — Вече знаем, че е чел Книгата на Енох или някои нейни части, дори и опростени. Не мисля, че е необходима специална медицинска квалификация за обезобразяването на телата, но пък може би не са излишни известни хирургични умения или опит с някои медицински процедури.

— Ами ослепяването, одирането на лицата? — попитах я аз. С мъка потиснах изплувалия спомен за Съзън и Дженифър. — Те с какво са свързани?

Рейчъл поклати глава.

— Продължавам да търся. Изглежда, лицата имат някакъв символичен смисъл за убиеца. Лицето на Дженифър е било върнато, защото е умряла преди да започне да работи по нея — така поне предполагам. Освен това е искал лично да те шокира. Одирането означава още, че в неговите очи жертвите нямат никаква стойност като индивиди, симптом за това, че отхвърля статуквото им на хора. Обяснението е, че отнемането на лицата означава лишаване от най-непосредствената изява на човешката индивидуалност, основната ѝ физическа характеристика.

Очите? Има мит, според който образът на убиеца се запечатва в ретината на жертвата. Във връзка с човешкото тяло има множество сходни легенди. Още в началото на миналия век някои учени изследват теорията, свързана с т.нар. вторична памет, че от трупа на жертвата тече кръв, ако убиецът е в същото помещение.

Рейчъл се изправи, протегна се и се разкърши.

— Без да ви обиждам, иска ми се да си взема един душ и после да отида някъде да похапна нещо вкусно. А сетне ще спя поне дванадесет часа.

И тримата се изправихме да си ходим, но тя ни спря с жест на ръката.

— Само да ви кажа още нещо. Не желая да оставате с впечатлението, че си имаме работа просто с някой маниак или изрод, който буквално копира насилие от миналото или от стари източници. Не зная достатъчно по въпроса и не желая да давам окончателно мнение преди да съм направила още някои проучвания и справки. Ще се консултирам с хора, които имат повече опит от мен в тази област. Същевременно не мога да се отърва от впечатлението, че зад всичко извършено досега от убиеца има някаква фундаментална философия, определен път, по който той върви. И докато не я схванем, не разберем някои съществени неща за нея, няма да можем да го заловим.

Тъкмо понечих да отворя вратата и някой почука отвън. Отворих я бавно и с тяло закрих изгледа към вътрешността, а Рейчъл бързо започна да прибира окаченото по стените. На прага стоеше Улрич. В

полумрака на коридора ясно се виждаше наболата му, може би двудневна брада.

— На рецепцията ми казаха, че мога да те намеря тук — ако не си си в стаята. Може ли да вляза?

За миг останах неподвижен, после отстъпих встрани, за да му направя път. Рейчъл бе застанала пред диаграмите на стената, които още не бе успяла да свали, но Улрич не се интересува от нея, а загледа Луис втренчено. Гледаше го и мълчеше.

— Познавам те отнякъде — рече след малко.

— Не мисля така — отвърна Луис. От очите му се излъчваше хлад.

Улрич се обърна към мен.

— Значи вече водиш наемните си убийци в моя град, така ли, Птицо?

Не отговорих нищо.

— Както вече казах, грешиш, човече — обади се Луис. — Аз съм бизнесмен.

— Така ли? И в кой бизнес движиш?

— Превантивен контрол: зарази и вредители^[5] — рече Луис.

Въздухът натежа, очаквах всеки миг да тресне гръмотевица, да избухне буря. Изведнъж Улрич се обърна и излезе от стаята. На прага ми рече през рамо:

— С теб трябва да говоря. Ще те чакам в „Кафе дьо Монд“.

Останах така, загледан в гърба му, докато се скри след завоя на коридора. Погледнах Луис. Той вдигна рамене.

— Май съм по-известен, отколкото си мислех.

— Май че да — отвърнах и тръгнах след Улрич.

Настигнах го на улицата, но въобще не ми проговори, докато не седнахме в кафенето и той си поръча любимите сладки кифлички. Откъсна си парче и без да иска поръси костюма си с пудра захар. Отпи дълга глътка кафе, почти изпразни чашката и отново се накапа. На ревера му остана кафяво петно.

— Хайде казвай, Птицо? — рече най-сетне. — Какво възнамеряваш да правиш тук?

Стори ми се, че в гласа му звучи обида и разочарование. И може би умора.

— Познавам го този тип. Зная му мутрата. Зная и с какво се занимава.

Пак отхапа от кифличката.

Не отговорих. Гледахме се така в очите дълго време. Накрая Улрич отмести поглед. Отърси захарта от пръстите и си поръча ново кафе. Аз почти не бях докоснал моето.

— Името Едуард Байрън говори ли ти нещо? — попита след малко, когато се убеди, че няма да говоря за Луис.

— Не, нищо не ми говори. Защо?

— Беше портиер в клиниката „Парк Райз“. Нали Сюзън там роди Дженифър?

— Да, там.

„Парк Райз“ бе частна болница на Лонг Айленд. Бащата на Сюзън бе настоявал да отидем там, защото персоналът бил елитен — лекарите били сред най-добрите в света. Във всеки случай, със сигурност бяха сред най-добре заплатените. Бях научил, че лекарят, които изроди Сюзън, получава месечно повече, отколкото аз за цяла година.

— Защо ме питаш тези неща?

— Научих, че уволнили Байрън. Тихомълком, без скандали, след като в моргата намерили обезобразен труп. По-точно някой си извършил незаконна аутопсия на женски труп. Утробата била отворена, яйчниците и яйчните канали били извадени.

— Имало ли е официално обвинение?

— Не, нали ти казах. Болничното ръководство решило да не вдига шум. В шкафчето на Байрън намерили медицински ръкавици, а по тях — следи от кръвта на мъртвата жена, дори и остатъци от тъкани. Той заявил, че някой се опитва да го натопи, че ръкавиците и прочие са подхвърлени нарочно. Разследването било вътрешно, дискретно и не довело до категорични резултати. Теоретично — да, някой би могъл да подхвърли тези неща в шкафчето му. Но пък защо? И го освободили. Не се обадили нито на полицията, нито на съдебните власти, нищо. Единствената причина да имаме информация за случая е, че местните ченгета междуременно разследвали поредица кражби на опиати от болницата и в списъка на заподозрените бил и Байрън.

След като го освободили, кражбите силно намалели, но той пък винаги имал желязно алиби. Байрън си заминал и оттогава никой не е и чувал за него. Имаме номера на социалната му осигуровка, но той не се е обаждал да се регистрира като безработен, не се е мяркал никъде, не е плащал данъци, не е ходил в някоя от административните служби, не е търсил работа в друга болница. Проверката показва, че кредитните му карти не са използвани от октомври 1996 година.

— Е, по какъв повод ми го казваш всичко това?

— Едуард Байрън е жител на Батън Руж. Съпругата му Стейси, бившата, още живее там.

— Потърсихте ли я?

— Разпитахме я неофициално вчера. Твърди, че не го е виждала от април миналата година, че ѝ дължи издръжката за шест месеца. Последният изпратен от него чек е оформен в банка в Ричмънд, но жената мисли, че може би се навърта из района на голям Батън Руж или някъде наблизо. Каза ни още, че той отдавна искал да се върне тук, не обичал Ню Йорк. Изпратихме снимката от досието му в болницата по полицейските участъци — да го търсят рутинно. Ето, виж.

Подаде ми увеличена фотография на Байрън. Изглеждаше симпатичен, дори красив. Брадичката му бе възкъса и това леко нарушаваше хубостта на лицето. Имаше тънък нос, правилна уста, тесни черни очи, кестенява коса, сресана на път надясно. Изглеждаше по-млад от 35 години, но не знаех кога е сниман.

— Това е най-добрата ни следа — рече Улрич. — Казвам ти ги тези неща може би защото имаш право да ги знаеш. Но ще ти кажа още нещо: стой надалеч от госпожа Байрън. Настояхме да не говори с никого — в случай че журналистите надушат нещо. И още нещо: не пипай Джо Боунс. Подслушахме онова неговото момче Рики по телефона: кълнеше се в какво ли не, че ти там си извъртял някаква дива каскада. Та те предупреждавам — следващия път няма да ти се размине.

Остави пари на масата.

— Последно, виждам, че си си събрал неголям екип. Някой от тях не може ли да ни помогне с нещичко, а?

— Все още не. Предположихме, че убиецът има лекарска квалификация или знания, говорихме за патология на сексуална основа. Ако се доберем до нещо важно, веднага ще ти се обадя. Но и аз

имам един въпрос към теб — какви точно опиати са били откраднати от „Парк Райз“?

Наведе глава на една страна и леко изви устни, сякаш преценяваше дали да ми каже, или не.

— Кетамин, хидро. Производни на фенциклидина.

Затрях си, че вече съм донякъде наясно с този препарат. ФБР може да създаде огромни неприятности на Морфи, ако там разберат, че ми е съобщавал такива подробности, макар че със сигурност го подозират.

Улрич направи пауза и добави:

— Същото е намерено в телата на леля Мари и сина ѝ. Убиецът го е използвал като упойка.

Завъртя кафената чашка с два пръста върху чинийката, докато дръжката се насочи към мен.

— Тебе страх ли те е от този тип, а, Птицо? — попита ме тихо. — Защото мен ме е страх. Помниш ли нашия разговор за серийните убийци — преди време, когато те водих да те запозная с леля Мари?

Кимнах утвърдително.

— Е, по онова време си мислех, че зная всичко за този тип хора, че съм виждал всичко, което може да се види. И наистина — срещал съм изнасилвачи, психопати, детеубийци, перверзни изроди и хора, които са прекрачили всякаква мярка, но те си бяха направо патетични и жалки, гнидави човешки образи, ти казвам. Ама този...

Обърна глава към улицата. Минаваше семейство във файтон. Кочияшът подръпваше поводите и сигурно сладкодумно им разказваше историята на площада „Джаксън“. Един член на семейството — дребно момченце — видимо не слушаше разказа. Гледаше към нас, подпряло брадичка на ръката си и сякаш чуваше думите му.

— Нашите специалисти отдавна прогнозироват, че накрая ще се появи по-различен убиец — някой си, мотивиран от нещо повече от изкривени фрустрации и криворазбрана сексуална нагласа или перверзен садизъм. Живеем общество, в чиято култура процъфтява болката и смъртта, Птицо, а повечето хора си минават и заминават през живота, без въобще да са разбрали смисъла му. Може би е само въпрос на време да се появи човек, който разбира тези неща по-добре от останалите, човек, който ще гледа на света като огромен олтар, пред който човечеството трябва да бъде принесено в жертва, някой, който

истински да вярва, че е крайно време да се даде урок на всички смъртни.

— И ти смяташ, че се е появил такъв човек, така ли?

— „Аз съм превърнат в Смъртта, Разрушителят на световите.“ Нали така пише в Корана, Птицо? „Аз съм превърнат в Смъртта.“ Ето това е. Може би е точно това. Той е Смъртта. Чистата Смърт.

Стана и тръгна към улицата, аз — след него. После се сетих за бележката от снощи. Извадих я от джоба.

— Улрич, исках да те помоля нещо. Ето, виж.

Той прочете записаното във връзка с Книгата на Енох и се намуси.

— Абе, каква е тази шибана Книга на Енох сега, а?

— Това е част от апокрифната литература на самата Библия. Смятаме, че той има познания в тази област.

Улрич се намръщи, сви бележката и я прибра.

— Птицо — рече и почти се усмихна, — понякога ужасно се раздвоявам между желанието да те държа напълно информиран за всичко и да не ти казвам нищо, ама нищичко!

Изкриви лице и после въздъхна, сякаш да каже, че просто не си заслужава да говорим на тази тема.

— Внимавай да не направиш някоя беля, Птицо. И кажи същото и на твоите приятелчета.

Тръгна си и скоро потъна в тълпата.

Върнах се и веднага почуках на вратата на Рейчъл, но отговор нямаше. Почуках отново, по-силно, тогава отвътре дочух някакви шумове. Отвори ми, обвита в хавлия и с кърпа на мократа коса. Лицето ѝ бе зачервено от горещата вода на душа, кожата ѝ като че гореше.

— Извинявай — рекох. — Забравих, че се канеше да се къпеш.

Тя се усмихна и ми махна с ръка да вляза.

— Я седни ей там. Сега ще се облека и ще ти предоставя удоволствието да ми купиш вечеря.

От леглото взе пригответените сиви панталони и бяла памучна блуза, а от куфара извади подходящо бяло бельо и се върна в банята. Не затвори вратата съвсем, за да можем да говорим, докато се обличаше.

— Май трябва да те питам какви бяха онези думи? — обади се отвътре.

Станах и отидох на прозореца. Улицата долу бе пуста.

— Вярно е онова, което Улрич каза за Луис. Нещата не са така прости може би, но той е убивал хора в миналото. Днес — не зная, не съм сигурен. Не питам и не аз съм онзи, който ще го съди. Но вярвам и на Ейнджъл, и на Луис. Помолих ги да дойдат, защото познавам възможностите им.

Рейчъл се показа от банята. Закопчаваше си блузата, косата ѝ висеше, все още на мокри кичури. Изсуши я с портативен сешоар и си сложи малко грим. Бях виждал Сюзън да прави подобни неща стотици пъти, но сега, като наблюдавах Рейчъл да върши всичко това пред мен, почувствах странна интимност. Нещо се обади дълбоко в съзнанието ми, тъничко, но убедително гласче, което предвещаваше промяна в чувствата ми към нея. Тя седна на леглото, за да нахлузи чифт черни обувки на бос крак, помагаше си с пръст. Наведе се напред и блузата на кръста ѝ се повдигна, зърнах основата на гръбнака и леко изпотената кожа. Тя вдигна очи и забеляза погледа ми. Усмихна се внимателно, сякаш се боеше, че не го е разбрала правилно.

— Ще излизаме ли? — попита ме.

Отворих вратата и ѝ направих път да мине, а блузата ѝ се плъзна по ръката ми. Чух звук, напомнящ на съскаща върху горещ метал вода.

Хапнахме в заведение на „Роял стрийт“, в голяма, хладна и тъмна зала в махагоново дърво. Поръчах си бифтек, бе крехък и вкусен, а на Рейчъл донесоха пушено рибешко филе. Тя го опита, примлясна и след малко ахна — подправките бяха лютиви. Поговорихме за дребни неща, за пиеси и филми, музика и литература. Оказа се, че и двамата сме присъствали на едно и също представление на „Вълшебната флейта“ в Метрополитен опера през 1991 година. На всичкото отгоре и двамата сме били сами. Погледнах я в очите, тя отпи от виното; приглушените светлини играеха по лицето и танцуваха в зениците ѝ, досущ отразени в нощно езеро лунни лъчи.

— Значи често преследваш непознати мъже в далечни земи, а? — опитах се да се пошегувам.

Усмихна се.

— На бас се хващам, че тази реплика си я пазиш за по-особени случаи.

— Може пък да я използвам постоянно.

— Ооо, хайде сега. Какъв ти е следващият номер? Цветя и целуване на ръка или ще гледаш страшно околните мъже?

— Добре, добре, виновен съм. Отдавна не съм сядал на маса с хубава жена.

Казах го, но почувствах, че се изчервявам. В погледа ѝ долових игриви пламъчета и известна несигурност, дори и нещо като тъга, страх да не нарани някого, самата тя да не бъде наранена. В мен нещо се присви, протегна лапи и извади нокти, почувствах болка в сърцето.

— Извинявай. Почти нищо не зная за теб — казах ѝ тихо.

Тя протегна ръка и леко погали моята — от китката до края на кутрето. Прокара пръсти по моите, деликатно проследи линиите на дланта ми, докосна ноктите — леко, нежно, като коприна. Изведнъж отпусна ръка на масата, а тя остана допряна до моята. И започна да говори.

Родила се в Чилсън, близо до подножията на Адирондак^[6]. Баща ѝ бил адвокат, майка ѝ — учителка в детска градина. Като дете обичала баскетбола и спринтовите дисциплини; момчето, с което щяла да ходи на абитуриентския бал, се разболяло от заушка два дни преди голямото събитие. Тогава кавалер ѝ станал най-добрият приятел на брат ѝ. На бала свирели песните на Рой Орбисън. Двамата танцували, той опипал гърдите ѝ под звуците на „Само самотните“. Имала само един брат, десет години по-голям, казвал се Къртис. Доживял почти до двадесет и деветата си година, пет години посветил на служба в полицията. Застреляли го две седмици преди рождения му ден.

— Беше детектив към шерифството, току-що го бяха произвели. В същия ден дори не беше на работа.

Тя говореше спокойно, без да се колебае, нито много бързо, нито пък бавно, сякаш бе разказвала и преповтаряла тази история множество пъти като литературно произведение с отстранени повторения и ненужни подробности, изгладени слаби места, сполучливо подбрано начало и описания. Повествование, в което изпъква основната линия — смъртта на брата и болката от отсъствието му, празнината, която оставил след себе си.

Било два и петнадесет, вторник следобед. Къртис отишъл на среща с едно момиче от Морая, винаги имал поне две-три приятелки. Бил хубавеляк, момичетата си падали по него. Носел букет цветя,

розови лилии, купени от цветарницата на пет врати разстояние от банката. Чул викове, зърнал двамина да бягат от банката, и двамата били въоръжени, маскирани — мъж и жена. Трети ги чакал в кола със запален двигател, готова за бягството.

— Къртис извадил пистолета, а те го видели. И двамата носели рязани двуцевки и изобщо не се поколебали. Мъжът изпразнил и двете цеви в него, а докато брат ми лежал и агонизирал на земята, жената го довършила. Застреляла го в лицето, а той беше толкова хубав...

Замлъкна и аз разбрах, че това е история наистина преразказвана, но само наум. Имаше нещо, което тя не искаше да споделя с никого, то си бе само за нея — нещо като скъп спомен за много близък човек. Понякога всички ние имаме нужда от болка. Болка, която да си е само наша.

— Хванаха ги по-късно. Имали общо три хиляди долара — толкова успели да вземат от банката, толкова е струвал животът на брат ми. Жената била изписана от психиатрията само две седмици преди случая. Някой си решил, че тя вече не представлява заплаха за обществото.

Рейчъл вдигна чаша и допи виното. Магнах с ръка на келнера да донесе още; тя мълчеше, докато той отново я напълни.

— И ето ме и мен. Сега се опитвам да разбирам нещата, и знаеш ли, понякога успявам. Та когато извадя късмет, предотвратявам разни лоши случки, да не сполетяват други хора. Но само понякога.

Изведнъж усетих, че стискам силно ръката ѝ на масата. Нямах спомен кога съм го направил. И така, хванал я здраво за пръстите, започнах да разказвам — за пръв път от много години насам — как с мама напуснахме Ню Йорк и се преместихме в Мейн.

— Тя още ли е жива?

Поклатих глава.

— Бях се спречкал с една местна мутра на име Татенцето Хелмс, та дядо и мама решиха, че е най-здравословно да ме разкарат оттам поне за лятото. Да ида да поработя някъде другаде. Дядо имаше приятел в Ричмънд, държеше магазин. Поработих при него, зареждах му стоките, нощем чистех. Спях в една стая над магазина. Мама ходеше на физиотерапия, имаше притиснат нерв в рамото, но после се оказа, че са ѝ поставили грешна диагноза. Всъщност имала е рак. По-късно реших, че е знаела, но не е искала да ни тревожи. А може би си е

мислила, че ако не си го признава пред себе си, може да избудалка организма си и да отложи финала. Но стана друго нещо — единият ѝ бял дроб колабира един ден, точно като излизала от терапевта.

Дойдох си два дни по-късно с автобус на „Грейхаундс“^[7]. Не я бях виждал два месеца и тръгнах за болницата, но не я открих никъде по отделенията. Накрая започнах да проверявам име по име и я намерих — беше се променила неузнаваемо. Изкара още шест седмици. Към края се пооправи малко, може би от силните лекарства. Струва ми се, че това се случва често при раковоболните. Понякога човек се самобудалка, че се подобрява. Това е нещо като последна гадна шегичка на заболяването. Опитваше се да нарисува картина на болницата. Смяташе, че ще я изпишат и ще се прибере у дома — та да си спомня къде е лежала.

Отпих глътка вода.

— Извинявай — рекох. — Сам не разбирам защо тези неща най-неочаквано ми изплуват от паметта и ти ги разправям.

Рейчъл се усмихна и също ми стисна пръстите.

— А дядо ти?

— Той почина преди осем години. Остави ми къщата си, същата, която непрекъснато се опитвам да ремонтирам.

Сега забелязах, че не пита за баща ми. Вероятно знаеше всичко. От архивите.

По-късно си тръгнахме, смесихме се с тълпата. От баровете долиташе музика, оплиташе се в една обща какофония, в която от време на време различавах по нещо познато. Стигнахме хотела и стаята ѝ. Там се прегърнахме и останахме притиснати един в друг известно време. Целувахме се нежно; тя бе поставила ръка на бузата ми. После си пожелахме лека нощ.

Тази нощ спях като къпан, въпреки случката с Ремар и Джо Боунс, а и сблъсъка с Улрич. Спях, а ръката ми стискаше призрака на нейната.

---

[1] „Първа таблица, втора книга“ (испански). — Бел.прев. ↑

[2] Фригийска богиня на земята, лозарството и земеделието. — Бел.прев. ↑

[3] Бележито френско семейство печатари, книжари и учени от началото на XVI век — Робер (1503–1559), отпечата Бибlijата на

еврейски, старогръцки и латински, а неговият син Анри (1531–1598), първостепенен елинист и лексикограф, съставил *Thesaurus linguae graecae* (Съкровищница на гръцкия език) — грандиозен паметник на ерудиция, „Апология за Херодот“. — Бел.прев. ↑

[4] „За дисекциите на части от човешкото тяло“. — Бел.прев. ↑

[5] Игра на думи — примерно селскостопански вредители и болести по растенията и същевременно преносно. — Бел.прев. ↑

[6] Планинска верига в североизточната част на щата Ню Йорк. — Бел.прев. ↑

[7] Един от най-популярните национални автобусни превозвачи в САЩ. — Бел.прев. ↑

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Бе приятна, ясна утрин. Тичах, а уличният трамвай по „Сейнт Джеймс“ потракваше и този звук се носеше и звучеше надалеч, надалеч. По пътя към катедралата ме настигна и задмина лимузина с младоженци; по нея бяха окачени бели ленти и панделки. Бях си избрал маршрут за джогинг в западна посока по „Норт Рампарт“ и чак до „Пердидо“, после връщане през френския квартал по „Шартр“. Жегата вече се усещаше, сякаш допирах лице в горещта, влажна кърпа. Белите ми дробове се понатовариха, въздухът започна да не достига, целият ми организъм се разбунтува и настояваше да спра, но аз си бях упорит. И тичах.

В миналото бях свикнал да спортувам поне три-четири пъти седмично. Редувах натоварването — около месец тичане, после още толкова културизъм с упражнения за мускулите. Прекъсних ли този ритъм за повече от три-четири дни, и ми ставаше чоглаво, чувствах се подут и извън форма, като че организъмът ми е натоварен с токсини. Между физическо натоварване и медикаменти за прочистване на системата предпочитах първото като по-удобна и поносима опция.

Прибрах се в хотела и взех душ. Сетне занесох мръсните си дрехи на местната автоматична пералня. Не бях допускал, че ще се наложи да остана за по-продължително време в Ню Орлиънс и чистите ми долни ми дрехи се бяха попривършили.

Намерих номера на Стейси Байрън в телефонния указател. Не си бе променила фамилното име, може би не във въпросната телефонна компания и нейния указател. Помолих Ейнджъл и Луис да се разходят до дома ѝ в Батън Руж и да проверят какво може да се научи от нея. Или за нея.

Улрич сигурно нямаше да хареса тази работа. Но пък като толкова настоява да не я закачаме, защо просто не си бе траял? Междувременно Рейчъл изпрати по електронната поща подробности за търсените илюстрации до двамина от студентите си в Колумбийския университет и до пенсиониран професор на име отец Ерик Уорд, бивш

преподавател от „Лойола“, университета на йезуитите в Ню Орлиънс, специализирал ренесансова култура.

И вместо да скучае и да чака отговорите им, тя реши да дойде с мен до Метари, където тази сутрин бе погребението на Дейвид Фонтено.

По пътя мълчахме. Досега никой от нас не бе подхващал въпроса за растящата ни близост, нито пък за това до какво би могла да ни доведе тя. Все пак личеше си, че и двамата мислим по тези въпроси, и то доста напрегнато. Погледнах я и зърнах нещо в очите ѝ. Вероятно и тя долавяше нещо в моите.

— Е, какво още би желал да знаеш за мен? — попита тя неочаквано.

— Предполагам, че не зная почти нищо за личния ти живот.

— Освен факта, че съм красива и блестяща.

— Да, освен този факт — признах аз.

— А под личен разбираш сексуален, нали?

— Е, това е евфемизъм. Не желая да се натрапвам, да форсирам нещата. Ако не те дразни, започни с възрастта си, защото снощи не ми каза този факт. В сравнение с нея, останалото вече ще ти се стори съвсем по-леко.

Тя се усмихна малко накриво и ми се закани с пръст. Направих се, че не виждам пръста.

— На тридесет и три години съм, но мразя да си го признавам, особено ако светлината работи за мен. Имам котка и апартамент с две спални на „Ъпър Уест Сайд“. И в момента не го споделям с никого. Играя аеробика три пъти седмично и обичам китайската кухня, музика соул и бира с пяна. Последната ми връзка приключи преди шест месеца и си мисля вече, че девствената ми ципа се е затворила отново.

Повдигнах вежди и тя се разсмя.

— Ама ти изглеждаш шокиран, а? Май не излизаш редовно с жени?

— Май и ти не излизаш редовно с мъже — рекох строго. — Какъв ти беше последният приятел?

— Борсов агент. Връзката ни продължи повече от година и решихме да поживеем заедно за пробен период. Неговият апартамент има една спалня, а моят, както ти казах — две. Затова той се нанесе при мен, а другата спалня я използвахме за кабинет.

— Олеле, много идилично.

— Наистина. Но само за седмица. Оказа се, че той не може да понася котката ми. Не можеше и да спи в едно легло с мен. Оплака се, че съм се въртяла непрекъснато. Обаче междувременно умириса цялата къща на цигари, особено дрехите ми. И с това се приключи. Чашата преля. Ама не вярваш ли? Всичко засмърдя, мебелите, леглото, стените, храната, тоалетната хартия, дори и котката се умириса. После, на всичкото отгоре, една вечер се прибира и заявява, че бил влюбен в секретарката си. Представяш ли си? И сетне се премести да живее при нея в Сиатъл.

— О, Сиатъл е много хубаво място.

— Да му го начукам аз на Сиатъл. Да потъне в морето дано!

— Е, поне не съжаляваш вече, нали?

— Много ти е смешно на тебе.

Рейчъл погледна през прозореца, а аз изпитах силно желание да протегна ръка и да я докосна. Това ми желание се усили още повече, когато тя рече тихичко:

— Аз пък не смея да ти задавам прекалено много въпроси. Нали зная какво си преживял.

— Да — изхъмках аз и докоснах бузата ѝ. Кожата бе гладка, нежна, леко влажна. Тя притисна глава към ръката ми, после влязохме в самото гробище и вълшебният миг просто се изпари във въздуха.

Делакроа е на югоизток от Ню Орлиънс, може би на тридесетина мили от езерото Поншартрен, на границата между енориите на Плакемин и Сейнт Бърнард. Абе, почти на майната си. А гробището се пада отвъд Делакроа и още малко по-нататък в северна посока, към Икლოსки. Това място, а и Сейнт Бърнард не могат да ви предложат нищо особено освен блата и заблатени речни ръкави плюс малко музика а ла бретонски стил.

Разни клонове на семейство Фонтено са живели в Ню Орлиънс още от края на деветнадесети век, много преди семейството на Лайънъл и Дейвид да се преместят в големия град. Затова имаха голяма гробница в гробището „Метари“. Последното е най-голямото от цяла поредица градски гробища, разположени покрай едноименното шосе и булевард „Поншартрен“. „Метари“ е разположено на площ от сто и петдесет акра — там, където едно време е бил хиподрумът „Метари“. Символично погледнато, суперподходящо място за един

комарджия, пропилял състоянието си на конните надбягвания и продължил да играе след като отдавна е бил вече уверен, че шансът почти винаги работи срещу него.

Местните гробища са доста необичайни. В големите градове повечето гробища са грижливо озеленени, подредени с вкус и дискретни надгробни камъни. Мъртъвците на Ню Орлиънс обаче почиват в пишно украсени гробници и грандиозни мавзолеи, донякъде напомнящи „Пер Лашез“ в Париж или Градовете на мъртвите в Кайро, където хората все още си живеят сред погребаните. Подобно нещо можете да срещнете и при гробницата Брунсвиг, оформена като пирамида и пазена от специално построен сфинкс.

Влиянието не идва толкова от погребалната архитектура на Испания и Франция. По-голямата част на Ню Орлиънс е разположена под морското равнище и до построяването на съвременните отводнителни системи изкопаните в земята гробове са се наводнявали лесно. Оттам идва и нуждата гробищата да се оформят по такъв начин — построени над земята гробници са най-доброто решение.

Когато пристигнахме, шествието от погребението на Фонтено бе вече влязло. Паркирах малко по встрани от основната група автомобили, минахме покрай двете патрулни коли на вътрешната порта. Хората в тях бяха до един със слънчеви козирки. Тръгнахме след последните от шествието, минахме покрай четирите големи статуи, олицетворяващи Вярата, Надеждата, Милосърдието и Паметта, които са близо до известната гробница на Мориарити. Накрая стигнахме до надземен мавзолей в старогръцки стил, с дорийски колони отпред, а над тях на дебела плоча бе изписано името Фонтено.

Не ми бе известно колцина от семейството почиват тук. Традицията в Ню Орлиънс повелява трупът да бъде положен в централната зала на гробницата за година и един ден. После се отваря криптата, тленните останки се внасят там, а изгнилият ковчег се изхвърля, за да се отвори място за следващия покойник. Предполагам, че криптите в „Метари“ отдавна са задръстени.

Бяха отворили украсената с ангелски глави врата от ковано желязо. Най-близките бяха застанали отпред в полукръг. Сред всички се извисяваше едър мъж, когото веднага възприех като Лайънъл Фонтено, облечен в еднореден черен костюм с широка черна връзка. Лицето му бе загоряло, обветрено — червендалесто и кафеникаво,

челото — набраздено, от ъгълчетата на очите също се извиваха сложни плетеници от бръчки. Косата бе черна, но вече просребрена, особено на слепоочията. Беше, както вече казах, почти гигант, метър и деветдесет и нещо, с тегло не по-малко от сто и двадесет килограма. Костюмът май го притесняваше.

Зад опечалените, разпръснати рехаво сред околните камъни, гробници и дървета, стояха четирима със сурови лица, също облечени в черно. Саката им бяха издути — отдолу носеха тежки пистолети. Имаше и пети, наметнат с черен лоден, подпрял се на кипарис. Под връхната дреха проблясваше металът на автомат М-16. Още двамина стояха току зад Лайънъл Фонтено. Този човек видимо не искаше да рискува.

Сред дошлите имаше и бели, и черни: бели младежи, облечени в елегантни тъмни костюми, възрастни чернокожи жени с официални рокли с дантели по врата. Всички притихнаха, когато свещеникът започна опелото. Четеше от оръфан молитвеник с позлатени ръбове на страниците. Времето бе тихо, вятър нямаше, думите му сякаш увисаха във въздуха около нас, отразяваха се от каменните стени и околните дървета, досущ гласове на покойници от отвъдното...

— Отче наш, ти който си...

Носачите на ковчега тръгнаха напред, сбутаха се на тесния вход на гробницата. Внесоха го и точно тогава изневиделица се появиха двамина полицаи. Бяха от градските. Застанаха на около двайсетина метра от групата, между две съседни гробници откъм запад. От изток дойдоха още двамина, трета двойка бавно заобиколи две дървета откъм север. Рейчъл забеляза, че се оглеждам.

— Охрана, а?

— Може би.

— ... да пребъде волята ти...

Изпитах неясно безпокойство. Може и да са ги изпратили за всеки случай. Да не би Джо Боунс да се изкуши да нападне в този момент, когато Фонтено е все пак донякъде уязвим. Но нещо ме човъркаше отвътре, нещо не бе наред. Не ми харесваше начинът, по който се движеха. Изглежда се чувстваха неудобно в тези униформи, сякаш яките ги стягат, обувките им са тесни...

— ... и ни прощавай...

Хората на Фонтено също ги забелязаха, но май не се разтревожиха. Ръцете на полицаите висяха спокойно край телата им, пистолетите си бяха в кобурите, на пръв поглед всичко бе нормално. Но забелязах, че бавно се приближават. Тогава нещо топло ме лизна по лицето. Съседката ми — възрастна кръглолика дама в черна рокля, която до преди секунда тихичко ридаше до мен, внезапно се свлече на земята, а на слепоочието ѝ зейна грозна дупчица. Бялата ѝ коса бавно се обагри в алено. От стената на гробницата се разлетяха мраморни парченца, удареното място се оцвети в червено. Звукът на изстрела долетя почти веднага, тъп и приглушен, като спукан с удара на длан надут хартиен плик.

— Той ще обърше всяка сълза от очите им и смърт не ще има вече...

Няколко секунди минаха и всички разбраха какво става. Околните объркано загледаха падналата жена, около чиято глава растеше локвата кръв. Блъснах Рейчъл в нишата зад мен и я прикрих с тяло. Някой изпищя пронизително и тълпата се разпръсна. Сега огънят стана плътен, куршумите свистяха наоколо и рикошираха от околните постройки. Забелязах, че охраната на Фонтено се събра около него. Натиснаха го на земята и легнаха върху него, за да го запазят с телата си. Металните оси жужаха във въздуха и дрънчаха в металните решетки на гробниците.

Рейчъл се хвана с две ръце за главата и ужасено клекна на земята, като се сви — вероятно знаеше, че когато се стреля безразборно, най-добре е човек да намали площта на мишената, която представлява. Извърнат през рамо, зърнах двете ченгета откъм северната посока да бъркат в храстите около алеята. Извадиха скритите предварително там картечни пистолети. Бяха щаер, със заглушители. Ясно — хората на Джо Боунс. Недалеч от мен жена притича да се прикрие зад разперените криле на каменен ангел. Черният ѝ шлифер се вееше около набраната рокля и оголените ѝ крака. Ясно видях как от материята на гърба ѝ изригнаха две гейзерчета, тя залитна и се просна по лице с разперени встрани ръце. Опита се да стане, не успя, понечи да лази напред — тогава получи още куршуми в гърба, подскочи два пъти и притихна.

Чуха се пистолетни изстрели, затрака автомат. Хората на Фонтено отговаряха на огъня. Извадих си пистолета и приклеках до

Рейчъл. Изведнъж до нас се появи ченге, в ръце държеше щаер. Застрелях го отблизо в лицето. Свлече се на земята.

— Ама този е полицай! — възкликна Рейчъл и ме изгледа ужасено.

Слава богу, при околната шумотевица гласът ѝ остана почти нечул.

Протегнах ръка, натиснах я към земята.

— Не, миличка, това са хора на Джо Боунс. Дошли са да довършат Фонтено.

Някой тичаше към нас. Приблужи се и рухна на колене току в краката на Рейчъл. Бе от мъжете на Фонтено — онзи с лодена и автомата. От устата му шурна кръв. Чух я да крещи, а той изпусна автомата, главата му се удари в каменната плоча до нас. Оръжието бе на тридесетина сантиметра от ръката ми. Протегнах се към него, но Рейчъл ме превари. Водеха я неукротими и стари като света инстинкти за самосъхранение. Грабна автомата, широко отвори уста и очи и пусна дълъг откос над проснатото тяло на бодигарда.

Хвърлих се странично и се прицелих към отсрещната фигура, но тя вече падаше. Човекът на Джо Боунс удари земята по гръб, левият му крак заигра гротесков танц, на гърдите му цъфнаха поредица червени петна. Рейчъл гледаше налудничаво, цялата се тресеше; адреналинът видимо препускаше по вените ѝ. Автоматът се изхлузи от ръцете ѝ, но ремъкът се заплете в лакътя и тя буйно размаха ръце в опит да се освободи от тази страшна играчка. Зад нея виждах още тичащи хора. Две бели жени влачеха чернокож младеж за ръцете по тревата. На корема бялата му риза бе подгизнала, червена.

Предположих, че е имало и четвърта двойка от горилите на Боунс, които са дошли от юг и са стреляли първи. Поне трима от тях бяха мъртви — двама убити от мен и Рейчъл, третият лежеше до стария кипарис. Автоматчикът на Фонтено го бе ликвидирал, преди да повалят него.

Помогнах на Рейчъл да се изправи и я помъкнах към съседната гробница — порутена постройка с ръждясала метална врата. Ударих ключалката с приклада на автомата и тя веднага поддаде. Рейчъл влезе, подадох ѝ моя пистолет, наредих ѝ да не мърда оттук, докато не се върна да я взема. Сетне хукнах в източна посока, като заобиколих гробницата на Фонтено отзад. Тичах с автомата, използвах гробове,

дървета и постройки за прикритие. Не знаех с колко патрони разполагам в пълнителя. Селекторното лостче бе на автоматичен огън. Значи зависех от обема на пълнителя — може би имах между десетина и двадесетина единични изстрела.

Почти бях стигнал до паметник на спящо дете, когато почувствах удар по главата. Бе отзад, залитнах и изпуснах оръжието. Някой ме ритна свирепо в бъбреците, болката подпали цялото ми тяло, стигна чак до рамото. Сетне ме сритаха в корема и без да искам, се обърнах по гръб. Над мен се бе надвесил Рики, Влечугоподобния. Плитката на главата и ниският ръст хич не се връзваха с полицейската униформа. Шапката му бе паднала, лицето му бе нарязано от хвърчащите непрестанно наоколо каменни отломки. Дулото на щаера сочеше право в гърдите ми.

Опитах се да преглътна, но гърлото ми бе пресъхнало. Усещах тревата под ръцете и жестоката болка в тялото — сетивни измерения на живота и оцеляването. Рики насочи дулото към главата ми.

— Джо Боунс ти праща много здраве — рече той и пръстът му се опъна на спусъка.

В същия миг главата му отхвъркна назад, коремът му — напред, гърбът му се изви като на силно ритната отзад котка. Щаерът изплю кратък откос и куршумите поръсиха тревата около главата ми, но Рики падна на колене и после се строполи странично, като затисна левия ми крак. На гърба на ризата му имаше широка назъбена яма.

Отзад видях Лайънъл Фонтено, застанал като на стрелбище, с разкрачени крака и опънати напред две ръце, пистолетът все още насочен към мен. На лявата ръка имаше кръв, дупка на ръкава на самото високо вдясно. В същия миг дотичаха и двамата му охранители, изгледаха ме, извърнаха лица към Фонтено. Някъде на запад вече пищяха сирени.

— Лайънъл, един се измъкна, другите са мъртви — докладва му единият.

— Ами нашите?

— Поне трима убити, няколко ранени.

До мен Рики се раздвижи, ръката му помръдна. Усетих, че се движи. Лайънъл се приближи, надвеси се над нас двамата за миг и му пусна куршум в тила. Изгледа ме с любопитство, взе автомата от земята и го подхвърли на хората си.

— Тръгвайте да помагате на ранените — нареди кратко, затисна раната си с другата ръка и закрачи към семейната гробница.

Боляха ме ребрата, но изритах Рики встрани и тръгнах към мястото, където бях оставил Рейчъл. Приближих внимателно, помнех отлично, че съм й оставил оръжие. Надникнах в гробницата, Рейчъл я нямаше.

Намерих я на около петдесетина метра, надвесена над тялото на момиченце. Когато чу стъпките ми, Рейчъл грабна оставения встрани пистолет и рязко се завъртя към мен.

— Хей, чакай, аз съм! — извиках високо. — Добре ли си?

Тя кимна и остави пистолета. Чак сега забелязах, че през цялото време бе натискала корема на момичето с другата си ръка.

— Какво й е? — попитах, но веднага разбрах.

Кръвта, която струеше от огнестрелната рана, бе почти черна. Черният дроб. Детето трепереше като лист, по тялото му минаваха кратки конвулсии, зъбите скърцаха в агония. Нямаше да живее дълго. Около нас се появиха скритите допреди малко хора, някои ридаеха, други се тресяха в шок. Зърнах двамина с пистолети да тичат към нас. Дръпнах Рейчъл за ръката.

— Трябва да изчезваме. Не можем да си позволим ченгетата да ни заварят тук.

— Аз оставам, ти си тръгвай. Не мога да го зарежа това дете.

— Рейчъл!

Тя ме погледна. Взрях се в очите й, споделихме каквото и двамата отлично разбирахме. Детето щеше да умре. Бе неизбежно.

— Не можем да останем тук...

Двамата мъже с пистолетите дотичаха. Единият, по-младият, падна на едно коляно и изплака:

— Клара, Клара! Дръж се, моето момиче! Дръж се! — повтаряше той, хванал детската ръчица.

— Моля те, Рейчъл! — повторих аз.

Тя хвана ръката на младия и я натисна върху детския корем. Клара изстена.

— Дръжете си ръката тук — нареди му Рейчъл. — Не я махайте, докато не дойде Бърза помощ.

Сетне вдигна пистолета и ми го подаде. Поех го, поставих предпазителя и го пъхнах в кобура. Измъкнахме се бързо от центъра на бъркотията, полуистеричните шумове постепенно останаха назад и затихнаха. Спряхме и тя изведнъж ме прегърна с все сила. Притиснах я към себе си и я целунах по главата. Въпреки стрелбата косата ѝ ухаеше. Тя отново ме стисна с все сила, изохках — болката в ребрата ставаше все по-силна.

Тя се стресна и ме пусна.

— Ранен ли си?

— Сритаха ме малко, това е всичко.

Погалих я по косата, взех лицето ѝ в две ръце.

— Направи всичко, което можеше за онова дете, Рейчъл. Повече не бе възможно.

Тя кимна и устните ѝ се разтрепериха. Детето бе придобило някакво символично значение за нея, което не разбирах, далеч по-голямо от това просто да спаси живота му.

— Убих онзи човек — рече тя и лицето ѝ се разкриви в безмълвен плач.

— Иначе той щеше да ни убие и двамата. Нямаше избор. Ако не бе стреляла, сега щеше да си мъртва. Вероятно и аз.

Всичко това бе вярно, но не ѝ бе достатъчно, поне засега. Затова я прегърнах и замълчах. Вече не усещах болката; струваше ми се, че нейното страдание е далеч по-голямо.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Не бях си спомнял за Татенцето Хелмс от много години, поне не и докато не разказах на Рейчъл за ролята, която бе изиграл в момчешкия ми живот.

Татенцето бе най-големият грозник, когото съм виждал. Погрозен човек, здраве му кажи. Той колеше, той бесеше в по-голямата част от Портланд някъде от края на шейсетте до към края на седемдесетте години и си бе построил цяла империя там. Хелмс бе започнал с контрабанден алкохол и бе стигнал до контрол над дрогата в цели три щата.

Татенцето тежеше над сто и петдесет килограма и страдаше от рядко заболяване на кожата. От него по цялото му тяло имаше буци, най-видими, естествено, по ръцете и лицето му. Те бяха тъмночервени на цвят, люспести на вид и не само загрозяваха физиономията му, но я правеха и някак разлята, неопределена и размазана, та като го погледне човек, да види нещо като червеникава мъглява маска. Носеше костюми с жилетки, панамени шапки и винаги пушеше тумбести пури, които по онова време всички наричаха „Уинстън Чърчил“. Та човек най-напред усещаше миризмата на Татенцето и чак впоследствие го виждаше. Това даваше възможност на по-умните да се скатаят навреме.

Татенцето бе мръсен по душа, но най-точно е да кажем, че си бе истински изрод. При по-ниска интелигентност, по-благ характер и липса на склонност към насилие човек като него най-вероятно би живял в къщурка край горите на Мейн, би се занимавал с дребен бизнес и би продавал коледни дръвчета на симпатягите от квартала. Но той бе доволно интелигентен, в мръсния смисъл на думата, целият свят му бе крив за нещо, а грозотата му, изглежда, бе външната изява на дълбока морална и духовна развала, корумпираност, която подбужда към мисълта, че едва ли най-лошото в него е грозната му мутра. Бе изпълнен с вътрешна ярост, злоба и стръв, мразеше околните и всичко, свързано с тях.

Дядо ми бе познавал Хелмс още от дете. Бе служил дълги години като заместник-шериф, бе психолог, който познаваше хорската природа

и усещаше доста добре душата на престъпника. Особено на престъпника. Та той казваше, че у Хелмс не се улавя нищо друго, освен злина.

— В началото си мислех, че грозотата му пробужда лошото в него — бе казал дядо ми веднъж. — Че поради нея се държи зле с околните, че е намерил такъв начин да си отмъщава на обществото, сякаш то му е виновно.

И онзи случай изплува пред очите ми, като че се бе случило преди ден. Седяхме с дядо на верандата на къщата, където живеехме с него и мама след смъртта на баща ми. Дядо си имаше любимо куче, порода басет — ловджийско, бе го нарекъл Док — на името на прочутия тогава кънтри певец Док Уотсън. Ще попитате защо го бе нарекъл на певеца? Ами защото харесваше много прочутата песен на Уотсън на име „Албърта“ и толкоз. Та кучето Док лежеше в краката му дълбоко заспало, от време на време похъркваше или излайваше в ответ на бог знае какви перипетии из кучешките си съновидения.

Дядо отпи глътка кафе от синя тенекиена чаша и я остави в краката си. Док потръпна, отвори едно око, за да не пропусне нещо важно, успокои се и пак се унесе в сънищата си.

— Но не грозотата е причината Хелмс да е такъв — продължи дядо. — Не. В него си има нещо из основи криво, нещо, което не мога да определя точно. Понякога си мисля какъв ли би могъл да стане, ако не бе толкова грозен. С неговата амбиция и воля би могъл да стигне дори до президент на САЩ, но смятам, че би бил нещо по-скоро като Джо Сталин^[1], а не като Джо Кенеди. Момко, момко, нали съм ти казвал да стоиш далеч от него и всичко негово. Колко пъти съм ти казвал, а? Ти вчера получи добър урок, по лош начин — от лош човек.

Аз се бях върнал от Ню Йорк с хлапашката заблуда, че съм отракан, че с мен майтап не става, защото съм умен и бърз и ако се стигне до сблъсък с местните провинциални недоносчета, мога да им покажа някой и друг трик. Абе, младежки глупости. Татенцето Хелмс обаче ме научи на някои истини по доста убедителен начин.

И друг получи същия урок като мен. Кларънс Джоунс, момче, което живееше с баща си, заклет пияница, недалеч от мястото, където днес се намира Мейн Мол Роуд. Кларънс бе добро момче, но не особено умно, родено винаги да свири втора цигулка. Бяхме се сприятелили и вече доста време се движехме заедно, през топлите и

мързеливи летни следобеди обичайно ходехме по поляните да стреляме с въздушната му пушка или задигахме бира от запасите на баща му. Бяхме отегчени до смърт, та всеки около нас го усети, дори и Татенцето Хелмс.

Той тъкмо бе купил стар, разнебитен бар на „Конгрес стрийт“; бе решил да го превърне в първокласно заведение. Това бе преди модернизиранието на пристанищния район, преди появата на десетките магазини за тениски, за сувенири и подаръци, на големия киносалон и барчетата, където на туристи сервираха безплатни питиета между пет и седем часа. Може би Хелмс усещаше повея на новите времена, защото започна да модернизира бара: смени старите тесни прозорци с широки, сложи нов покрив, купи мебели от стара белфастка църква.

Един неделен следобед висяхме с Кларънс зад намиращия се в ремонт бар на Хелмс, измъчени от жегата, отегчени, подивели. И какво да правим? Взехме та изпотрошихме всичките му прозорци — до един. Нови, хубави цветни стъкла. Мятахме камъни с момчешка точност, състезавахме се кой е по-добър стрелец. Накрая намерихме захвърлен стар бойлер и най-вандалски го прехвърлихме през широкия сводест прозорец в задната част на помещението, предвидена за начало на самия бар.

Естествено, след това се покрихме. През следващите два дни не се срещяхме с Кларънс и изобщо забравихме за случилото се. На третата вечер се видяхме, купихме си бира и тъкмо вървахме по „Сейнт Джон“, когато ни налетяха трима от хората на Татенцето. Завлякоха ни до паркиран в тъмна уличка черен кадилак елдорадо. Завързаха ни очите с парцали, сложиха ни белезници, устите ни залепиха с онзи тип широка леплива лента, дето използват за амбалаж, и ни набутаха в багажника. Лежахме с Кларънс рамо до рамо в задушното пространство и изведнъж подуших възкиселата, гадна миризма на некъпана от месеци, изпотена плът. Смърдеше Кларънс. Почти веднага се досетих, че най-вероятно и аз смърдя така.

След малко обаче усетих и други миризми. Не говоря за типичния мирис на машинни масла или бензин, на омаслени парцали и прочие типични за един багажник атрибути. Не, освен на младежка пот вътре вонеше на човешки екскременти и урина, на повръщано и жлъчна течност. Миришеше ла страх, на предстояща смърт и мигом

разбрах, че мнозина от жертвите на Татенцето, ако не и всичките, вероятно са пътували в същия багажник. Към онзи свят.

В мрака и теснотията загубихме чувство за време, така че не мога да кажа колко сме пътували. По едно време колата спря. Някой отвори капака, отгоре — в нощното небе — блеснаха звездите. Сякаш в тях зърнах някаква небесна надежда. Недалеч чувах шума на вълни, вдъхвах солен морски въздух. Извлякоха ни доста грубо и ни помъкнаха нанякъде. Стъпвахме по камъни и ниски храсти, залитахме, блъскаха ни в гърбовете. От време на време усещах, че стъпвам и по пясък. Кларънс започна да стене и проплаква, но може би това съм бил аз, а съм си мислил, че е той. После ни спряха и ни спънаха, за да паднем по очи. Отдолу имаше само пясък. Груби ръце свлякоха дрехите ми, започнах да ритам наляво и надясно, докато някой ме удари зверски в кръста. Заболя ме ужасно и притихнах.

Свалиха парцала от лицето ми и веднага познах навелия се отгоре ми Хелмс. Зад него изпъкваше силуетът на голяма сграда. Бе Блек Пойнт Ин. Значи се намирахме на плажа при Праутс Нек, отвъд Скарбъро. Ако можех да се обърна, вероятно щях да видя светлините на Олд Орчард Бийч. Но не можех да помръдна дори.

Татенцето държеше горяща пура и ми се хилеше. Усмивката му бе като светлина по острието на нож. Бе облечен в редовния си двуреден костюм с жилетка, на малкото ѝ джобче проблясваше златната верижка на часовника. На яката на бялата памучна риза се кипреше папийонка на бели и червени точки. Отляво на мен, краката на Кларънс се размърдаха — опитваше се да стане, но един от негодниците на Хелмс го срита. Бе русоляв мръсник, когото наричаха Мартин Тигъра. Постапи крак на гърдите му и го натисна обратно на пясъка. Чак сега забелязах, че Кларънс не е гол.

— Ти ли си внукът на Боб Уорън? — попита след малко Татенцето Хелмс.

Кимнах. Започвах вече да се давя. Ноздрите ми бяха пълни с пясък, устата ми залепена, в дробовете ми не влизаше достатъчно въздух.

— Знаеш ли кой съм аз? — попита Хелмс, все така загледан в мен.

Пак кимнах.

— Ама, изглежда, не знаеш, а, момче? Защото ако знаеше, не би сторил онова, което си направил с моята собственост. Освен ако не си глупак, а то е още по-лошо от това да не знаеш кой съм аз.

Обърна лице за миг към Кларънс, но не му рече нищо. Стори ми се, че в очите на Хелмс се мярна нещо като съжаление. Кларънс си бе възтъп, по този въпрос съмнения нямаше. И за частица от секундата в съзнанието ми се появи нелепата мисъл — сякаш Кларънс е сам, а ние останалите сме бандата на Хелмс, която се кани да му стори нещо много ужасяващо. Но аз не бях от тази банда и страхът от предстоящото ме върна обратно в реалността. Усетих пясъка под голата си кожа и зърнах Мартин Тигъра да се приближава към мен. Носеше обемист и тежък на вид найлонов плик; от онези, в които слагаме най-обикновен боклук. Погледна шефа си и онзи му кимна. Тогава Тигъра изсипа съдържанието на торбата върху мен.

Вътре имаше земя, пръст, но и още нещо. След миг почувствах хиляди мънички краченца да ме полазват, по космите на краката и на чатала — по срамните части, да изследват всяка неравност по тялото ми като същински любовници. Усетих ги и по клепачите си и бясно замятах глава, за да ги сваля, но не успях. Тогава започнаха и да ме хапят, същински ужилвания, кратки, остри, болезнени, стотици хиляди нажежени иглички в кожата — по ръцете, по клепачите, бузите, краката, дори и по пениса. Мравките ме нападаха освирепено, усещах, че влизат и в ноздрите ми, жилеха ме и там, въртях се и ритях, стенех и скимтях през нос, гърчех се и бог само знае какво още съм правил... Триех се като луд в пясъка с надежда да ги унищожа, но все едно че исках сам да си съдера кожата. Заплаках, усещах сълзите да текат, изплаках цяла река може би. След истинска вечност, когато май започна да ми става безразлично, нечия ръка ме хвана за глезена и ме повлече нанякъде. Вълните ме плиснаха изведнъж, разбрах, че съм на самия край на плажа; свалиха ми белезниците и аз тутакси откъснах лепенката от устата си, поех дълбоко въздух, пренебрегвайки болката — в лудо желание да се чеша и трия навсякъде. Потопих се целият, наврях и главата във водата и все още ми се струваше, че усещам мъничките хищници по себе си. Но ужилванията скоро секнаха, мравките се издавиха. Сега крещях от болка, но и от страх, а и в паника, от срам и унижение, гняв и омерзение.

Дни наред след това вадох мъртви мравки или части от телата им от косата си. Някои от тях се оказаха по-дълги от нокътя на средния ми пръст, със закривени, грозни щипки. Цялото ми тяло бе на буци и ранички, бях замязал на самия Хелмс. Носът ми бе подут, вътре усещах тъпа болка.

Няма да забравя мига, когато излязох от водата и залитнах. Хората на Хелмс се бяха върнали в колите. На плажа бяхме тримата: аз, Кларънс и Татенцето с пурата в ръка. Кларънс бе непокътнат. Татенцето разпозна удивлението ми и се ухили още по-гадно. Подръпна от пурата и рече:

— С твоя приятел се видяхме снощи.

Покровителствено сложи дебела, безформена като разтопен восък ръка на рамото му. Кларънс потръпна, но не посмя да се отдръпне.

— Сам ни разказа всичко. Дори нямаше нужда от принуда.

Болката от предателството на приятел е по-силна от всякакви ухапвания или ужилвания. Погледнах Кларънс Джоунс с нови, някак си по-възрастни, може би по-зрели очи. Той стоеше на пясъка, навел глава, притиснал ръце към гърдите си и трепереше. Очите му бяха гузни, пълни с вина, а може би също с болка, извираща направо от дълбините на сърцето му. Искаше ми се да го мразя, Татенцето очакваше именно това от мен. Гледаше ме с гадната си мутра и се усмихваше. Но аз изпитвах само дълбока празнота и някакво съжаление.

По някакъв странен и необясним начин съжалявах и Татенцето Хелмс, дебел, разплут, с увиснала кожа и тлъстини. Съжалявах го и за необходимостта, която го задължаваше да наказва две хлапета по такъв жесток начин за едни счупени стъкла. И не физическото наказание бе страшно, много по-страшно бе другото — да унищожиш едно момчешко приятелство вовеки веков. И всичко това, за да запази авторитета си на местен силен човек. Жалко наистина.

— Слушай, момче — рече Хелмс, — слушай внимателно. Тази вечер ти научи нещо много важно. Всъщност научи две неща: първо — да не се ебаваш с мен, и второ — нещо относно приятелството. В края на краищата единственият приятел, който си имаш на този свят, си ти самият. Защото онези другите до един ще те прецакат, когато се наложи. Накрая всеки от нас остава сам срещу останалите. Това е.

Обърна се и си тръгна към колата, като с мъка заобикаляше дюните и тътреше безформените си крака по пясъка.

Оставиха ни да се върнем пеша до Скарбъро. Дрехите ми бяха почти разкъсани и мокри, но някак си се оправих. Не си проговорихме по целия път обратно, дори и когато се разделихме за последно на прага на дядовото място. Кларънс си тръгна с наведена глава, без да се обърне. Евтините му мокри гуменки шляпаха по пътя.

След това вече не се срещаме и малко по малко аз направо го забравих. Научих чак след петнадесет години, че го убили при кражба в склад за компютърна техника. Било в околностите на Остин, където Кларънс работел като охранител. Пазел компютрите, заради които го застреляли.

Какво стана онази вечер ли? Щом се прибрах в дядовата къща, първо взех антисептични средства от аптеката и се скрих в банята. Съблякох се и дълго се трих с напоени с дезинфектанти тампони — по всички места, където ме болеше. Щипеше зверски, но търпях. Когато свърших, седнах на клозетната седалка и дълго плаках. Там ме намери дядо. Мълча известно време, после изчезна някъде. Върна се с една купа, където бе забъркал някаква каша със сода бикарбонат, вода и още нещо. Продължително ме маза с нея по гърба, гърдите, ръцете и краката, после изсипа малко в шепите ми — сам да се натрия по срамните части. После ме зави в бял чаршаф и ме настани на стол в кухнята. Донесе отнякъде бутилка и ни наля по чашка. Май беше „Реми Мартин“, ако си спомням правилно. Чудесен коняк. Изпих го бавно, мълчахме и двамата. Когато стана време да си лягам, той ме погали по главата.

— Лош човек — повтори дядо и си допи кафето на един дъх. Сетне стана, а Док мигом се пробуди и също стана. — Искаш ли заедно да разходим кучето?

Отказах. Той сви рамене и тръгна надолу по стълбите на верандата, след кучето, което веднага запраши по моравата отпред, като лаеше, скимтеше и се обръщаше да види дали господарят му идва.

Десет години след този случай Татенцето Хелмс почина от рак на стомаха. След смъртта му полицията изчисли, че пряко или непряко е замесен в повече от четиридесет убийства, някои от тях извършени доста далеч, чак във Флорида. На погребението му присъстваха шепя хора.

Отново си спомних за Татенцето Хелмс, когато с Рейчъл си тръгнахме от гробището в Метари. Не зная защо, може би заради тукашните убийства. Може би у Джо Боунс бях усетил нещо от вътрешната злост и вечно присъстващия притаен гняв на Хелмс. Омраза към околния свят, която извира от нещо дълбоко объркано и зло в самия него. И пак се замислих за дядо, за Хелмс и за получените уроци, чиято поука май все още не бях напълно проумял.

---

[1] За множество американци през Втората световна война и след нея Сталин е Джозеф. — Бел.прев. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Пред външната ограда на гробището имаше голяма група полицаи от Ню Орлиънс. Те задържаха за разпит всички, които смятаха подходящи за свидетели, и разчистваха пътя за линейките с ранените. Бяха събрали тълпа хора, около която се въртяха телевизионни екипи от Дъбъл Ю Дъбъл Ю Ди Ел и Дъбъл Ю Ди Ес Ю и настойчиво искаха да интервюират оцелелите. Аз внимателно следях какво ще направи един от хората на Лайънъл Фонтено — същият, на когото бе поверил автомата. Сега той вървеше към оградата, ние дискретно го следвахме под известен ъгъл. Той, изглежда, знаеше нещо, което не ни бе известно. И наистина — след малко стигна до почти незабележима дупка в оградата, измъкна се през нея и затича към паркиран наблизко линкълн. Колата потегли, а ние с Рейчъл минахме през същата дупка и забързахме към моя автомобил. Вървахме на запад, мълчахме. Боже! Как бях доволен, че се бях сетил да го оставя по-надалеч от другите коли. Сега успяхме да се измъкнем, без да привлечем вниманието на ченгетата.

— Как се случи всичко това? — попита ме тихо Рейчъл, когато приближихме града. — Къде беше полицията? Трябваше да има охрана... някой да спре цялото това кръвопролитие...

Тя замълча и не проговори повече чак до френския квартал. Бе кръстосала ръце на гърдите и упорито мълчеше, сякаш аз бях виновен. Реших да не я закачам.

Вариантите за случилото се бяха няколко. Например — някой от отговорните фактори просто се е издънил, като е изпратил недостатъчно на брой полицаи на гробищата с надеждата, че Джо Боунс няма да се осмели да нападне Лайънъл Фонтено на погребението на брат му пред десетки свидетели. Оръжието е било предварително поставено на определени места — късно предната нощ или рано тази сутрин, а районът не е бил претърсен от силите на реда. Друга възможност бе Лайънъл Фонтено да е настоявал полицията да не присъства на погребението; освен това — видимо да няма представители на медиите, за да не се превърне погребението в

истински цирк. И трета възможност: Джо Боунс е подкупил или заплашил ченгетата на „Метари“ и те са се направили на три и половина, докато неговите хора са си вършили работата. Защо, не вярвате ли? Случва се, и то много често.

Стигнахме в хотела. Отведох Рейчъл в моята стая. Не исках да се върне направо при образите, които си бе накачила по стените. Тя тръгна направо към банята и затвори вратата след себе си. Чух шума на течаща вода — бе си пуснала душа. Остана там дълго време.

Излезе в един момент. Бе се завила в голяма хавлия — от гърдите до коленете, бършеше си косата с по-малка кърпа. Очите ѝ бяха зачервени, погледна ме, брадичката ѝ затрепери и тя захлипа отново. Прегърнах я, целунах я по косата, после по челото, по бузите, по устата. Устните ѝ бяха топли и тя отвърна на целувката. Езикът ѝ се стрелна помежду зъбите, докосна моя. Почувствах възбудата и се притиснах към нея, опитах се да свлека хавлията на земята. Пръстите ѝ задърпаха панталоните ми, разпуснаха колана, потърсиха ципа. Тя го отвори и напъха ръката си вътре, хвана ме и ме стисна с пръсти. С другата ръка започна да разкопчава копчетата на ризата ми, целуваше ме по врата, усетих езика ѝ по гърдите и зърната.

Изритах обувките и се наклоних неловко, като се опитвах да си сваля чорапите. Пустите чорапи, дявол да ги вземе! Тя се усмихна, когато едва не паднах, но успях да сваля левия чорап, а после вече бях върху нея, тя успя да свали панталоните и после гащетата ми.

Гърдите ѝ бяха малки, бедрата ѝ широко разтворени, по средата бе малкият окосмен триъгълник, дълбок и огненочервен. Бе вкусен и сладък. Когато настъпи апогеят, гърбът ѝ се изви назад, краката ѝ се увиха около мен и бедрата ми и почувствах невероятно блаженство, сякаш никой никога не ме е любил толкова всеотдайно, не ме е притискал към себе си така страстно.

После тя заспа. Аз се изхлузих от леглото, облякох джинси и тениска и от чантата ѝ измъкнах ключа за нейната стая. Тръгнах бос, пристъпвах тихо по линолеума, влязох, затворих вратата след себе си. Застанах пред рисунките по стената. Рейчъл си бе купила голям рисувателен блок, за да нахвърля идеи и мисли. Взех два листа оттам, съединих ги с помощта на лепенка и ги закачих на стената — до другите с илюстрациите от старите учебници и полицейските снимки от смъртта на леля Мари и Те Жан. Намерих маркер и започнах.

В единия ъгъл написах имената Дженифър и Сюзън. Изпитах известна вина и угризения, когато добавих второто име. Опитах се да забравя за съпругата си и продължих. В друг ъгъл написах Мари, Те Жан и малко отстрани — Флорънс. В третия поставих Ремар, в четвъртия — въпросителна, а отдолу думата „момиче“. В центъра поставих съкращението *Пътн.* и като дете, рисуващо слънце, съединих центъра с лъчи към всяко име. Отдолу се опитах да изредя всички факти, които знаех за убиеца, както и обстоятелствата около жертвите.

Получи се интересно четиво, в което основните моменти бяха: гласова синтезаторна програма или устройство; Книгата на Енох; знания за древногръцките митове/ранни медицински текстове; добри познания на полицейската работа и процедури — на базата на казаното от Рейчъл след смъртта на Дженифър и Сюзън; фактът, че убиецът знаеше за подслушването на телефона ми от ФБР, и убийството на Ремар. Отначало смятах, че ако убиецът е заварил Ремар в къщата на Мари Агиляр, вероятно е щял да го убие още там, но сетне размислих. Реших, че убиецът не би рискувал да остане за по-дълго време в къщата, където е извършено убийство, и то двойно. Или пък да нападне Ремар в миг, когато онзи е готов за всякаква изненада. Затова най-вероятно е намислил да изчака друга възможност. Имаше още един вариант: убиецът е научил някак си за оставения пръстов отпечатък, а по-късно по някакъв начин е намерил и Ремар.

Добавих още няколко момента на основата на елементарни умозаклучения/предположения: убиецът е бял мъж, на възраст някъде между двадесет и четиридесет години; разполага с възможности в Луизиана — нещо като база, от която се отправя да убие Ремар и Агилярови; смяната на облеклото или използването на работнически комбинезон, който се носи върху други дрехи и се сваля лесно, за да не се нацапа с кръв; познания за същността и свойствата на кетамина, достъп до него.

На линията, свързваща Пътника с Агилярови, написах: той е знаел, че леля Мари е говорила за него с полицаи. С пунктир съединих Агилярови и Ремар с Дженифър и Сюзън, отгоре написах името Едуард Байрън и поставих въпросителна. Внезапно ми хрумна нещо и надрасках още един пунктир с името на Дейвид Фонтено между Агилярови и Ремар. Тук главната връзка бе Хъни Крийк и възможността Пътника наистина да е примамил Дейвид на Хъни

Айлънд, после да е съобщил на Джо Боунс, че единият от братята Фонтено е там. В такъв случай логично е убиецът да е познат на семейство Фонтено. Накрая написах Едуард Байрън на отделен лист и го закачих отстрани.

Сетне седнах на леглото на Рейчъл и вдъхнах аромата на парфюма ѝ по чаршафите и възглавницата. Загледах се в диаграмата, започнах да прехвърлям разни идеи и мисли в главата си и да се опитвам да правя нови връзки. Нищо особено не се получи, но все пак добавих още нещо, преди да се върна в моята стая, за да изчакам завръщането на Ейнджъл и Луис от Батън Руж. Прекарах тънка линия между Дейвид Фонтено и въпросителната над думата „момиче“ — споменатата от леля Мари жертва, разлагаща се нейде в тресавищата. Тогава дори и не се усетих, но по-късно стана ясно, че в онзи миг съм направил първата значителна стъпка към света на Пътника.

Влязох тихо в стаята и седнах до балкона, загледан в спящата Рейчъл. Сънят ѝ бе неспокоен. Клепачите ѝ потрепваха, проплакваше, ръцете и краката ѝ помръдваха под тънкото одеяло. След малко чух шум — онези двамата се връщаха. Ейнджъл говореше нещо високо и май че бе ядосан. Луис отговаряше с нормален и спокоен глас, в който долових насмешливи нотки.

Не изчаках да влязат сами, предварих ги и им дадох знак с глава да влезем да говорим в техния апартамент. Не знаеха нищо за стрелбата на гробищата — според Ейнджъл изобщо не пуснали радиото във взетата под наем кола. Лицето на Ейнджъл бе зачервено, устните му — побелели. Мисля си, че не го бях виждал толкова вбесен.

Караницата започна наново. Оказа се, че по време на разговора им със Стейси Байрън е започнал флирт между нея и Луис. Тя била тъмноруса хубавелка с удивително добре запазена фигура, независимо от четиридесетте си години, и направо се сложила на Луис, гледала го предизвикателно в очите и прочие. Луис отвърнал на предизвикателството.

— Ами естествено, нали трябваше да измъкнем информация от нея — обясни той и ми намигна. — Има ли по-лесен начин за тази цел?

Устните му потрепваха, с мъка задържахше усмивката си, когато поглеждаше към Ейнджъл. Последният обаче бе див-подивял.

— Вярно е, че искаше да измъкнеш нещо от нея — изсъска Ейнджъл. — Искаше да си изкараш едно чукане, а най-важната информация, дето ти трябваше, бе размерът на циците ѝ под онзи тесен сутиен, а и на задника ѝ, нали!

Луис погледна в тавана и направи водевилно измъчена физиономия. За миг помислих, че Ейнджъл ще го удари. Юмруците му се свиха и той пристъпи към приятеля си, но успя да се овладее.

Стана ми мъчно за Ейнджъл. Знаех какво означава Луис за него, пък и бях сигурен, че не е имало нищо сериозно в онзи флирт между съпругата на Едуард Байрън и чернокожия гигант. Естествено, всеки обича да бъде харесван, това си е най-обикновена човешка черта, освен това сигурен бях, че Луис съвестно се е стараел да научи нещо за съпруга. И двамата — Ейнджъл и Луис — имаха доста мътно минало, дори това на Луис бе в още по-тъмни краски, но лично аз знаех неща за Ейнджъл, които Луис може би не знаеше.

Когато изпратиха Ейнджъл в затвора на Райкърс Айлънд, там той бе попаднал на човек на име Уилям Ванс и привлякъл вниманието му. Ванс бе в затвора за убийство на собственик на магазин, кореец, в инцидент по време на провален опит за обир в Бруклин. Това бе основното обвинение, но го подозираха и за изнасилване и убийство на тринадесетгодишно момиче в Утика, а и за още една сходна история с фатален край в Деллауеър. Доказателства нямаше, имаше само слухове и някои съвпадения, но когато на областния прокурор му падна възможността да натика Ванс в пандиза, той, за своя чест, изобщо не се и поколеба.

Така или иначе Ванс решил, че Ейнджъл трябва да бъде ликвидиран. Научих, че Ейнджъл го отблъснал, когато онзи се опитал да му се сложи. В сблъсъка Ейнджъл му счупил един зъб. С човек като Ванс логика няма: мозъкът на този тип престъпници работи извънредно неясно, те са объркани и озлобени, мразят всички и всичко, имат необичайни желания и неведоми цели. И така, Ванс вече не искал да изнасили Ейнджъл, а да го убие за отмъщение. При това бавно. Ейнджъл бе получил присъда от три до пет години. След първата седмица в Райкърс шансовете Ейнджъл да оцелее повече от месец били почти равни на нула.

Приятели в затвора нямаше, още по-малко отвън, затова се обади на мен. Знаех, че му е било много трудно да го направи. Ейнджъл е

горд човек и съм убеден, че при нормални обстоятелства щеше да се оправи абсолютно сам. Но не и с човек като Ванс: целият татуиран — окървавени ножове по ръцете, паяжина с паяк на гърдите и така нататък. Да, Ванс бе всичко, само не и нормален.

Направих каквото можах. Добрах се до досието на Ванс и научих интересни подробности. Беше мръсник и половина. После пресних протоколите от разпитите му за убийството в Утика и във връзка с цяла серия изнасилвания на деца. Пресних всичките събрани срещу него улики и разказа на една очевидка, която си бе оттеглила показанията, след като Ванс ѝ се обади по телефона и я заплашил, че ако свидетелства срещу него, ще я пръсне от чукане — и нея, и децата ѝ. После заминах за Райкърс.

Уредих си разговор с Ванс през полупрозрачен параван. Имаше нова татуировка — сълза, нанесена със специален туш, под лявото око. Общо сълзите бяха три — всяка една би трябвало да символизира отнет живот. На врата му се виждаше част от татуирания паяк. Говорихме тихо около десетина минути. Предупредих го, че ако нещо се случи с Ейнджъл, нещо, колкото и малко да е то, ще взема мерки всеки пандизчия да научи, че той е бил информатор на полицията и е издавал свои другари, включително и в затвора. На Ванс му оставаха пет години, после щеше да има право на помилване, опрощаване на част от присъдата. Ако другите затворници научеха онова, с което го заплаших, за него най-добре би било да е постоянно в карцера или в единичка — сам, за да избегне смъртта. Дори и в такъв случай всеки ден би трябвало да си проверява най-щателно храната за натрошени стъкла, по време на разходките на двора да стои само до надзирателите, да внимава даже когато го водят при лекаря, защото вездешното затворническо отмъщение ще го дебне на всеки ъгъл, а останалите пет години ще бъдат за него по-лоши и от ад.

Ванс уж ме разбра, но два дни след нашия разговор се опитал да кастрира Ейнджъл с импровизиран нож. Ейнджъл успял да го удари в гръкляна и в коляното и се спасил — до следващия път. При това онзи му бе направил рани на корема и бедрото, които се нуждаели от двадесетина шева.

Във всеки случай на следващия ден сутринта, по време на къпане в затворническата умивалня, неизвестни лица натиснали Ванс на пода, отворили устата му с помощта на големи клещи и му изсипали

направо в гърлото вода с разтворен в нея концентриран миялен препарат. Това е истинска отрова, която съсипала вътрешностите му за нула време и почти отнела живота му. През останалото време в затвора той се бе превърнал в нещо като сянка на човек, непрекъснато разкъсван от стомашни болки, които нощем го карали да вие. За целта бях провел само един телефонен разговор с подходящ човек.

И с това си дело също живея.

След като го пуснаха, Ейнджъл се свърза с Луис. Не помня точно как се срещнаха тези двама самотни вълка, но оттогава до днес са минали шест години. Ейнджъл се нуждае от Луис, Луис — от Ейнджъл, но все ми се струва, че балансът на тяхната връзка е в ръцете на Ейнджъл. И при мъже с жени е така, и при жени с жени или мъже с мъже, независимо от пермутацията — винаги единият партньор обича повече и неизменно страда от това.

Оказа се, че не са научили кой знае какво от Стейси Байрън. ФБР наблюдавало къщата отпред, но нашите хора влезли отзад. Луис показал за частица от секундата членската си карта от фитнес клуба, усмихнал се многообещаващо на госпожата и рекъл, че рутинно оглеждат градините в квартала. После се разприказвали за туй-онуй и така цял час. Говорили и за съпруга ѝ, и за хобитата на Луис, и за това чукал ли е бяла жена или не. Е, Ейнджъл бе най-много пищисан по повод на тази тема.

— Каза, че не го е виждала от четири месеца — обясни ми Луис. — Последния път, когато се срещнали, той не говорел много, само я питал как е тя, как са децата, взел някои стари дрехи от тавана. Тя смътно помни, че носел някакъв сак с марка на магазин от Опелуза и федералните сега обикаляли там да търсят въпросния магазин.

— Тя знае ли за какво го издирва ФБР?

— Тц. Казали ѝ, че вероятно ще им помогне с информация по заплетени дела. Тя обаче съвсем не е глупава. Аз ѝ метнах една-две въдички, да видя дали ще захапе. Госпожата твърди, че той винаги се е интересувал от медицината; изглежда, навремето е имал и амбицията да стане лекар, макар че няма квалификация дори и за ветеринар.

— Опита ли почвата как мисли тя: става ли от него убиец, или не?

— Дори не се наложи. Тя разказа, че навремето се заканвал да я претрепе, било, когато се карали относно условията за развода.

— Помни ли точните му думи?

Луис кимна, въздъхна дълбоко:

— Ъхъ. Рекъл, че най-напред ще й отреже шибаното лице.

Ейнджъл и Луис не успяха да се сдобрят. Ейнджъл си остана все така намусен и отиде в стаята на Рейчъл, а Луис седна на балкончето в техния апартамент и се загледа навън. Ню Орлиънс предлага голямо разнообразие от звуци и миризми и не всичките са особено приятни.

— Знаеш ли, мисля да похапна — рече той след малко. — Ти какво ще кажеш да излезем заедно, а?

Това ме изненада. Предположих, че желае да говорим за нещо, но никога преди не бях оставал насаме с Луис, без Ейнджъл да присъства.

Влязох в моята стая да видя какво прави Рейчъл. Леглото беше празно, чуваше се течаща вода в банята. Почуках леко на вратата ѝ.

— Отворено е — извика тя.

Влязох, а тя вече се завиваше със завесата на душа.

— Страшно ти прилича — рекох. — Този сезон модата предлага прозрачни облекла.

Сънят май не ѝ бе помогнал много. Под очите си имаше тъмни кръгове, изглеждаше уморена и отпусната. Направи искрен опит да ми се усмихне, но не се получи — приличаше повече на гримаса на болка, отколкото на усмивка.

— Искаш ли да отидем някъде — да похапнем?

— Не съм гладна. Сега ще се насиля да поработя малко, после ще взема две хапчета за сън и ще се опитам да почина без съновидения.

Казах ѝ, че ще излизаме заедно с Луис, после отидох да уведомя и Ейнджъл. Заварих го да прелиства бележките на Рейчъл. Той посочи с ръка моята диаграма на стената и рече:

— Тук обаче има много дупки.

— Е, има още подробности, по които ще трябва да се поработи.

— Например кой какво е направил и защо — усмихна се той накриво.

— Е, да, но се опитвам да не си губя времето с второстепенни неща. Ти как си?

— Добре съм. Мисля си, че цялата тази работа започва да ми влиза под кожата... всичко това — рече той и с ръката си описа дъга, като обхвана цялата стена с накачените по нея писания, скици, илюстрации.

— Ще излезем да похапнем с Луис. Искаш ли да дойдеш?

— О, не. Само ще се вкиселим повече. Ти си го задръж все за себе си.

— О, благодаря ти — усмихнах се аз. — Още утре ще дам интервюта за сексуалното си пробуждане. Имам едни приятели — манекени в списание „Плажно облекло“. Страшно ще се зарадват. Ти да се грижиш за Рейчъл, чу ли? Тя днес не е особено добре — след онази престрелка...

— Ще се навъртам наоколо — обеща той.

Отидохме с Луис в ресторанта „При Филикс“ на ъгъла на „Бърбън“ и „Айбървил“. Там сервират чудни стриди. Немаше навалица, обичайните туристи предпочитат „Екми“, заведение за стриди и миди на отсрещната страна на улицата, където ги сервират със зрял фасул и ориз с дъхави подправки направо върху франзелата. Има и още едно място, което специализира в подобни морски деликатеси — то е във френския квартал и се казва „Нола“. „При Филикс“ е по-народно заведение, а туристите не си падат по такива, нали все пак обикновени неща има и у дома.

Луис си поръча стриди „По бедняшки“ и веднага ги заля с лютив сос, поиска си и бира „Абита“ и се нахвърли на храната. На мен донесоха пържени картофи и пиле по местна рецепта плюс минерална вода.

— Хей, келнерът те мисли за префърцунен тип — ухили се Луис, когато отпих от водата. — Нали тук гостува една балетна трупа. Може да ти поиска и билети.

— Щом му е толкоз акълът — отвърнах. — Има един номер: объркваш противниковите играчи, като не се придържаш към стереотипите, знаеш ли го? Може да го опиташ някога.

Той изкриви устни и махна с ръка за нова бира, която дойде на секундата. Келнерът бе необикновено бърз: изпълняваше поръчките мигновено и не се опитваше да виси около масата.

Повечето посетители сядаха далеч от нас; онези, на които се бе наложило да заемат съседните маси, избягваха погледите ни и се хранеха припряно. Е, това се дължеше на Луис — той навсякъде и почти винаги имаше такъв ефект върху хората. Резултат от особеното му излъчване — сякаш в него кипи скрито насилие, готово всеки миг да се отприщи и да помете околните. Винаги изглеждаше като че то не му е за пръв път, а постоянно състояние.

— Хм — обади се той, след като преполови втората бирена бутилка на една глътка. — Да те питам за твоя приятел Улрич... ти имаш ли му доверие?

— Не зная. Той си има свои собствени цели.

— Нали е федерално ченге. Те всички до един си имат свои си, собствени цели, най-често в ущърб на всички останали — отвърна незабавно Луис и ме изгледа над залапаното гърло на бутилката. — Гледай сега какво си мисля: представи си, че двамата сте катерачи — пълзите към върха на скала, имате общо въже за подсигуровка; ти се подхлъзваш и увисваш, той реже въжето — ти падаш, той остава. Такъв човек ми се вижда.

— Ти си циник, Луис.

Той отново изкриви устни:

— Виж какво, ако мъртвите можеха да говорят, биха ти казали, че всички циници са реалисти.

— Ако мъртвите можеха да говорят, щяха да ни кажат да чукаме повече приживе, защото после е късно — отвърнах аз и си взех от картофките. — ФБР да не те държи с нещо, а?

— Подозрения, подозрения и нищо повече. Ама не това се опитвам да ти кажа.

Сега от очите му вееше хлад и той ме фиксираше втренчено, без да мига. Помислих, че ако Улрич някога го подгони за нещо, Луис би го убил, без да му мигне окото, и не би му отделил дори и секунда в мислите си по-късно.

— Защо Улрич ни помага? — попита ме изведнъж той.

— И аз съм мислил за това — отвърнах предпазливо. — И не съм сигурен, че зная отговора. Отчасти причината може би е, че усеща необходимостта да държи връзка със събитията чрез нас. Освен това вероятно си мисли, че като ми подава информация, може да контролира степента на моето участие в тях.

Но знаех много добре, че едва ли е точно така. Луис бе прав. Улрич си бе Улрич — ченге със своя си, собствена игра.

— Мисля още, че ме използва за примамка — изтърсих направо. — Аз съм стръвта, а той държи въдицата.

— Не смяташ ли, че той не ни казва всичко, което знае? Изобщо какво ни казва? — попита Луис, допи бирата и примлясна с устни.

— Ами отговорът е: като при айсберг. Само десетте процента, които се виждат над повърхността на водата. Каквото и да научат онези от ФБР, те никога не го споделят с местните ченгета. Естествено, че и Улрич няма да го споделя с нас. Тук се играе доста по-дълбока игра и само Улрич и най-вероятно малцина от помощниците му са наясно какво става. Ти шах играеш ли?

— Играя както само аз си зная — отвърна той и веднага си помислих, че неговата игра едва ли предполага стандартната шахматна дъска.

— Е, тази работа е като партия шах — продължих аз. — Само че виждаме единствено хода на противника, когато той ни вземе някоя фигура. През останалото време играем на тъмно.

Луис повдигна пръст. Това бе знак за келнера да донесе сметката. Човекът изглеждаше невероятно облекчен. Сигурно ликуваше, че си тръгваме.

— Ами нашият господин Байрън?

Свих рамене. Имах странното усещане, че съм някак встрани от цялото действие. Отчасти причината бе, че ние наистина си бяхме периферни участници в разследването, а пък в известен смисъл бях доволен да съм на известно разстояние от играта. Знаех, че Пътника е залагал на личното ми въвличане в нея, което пък означаваше, че той има някаква нужда от него. На мен пък ми бе нужна известна дистанция, за да мога да мисля по-добре. Ето например случилото се в днешния следобед с Рейчъл — бях получил нужната дистанция, що се отнася до скръбта ми и чувствата за загуба относно Сюзън.

— Не зная.

Всъщност ние току-що започвахме да си създаваме някаква представа за този Байрън, като централна фигура от детски пъзел, около която ще се нагласят останалите късове.

— Постепенно ще работим по него и ще напредваме малко по малко. Първо, трябва да установим какво е видял Ремар онази нощ,

когато бяха убити леля Мари и Те Жан. Много важно е също да разберем защо Дейвид Фонтено е бил сам на Хъни Айлънд.

Сега бе ясно, че Лайънъл Фонтено ще тръгне да си отмъщава на Джо Боунс. Самият Боунс знаеше това не по-зле от мен; вероятно затова бе организирил рискованото нападение на гробището „Метари“. Защото веднъж прибрал се в имението си, Лайънъл ще бъде недосегаем за хората на Боунс. Значи следващият ход е на Лайънъл.

Сметката пристигна. Платих я, а Луис остави двадесет долара бакшиш. Келнерът посегна към банкнотата със страхопочитание — сякаш очакваше от нея ликът на Ендрю Джаксън^[1] да отвори уста и да го захапне за пръста.

— Мисля, че трябва да се дигнем и да отидем да поприказваме с Лайънъл — рекох, когато излязохме от заведението. — А също и с Джо Боунс.

Луис се ухили.

— С Боунс ли? Според мен той едва ли умира от желание да приказва с теб, като се има предвид разказът ти как неговото момче се опитало да те пречука.

— Така де — усмихнах се аз. — Именно. Затова смятам, че Лайънъл Фонтено може пък да рече да ни помогне да се срещнем с Джо. Е, мен сто на сто няма да иска да ме види, въпросът е дали ще се зарадва на теб, а? Какво мислиш?

Тръгнахме си към хотела. Улиците на Ню Орлиънс едва ли са сред най-безопасните в света, но имах усещането, че никой няма да ни закача.

И така се и оказа.

---

[1] Ендрю Джаксън (1767–1845), известен военачалник и седми американски президент. — Бел.прев. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

На другата сутрин се успах. Рейчъл си бе отишла в стаята. Когато почуках, гласът ѝ прозвуча тежък, уморен. Каза ми, че желае да остане в леглото, да почива още. Когато стане — ще отиде в Йезуитския университет. Помолих Ейнджъл и Луис да я наглеждат и излязох.

Случката на гробищата ме бе разтресла здраво, въпреки че външно не бих го признал. Перспективата за евентуална среща с Джо Боунс също ме отблъскваше. Сега пък ме налегнаха силни угризения за това, че бях въвлякъл Рейчъл в цялата история, дори в известен смисъл на думата я бях принудил да участва в събитията. Трябваше да се разкарам от Ню Орлиънс, та дори и за кратко време. Да си прочистя мозъка, да погледна на нещата откъм друга страна. На „Сейнт Питър“ има едно място, където правят чудна пилешка супа. Отбих се там, похапнах и потеглих.

Морфи живееше на около четири мили от Сесилия или някъде на две-три мили северозападно от Лафайет. Беше си купил и вече възстановяваше стара плантаторска къща до малка река; с две думи, класически старовремски луизиански дом — смесица от влиянията на различни архитектурни стилове: френски колониален, островен и европейски. С добър бюджет можеш да превърнеш подобна постройка в много удобно жилище.

Отвън къщата бе необичайна: бе повдигната на колони заради честите наводнения и главната жилищна площ бе над тях; под нея бе сутеренът, използван за склад, също над земята. Тази част бе тухлена и Морфи бе преработил сводестите входове. Бе сложил ръчно дялана дограма, която придаваше голямо очарование и се връзваше с околния пейзаж. Горната част бе също преустроена, тънките стени с гипсови замазки бяха заменени с дебели греди, редувани с тухли. Намазаният със смола и издаден над колоните покрив бе частично препокрит с плочки от аспид.

Бях се обадил от заведението, преди да потегля, за да кажа на Анджи, че съм на път към тях. Когато пристигнах, Морфи току-що се

бе прибрал. Намерих го зад дома, поправяше една пейка.

— Как ти се вижда колибата? — попита ме, без да спира работата с чука.

— Чудесна е. Май че имаш още доста работа по нея, а?

Той изпъшка от усилието на последния удар и захвърли чука на земята. Изпъна се и се протегна, погледна задната част на къщата с неприкрита гордост.

— Е, има, но това не е проблем. Строена е от французин през 1888 година. Разбирал е от тези неща човекът. Главната ос на строежа е изток-запад, основното изложение е южно. Много важен е изборът на мястото.

Посочи с ръка посоките и добави:

— Проектът е типичен европейски, целта е през зимата слънцето, чиито лъчи тогава падат под остър ъгъл, да топли максимално. През лятото пък огрява само сутрин и вечер. Това е класическа идея, казвам ти, идва още от времето на Марк Витрувий. Супер. Повечето къщи в Америка не са строени така. Хората си ги издигат където им хрумне. Вземат една пръчка, хвърлят я и където падне, казват: „Ето тук ще да е!“. Глупости. Ние, американците, сме разглезени от евтините енергийни източници. Да, ама арабите се осъзнаха и издуха цените и сега виждаш ли какво става, а? Някои чак сега започват да загреват, че е много важно къде и как ще си построиш дома.

След малко се засмя и рече:

— Абе, да ти призная все пак — и аз не зная каква е ползата оста да бъде изток-запад. Като гледам така, тук слънцето си грее постоянно.

Влязохме вътре. Той взе набързо един душ, седнахме на масата и се разприказвахме, а Анджи започна да готви.

Анджи бе дребничка, почти четиридесет сантиметра по-ниска от съпруга си, стройна, с падаща по раменете кестенява коса. Бе начална учителка, а през свободното си време рисуваше. Зърнах някои от нещата ѝ — не бяха лоши, имаше усет. Повечето бяха маслени бои, импресионистични мотиви, красиви петна по стените на дома им.

Морфи си отвори бира „Бро Бридж“, аз помолих за минерална вода. Анджи тракаше с тенджерите и отпиваше от чаша бяло вино. Видях, че реже пилешки гърди на ситни късчета, в една тенджерка разбърка бял сос с масло и брашно и нещо много, много благоуханно.

Кейджуните готвят пилешкото със сосове, лепкави, гъсти и много вкусни. Анджи досипа фъстъчено масло, още малко брашно и започна да го бърка бързо, за да не загори на силния огън. След малко белият цвят се превърна в бежов и накрая в тъмношоколадов. Свали соса от огъня и го остави да изстива, като пак го разбъркваше.

Морфи блажено отпиваше от студената бира, протегнал крака, а аз станах и ѝ помогнах да нареже лука, зелените пиперки и целината. После тя ги задуши с масло, добави мащерка, риган, паприка и люти чушки, лук и чесън на прах, нарязана на тънко някакъв местен салам. Добави и пилешкото, и още подправки, цялата кухня започна да ухае. След около половин час сервира ориз в три чинии и го заля с цялата тази вкуснотия, която се бе получила под опитните ѝ ръце. Започнахме да ядем мълчаливо, наистина беше много апетитно.

Заедно измихме и изсушихме чиниите. После Анджи си легна, а ние с Морфи отново се настанихме на масата. Разказах му за Раймон Агиляр и увереността му, че е виждал фигурата на някакво момиче на Хъни Айлънд. Споделих и за съновиденията на леля Мари, и за предчувствието ми, че така или иначе; смъртта на Дейвид Фонтено на Хъни Айлънд е свързана с момичето.

Морфи дълго мълча. Не се опита да се подиграе с думите на Раймон, не ги нарече дивотии и болни видения, нито пък се присмя на увереността на старицата, че е чувала истински гласове от отвъдното. Накрая само попита:

— Ти сигурен ли си, че знаеш мястото?

Кимнах.

— Добре тогава, ще опитаме. Утре имам почивен ден, затова най-добре е да преспиш тук. Намира ни се и стая за гости.

Обадих се в хотела на Рейчъл и ѝ обясних какво ще правя на следващия ден. Описах ѝ горе-долу и мястото, където смятах, че ще бъдем. Тя обеща да предаде всичко на Ейнджъл и Луис. Добави, че след съня се чувства по-добре. Но аз си знаех, че ще трябва да мине доста време, за да може да се съвземе от ужаса на онази касапница. На всичкото отгоре бе убила човек...

Станахме съвсем рано. Бяхме готови да тръгнем още в седем без десет. Морфи обу тежки ботуши със стоманени пети и носове, стари

джинси и пуловер без ръкави над тениска с дълги ръкави. По джинсите му имаше петна от боя и безир — от ремонта на къщата. Главата му бе свежо бръсната и ухаеше на някакво козметично чудо.

Преди да потеглим, закусихме. Кафето допихме пред къщата, на крак. Анджи се показа с бяла роба, погали бръснатата глава на мъжа си и му се усмихна сладко. Морфи се намръщи, но аз си знаех, че той я обича много и нейните милувки му доставят удоволствие. Преди да тръгнем, я придърпа и я целуна по устата, заровил пръсти в гъстата игрива. Тя инстинктивно се притисна към него, но той ме погледна и бързо се отдръпна. Двамата се засмяха смутено, тя се изчерви. Чак тогава забелязах, че коремът ѝ е леко подут. Бе бременна, вероятно някъде около петия месец. Помислих си, че вече не съм така наблюдателен както едно време. Къде гледаш, Птицо? — рекох си и сам си се усмигнах. Сетне се сетих, че сам Морфи ми бе намекнал за това.

Пресякохме полянката пред къщата, Анджи остана на вратата и ни помахаша с ръка. Бе отпуснала тежестта на тялото на единия крак, лекият ветреца развяваше косата и крайчеца на робата ѝ.

— Отдавна ли сте женени? — попитах Морфи. Вървахме към кипарисовата горичка, която прикриваше къщата откъм пътя.

— През януари ще станат две години. Да знаеш, аз съм голям късметлия с нея. Изобщо не съм си представял, че това момиче напълно ще промени живота ми.

Говореше открито, не изпитваше стеснение. Усмихна ми се и добави:

— Тя е чудесен човек.

— Кога очаквате бебето?

Пак се усмихна.

— Към края на декември. Момчетата организираха тържество, като научиха. Отбелязаха факта, значи, че Морфи ще става баща. Беше много мило.

Поразнебитен пикап бе паркиран на края на поляната. Бе с ниско ремарке, на което бе качена широка, плоскодънна лодка, завита с платнище. Двигателят бе обърнат и положен върху задната ѝ седалка.

— Докара ми я братът на Тусан снощи — обясни Морфи. — Той пренася туй-онуй от време на време, да изкара някой долар отгоре.

— А самият Тусан къде е?

— А бе хранително отравяне, да не повярва човек. Твърди, че ял развалени скариди, ама знаеш ли? Лично аз си мисля, че го мързи да си помръдне дебелия задник толкова рано сутринта.

В каросерията на пикапа, под платнище, зърнах брадва, моторен трион, две вериги, дебело найлоново въже и хладилна кутия. Грижливо бе приготвен и леководолазен костюм с маска, два дълбоководни фенера, две кислородни бутилки. Морфи носеше термофорно шише с кафе, вода, две франзели и полято с купешки сос пилешко в кутия. Всичко бе поставено в голяма непромокаема торба.

Качихме се на колата, Морфи запали двигателя. Той завъртя, затрака, изплю миризлив дим, но после се стабилизира и заработи с равномерно, нормално бръмчене. Потеглихме за Хъни Айлънд. Оказа се, че има дори и стереокасетофон. Морфи пусна касетка с песни на Клифтън Шение.

Минахме резервата Слайдъл, наречен на името на сенатора демократ Джон Слайдъл, продължихме покрай няколко пазарни центрове, закусвални за аламинути и китайски ресторанти с бюфетно сервиране. Хванахме по северния бряг на Поншартрен. На федералните избори през 1844 година Слайдъл уредил два парахода да докарат гласоподаватели — ирландци и германци — от Ню Орлиънс в енорията Плакемин. Да гласуват там за него. В цялата тази игра нямало нищо противозаконно. Противозаконно било само това, че спирали на всяко населено място и гласували; и така до края на маршрута пуснали бог знае колко гласове за сенатора.

Спряхме на рейнджърското пристанище на река Пърл, до редица занемарени плаващи рибарски колиби, закотвени току до брега. Над водата и околните дървета все още висеше мъгла. Свалихме лодката и нагласихме двигателя. Пренесохме веригите, въжето, брадвата, водолазния костюм и храната. След малко слънцето изгря. На съседното дърво проблесна огромната мрежа на златист паяк, разположен като истински крал в самия ѝ център. Крайбрежният свят вече се пробуждаше. И така — с жуженето на хиляди насекоми и цвърченето на птичките — потеглихме по реката. Ревът на двигателя се смеси със стотиците странични шумове.

По околните брегове растяха блатни храсти и ниски дръвчета, заедно с по-високи водни брези, върби и доста големи кипариси, лиани с навити по дърветата отворени алени цветове. Тук-таме плаваха

пластмасови бутилки, завързани с корда. Това бяха маркировки на заложените въдици. Тук речната риба бе в изобилие и много вкусна. Минахме край рибарско селце с порутени хижи и завързани за дърветата пироги. Сивкава чапла ни гледаше мъдро от клоните на един кипарис. Под него на брега се бе показала главата на речна костенурка, замръзнала неподвижно, може би се радваше на ранното слънце.

Носех надрасканата набързо от Раймон Агиляр карта, но ни отне известно време да открием въпросния проход, водещ към траперския канал. На входа му издигаха мощни снаги група евкалипти, дебелите им стволове почти препречваха зелениясалата водна повърхност. Едва се провряхме, по-нататък ни пресрещнаха увиснали почти до водата клони, покрити с гъст мъх. Въздухът бе наситен с мирис на зелена растителност, застояла вода и гнилоч. Разкривени, обезформени трупи на мъртви дървета, окръжени от тръстики, стърчаха като полуразрушени монументи под свежите слънчеви лъчи. На изток забелязах сивия купол на боброво жилище; на метър от нас нещо приплясна — обърнах се, бе тялото на дълга водна змия.

— Жълт змей — пошегува се Морфи. — Но наоколо има и гърмящи змии, да знаеш.

От провисналите клони на околните дървета капеше вода, почти навсякъде ечаха песните на ранобудни птички.

— Тук намират ли се алигатори? — попитах Морфи.

Сви рамене:

— Може би. Те не се нахвърлят върху хората, освен ако хората не ги закачат. В блатата има лесна плячка колкото си щещ. Но нападат кучета, ако се приближат съвсем до водата. За всеки случай, ако видиш някой, докато съм под водата, стреляй във въздуха, за да ме предупредиш.

По едно време каналът се стесни дотолкова, че вече се движехме със затруднение. Чух скърцане и стържене — допирахме дъното. Погледнах — не бе дъното, а потопено дърво. Морфи загаси двигателя и с помощта на греблата и ръцете, малко по малко, успяхме да прехвърлим лодката.

Май бяхме разчели картата погрешно, защото пред нас се бе изправила стена от див ориз — високи, яки стъбла, същински зелени остриета над водата. Все пак имаше проход — един-единствен, колкото да мине малко дете. Морфи сви рамене, запали двигателя. Тръгнахме

към него, удрях стъблата с греблото в опит да отворя още малко място. Нещо изпляска наблизно и тъмна сянка, колкото едър плъх, се плъзна във водата.

— Нутрия — рече Морфи.

Гризачът спря до един дънер и започна да души въздуха. Сега успях да различа острата му муцуна и дългите мустаци.

— Месото му е по-гадно и от алигаторското. Някой разказваше, че сме се опитвали да продаваме нутрии на китайците — засмя се Морфи. — Едва ли някой друг ще се осмели да яде такава нещца.

Малко по-нататък оризът премина в гъста трева с не по-малко остри, режещи стъбла. За секунди, докато размахвах греблото, успях да се порежа на няколко места. Все пак преминахме и това препятствие и излязохме в нещо като лагуна, образувана от постепенното наслагване на тиня и наноси. По бреговете стърчаха каучукови дървета и върби, чиито клони докосваха водата, досущ потопени човешки пръсти. На изток забелязах земя, изглеждаше твърда и стабилна, близо до голяма група водни лилии. Бе разкаляна, а в калта се виждаха следите на диви прасета; те сигурно идват тук не само на водопой, но и заради подводните корени на лилиите, които много обичат. Малко по-надясно стърчаха загнилите останки на катер; вероятно с него е бил направен и нашият канал. По корпуса имаше дупки, двигателят бе свален — сигурно отдавна изнесен оттук.

Завързахме лодката за дънера на самотен блатен клен току на ръба на брега; почти целият бе покрит със спори на папрат, позасъхнал в очакване на живителни дъждовни струи. Морфи се съблече и остана по спортни гащета, намаза се с мас и навлече костюма. Нахлузи плавниците, закачи кислородната бутилка и я изпробва.

— Водата по тези места не е чак толкова дълбока, може би три-четири метра, но това тук е по-особено — каза той. — Виж само отражението на светлината върху водната повърхност. Тук си е дълбочко — поне шест метра, че и повече.

Наоколо плаваха листа, клечки и загнили дънери, насекоми жужаха, а водата бе тъмнозелена.

Морфи потопи маската, за да я намокри и извърна лице към мен.

— Да знаеш, хич и не съм си помислял, че може да ми се наложи да гоня блатни духове през почивен ден.

— Раймон Агиляр каза, че тук някъде е виждал момичето — отвърнах аз най-сериозно. — Фонтено е убит малко по-нагоре по реката. Тук има нещо, бъди сигурен. Нали знаеш какво да търсиш?

Морфи кимна.

— Някакъв контейнер или нещо подобно. Тежък, вероятно запечатан.

После постави маската, запали фенера и налага мундщука на бутилката, като смукна кислород. Завързах единия край на въжето за клена, другия — за колана му, проверих и опънах възлите. Потупах го по гърба, той вдигна палец нагоре и навлезе във водата. Направи две стъпки и усети дълбокото. Тогава вече се потопи, а аз започнах да отпускам въжето с две ръце, бавно, ритмично.

Аз нямам голям опит в леководолазния спорт, освен два-три урока по време на една ваканция със Сюзън във Флорида. Съвсем не завиждах на Морфи и подводното му търсене в тази блатна вода. Като дете съм плувал в река Стродуотър през лятото. Ходехме на едни места, недалеч от Портланд — там, където сега е почти краят на града. По тях се въдят едни дълги тънки риби, хищни и зли като змиорки, но по-къси и с много остри зъби. Като ги види човек и неволно си помисля за зората на човечеството с всичките ѝ първични и страшни чудовища — водни, земни и всякакви. Докоснат ли голите ви крака, изтръпвате и незабавно си представяте как завличат на дъното малки деца или кучета и ги разкъсват с остриите си като малки кинжали зъби.

Водите на блатата около Хъни Айлънд обаче са свят, съвсем различен от този на моето детство. Трудно е да се сравняват водните басейни на Мейн с тази тъмна на цвят вода с лъскавите ѝ змии, алигатори и коуени, както кейджуните наричат блатните костенурки. Това тук си е дива природа, опасна и зловеща. Но и тук има подобни хищни риби и люспести шарани, костури и разни дребни крайбрежни гадове, сходни с акулите. И, разбира се, алигатори.

Защо ли се замислих за подобни неща точно когато Морфи се потопи? Опитах се да прогоня тези образи, но щя не щя пък се сетих за момичето, потопено тук някъде. Около него вероятно се навъртат всичките тези водни гадости, побутват металния му ковчег с тела, опитват се да намерят отворстие, за да налетят на гниещата плът.

След около пет минути Морфи се показа, посочи с ръка североизточната част на брега и отрицателно поклати глава. Сетне пак

се потопи, като даде знак, че отива в южна посока, и въжето започна да се изнизва. Няколко минути по-късно усетих вибрации, въжето се поклати и Морфи подаде глава доста по-далеч от първия път. Доплува до брега, свали маската и мундщука и задиша тежко. Посочи на юг и избъбри на пресекулки:

— Там намерих две метални кутии с размери около метър и половина на шейсет сантиметра на четирийсет. Едната е празна, другата затворена, заключена. На петдесетина метра от тях пък има няколко петролни варела, маркирани с нещо като хералдична лилия. Май са на старата химическа компания „Бревис“, тя се намираше в западната част на Батън Руж, ама големият пожар през осемдесет и девета я довърши. Това е. Друго няма.

Погледнах към южните брегове; не се виждаше нищо друго освен дебели корени, повечето потопени във водата.

— Можем ли да извадим онази кутия с помощта на въжето?

— Абе, може, но е тежка и ако се отвори, докато я вдигаме, ще изтърсим всичко, което съдържа във водата и трудът ни ще иде по дяволите. Ама дай да изкараме лодката по-навътре и да се опитаме да я извадим.

Вече напичаше силно, макар че дърветата по брега осигуряваха някаква защита срещу палещите слънчеви лъчи. Морфи извади две бутилки с минерална вода от хладилната кутия. Отпихме, седнали на брега. След малко станавме, качихме се на лодката и я откарахме на място, което хареса на Морфи.

Заловихме се за работа. На два пъти сандъкът се закачваше за нещо на дъното, докато се опитвах да го извлека нагоре. Сетне изчаквах Морфи, който повдигаше отдолу, отново да ми подаде сигнал. Накрая на повърхността се показа сива метална кутия, подкрепяна от якото му рамо. Прехвърлих я с негова помощ на лодката, а той се върна да завърже въжето на някой от варелите.

Върнахме се на брега и свалихме кутията. Бе заключена с катинар и верига, стари, силно ръждясали. Какво ли толкова имаше в нея? Взех брадвата и здраво ударих ръждясалия катинар. Веднага се разчупи. Морфи клекна до металния сандък — както си бе с бутилката на гърба и маската, вдигната на чело. Задърпах капака, бе заял. Заудрях с тъпата част на брадвата тук-таме, малко отляво, отдясно, по средата и по едно време се отвори.

Вътре имаше пушки „Спрингфийлд“, 50-и калибър, от онзи модел, дето се зареждат отзад, и костите на дребно животно, много прилично на куче. Металът бе доста корозирал, но на места се четяха буквите „Ел Ен Джи“.

— Крадени — рече Морфи и извади една, за да я разгледа. — От 1870 или 1880 са. Сигурно властите са обявили награда за залавянето на крадеца и той ги е потопил тук. Може да е възнамерявал да се върне, да си ги вземе по-късно.

Опипа животинския череп с пръсти.

— Тези кости сигурно значат нещо, а? Жалко, че никой не е налитал на Баскервилското куче по тези места, иначе току-виж сме разгадали мистерията, а! Малко дребно за него все пак, не мислиш ли?!

Огледа пушките пак, обърна се към вътрешността на малката лагуна. Въздъхна и нагази във водата.

Изваждането на варелите се оказа доста трудна работа. Вързахме първия с верига, тя на три пъти се изхлузваше. Накрая сложихме и втората и завързахме и двете около варела като коледен подарък на канапче. Успяхме да качим варела и аз се опитах да го отворя още над водата, но лодката почти се преобърна, та се наложи пак да се връщаме на брега. Когато с големи усилия го замъкнахме на суха земя, се оказа, че той съдържа само застояли нечистотии. Тези варели имат специални отвори за наливане и изливане на петрола, но може да се вади и самият капак. Когато отворихме втория варел, той дори и нечистотии не съдържаха. Вътре имаше камъни за тежест — сложили са ги, за да могат да го потопят.

По това време Морфи бе вече страшно изморен. Направихме дълга почивка, похапнахме пиле и хляб, пихме кафе. Превалеше пладне, а жегата бе вече почти непоносима. По нас течеше пот, дишахме трудно. Полегнахме за няколко минути и аз предложих да поема втората част от задачата като леководолаз. Морфи не отказа. Дадох му кобура с пистолета и навлякох костюма, като взех втората бутилка.

Когато влязох, водата се оказа удивително хладна и приятна. А когато потънах до шията, дишането ми доста се затрудни. Веригите натежаха още повече, но стиснах зъби и тръгнах по въжетото към

следващия варел. Дъното бе силно наклонено и след малко се наложи да се гмуркам. Преди това запалих фенера.

Тук, долу, ми се стори много дълбоко, а и тъмно. Водораслите и плаващите на повърхността листа и клонки пречеха на слънчевите лъчи да проникват навътре. Някъде встрани, с периферното си зрение, забелязвах риби, рибки, а и по-едри форми. От варелите бяха останали общо пет, натрупани в нещо като купчина около потопено дърво, огромно и старо като света. Идеята да бъдат наредени около него не бе лоша. Всеки с лодка би избягвал дървото, следователно вероятността да попадне на варелите се намаляваше, а и те се забелязваха трудно, защото водата в основата на ствола бе по-мътна. Всъщност без фенер те биха били практически невидими.

Завързах най-горния с веригите и дръпнах здраво да проверя дали ще помръдне. Той се наклони и после се свлече на дъното, като изтръгна веригата от ръката ми. Водата се размъти, не виждах добре, а после всичко почерня, защото от него започна да изтича петрол. Заритах с плавниците, за да се придвижа назад — на по-чисто — и тогава чух изстрела. За миг помислих, че Морфи може да е загазил, някой да го е нападнал, после се сетих за уговорката. Уплаших се, защото мигом загрях, че не Морфи, а аз съм загазилият.

Зърнах алигатора още преди да съм показал глава над водата. Не бе голям, може би не по-дълъг от метър и осемдесет, но в светлината на фенера видях дългите, криви зъби, показали се извън челюстите, и белезникавия му отвратителен, уродлив корем. Поради мътилката и петрола и аз, и звярът бяхме загубили ориентация, но той се насочваше към лъча на моя фенер. Незабавно загасих светлината и веднага загубих алигатора от полезрението си. С все сила заритах и се озовах на повърхността.

Маркиращото въже бе на около пет метра от мен, Морфи — до него.

— Давай насам! — изкрещя той. — Около теб земя няма!

Напрегнах всички сили и се насочих към него, ужасен от мисълта, че гадното влечуго е по петите ми. Плясках с ръце и ми се струваше, че всеки момент ще ме докопа. По едно време го мярнах — бе малко вляво, на около шест метра отзад. Виждах люспите на гърба му, жестоките очи, отворените челюсти. Обърнах се на гръб, за да мога да го следя, и заплувах със сетни сили.

Бях вече на метър и половина от лодката, когато алигаторът почти ме настигна. Изплюх мундщука и изревах колкото можах:

— Застреляй го бе, мамка му!

Веднага чух бумтежа на изстрела и току пред хищните челюсти от водата изригна гейзерче. Сетне Морфи стреля отново. Звярът сякаш спря, а после нещо цветно падна вдясно от мен и той се извърна към него. Устата му се отвори и затвори, чу се някакво хрущене и джвакане, като от смачкан целофан, но аз вече бях на лодката и силните ръце на Морфи ме повдигаха и помагаха да се кача. Той насочи съда към брега и хвърли шепа валчести предмети във водата. Погледнах го удивено, а Морфи се ухили и извади нещо от устата си — бе желатинов бонбон, от онези, дето децата ги обичат много. Обърнах глава към лагуната — хищникът се въртеше на едно място и челюстите му щракаха — поглъщаше последните бонбончета.

— Голямо шубе, а? — подхвърли Морфи и заразително се разсмя.

Свалих бутилката от гърба, изгледах го омерзено и легнах на дъното на лодката да си поема дъх. Изритах плавниците от краката и не се сдържах.

— Ще трябва да дадеш костюма на химическо чистене — рекох заядливо. — Че го нацвъках.

Седяхме на един дънер на брега и гледахме алигатора. Той обикаляше малкото заливче и търсеше още бонбони. Накрая се настани срещу нас и възприе тактика на изчакване. Потопяше се до въжето с полуподадена глава и хищно блестящи очи, фиксирани неподвижно в нас. А ние отново похапнахме и си сипахме кафе в тенекиени чаши.

— Защо не го застреля този гад, а? — попитах Морфи.

— Слушай бе, приятел — *това е резерват*, има закони, забраняващи лова на алигатори — сопна ми се той съвсем сериозно. — За какво са ни резерватите, ако всеки тръгне да си трепе каквото трябва и не трябва, а?

Продължихме да зяпаме и да прием кафе. По едно време се чу шум на лодка, идваща към нас през дивия ориз и тревата.

— Леле, каква природа — рече познат глас с бруклински акцент.
— И това ако не е най-готиното място за пикник, здраве му кажи.

Носът на лодката се показва, веднага след него и лицето на Ейнджъл, ухилен и махащ с ръка. Луис бе на кормилото. Приблжиха се без проблеми и завързаха лодката на същото кленово дърво. Ейнджъл слезе във водата, после забеляза, че гледаме втренчено към средата на лагуната и се обърна да види какво има там. Веднага забеляза потопената гадина и се втурна към нас, за секунда преджапа малкото разстояние, като махаше с ръце и вдигаше колене високо.

— Кво е онова там бе! — възкликна задъхано. — Тук да не е Джурасик Парк, а?

Обърна се към Луис, който скочи на нашата лодка и оттам — направо на брега.

— Нали каза на сестра си да не влиза в чужди басейни?

Ейнджъл бе с обичайните си джинси и овехтели маратонки, навлякъл платнено сако върху тениската. Луис носеше боти от крокодилова кожа, черни джинси марка „Ливайс“ и модна бяла риза без яка.

— Отбихме се да видим как я карате — рече Ейнджъл и отново погледна алигатора.

Представих и двамата на Морфи. Те му предложиха понички.

— Хей, Луис, нашият приятел ей там истински ще се разстрои, като види, че носиш кожата на някой негов роднина — рекох на майтап.

Луис подсмръкна презрително и тръгна към водата, спря на самия край на брега и попита:

— Ама какъв ви е проблемът?

— Ние се къпехме мирно и послушно като добри деца, ама изведнъж дойде Али Гаторов и ни подгони — ухили се Морфи.

Луис пак подсмръкна.

— Хммм — изръмжа, извади зиг заuera и гръмна.

Подаващият се над водата връх на влечуговата опашка се пръсна във въздуха. Просто ей така. Звярът заблъска водата в болка и ярост и тя веднага почервения. Сетне се обърна и бързо избяга някъде навътре в заливчето, като оставяше кървава диря по водната повърхност.

— Брей да му се не види — ухили се Луис. — За малко да го пречукам. Забравил съм да стрелям.

Морфи се намръщи, но не каза нищо.

— Хайде да не философстваме, господа — рекох примирително.
— Я се поразсъблечете да ни помогнете, че ни чака още много работа.

Все още бях с леководолазния костюм, затова предложих пак аз да се потопя.

— Опитваш се да ми докажеш, че не си шубелия, а? — подметна Морфи.

— Тц — възразих и отвързах въжето на лодката. — Не на теб, а на мен самия.

Изкарахме лодката до маркировката. Гмурнах се с куката и веригите. Горе останаха Ейнджъл и Морфи с пушката, в случай че алигаторът се върне. Луис подкара и тяхната лодка към нашата. Върху водата се бе образувал петролен слой, но и надолу се проточваше плътна тъмна пелена. На дъното варелите се бяха поразместили и разпръснали встрани от дънера. Проверих с фенера протеклия варел, но вътре нямаше нищо друго освен малко останал петрол.

Работата си бе тежка — връзваш варела с веригите и го повдигаш нагоре, но сега имахме две лодки и повече помощници и скоро ни потръгна по-бързо. Май имаше по-лесен начин да постигнем целта, но ние не се и досетихме.

Когато я намерихме, слънцето залязваше и околната вода изглеждаше като позлатена.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Сега си мисля, че като докоснах онзи варел за пръв път, нещо премина по тялото ми досущ слаб електрически ток, а в стомаха ми натежа. После почувствах удар или бе леко разтрисане? В съзнанието ми сякаш се отвори врата и през нея проблесна нож, после избликна ален фонтан, а водата наоколо почервения. А може би е бил слънчевият залез, отразен през водата и стъклото на маската? За миг затворих очи и наоколо нещо се раздвижи. Не, не бе водата или дребните рибки... бе друг плувец, който се изви около краката и тялото ми. Помислих, че усещам косата ѝ по лицето си. Но когато се пресегнах, улових само водорасли.

Този варел се оказа доста по-тежък от другите, вътре бяха сложени тухли за тежест; опитна ръка ги бе разцепила на две точно по средата. Извадихме го само благодарение на обединените усилия на Морфи и Ейнджъл.

— Тя е — рекох на Морфи. — Намерихме я.

Дълго опипвах варела. Изгъркалях го бавно и с усилие по камъните и дърветата на дъното и после го повдигнах те да го издърпат. Всички ние го докосвахме много по-внимателно от другите, сякаш да не събудим заспалото вътре момиче. За какво внимавахме? Да не обезпокоим отдавна разложения труп ли? На брега Ейнджъл взе лоста и внимателно започна да напруга капака от различни позиции. Но той не помръдваше. Тогава Морфи се наведе и го огледа внимателно.

— Запечатан е с нещо — рече след малко.

Изгъркахме повърхността на капака, проверихме оставените следи.

— Изглежда и обработен с химикал. Точно и затова е в по-добро състояние от останалите.

Оказа се, че е точно така. Металът не бе ръждясал, а маркировката бе съвсем свежа, сякаш е била нанесена онзи ден.

Замислих се. Можехме да използваме моторния трион, но ако бях прав и момичето бе вътре, вероятно щяхме да повредим останките му.

Друга вероятност бе да се обадим на ченгетата в Ню Орлиънс, дори на ФБР. Предложих им, повече от чувство за дълг, отколкото от предпочитание, но дори и Морфи отказа. Помислих, че може би се опасява варелът да не се окаже празен — представете си неудобното положение пред колегите. Но не това бе причината. Погледнах го в очите и разбрах, че и той като мен бе готов да доведем работата си докрай. Сами — без чужда помощ.

Накрая намерихме разрешение. Очукахме варела отвсякъде с тъпото на брадвата. По съответния звук съдехме къде е безопасно да започнем да режем. Морфи много внимателно направи първия разрез близо до запечатаната страна. Започна леко с триона, помагаше си с една щанга. Режеше бавно и грижливо по обиколката. Направихме половин оборот и разширихме отвора с щангата. Сетне светнахме с фенера вътре.

Трупът бе почти само кости и загнили дрехи, кожата и плътта си бяха почти отишли. Била е хвърлена с главата надолу, краката ѝ счупени, за да може тялото да се побере. Светнах по-навътре, различих зъбите и кичури коса. Стояхме мълчаливо отстрани, с наведени глави, наоколо само звукът на приплискващата вода и неведомите шумове на тресавището.

Прибрах се в хотела късно същата вечер. Преди това се бе наложило да изчакаме полицията от района на Слайдъл и местните рейнджъри. Със съгласието на Морфи Ейнджъл и Луис си тръгнаха порано. Аз останах, за да дам показания и практически да подкрепя версията на Морфи. По негов съвет местните се обадиха на ФБР. Тогавя и аз си тръгнах. Ако Улрич иска да ми каже нещо, знае къде да ме намери.

Когато минавах през двора, в стаята на Рейчъл светеше. Затова почуках на вратата ѝ. Отвори ми облечена в розова нощничка на Калвин Клайн. Стигаше ѝ някъде високо над коленете.

— Ейнджъл ми разказа всичко — рече тя и отвори вратата по-широко. — Бедното дете.

Прегърна ме и ме побутна към банята, където ми нагласи душа и излезе. Стоях дълго под водата с ръце, опрени на плочките, с наведена глава.

После се изсуших и си увих кърпата около кръста. Рейчъл седеше на леглото и разлистваше бележките си. Погледна ме и присви очи.

— Брей, ти си бил самата скромност — рече със закачлива усмивка.

Седнах до нея, а тя ме прегърна отзад. Усетих бузата ѝ върху моята, дъха ѝ върху врата си.

— Как се чувстваш сега? — попитах аз.

— Мисля, че по-добре — рече тя и ме притисна по-силно.

После ме извърна към себе си. Коленичи на леглото, до мен с ръце, прибрани между коленете. Прехапа устни, пресегна се и нежно, почти замислено ме погали по косата.

— Аз си мислех, че вие, психолозите, ги умеете тези неща — подхвърлих аз.

Тя сви рамене.

— Защо пък? И аз се страхувам и обърквам както всеки друг човек, разликата е само, че си знам терминологията — защо съм обърквана и прочие.

После въздъхна и добави:

— Виж, онова, което се случи вчера между нас... не желая да те насилвам, нали разбираш? Отлично разбирам колко ти е тежко... заради Сюзън и...

Погалих я по бузата и леко потрих палец в устните ѝ. После я целунах и усетих, че устата ѝ се отвори под моята. Исках да я притисна до болка, да я любя, да прогоня образа на мъртвото момиче.

— Благодаря ти — прошепнах, — но аз си зная работата.

— Добре тогава — отвърна тя и леко се отпусна на гръб. — Щом поне един от нас знае какво да прави...

На следващата утрин останките на момичето лежах на метална маса, превити в типичната поза на плода в майчината утроба — така се бе получило във варела. Сякаш убитата е искала да се предпази от болката. Бяха пренесли трупа или каквото бе останало от него в Ню Орлиънс по настояване на ФБР. Чувалът, с който я бяха донесли от Хъни Айлънд, бе веднага отнесен в лабораторията за обстоен преглед и установяване на евентуални показателни следи.

В моргата миришеше на дезинфектанти. Лампите светеха силно и безмилостно, плочките лъцяха от белота, металните маси и инструментите искряха. Цялата обстановка бе някак стерилно жестока, като че настроена да разкрие най-лошото, най-грубото в човека, да изложи на показ покварата, да свали маските... След ужаса на последните му мигове това същество на масата сякаш бе подложено и на унижение, оставено под безразличните погледи на мъжете в помещението. Нещо в мен вопиеше да я покрия с погребален саван, да я отнеса внимателно и положи на сенчесто място покрай течаща вода, където зелени кипариси ще я закрият от любопитните погледи; където тя ще заспи навеки, необезпокоявана от нищо и никого.

Но друг глас в мен пък, онзи — рационалният и логичният, ми казваше, че тя заслужава да си получи името, че тя трябва да бъде разпозната, за да се сложи край на анонимността на страданията ѝ, а може би и да се сложи ръка на човека, който я бе превърнал в тази купчина кости. Затова сега ние стояхме смълчани, наредени около масата, зад вездесъщия съдебен лекар и помощниците му, които диктуваха в микрофоните на магнетофоните бележници, подаваха си скалпели и щипци и въобще размахваха облечените си в найлонови ръкавици ръце.

Най-типичната и лесна за разпознаване разлика между мъжкия и женския скелет е в таза и сакрума — по-широки при жената; и в бедрените кости — женските са по-дребни. Женският череп е също различен от мъжкия, което е още едно отражение на физическите разлики между двата пола. При жените черепът е по-гладък, по-малък от мъжкия, челото е по-високо и по-обло, очните гнезда също, както и челюстите, небцето и зъбите. Естествено има още десетки други типични разлики.

Останките на масата явно бяха женски — отговаряха на всички типични за пола характеристики. По това спор нямаше. При определянето на възрастта специалистите изследват центровете, респективно зони на осификация или образуване на костна тъкан, както и зъбите. В нашия случай лекарят определи възрастта около двадесет и една — двадесет и две години. Челото, челюстта и лявата ябълчна кост носеха драскотини — убиецът бе наранил костната повърхност при отрязването на лицето.

Екипът описва състоянието на зъбите и всички особености на челюстта. Това е процес, задължителен при съдебната одонтология; резултатите му вършат голяма работа при издирването на изчезнали лица, идентифицирането на трупове и прочие. Взеха проби от костния мозък и косата за евентуална употреба при профила ДНК. Този профил е точен критерий за определяне на самоличността посредством индивидуалната ДНК верига.

Екипът поработи доста. Накрая прибраха останките в голям найлонов чувал и ги отнесоха под мълчаливия взор на Улрич, Морфи и моя милост. После разменихме по някоя и друга баналност и всеки си пое по пътя. Честно казано, дори не помня какво си говорихме. През цялото време в съзнанието си виждах момичето, чувах шума на вода.

Ако двата профила — ДНК и зъбният — се окажат недостатъчни за откриване на самоличността, Улрич бе решил да поръча лицева реконструкция — метод, при който с помощта на лазерно отражение се създава компютърен образ на лицево-кожните контури, а после компютърът го сравнява с различни модели и допълва триизмерни подробности, които често наподобяват оригинала до съвършенство. Улрич бе решил да се обади в Куантико и да поръча процедурата, но първо трябваше да се изкъпе и да пийне чаша кафе.

Лицевата реконструкция се оказа ненужна. След два часа останките на младата жена от блатата бяха идентифицирани. Макар че бе лежала в мътните води почти седем месеца, в полицията бе съобщено за изчезването ѝ само преди три.

Името ѝ бе Лутис Фонтено и бе доведена сестра на Лайънъл Фонтено.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Имението на Фонтено е на пет мили източно от Делаacroa. До него се стига по частен надземен път. Бе наскоро построен на пилони над блатата и гниещата зеленина около и в тях. Дълго се вие сред дивата природа, за да стигне до разчистена от растителността площ. Тя покрива не повече от два-три акра, заобиколена е с висока ограда, отгоре на която са поставени остри колчета и режеща като бръснач жица. В центъра на района се намира ниска, едноетажна постройка от железобетон във формата на конска подкова.

Помежду двете странични крила, на циментова площадка, бяха паркирани няколко автомобила. Сред тях забелязах три черни джипа. Зад основната постройка имаше още една — значително по-стара, стандартната за щата дървена къща, едноетажна, с веранда и паралелно наредени стаи.

Спрях взетата под наем кола на портата пред имението. Никой не се виждаше наоколо. С мен бе Луис. Рейчъл бе взела другата кола, за да отиде до университета „Лойола“.

— Май предварително трябваше да се обадим по телефона — рекох аз и отново огледах пустия и тих двор.

Луис бавно вдигна ръце и ги постави на тила, като ми кимна напред. Сякаш изникнали от нищото, отпред стояха двамина в джинси и избелели ризи, насочили към нас заредени автомати от доволно известната марка „Хеклер & Кох ХК 53 с“. В огледалото за задно виждане открих още двама. Имаше и пети — до прозорчето на Луис, с брадва в пояса. Откъде бяха дошли тези хора?

До един изглеждаха корави мъже, с обветрени от времето и природата лица, с прошарени бради. Ботушите им бяха изкаляни, ръцете им мазолести, нарязани и загубели, с дебели и мускулести пръсти. Хора на физическия труд.

В същото време от главната постройка излезе среден на ръст мъж в синя риза и джинси, също с ботуши, и тръгна към портата. Стигна до нея, но не я отвори, а се загледа в нас през решетките. Имаше голям белег от старо изгаряне на лицето — отдясно кожата бе

сбърчена, окото видимо сляпо, косата — опадала от тази страна на скалпа. Кожата висеше над сляпото око, а щом заговори, видях, че движи само лявата част на устата.

— Какво иска тук? — говореше със силен акцент.

Истински кейджун.

— Казвам се Чарли Паркър — отговорих през отворения прозорец. — Дойдох да се видя с Лайънъл Фонтено.

— Кой този? — посочи Луис с пръст.

— Каунт Бейси^[1] — отвърнах. — Останалите от бенда не можах да дойдат.

Красавецът не се усмихна, дори не прояви и сянка от чувство за хумор.

— Лайънъл не вижда никой. Разкара ваш задник отук, за да не пострада.

Рече това на разваления си английски, обърна се и си тръгна.

— Хей — обадох се след него. — Вие преброихте ли убитите горили на Джо Боунс на „Метари“, а?

Онзи спря и се обърна.

— Какво казва? — изплю думите, сякаш бях обидил сестра му.

— Казвам, че поне два трупа на гробищата не са ваша работа. Ако има награда, дайте си ми я.

Той се замисли, но след минута рече:

— Хей, ти мисли за смешник, а? Но аз не смята смешно.

— Значи не ти е смешно, а? — този път вече тонът ми бе остър.

Онзи отсреща мигна със здравото си око и един от автоматите завря зурла в моя прозорец. Замириса ми на стрелба.

— Я опитай следното: аз съм човекът, който намери и извади Лутис Фонтено от блатата при Хъни Айлънд. Иди и му го кажи на Лайънъл, пък тогава виж дали ще се засмее.

Този път не каза нищо, само насочи нещо към портата и тя се отвори безшумно. Оказа се, че е инфрачервено апаратче за дистанционен контрол.

— Излиза от колата — нареди той.

Излязохме бавно, двамина ни държах на мушка непрекъснато. Другите двама се приближиха и ни подпряха на автомобила, за да ни обискират за оръжие и евентуално предаватели. Взеха ножа и зиг зауера на Луис, както и моя смит и уесън и ги предадоха на белязания.

После влязоха в колата и най-обстойно я прегледаха за скрито оръжие. Отвориха дори капака на двигателя и багажника и дълго се ровиха в тях. Един легна отдолу и провери шасито.

— Леле, боже — прошепна Луис. — Дружелюбни, пък и внимателни, а? Специалисти.

— Амин, дай боже да им се връща — отвърнах философски.

След известно време се убедиха, че всичко е наред. Тогава ни разрешиха да се върнем в колата и да я подкараме бавно към паркинга между двете крила. Единият от техните хора обаче, онзи с брадвата, седна на задната седалка. Другите вървяха отстрани и не ни изпускаха от очи. Паркирахме до единия джип и ни подканиха да отидем в старата къща.

На верандата ни очакваше Лайънъл Фонтено с порцеланова чаша кафе в ръка. Изгореният се наведе и му прошепна няколко приказки в ухото. Щеше да говори още, но Лайънъл го спря с вдигната ръка и ни загледа право в очите, остро и неумолимо. В същия миг на главата ми тупна дъждовна капка, а само след десетина секунди отгоре ни се стовари ужасен порой. Лайънъл ни остави в дъжда.

Бях си облякъл най-хубавия костюм, който носех с мен от Ню Йорк — бе от Лиз Клейбърн, имах и бяла риза и копринена синя вратовръзка, също скъпа. Скъпа, скъпа, ама ако си пусне боята — помислих си нелепо по едно време, а дъждът ни шибаше здраво по главите, вратовете, раменете. Валеше здраво, земята наоколо бързо се превърна в лепкава кал. Изведнъж Лайънъл даде кратка заповед на хората си и те се прибраха някъде. Сетне ни кимна с глава да се качим на верандата при него. Седнахме на два съседни дървени стола, от нас потече вода, а той се облегна на един шезлонг. Изгореният застана зад нас. И двамата с Луис леко преместихме столовете си така, че поне да му виждаме ръцете.

Появи се възрастна чернокожа. Помнех лицето ѝ от гробищата. Носеше сребърен поднос с кана кафе, захар и мляко. И подносът, и чашите бяха от комплект, видимо стар и скъп. Чашките, с изящни чинийки под тях, бяха порцеланови, с изрисувани многоцветни птици, които сякаш гонеха опашките си; във всяка бе сложена тежка сребърна лъжичка с гравирани на дръжката старовремски платноход. Старата остави подноса на тръстикова масичка и се прибра.

Лайънъл Фонтено бе облечен в черни памучни панталони и бяла риза с отворена яка. Сако от същия плат бе праметнато на облегалката на друг стол. Обувките му блестяха. Взе каната и наля кафе в четирите чаши. Сложи две бучки захар в едната и мълчаливо я подаде на пазача зад гърба ни.

— Захар, мляко? — попита и мен, и Луис по ред.

— Черно, моля — рекох.

— И за мен също — обади се Луис.

Лайънъл ни сервира възпитано, учтиво. Дъждът над нас здраво барабанеше по покрива и навеса на чардака.

— Искате ли да ми разкажете как така се натъкнахте на сестра ми? — рече Лайънъл накрая.

Приличаше на човек, заварил непознат да мие предното стъкло на колата му. И се чуди — дали да му даде някой долар, или да го скрита в задника. Изведнъж забелязах, че държи чашата с четири пръста, а малкото му пръстче е вирнато встрани. И изгореният държеше чашата си по същия начин.

Разказах на Лайънъл повечето неща, които знаех. Разказах му и за виденията на леля Мари, за смъртта ѝ, за приказките за женския призрак на Хъни Айлънд.

— Мисля, че убиецът на сестра ви и на Мари Агиляр и сина ѝ е един и същи човек. Смятам още, че същият човек уби съпругата и дъщеря ми — завърших и добавих: — Ето така се случи, че намерих и сестра ви.

Не изразих съжаление за неговата лична загуба или болка. Това би трябвало да се подразбира. Или пък не тъжеше чак толкова за сестра си; за какво тогава да му го казвам?

— Значи вие сте убили двамина на „Метари“?

— Един — отвърнах. — Друг уби втория.

— Вие ли? — обърна се Лайънъл към Луис.

Луис премълча.

— Не, друг беше — повторих аз.

Лайънъл допи кафето и остави чашата на масичката. Разпери ръце и възкликна:

— Е, за какво сте тук сега? Чакате да ви изкажа благодарността си ли? Тъкмо се канех да пътувам до Ню Орлиънс, за да прибера

останките на сестра си. Не съм сигурен дали трябва да ви благодаря за това.

Извърна глава встрани. Стори ми се, че в очите му прочетох болка, но сълзи нямаше. Пък и Лайънъл Фонтено не приличаше на човек, който плаче.

— Не за това съм тук — рекох тихо. — Искам да ми кажете защо за изчезването на Лутис е съобщено едва преди три месеца? И още: какво е правил брат ви на Хъни Айлънд през онази нощ, когато го убиха?

— Брат ми значи... — В гласа му се примесиха обич и отчаяние, и угризения, сякаш се гонеха едно с друго, също като красивите птички на чашите.

После се овладя. Мислех си, че ще ме прати по дяволите, ще ми каже да не си завирам носа в семейните дела, ако искам да си запазя здравето, но продължих да го гледам право в очите. Той обаче замълча, а след малко рече кротко:

— Нямам никакви основания да ви имам доверие.

— Опитвам се да намеря виновника — заявих твърдо.

Гласът ми бе равен, тих. Лайънъл кимна, може би по-скоро на себе си, отколкото на мен, и, изглежда, взе решение.

— Сестра ми замина в края на януари, може би началото на февруари — започна той. — На нея не ѝ харесваше това... — разпери ръце наоколо, към сградите, колите — ... тук. Отдавна си имаме неприятности с Джо Боунс, някои от нашите пострадаха.

Направи пауза и, изглежда, подбра следващите си думи много внимателно.

— Един ден се оказа, че е закрила банковата си сметка. Оставила бележка, събрала една чанта багаж и си тръгна. Без да ни се обади. Във всеки случай Дейвид сигурно нямаше да я пусне. Опитвахме се да я проследим. Първо се обадихме на разни приятели в града, търсихме я чрез хора, които тя познаваше във Флорида и Сиатъл. Дейвид наистина се разтревожи за нея. Та тя ни бе като истинска сестра. Когато мама почина, татко се ожени за втори път. Лутис се роди от този брак. Сетне и татко, и майка ѝ починаха — това бе през 1983 година, в автомобилна злополука, а ние я отгледахме като наше дете. Особено Дейвид — той я обичаше много, бяха съвсем близки. Преди няколко месеца Дейвид започнал да я сънува. Отначало не ми каза нищо, обаче

започна да слабее и стана блед като платно, а се изнерви, да не ви разправям... По едно време се решил, идва и ми разказва цялата работа. Помислих си, че е превъртял, и му го казах в лицето, а той само въздъхна. И продължи да я сънува. Сънувал я под вода, разказваше ми всяка сутрин, чувал я нощем да блъска с глава по някакъв си метал. Беше стопроцентово сигурен, че нещо ѝ се е случило. Добре, ама какво да направим? Търсихме я почти в половината Луизиана. Чрез сигурни хора, дори направих постъпки посредством приближени на Джо Боунс — да видим има ли начин да стигнем до някакво разбирателство... ако той е замесен. Нищо. Никой не поемаше отговорност. А тя просто изчезна и край. И тогава, без да ми каже, той съобщи на ченгетата, че тя е изчезнала. Ето, затова е закъснението. Станахме луди — цялата полиция се изтърси тук — да разследват. Боже мой, за малко щях да го претрепя в онзи ден, когато дойдох за пръв път. Ама той си бе луд-полудял, пък и упорит. Непрекъснато повтаряше, че ѝ се е случило нещо лошо. Нито нервите му издържаха вече, нито беше с ума си. На мен ми се падна да върша цялата работа, на всичкото отгоре да внимавам с онзи тип Джо Боунс, надвиснал е като дамоклев меч над главата ми.

Погледна изгорения.

— Ето, Леон е бил тук, когато се обадили. Не казал никому къде отива и защо. Просто се качил на онази неговата, жълтата кола и отпрашил. Леон се опитал да го спре, ама брат ми извадил пистолет и го заплашил.

Извърнах очи към Леон. Лицето му бе напълно безизразно; ако имаше угризения относно смъртта на Дейвид Фонтено, значи си ги криеше по най-добрия начин.

— Да се досещате кой е бил на телефона?

Лайънъл поклати глава отрицателно.

Оставих чашата с кафето на подноса. То бе изстинало и си остана така — неизпито.

— Кога се каните да ударите Джо Боунс? — попитах го неочаквано.

Лайънъл примига, сякаш го ударих по лицето. С ъгъла на очите си забелязах, че Леон пристъпи към мен.

— Какво, по дяволите, говорите, а? — изръмжа Лайънъл.

— Предстои ви второ погребение, сигурно веднага щом като полицията предаде останките на сестра ви. На него или няма да има много опечалени, или ще бъде тъпкано с полиция и журналисти. Както и да е, сигурен съм, че преди това ще се опитате да си разчистите сметките с Джо Боунс, най-вероятно в имението му в Западна Фелисиана. Дължите му го заради Дейвид, а пък и той никога няма да ви остави на мира. Просто ще ви гони до дупка. Така или иначе, само един от вас двамата ще остане жив. Такава е играта.

Лайънъл изгледа изгорения.

— Чисти ли са?

Леон кимна.

Фонтено се наведе към нас и в гласа му прозвуча заплаха.

— Това вас двамата какво ви засяга, а?

Не се впечатлих особено. Лицето му бе ожесточено, но аз имах нужда именно от този човек. И да е ядосан, още по-добре.

— Чухте ли за убийството на Ремар?

Той ме изгледа, кимна.

— Бил е убит, защото се е появил в къщата на Агилярови, след като са били заклани леля Мари и синът ѝ — обясних му търпеливо. — Намерен е негов пръстов отпечатък — с кръвта на леля Мари. Джо Боунс е научил за това и му е наредил да се скрие. Обаче убиецът е разбрал по някакъв начин, все още не зная как. Допускам, че е използвал брат ви като примамка — Ремар да се покаже и да го убие, че да може по този начин после да го очисти. Много искам да разбера какво е казал Ремар на Джо Боунс.

Лайънъл Фонтено се замисли над думите ми.

— И не можете да се доберете до Джо Боунс без мен, така ли?

Луис до мен леко помръдна, устните му потрепнаха. Лайънъл долови движението.

— Не е точно така — възразих меко. — Но все пак, ако се каните да го посетите, просто молим да ви придружим.

— Реша ли да посетя шибаното имение на Джо Боунс, след това там ще цари шибана тишина вовеки веков и амин — тихо, но заканително рече Лайънъл.

— Вие ще си постъпите както намерите за нужно — кротко продължих аз. — Аз моля да оставите Джо Боунс жив само за малко. Колкото да поговоря с него.

Лайънъл стана рязко и закопча горното копче на ризата. От вътрешния джоб на сакото извади черна копринена вратовръзка и започна да я завързва. Използваше прозореца вместо огледало.

— Къде сте отседнали? — попита след малко.

Казах адреса, подадох на Леон листче, на което бе написан моят телефон.

— Ние ще ви се обадим — рече след секунда едрият мъж. — Може би. И не идвайте повече тук.

Е, изглежда, това бе краят на разговора ни. Тръгнахме си с Луис към колата. Дрехите ни бяха мокри. Тогава отново чух гласа на Фонтено. Обърнах се — той бе сложил сакото си и внимателно пригладждаше реверите.

— Има още нещо — рече той. — Научих, че Морфи от полицията на Сейнт Мартин е присъствал при намирането на Лутис, хм. Значи имате приятели сред ченгетата, а?

— Да. И сред федералните също. Това проблем ли е?

Той се извърна и каза през рамо:

— Не, не е. Поне докато вие не го превърнете в такъв. Но ако стане така, с вас ще закусват раците. С вас и с вашето приятелче.

Луис започна да върти настройката на радиото и не спря, докато не намери станция откъдето нонстоп предаваха музика на Доктор Джон^[2].

— Ето, това е музикант — рече той доволно.

Парчетата вървяха едно след друго: „Хей, голяма веселба“, после „Грис, Грис Гъмбо Йа-йа“ и прочие, докато дисководецят се умори. Тогава Луис отново забърника радиото. Този път попадна на кънтри: обявиха три поредни на Гарт Брукс.

— И това ако не е шутовска дандания — оплака се той и се отказа.

— Виж, Луис — обадох се по едно време. — Ти не си длъжен да идваш, ако не искаш. Нали така?

Той погледна през прозореца, после извърна глава към мен.

— Ти знаеш ли защо сме тук?

— Не съм много сигурен. Аз ви помолих, но не бях сигурен, че ще дойдете.

— Глей сега. Дойдохме, защото сме ти длъжници. Защото ти би дошъл, ако ние бяхме в твоето положение. Защото някой трябва да се

погрижи за теб след онова, което се случи с жена ти и твоето момиченце. И освен това Ейнджъл те смята за свестен човек. Може би и аз мисля така. Може би освен това мисля, че има неща, на които трябва да се сложи край: като край на онази кучка Модайн и на това, на което се опитваш да сложиш точка сега, тук. Чаткаш ли какво ти казвам?

Думите му прозвучаха много необичайно: не бях свикнал да чувам такива приказки от вечно въздържания и немногословен Луис. Думи странни и трогателни.

— Мисля, че чаткам — рекох тихо. — И благодаря.

— Нали наистина се опитваш да приключиш тази работа тук? — попита неочаквано.

— Така поне си мисля, доста неща ми се губят обаче; разни факти, подробности, стил и методика — говорех и в съзнанието ми се мяркаха някакви сенки или отражения на мислите, които се опитвах да предам с думи.

Все едно бягащи плъхове късно нощем под бледата светлина на улични фенери. Трябваше да науча още неща за Едуард Байрън. Налагаше се да говоря и с Улрич.

Рейчъл ни пресрещна във фойето на първата от двете хотелски къщи, по-предната откъм улицата. Предположих, че ни е чакала; оглеждаше се за нашата кола. Ейнджъл седеше на кресло в помещението и ядеше хотдог. Последният приличаше на края на бейзболна бухалка, покрита с лук, лютив сос и горчица.

— Идваха от ФБР — съобщи тя. — Начело с Улрич. Той носеше заповед за обиск. Взеха ми всичко — бележките, илюстрациите, всъщност всичко, което намериха.

Поведе ни към стаята си. Стените бяха оголени. Бе изчезнала дори и моята диаграма.

— Претърсиха и нашите стаи — обяви Ейнджъл на Луис. — И на Птицата.

Подскочих при мисълта за сандъка с оръжието. Ейнджъл забеляза.

— Не се бой. Ние го прибрахме. Още когато онзи — твоят приятел от ФБР, се загледа в Луис. На сигурно място е — на депозит в

един склад на Байон. И двамата имаме ключове.

Чак сега забелязах, че Рейчъл е по-скоро раздразнена, отколкото обезпокоена.

— Да не би нещо да не съм загрял добре, а?

— Казах ти, че взеха *всичко, което намериха* — усмихна се тя. — Ейнджъл ги забеляза още докато идваха. Някои от бележките успях да скрия в колана на джинсите, под блузата. И той успя да прикрие нещичко.

Изпод леглото си измъкна купче листове и ги размаха победоносно. Един държеше отделно — в другата си ръка. Беше нагънат няколко пъти.

— Мисля, че би трябвало да видиш това тук — рече тя и ми подаде листа.

Разгънах го и нещо ме прободеше в гърдите.

Бе илюстрация на гола жена, седнала на стол. Бе разпрана от врата до слабините, а кожата ѝ от двете страни — одрана и отметната назад като ревери и гънки на пенъоар. Напряко на коленете ѝ лежеше младеж, изкормен по същия начин, само че на мястото на стомаха и останалите вътрешни органи нямаше нищо. Като изключим чисто анатомичните подробности и дух на рисунката, както и разликата в половете, тя доста детайлно напомняше случилото се с Дженифър и Сюзън.

— Това е „Пиета“ на Естиен — рече Рейчъл. — Не е много известна, затова ми отне повече време да я издиря. Още по онова време е била считана за прекалено крайна, дори по-точно казано — за богохулствена. Прекалено силно наподобява сцената с оплакването на Христос от Дева Мария, то това е и сюжетът и затова е била отхвърляна и критикувана от черковните власти като непристойна. За малко щели да изпратят Естиен на кладата.

Пое илюстрацията от ръцете ми и я погледна с тъжни очи. Сетне я остави на леглото заедно с другите листа.

— Вече зная какво прави той — рече тя. — Той създава MEMENTO MORI^[3], смърт и нейните символи, паметници на мъртвеца може би.

Отпусна се на леглото и молитвено сви ръце под брадичката си.

— Дава ни уроци по тленност. *Помнете, че сте смъртни...*

[1] Каунт Бейси, един от най-големите американски джазмени. — Бел.прев. ↑

[2] Доктор Джон, род. 1941 г. в Ню Орлиънс, извънредно оригинален и самобитен бял музикант, Малкълм „Мак“ Рибънак, негови почитатели са М. Джагър и Е. Клептън. — Бел.прев. ↑

[3] „Помни смъртта!“, средновековен девиз на католическите монаси, които при среща се поздравявали с тези думи. — Бел.прев. ↑

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

*Той иска да опознае тялото ти отвътре,
Криспине.*

Едуард
Рейвънскрофт

„Анатомът“

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Медицинският факултет на университета „Комплутенсе“ в Мадрид има анатомичен музей. Основан е от крал Карлос III, а по-голямата част от експонатите са заслуга на усилията на доктор Хулиан де Веласко през XIX век — от началото до към средата му. Д-р Веласко е човек, който се отнася прекалено сериозно към работата си. За него говорят, че мумифицирал дори трупа на собствената си дъщеря. Също както и Уилям Харви^[1], който си помогнал в научната работа върху кръвообращението, като аутопсирал собствените си баща и сестра.

В музея експонатите са поставени в стъклени шкафове, наредени в дълга правоъгълна зала. На първо място ще видите два гигантски скелета, восъчен модел на главата на човешки зародиш, малко по-нататък и две фигури с надпис на испански „Despellejados“. Наричат ги „Одраните“; те стоят в драматични пози и демонстрират движенията на мускулите и сухожилията, а кожата липсва, за да не пречи на зрителя да се запознае с тези анатомични чудеса. В най-добрата традиция на науката в тази насока са работили знаменити мъже като Весалиус^[2], Валверде, Естиен, техни предци, съвременници и потомци.

А фигурите и илюстрациите, които са оставили за поколенията, са нещо много повече от просто анатомични материали и мостри; по свой си особен начин те са още и специфичен монумент, напомнящ за крехкостта на човешкото тяло, податливостта му на болка, а в крайна сметка и неговата преходност или тленност. Тези хора са предупреждавали за безсмислието на човешките пороци и угаждането на плътските желания, те са прозрели реалността на човешкото съществуване, свързано с болка и смърт в живота на земята, и надеждата за нещо по-добро в този в отвъдното.

През XVIII век във Флоренция процъфтяла практиката на анатомичното моделиране. Под патронажа на абат Феличе Фонтана мнозина анатоми, художници и скулптори работили съвместно за създаването на човешки восъчни фигури в естествен ръст. Анатомите изпипвали различните части на човешкия труп, художниците ги

оцветявали и им придавали живот. Правели калъпи и после изливали восъка на пластове, размесен със свинска мазнина, за да се промени и контролира температурата на изстиване и да се придаде онази полупрозрачност, която ще напомня за истинската човешка плът.

Впоследствие с помощта на четки и фини инструменти пресъздавали характерните за човешкото тяло очертания и набраздявания. Добавяли клепачи и клепки, един по един. Болонският художник Лели използвал истински скелети под восъка. Австрийският император Йозеф II бил толкова впечатлен, че си поръчал около 1200 модела — в помощ на медицинското обучение в своята държава. Има и по-драстични случаи — Фредерик Руйш, професор по анатомия в „Атенеум Илустре“ в Амстердам, използвал химически сгъстители, стабилизатори и бои, за да препарира своите модели. В къщата си имал цяла колекция, нека я наречем изложба на бебешки и детски скелети, наредени в подходящи пози, за да демонстрират мимолетността на живота.

И все пак единствено несравнима е реалността на истинското човешко тяло, изложено на показ. Провеждали публични анатомични демонстрации и дисекции, където се събирали огромни тълпи; някои дори били устроени като карнавали, а хората се явявали маскирани и в съответни костюми. Привидно целта била да се подпомогнат науката и познанието. В действителност тези демонстрации били по-скоро разновидност на публичните екзекуции. В Англия Законът за смъртното наказание от 1752 година дори създал пряка връзка между двете неща: било разрешено телата на убийци да бъдат подлагани на анатомична дисекция, а аутопсията била наречена „следсмъртна наказателна дисекция“, с която се целяло да се накаже престъпникът още веднъж, като му се отнеме правото на нормално погребение. През 1832 година излязъл и Закон за анатомията. В него де юре било отнето правото на бедняците да преминават в следващия живот — телата на мъртвите просяци били конфискувани за дисекционни цели.

Ето, сами виждате как смъртта и дисекцията вървят ръка за ръка заедно с разширяването и задълбочаването на научните знания. Ами какво да кажем за болката? Как да обясним ренесансовото възмушение от чудното устройство на женското тяло? Същото възмушение, което води до особено патологичен интерес и захласване по матката?

Анатомия, дисекция, разрези и сваляне на кожата — всички те са неразривно свързани с реалностите на страданието, секса и смъртта.

Вътрешността на човешкото тяло, особено разкрита, незабавно напомня за мимолетността на човешкия живот. Но колцина от нас имат смелостта да надникнат в собствената си вътрешност? Ние възприемаме собствената си смъртност единствено чрез призмата на чуждата, при това избирателно. Дори и тогава това става само при изключителни обстоятелства, да речем, по време на война, смърт в резултат на случайно насилие, убийство, когато човек е свидетел или очевидец на факта или на непосредствените му резултати. Само тогава срещаме очи в очи алената реалност на смъртта и съответно на човешката смъртност.

Според Рейчъл Пътника се опитва да премахне всички тези бариери; естествено, по свой си, собствен, патологичен, изпълнен с насилие и болка път. Убивайки жертвите си така, той ги принуждава да възприемат собствената си преходност, да надникнат в себе си, в своята вътрешност, физическа и друга; въвежда ги в познанието на истинската болка; по този начин те се превръщат в демонстрация и напомняне и на другите, че човек е тленен, че един ден предсмъртното, ужасно страдание ще сполети и тях...

Пътника се движи по граничните кръстопътища между мъчението и екзекуцията, между интелектуалното и физическото любопитство и садизма, твърдеше Рейчъл. Той е част от тайното битие на човечеството, неговата история, разказана в „Anatomia Magistri Nicolai Physici“, където се твърди, че древните практикували дисекцията еднакво и върху мъртви, и върху живи. Завързвали осъдени престъпници и постепенно ги нарязвали; тръгвали от ръцете и краката и се движели към вътрешните органи. Августин и Целестин са писали за такива дисекции, все още поставяни под въпрос от съвременните историци.

А сега Пътника се е заел да пише своя собствена история, в която да представи вижданията си за злокобната симбиоза на науката и изкуството, така както я съзира в болния си мозък, да нахвърли собствени бележки за тленността, да създаде истински ад в човешкото сърце. Рейчъл сподели всички тези мисли, докато седяхме в стаята ѝ. Отвън вече се стъмняваше, във вечерния въздух звучеше музика от недалечните заведения.

— Смятам, че ослепяването е неговото наказание за невежеството, невежество в смисъл физическа неспособност да бъде разбрана реалността на болката и смъртта — рече тя. — Но то показва още нещо: до какви бездни е стигнал самият убиец в отдалечеността си от нормалното, от човечеството. Всички ние страдаме, всички ние срещаме смъртта по един или друг начин, преди да ни е дошъл ред да умрем. А Пътника вярва, че той единствен може да ни предаде този урок...

— Може би е така, а може би смята, че негово призвание е да ни напомни колко дребни и незначителни сме ние, хората... — добавих и Рейчъл кимна в знак на съгласие.

— Ако това, което говорите, е вярно, защо тогава е наблъскал Лутис Фонтено в онзи варел в блатата?

Гласът бе на Ейнджъл. Бе седнал до балкончето и гледаше навън.

— Подготвителна работа, с учебна цел може би — отвърна Рейчъл.

Луис понечи да каже нещо, премисли и премълча.

— Вижте, Пътника си вярва, че създава произведения на изкуството — започна Рейчъл. — Погледнете само какви усилия полага да представи телата в определена поза, с огромни по същество детайли, в точно съотношение или подобие на древните медицински илюстрации и текстове, спомнете си връзките с митологията и артистичното представяне на тялото. Всичко това доказва тезата ми. Но всеки артист трябва да започне отнякъде. Поети, художници, скулптори — всички те карат някаква чирашка школа, подготвителен учебен етап, било официален или другояче. Няма значение. Създаденото през чирашкия период най-често силно повлиява бъдещата им работа, но то обичайно не се представя на публиката. През подготвителния период те си дават възможността да направят грешки, без това да предизвика критика, да си проверят възможностите, да видят какво могат и какво не. И затова смятам, че може би Лутис Фонтено е чирашка работа.

— Но тя е убита след Сюзън и Дженифър — възразих аз.

— Със Сюзън и Дженифър е избързал, искал ги е, може би има някаква специална причина, но не е останал доволен от резултатите. Сметнал е работата за незадоволителна. Затова мисля, че по-късно е направил проба с Лутис, преди да се върне към публичните изяви —

отговори тя, без да ме гледа. — Взел е леля Мари и сина ѝ по редица причини, и по желание, и от необходимост. И този път е имал време да постигне търсения ефект. После обаче се е наложило да убие Ремар, или защото последният е видял нещо с очите си, или пък просто защото е имало такава възможност. И отново е създал MEMENTO MORI. В постъпките му има и много практицизъм, той не се бои да използва случайността или необходимостта.

Ейнджъл слушаше думите на Рейчъл и нещо видимо го измъчваше отвътре.

— Ама, чакайте сега — обади се той. — Какво да кажем за нормалното човешко отношение спрямо смъртта? Никой не иска да умира, ама никой, ви казвам. Чуем ли за смърт, още повече искаме да живеем... така е с хората.

Рейчъл го изгледа, но пак се върна към бележките си.

— Искам да кажа — настоя Ейнджъл, — да попитам какво иска този тип от нас? Да спрем да се храним, да се любим, защото той е измислил нещо си за смъртта и мисли, че на другия свят ще ни бъде по-добре, така ли?

Взех илюстрацията с Естиеновата „Пиета“ и се загледах в позите на телата, във внимателно номерираните вътрешности, в спокойните, дори ведри изражения на лицата на жената и мъжа. Спящите и мъртвите/Те са прекрасни просто като картини — нали нещо такова бе написал Шекспир? Но не и мъртвите на Пътника, не. Те бяха разкривени в предсмъртна агония.

— Слушай, Ейнджъл, той и пет пари не дава за другия свят — обадох се аз. — Той се интересува най-вече от безобразията, които може да сътвори на този.

Изправих се и отидох при него до балкона. Под нас кучетата се разхождаха и душеха нещо в двора. Миришеше на готвено, на бира, миришеше на хора, на минаващи по улицата човеци. Смъртни човеци. Това бе истината.

— Защо още не се е насочил към нас? Срещу нас, искам да кажа. Срещу теб?

Въпросите дойдоха от Рейчъл. Сега вече ме гледаше в очите.

— Не зная — отвърнах след известна пауза. — Все си мисля, че изчаква, защото се опитва да ни отведе някъде. Всичко, което става сега, е само прелюдия, то трябва да ни отведе към нещо друго.

Разбрахме се всички да се срещнем в заведението „При Воун“ по-късно. Отидох си в стаята и се обадох на Улрич. Нямаше го, оставих съобщение на телефонния секретар. Улрич позвъни след около пет минути и обеща да се видим до един час в Наполеоновия бар.

Беше точен. Появи се малко преди десет часа, облечен в леки, белезникави панталони и подходящо по цвят сако, което носеше праметнато на ръка. Щом влезе в бара обаче, го облече.

— Тук ми се вижда хладно, а? Или може би мраз лъха от теб, а?

Видимо му се спеше, миришеше на немити зъби и непрани дрехи. Поръча си бира, за мен — още една минерална вода.

— Сега ще ми кажеш ли защо си наредил да ни конфискуват материалите от хотела? — рекох направо, без предисловия.

— Чакай сега, Птицо. Защо пък конфискация? Приеми, че сме ги взели за малко, просто да се запознаем с тях.

Отпи от бирата и се извърна към съседното огледало. Май не хареса онова, което видя.

— Можеше да ги поискаш като хората — продължих аз.

— Е, а ти щеше ли да ми ги дадеш?

— Не, но щяхме да го обсъдим приятелски и да ти кажа защо не.

— А, не мисля, че това щеше да направи добро впечатление на Дюран. Пък и на мен самия, честно казано.

— Значи Дюран го е наредил? И защо? Ти нямаш ли си собствени психолози, твои агенти, които работят по случая? Откъде си толкова сигурен, че ние можем да добавим нещо ново?

Столтът му изскърца, Улрич се наведе над масата. Бе толкова близо, че усетих дъха му. Не миришеше на хубаво.

— Птицо, зная, че искаш да се докопаш до този тип. Зная, че го искаш заради онова, което стори на Съюзън и Дженифър, на старата и на сина ѝ, на Флорънс, на Лутис Фонтено, дори на този шибаняк Ремар. Опитах се да те държа в течение на всичко, което правим, а ти се раздрънка като влюбен младеж на първа среща. В съседната стая в хотела си настанил наемен убиец, бог само знае какъв е пък неговият приятел, мадамата ти колекционира разни медицински графики като домакиня — рецепти. На всичкото отгоре нищо не споделяш. И какво? Направих каквото трябваше да направя. Мислиш си, че ти на мое

място щеше да постъпиш по друг начин ли? Мислиш, че крия нещо от теб ли? Слушай да ти кажа нещо — с това твоє лайнарско поведение направо вадиш късмет, че още не съм заповядал да те закарат на летището и да те качат на самолета за Ню Йорк!

— Аз трябва да зная всичко, което знаеш и ти — рекох тихо. — За какъв дявол ти е да криеш онова, което сте открили за този гад?

Сега почти бяхме допрели глави над масата. Улрич се отдръпна.

— Значи крия, а? Боже, Птицо, ти си невероятен. Добре, ето ти нещо: съпругата на Байрън. Знаеш ли коя е първата ѝ специалност в колежа? Изкуство, Птицо. Учила е изкуство! Защитила е диплома за ренесансовото изкуство и представяне на човешкото тяло! Какво мислиш? Че това може да включва и медицинските аспекти, нали? Че може би някои идеи идват от бившия ѝ съпруг? А?

Въздъхна, отпи дълга глътка бира.

— Ти си примамката, Птицо. Ти го знаеш, аз го зная. Това е. Аз зная и още нещо. — Гласът му стана студен и гаден. — Зная, че си бил на „Метари“. В моргата сме прибрали един тип с дупка в главата, а балистиците намериха едно 10-милиметрово куршумче от смит и уесън. Къде го намериха ли? В мрамора точно зад него — където беше паднал. Не искаш ли да ми разкажеш за това, Птицо? И да ми признаеш — сам ли беше на гробищата, когато започна патакламата?

Замълчах.

Той проговори отново:

— Ти май я чукаш, а, Птицо?

Погледнах го в очите. В тях нямаше злорадство, нито пък забелязах тържество, но нямаше и усмивка. Стори ми се, че прочетох само враждебност и недоверие. Значи сам трябваше да си търся нужната ми информация за Едуард Байрън и бившата му съпруга.

Понечих да го ударя, но не го направих. Ако го бях треснал в мутрата, сто на сто щяхме да направим голяма бея. Вероятно щяхме да сгафим и двамата. Във всеки случай не си загубих повече време с него. Станах и излязох от бара, без да се обръщам назад.

Взех такси до Байуотър и го спрях току пред заведението. „При Воун“ е на ъгъла на „Дофин“ и „Лесеп“. На вратата платих петдоларов куверт. Вътре свиреше добър състав: Кърмит Ръфинс с „Барбекю

Суингърс“ — духови инструменти. Бяха се увлекли в истинска рапсодия. По масите преобладаваха блюдата с червен фасул.

Рейчъл и Ейнджъл танцуваха между масите, а Луис ги гледаше с наранена физиономия. Умрях си от смях. Приблжих, а музикалното темпо леко стихна — тогава Рейчъл пусна Ейнджъл и се закачи за мен. Потанцувах малко, защото не исках да я обидя, а тя ме погали по лицето. Затворих очи и се оставих на милувките ѝ. После седнах и си сипах сода, а Луис се премести на съседния стол. Погледнах го.

— Ти май нямаше какво да кажеш последния път — рекох. Имах предвид разговора в стаята на Рейчъл.

Той кимна в знак на съгласие.

— Какво да кажа? Пълна дивотия. Всички тези неща — религия, медицина, илюстрации, това са само тарикатски уловки. Той може би вярва в тях, а може би не. Френсис Бейкън, а? Цуни ме по гъза! Каква ти смъртност, тленност и прочие? Цветът на месото е червен, брато, това е положението!

Отпи от бирата и добави:

— А той харесва червения цвят.

После се върнахме в хотела. Лежах до Рейчъл и слушах дишането ѝ в мрака.

— Мисля си — обади се тя. — За нашия убиец.

— Е, и?

— Той може би не е мъж.

Стреснах се и се изправих на лакти в леглото. Погледнах я, виждах бялото на очите ѝ, широко отворени, искрящи.

— Защо?

— Всъщност не съм сигурна. Знаеш ли, долавям нещо почти женско, женствено, относно усета на онзи, който убива... чувственост... а и чувствителност или интуиция, тънък усет за взаимоотношаността на нещата, на техния символичен потенциал. Просто не зная какво да ти кажа... Май че просто си мисля на глас, но чувствителността не е онази — типичната за съвременен мъж. Може би „женски“, „женствен“ е също погрешно... искам да кажа — характеристиките на извършителя, жестокостта, физическите

възможности и силата — всички те сочат към извършител от мъжки пол... но това е, което засега мога да кажа. Поне засега.

И Рейчъл млъкна.

— Ние с теб вървим ли към трайна връзка или просто?... — попита след време.

— Не зная. Защо? Според теб вървим ли?

— Ти бягаш от въпроса.

— Ами, не. Знаеш ли, не съм свикнал да отговарям на подобни неща, всъщност... мислех си, че точно този въпрос вече няма да ми бъде задаван. Ако ме питаш дали искам да бъдем заедно, отговорът е да. Това ми създава известна тревога... знаеш, имам си наследство... но да, искам да бъда с теб.

Тя ме целуна.

— Защо спря да пиеш? — попита незабавно след това. — И така и така сме започнали откровен разговор, кажи ми?

Сега пък ме стресна, но отговорих:

— Защото ако сега изпия едно, бог знае къде ще се събудя и кога. Може би в Сингапур с едноседмична брада. Май Реймънд Чандлър беше написал това, а?

— Ти пак не ми отговори на въпроса.

— Мразех се, мразех другите, мразех всичко около себе си, дори и най-близките си. Онази нощ, когато ги убиха, аз се бях напил. Пиех постоянно, по много. Не само онази вечер, а почти всяка. Пиех по редица причини. Поради напрежението в работата, поради неспособността си да бъда добър съпруг и баща, а може би и други неща, неща, които сега са в миналото. Ако не се бях превърнал в пияница, може би днес Сюзън и Дженифър щяха да бъдат живи. Затова спрях. Много късно, но все пак спрях.

Рейчъл не рече нищо. Не каза „Грешката не е твоя“ например или „Няма защо да се виниш“. Разбираше ги тези тънкости отлично.

Сега ми се струва, че тогава исках да ѝ кажа още неща, да се опитам да ѝ обясня какъв е животът ми без алкохола. Да ѝ опиша страховете на алкохолика: че дните без пиене са дни без утре, те не носят никакво обещание за бъдещето. Всеки ден е просто ден без алкохол. Понякога, в най-мрачните си часове, съм мислил, че преследването на Пътника е просто начин за запълване на времето, път, по който вървя, само за да не полудея.

По-късно тя заспа, а аз останах буден и дълго мислих за Лутис Фонтено, за превърнатите в изкуство тела, за онова, което Улрич не искаше да ми каже. Лежах и неволно чувах приглушените гласове на Ейнджъл и Луис, които се любеха в съседната стая. Сетне и аз се унесох в сън.

---

[1] Уилям Харви, английски лекар, физиолог и анатом (1578–1657), откривател на кръвообращението, знаменит е трудът му „Движения на сърцето и кръвта“. — Бел.прев. ↑

[2] Весалиус, белгийски анатом (1515–1564), първият от модерните анатоми, осъден от Инквизицията на смърт, по-късно присъдата била заменена с поклонение в Ерусалим. Знаменит труд „De Humani Corporis Fabrica“. — Бел.прев. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Лошо спях през нощта, бях пренавит от разговора с Улрич, пък и сънувах кошмари за място злачно и заупокойно с тъмни води наоколо. На следващата сутрин закусих сам, след като упорито бях търсил вестник „Ню Йорк Таймс“. Обиколих половината град и накрая намерих едно, изглежда, единствено копие на вестника в книжарницата „Ривърсайд Нюз“ в Орлеанската енория до пивоварната „Джакс“. По-късно се срещнахме с Рейчъл в „Кафе дьо Монд“; поразходихме се из френския пазар, мотахме се между щандовете с тениски, компактдискове, евтини чанти; отбихме се и до селския пазар, пълен с пресни зеленчуци и плодове. Имаше орехи, едри като ябълки, също едър, бял чесън, разрязани пъпеши с тъмночервено месо, което привличаше погледите на минувачите като прясна рана. В кошчетата с лед търговците предлагаха едри риби с бели кореми, раци, скариди; в железни цистерни бяха изложени малки алигатори. На дълги сергии се редяха големи патладжани и краставици, лук и салати, червени домати и зряло авокадо.

Преди стотина години това място е било къса уличка с две пресечки и терени за търговия, подобна на днешната — от улица „Галатин“ — до речните докове между Беръкс и Урсулин. Като изключим може би Шанхай и Бауъри, този район е един от центровете с най-висока престъпност в света; тук публичните домове се редуват с кръчми, пълни с опасни типове и леки жени. По тези места никой не ходи без оръжие и за всяка грешка се плаща много скъпо.

„Галатин“ я няма вече, просто е изтрита от картата. Туристите се навъртат около кейджуните рибари от Лафайет и даже отвъд него, любопитно оглеждат донесената за продан стока, а навсякъде наоколо смърди на риба, носят се и типичните речни миризми на Мисисипи. Всеки стар град има подобна съдба: улици се раждат и умират, барове се строят и разрушават; след един век много неща са променени — редица бивши видни сгради са отнесени от безпощадната ръка на времето, но на тяхно място се извисяват нови, може би по-красиви, а може би не. Промяната е закон на деня, но истинският дух на града е

безсмъртен. И тази сивкава лятна утрин той си е пак тук, същият, надзъртащ изпод облаците над хората долу, опипващ ги с поглед като краткотрайна зараза, която може да бъде почистена с един пороен дъжд.

Когато се върнахме в хотела, вратата на стаята ми бе открената. Това се виждаше още от площадката на долния етаж. Бутнах Рейчъл назад и извадих пистолета. Тръгнах нагоре по стълбата внимателно, стъпвах близо до парапета, където дървото е по-здрово, за да не скърца.

Не бях забравил думите на Рики — „Джо Боунс ти изпраща много здраве“, нито откоса, който по чудо не ме уби, нито гневното съскане на куршумите около главата ми. Помислих си, че ако Боунс е решил отново да ме поздравява, поне да съм готов да му го върна със същата монета. Тоест да го пратя направо по дяволите и в центъра на техния ад.

Заслушах се на вратата, но не долових никакви шумове. Прислужницата обичайно потропваше при чистенето с нещо, подсвиркваше с уста или слушаше блус по малкото транзисторно радио, което винаги мъкнеше със себе си на работа. Значи, ако е тя, или спи, или се е направила на невидима.

Ударих вратата силно с рамо и влязох като светкавица с насочен напред пистолет, а ръката ми с него обиколи стаята в размаха на ветрило. Спря се на фигурата на Леон, седнал на стол до балкона. Прелистваше голям каталог с реклами на стоки, оставен тук от Луис. Леон не приличаше на човек, който купува стоки по каталог, освен ако няма безплатни мостри. Пък и едва ли четеше английски. Той вдигна очи от дебелия том, който и без това разглеждаше с отегчена физиономия, и ме изгледа още по-отегчено. Повреденото око под надвисналата отгоре му кожа се извърна към мен досущ като надничаш от черупката си рак.

— Като свършиш да гледаш картинките, да изметеш пода и да изчистиш банята — рекох нарочно, все едно говоря на прислужницата.

— Я си глей кеф — рече завалено Леон. — Пет пари не дава за шибана мръсотия.

Ах този Леон, голям шегаджия.

Захвърли каталога на земята и извърна здравето си око към Рейчъл, която влезе след мен. И към нея не прояви особен интерес.

— Тя е с мен — осведомих го аз, но той си остана все така апатичен.

Гледаше като препариран, пустият му Леон. А може би си бе препариран, но никой не си бе направил труда да му го каже.

— Десет часа вечерта, на пресечка 966, на „Стархил“. Бъде точни! Ти et ton ami noir^[1]. Някой друг дойде, Лайънъл ви прави дупка с двуцевка.

Изправи се и понечи да си тръгне. Отстъпих да му сторя място да мине и с палеца и показалеца направих пищов като децата. Насочих показалеца в него и рекох:

— Бам, бам.

Нямаше време дори да кихна — толкова бързо и в двете му ръце блесна метал, появиха се два тежки ножа с назъбени остриета и почти се допряха до очите ми. Сега вече забелязах пружините на изхвъргачите им в ръкавите на ризата му. Чак сега загрих защо не го бях виждал с пистолет или друго огнестрелно оръжие. Леон Ножаря.

— Забележително — рекох. — Но е забавно само докато човек ослепее с едното око.

Повреденото му око се впи в лицето ми и сякаш прогори дупка в него. Почувствах се като грешник, чиято душа бавно изгаря, за да се превърне в прах под зора на архангел Михаил. После той бавно излезе и стъпките му отекнаха по празния коридор.

— Твой приятел, а? — попита Рейчъл.

Излязох навън, погледнах към стълбата. Беше си отишъл.

— Ако този ми е приятел, значи съм най-самотният човек на света — отвърнах ѝ аз.

Луис и Ейнджъл се бяха върнали от късната си закуска. Почуках на вратата им. Минаха десетина секунди, после чух:

— Кой е? — беше гласът на Ейнджъл.

— Птицата. Да не сте голи?

— Боже, глей го пък този. Я влизай.

Луис полулежеше на леглото, четеше местен вестник. Ейнджъл седеше до него на чаршафа. Беше гол, само със завързана на кръста кърпа.

— Ти кърпата заради мене ли я сложи?

— Ами страх ме е да не станеш обратен.

— Е, тогава ще загубя и малкото, което ми е останало — ухилих му се аз.

— Абе, ти си прекалено остроумен за човек, който чука психоложка. Защо просто не си плащаш 80 зелени на час, както всички останали?

Луис ни изгледа отегчено над вестника. В този миг ужасно ми заприлича на Леон. Може би са били духовно свързани в някой минал живот.

— Току-що имах посещение. Момчето на Лайънъл Фонтено.

— Онзи, красавецът ли?

— Същият.

— Е, кво става? Ще ходим ли?

— Да, довечера в десет. Трябва да извадиш онези неща от склада.

— Ще изпратя моето момче — засмя се Луис и ритна Ейнджъл по крака.

— Кралицата, а?

— Същата — съгласи се Луис.

Ейнджъл се нацупи и се загледа в телевизора.

— Под достойнството ми е да коментирам тези приказки.

Луис пак се зачете във вестника.

— Голямо достойнство за човек с пешкир на патката — рече той и пак се ухили.

— Да, ама пешкирът е голям като... — подметна Ейнджъл.

— Ако питаш мен, само загуба на хавлиена материя — ухапа го отново Луис.

Оставих ги да се джавкат. То си бе типично за тях двамата. В моята стая Рейчъл стоеше до стената със скръстени на гърдите ръце и разгневена физиономия.

— Какво става сега?

— Пак ще ходим на гости на Джо Боунс — отвърнах невинно.

— И този път Лайънъл Фонтено ще го пречука. — Тя почти изсъска тези думи. — И той е същият като Джо Боунс. Сега заставаш на неговата страна, защото това ти е изгодно, нали? Е, какво ще се промени, когато Фонтено убие Боунс? Кажи де? Нещата ще се подобрят ли?

Не отговорих. Знаех какво ще стане после. В търговията с дрогата ще настъпи известно объркване, съвсем кратковременно.

Природата празни пространства не търпи. Фонтено ще поеме освободените райони, охлабените краища, някои уговорки ще се променят, нови ще се направят, трети ще се прекратят. Цените ще се повишат, ще има убити. Особено когато срещу него тръгнат онези, които са достатъчно силни, за да отговорят на предизвикателството. Все пак освободеното от Джо Боунс пространство е пай, за който ще има битки. Но Лайънъл Фонтено ще разгони всички конкуренти. В това изобщо не се и съмнявах.

Рейчъл бе права. Вземах страната на Лайънъл, защото така ми бе изгодно в момента. Джо Боунс знаеше нещо за онази нощ в къщата на Мари Агиляр, нещо, което щеше да ми помогне, да ме доближи до Пътника. До човека, убил съпругата и дъщеря ми. Щом пътят ми към Пътника минава през дулата на Фонтено, значи и с него съм готов да се съюзя. Такова бе положението.

— А Луис ще ти бъде помощник, а? — тихо попита Рейчъл. — Боже мой, в какво си се превърнал?

По-късно потеглих за Батън Руж. Рейчъл тръгна с мен по мое настояване. Мълчахме почти през цялото време. Проговорих, когато стигнахме отклонение 166 на магистралата, откъдето се стигаше полесно за дома на Стейси Байрън. Същият път водеше и за университета „Лойола“.

— Рейчъл, трябва да направя всичко, което мога, за да открия убиеца на Съюзън и Дженифър — казах. — Това ми е нужно, в противен случай все едно и аз съм мъртъв.

— Ти вече бавно умираш отвътре — рече тя, без да ме погледне. — Умира душата ти.

Сетне се загледа през прозореца. Виждах отразените в стъклото ѝ очи, тъжни, вперени в околния пейзаж.

— Фактът, че си готов да направиш всички тези неща, е достатъчно показателен — добави и за пръв път ме погледна в очите. — Не съм ти морален съдник, Птицо, нито пък гласът на съвестта ти. Но съм някоя си, която милее за теб... а точно сега не зная как да се оправям с чувствата си. Нещо в мен ме дърпа да те оставя и да си замина завинаги, друг глас ми нарежда да остана. Много искам да

прекратя това, което става. Ама веднага и от игла до конец. Край. Заради всички нас.

После пак се извърна от мен...

Стейси Байрън обитаваше малка дървена къща с червена врата, недалеч от пазарен център с голям супермаркет, фотوماгазин и денонощно отворена пицария. Боята по къщата се лющеше. Районът бе близо до университета и почти навсякъде наоколо живееха студенти. Повечето къщи бяха отворили магазини на първите етажи — продаваха се компактдискове втора ръка, използвани книги, хипарско облекло, сламени шапки и какво ли още не. Минахме покрай къщата на Стейси и спряхме в паркинга на фотوماгазина. Точно тогава забелязах синия лексус, който бе паркиран наблизко. На предната седалка седяха двамина, скучаеха, беше им писнало до смърт. Онзи на волана бе опрял в него вестник, налупал молив и с мъка решаваше кръстословицата. Партньорът му потупваше таблото пред себе си в някакъв измислен ритъм и лениво наблюдаваше предната врата на Стейси Байрън.

— От ФБР ли са? — попита ме Рейчъл.

— Вероятно. А може да са местни. Това е най-черната работа.

Останахме в колата известно време, загледани в тях. Рейчъл пусна радиото, прозвуча музика. Слушахме Ръш, после малко Стикс, сетне пуснаха Ричард Маркс. Представяха албуми на рокмузиканти, средна ръка, мейнстрийм. Чак ми писна, от музикална гледна точка, искам да кажа.

— Ще влизаш ли? — пак попита Рейчъл.

— Може и да не се наложи — отвърнах и кимнах към къщата.

Стейси тъкмо излизаше. Русата ѝ коса бе завързана в конска опашка, а тялото ѝ — напъхано в тясна и къса бяла рокля. Тръгна право към нас, хванала в ръка неголяма плетена пазарска кошница. Извърна се и кокетно огледа двамата в колата. Те тъкмо хвърляха ези и тура. Изглежда, се падна на онзи до шофьора, защото той излезе и тръгна след нея. Бе среден на ръст, с малко коремче, което издуваше самото му.

Стейси бе хубава жена, макар че роклята бе прекалено впита на ханша и бедрата, пък и подчертаваше пълнотата под задника ѝ. Ръцете ѝ бяха приятно пълни, силни на вид, имаше тен. Вървеше грациозно, красиво. На вратата на супермаркета един старчок за малко да се

блъсне в нея, но тя се извъртя на токчетата като танцьорка и умело избегна сблъсъка.

Усетих нещо топло на бузата и като се извърнах, какво да видя? Рейчъл се бе навела към мен, духаше с уста и клатеше пръст заканително. Откакто бяхме излезли от Ню Орлиънс, за пръв път я видях да се усмихва.

— Хей, Птицо, не е възпитано така похотливо да зяпаш други мацки, когато си с дама, нали така?

— Не гледам похотливо — възразих и излязох от колата. — Нарича се следене на обекта.

Не бях сигурен точно защо съм тук. Но подметнатите от Улрич думи за това, че Стейси имала интереси към изкуството, ме бяха подбудили да дойда и да погледна със собствените си очи. Пък исках и Рейчъл да я види, да прецени от нейната гледна точка. Още не знаех как ще организирам разговор. Но от дългогодишен опит знаех, че тези неща сами се уреждат.

Стейси не бързаше, по-скоро се мотаеше из магазина. Рееше се безцелно по щандовете и наредените рафтове със стоки, взимаше някои от тях, четеше етикетите, после ги оставяше и продължаваше напред. Ченгето вървеше на около три метра след нея, после изостана на повече, накрая се зачете в някакви списания. Все пак не си заряза работата, а избра стратегическа наблюдателна позиция на кръстопътя на две пътеки между гондолите със стоки и се задоволи оттам да хвърля по един поглед към Стейси. От време на време, разбира се.

Междувременно забелязах млад чернокож в бяла престилка и бяла шапка със зелена лента да нарежда пакетирано месо на съответния щанд. Изпразни количката, отбеляза съдържанието в голям дневник и тръгна към врата с надпис „Само за персонала“. Оставих Рейчъл да следи Байрън и тръгнах след него. За малко не го ударих с вратата, защото той бе клекнал току зад нея и товареше още месо на количката. Изглежда ме любопитно.

— Хей, човече — тук нямаш право да влизаш.

— Колко изкарваш на час? — попитах направо.

— Пет кинта и четвърт. А теб какво те интересува?

— Получаваш петдесетарка, ако ми отстъпиш за малко престилката и шапката... а, и ей този дневник.

Замисли се точно за пет секунди и рече:

— Хайде да са шейсет. И ако някой те гепи — откраднал си ги, нали?

— Дадено — отвърнах и му отброих три двайсетарки, а той свали престилката.

Малко ми стягаше на раменете, но не се забелязваше, освен това я оставих разкопчана. Тъкмо се връщах в пазарната площ, когато младежът се обади:

— Хей, човече, дай още двайсе и получаваш и шапката, а?

— Я пък ти, за двайсет долара сам ще си отворя шапкарски бизнес — рекох. — А ти се отбий до мъжката тоалетна и постой там, хайде давай!

Намерих Стейси Байрън край рафтовете с козметика. Рейчъл бе наблизо.

— Извинете ме, госпожо — заговорих я, като се приближавах. — Мога ли да ви задам няколко въпроса?

Отблизо изглеждаше по-стара. По скулите имаше фина мрежа от пукнати вени, под очите ѝ се оформяха дълги, тънки бръчици. Кожата около устата бе опъната, а бузите — леко хлътнали. Изглеждаше уморена и още нещо: стресната като човек, когото са заплашвали.

— Не мисля — отвърна с фалшива усмивка и тръгна да ме заобикаля.

— Става дума за бившия ви съпруг.

Сега вече се спря и се извърна, а очите ѝ потърсиха ченгето.

— Кой сте вие?

— Детектив съм. Какво знаете за ренесансовото изкуство, госпожо Байрън?

— Какво? Какво искате да кажете?

— Учила сте ренесансово изкуство в колежа, нали? Името Валверде говори ли ви нещо? Вашият съпруг споменавал ли ви е това име? А вие самата?

— Не разбирам за какво говорите. Моля ви, оставете ме на мира.

Тя се дръпна назад и неволно събори няколко кутийки дезодорант на земята.

— Госпожо Байрън, чували ли сте някога за Пътника?

Нещо светна в очите ѝ, зад себе си чух ниско подсвирване. Обърнах се и забелязах пълното ченге — вървеше към мен по пътеката. Задмина Рейчъл, без въобще да я забележи, а тя тръгна към

вратата и съответно към колата. В същото време забързах към помещението за персонала. Там захвърлих престилката и преминах направо до задните врати. Излязох в паркинга, където от големи камиони разтоварваха новодоставени стоки. Бързо пресякох неговата площ и се насочих към нашата кола. Рейчъл вече палеше двигателя. Влязох и се приведох, а тя потегли — този път вдясно, за да не мине покрай къщата на Стейси. В страничното огледало забелязах пълното ченге. Говореше по радиотелефона, а Байрън стоеше до него.

— Е, сега какво постигнахме тук? — попита ме Рейчъл.

— Видя ли й очите, когато споменах Пътника? Този псевдоним ѝ е известен!

— Знае нещо — съгласи се Рейчъл. — Но може и да го е чувала от ченгетата. Изглеждаше изплашена, нали, Птицо?

— Май че да. Но от какво?

Същата вечер Ейнджъл демонтира тапицериите на вратите на тяхната кола. Там набутахме оръжието и патроните, после той пак постави панелите. В хотелската стая разглобих и внимателно смазах моя смит и уесън, а Рейчъл седеше до мен и ме гледаше.

Прибрах патлака в кобура и си облякох черното кожено яке направо върху черната тениска. Бях с черни обувки, черни джинси и приличах на някой от биячите по баровете, дето ги наемат да изритват нахалните пияници.

— Джо Боунс и без мен си е пътник вече доста време — обясних на Рейчъл. — Дори и да искам да му помогна с нещо, пак няма да стане. Да знаеш — той си е мъртъв още от мига, когато операцията му на гробищата завърши несполучливо.

Рейчъл ме погледна и само каза:

— Аз взех решение. Тръгвам си след ден-два. Мисля, че повече не мога да участвам във всичко това, в нещата, които правиш, които и аз направих — просто не мога повече.

Отбягваше погледа ми. Какво можех да ѝ кажа? Какво можех да направя? Беше права за себе си. При това не ми четеше конско, болката в очите ѝ бе повече от очевидна. Усетил я бях от известно време. Усещах я и всеки път, когато се любехме.

Луис ме чакаше до колата. И той бе изцяло в черно: черно горнище на анцуг, върху него черно джинсово яке, черни джинси, елегантни черни ботуши. Ейнджъл провери тапицериите. Беше ги смазал и отвил винтовете — сваляха се за секунда, безпроблемно. После застана до Луис.

— Внимавай сега — рекох тежко. — Ако не ви се обадим до три часа на разсъмване, взимаш Рейчъл и изчезвате от хотела. Вземете стаи в Поншартрен и хващайте първия самолет сутринта. Ако нещо се обърка, не ми се ще Джо Боунс да тръгне да разчиства сметки и да ви намери тук. С ченгетата се оправяй според ситуацията — както намериш за добре.

Той ми кимна, размени бърз поглед с Луис и си влезе в хотела. Луис пусна касетка с музика на Айзък Хейс и потеглихме. Излязохме от Ню Орлиънс под звуците на „Върви си!“.

— Драматично, а? — рекох му аз.

Той кимна.

— Така сме ние, мъжагите.

Когато пристигнахме на уреченото място, Леон се бе облегнал на изсъхнало дъбово дърво. Луис бе сложил зиг зауера под седалката, а ръката му бе свободно отпусната наблизко, пръстите готови. Аз също бях поставил моя пистолет в джоба за карти на тапицерията на вратата откъм моята страна. Това, че Леон бе сам, изобщо не означаваше нищо, ама нищо.

Спрях и му магнах с ръка. Встрани от дървото минаваше тесен второстепенен път. Леон с нищо не показва, че е забелязал присъствието ни. Загасих двигателя, останахме си в колата в очакване той да даде някакъв знак. Луис обаче извади пистолета изпод седалката и без да го пуска, го остави на седалката.

Спогледахме се. Свих рамене и излязох навън. Оставих вратата отворена, облегнах се на нея, все пак да съм близо до оръжието. След малко Луис също излезе и се протегна, за да види онзи, че не носи оръжие. Сетне и той се облегна на колата, също недалеч от пистолета на седалката.

Сега Леон ни погледна, отдели се от дъба и тръгна към нас. Иззад дърветата наоколо се показаха и други фигури. Бяха общо

петима, с автомати, с дълги ловджийски ножове по поясите. Заобиколиха ни.

— Облегни на колата — нареди Леон.

Не помръднах. Наоколо се чува няколко изщраквания — онези сваляха предпазителите.

— Мърдаш, умираш сега — каза още той.

Погледнах го в очите и бавно се извърнах, опрях ръце на покрива на автомобила. Луис направи същото. Застанал зад мен, Леон сто на сто виждаше зиг зауера на отсрещната седалка, но с нищо не показва това. Потупа ме по гърдите, опипа под мишките ми, по бедрата и глезените. Всъщност проверяваше дали не носим микрофони и предаватели. Опипа и Луис и като се успокои, че нямаме подслушвателни устройства, отстъпи назад.

— Чупка от колата — нареди пак.

Сега наоколо светнаха фарове и заработиха двигатели. Голям кафяв додж и зелен нисан излязоха иззад дърветата, последва ги пикап с ниска каросерия, на която бяха завързани три пироги. Ако имението Фонтено е било под полицейско наблюдение, би трябвало отговорния фактор да го пратят на очен лекар.

— Носим някои неща в колата — казах на Леон. — Искаме да ги извадим.

Той кимна, но пристъпи и се загледа в онова, което правехме. Извадих леките картечници, Луис ми подаде пълнители. Дългият цилиндър стоеше твърде неудобно в ръката ми. Проверих предпазителя, който бе зад спусъчния механизъм. Луис измъкна други пълнители, прибра няколко под якето, на мен подхвърли още два.

Леон ни махна да се качим на доджа, а един от неговите хора откара нашата кола някъде, сетне скочи в нисана. Леон се настани на мястото до шофьора — човек на около петдесетина години с дълга посивяла коса, завързана в конска опашка — и му даде знак да тръгва. Последваха ни и останалите машини, на известно разстояние, вероятно, за да не изглеждаме като конвой — ако някое ченге се загледа в нас.

Минахме по граничните линии на Източна и Западна Фелисиана, заливчето Томсън остана отдясно, после поехме наляво и стигнахме реката. Тук ни чакаха още два автомобила — един остарял едсел и малък фолксваген, а във водата имаше пуснати две пироги. До едсела

стоеше Лайънъл Фонтено в сини джинси и синя памучна риза. Хвърли бърз и опитен поглед върху нашето оръжие, но не каза нищо.

Общо бяхме четиринадесет души, повечето въоръжени с автомати, двамина с автоматични карабини М-16. Разпределихме се по трима в пирога, в първата тръгна Лайънъл с шофьора на доджа. Разделиха ни с Луис, дадоха ни по едно гребло и поехме нагоре по реката срещу течението.

Пътувахме около двадесетина минути с яко гребане. Държахме се близо до западния бряг, докато по едно време на фона на нощното небе се появиха тъмни контури. Забелязах светлини в прозорците, а след малко през силуетите на крайбрежните храсталаци се мярна и малък пристан. На него бе завързана моторница. Теренът около къщата на Джо Боунс бе неосветен.

Някой пред нас тихо подсвирна, зърнахме вдигнати във въздуха ръце — това бе знак да спрем гребането. Застинахме в очакване, неподвижни в поклащащите се във водата пироги, смълчани, скрити под широките корони на околните дървета. На пристана присветна огънче — часовоят си палеше цигара и за миг освети лицето си. Някъде отпред чух тихо припляскване, а вляво — на високия бряг — избуха бухал. Сега вече виждах часовоя, движеше се, леко осветен от отразената във водната повърхност лунна светлина, ботушите му поскърцваха тихичко по дъските на пристана. Изведнъж до него изникна тъмна фигура и спокойната водна повърхност се развълнува, сенките заиграха, светна нож. Огънчето на цигарата хвъркна нагоре, като сигнал за опасност, после цопна във водата и загасна, а часовоят се свлече на дъските. Почти не се чу звук, после тялото бавно потъна във водата.

Приведен, на пристана клечеше мъжът с конската опашка. Пирогите се плъзгаха тихо една по една, изтеглихме ги максимално безшумно на тревясалия бряг. Той бе стръмен и веднага след него започваше широка зелена морава без дървета и цветя. И тя бе леко наклонена и стигаше чак до къщата. Там започваха стъпала до вътрешния двор, към който гледаха два приземни френски прозореца. На втория етаж имаше голяма тераса, огледално копие на онази на фасадата. Долових движение на верандата, в двора се чуваха гласове. Вероятно имаше още поне трима часови, а отпред и други.

Лайънъл показа два пръста и посочи двамина отляво на мен. Те внимателно тръгнаха напред, към къщата, приведени почти до земята. Бяха вече на около двадесетина метра пред нас, когато внезапно лумна силна бяла светлина. Тя ги прикова досущ както автомобилни фарове фиксират бягащи пред колата зайци. Чуха се викове, последва ги автоматен огън. Единият се килна като объркал скока си кънкъор, от ризата му бликнаха алени струи. Падна и краката му се загърчиха в конвулсии, другият скочи и успя да се прикрие зад метална маса, част от градинска мебел, която не виждахме добре поради топографията на терена и брега.

Френските прозорци се отвориха с трясък и на двора се изсипаха черни силуети. На верандата отгоре се появиха още въоръжени хора и обсипаха моравата отпред с куршумен дъжд. От двата фланга на къщата засвяткаха още дула. Хората на Боунс разширяваха отбраната.

Съвсем наблизо чувах ругатните на Лайънъл Фонтено. Донякъде бяхме прикрити от гънките на наклона към реката, но стрелците на терасата имаха добра възможност да ни обстрелват. Някои от мъжете на Фонтено отвърнаха на огъня, но при всеки изстрел се откриваха на онези горе, които бяха в далеч по-изгодна позиция. Вляво от мен тихо изохка един човек с остри черти, удариха го в рамото, но той стисна зъби, устата му застина в няма болка. И продължи да стреля, въпреки че ризата му бързо се обагри в червено.

— Оттук до къщата са петдесетина метра — обадох се аз. — Междувременно онези се опитват да ни обградят откъм фланговете. Ако не атакуваме сега, сто на сто си отиваме.

В същия миг няколко куршума се забиха пред нас. Един от главорезите на Боунс бе излязъл доста напред и стигнал почти до склона, откъдето имаше огнево превъзходство. Но в същия миг го повалиха два изстрела от автоматичната карабина на онзи, който бе намерил прикритие зад металната маса. Стрелецът на Боунс се търкулна надолу към водата.

— Кажете на хората си да се приготвят — изсъсках към Лайънъл. — Ние ще ви прикриваме.

Не знаех дали ме чу, но тези помежду ни му предадоха думите ми. — Луис! — извиках високо. — Готов ли си за песен, а?

Ръката му, на два човека разстояние от мен вдясно, се вдигна и тогава двете картечници запяха заедно. Един от хората на верандата

подскочи и затанцува, когато в гърдите го блъсна изпратеният от Луис откос 9-милиметрови куршуми. Пренагласих селектора на бърз автоматичен огън и изпратих още една смъртоносна струя нагоре. Стъклата на френските прозорци избухнаха и силни струи стъкълца се разлетяха във всички посоки; един от противниците се затъркаля надолу по стъпалата и застина на моравата близо до къщата. Хората на Лайънъл наскачаха и хукнаха към нея, стреляйки в движение. Сега промених селектора на единична стрелба и съсредоточих огъня върху източната страна на постройката. Само няколко куршума и куп разхвърчали се трески накараха заелите позиция там да зарият носове в земята.

Мъжете на Фонтено вече бяха почти в двора, но двамата паднаха, улучени от огън, който дойде иззад разбитите френски прозорци. Луис изпрати там два откоса и нападателите успяха да влязат в къщата. Там — вътре — вече бе човек срещу човек, заечаха единични изстрели, а Луис и аз се изправихме и хукнахме след тях през моравата.

Човекът, прикрил се зад металната маса отляво, също скочи и затича след нас. В същия миг нещо огромно, черно, изникна като демон от сенките и се нахвърли върху него с ужасяващо ръмжене. Беше бърбулт! Удари го в гърдите и го гътна на земята, толкова мощно бе проклетото куче. Човекът успя да извика веднъж и вдигна ръка към песа, но страшните челюсти се разтвориха и затвориха, а от човешкото гърло не остана нищо освен кръв и кръв.

Окървавеното чудовище нададе вой и се огледа, в следващия миг очите му се спряха на Луис. Последният вече насочваше дулото на картечницата в нужната посока, а кучето скочи. Удивителна бе бързината на това животно! Когато полетя към нас, едрото му тяло за миг закри небето и звездите. Бе точно в най-високата точка на дъгата на скока, тогава оръжието в ръцете на Луис затрака. Куршумите го засякоха във въздуха, животното се загърчи в зловещи конвулсии, огнените оси разкъсаха голяма част от тялото, то тупна тежко на земята на не повече от метър от нас. Лапите отчаяно задраскаха по тревата, челюстите продължиха да се отварят и затварят в странно подобие на извадена на сухо риба, от устата протече кръв и пяна, но силата му вече я нямаше. Луис спокойно изстреля още един кратък откос в едрото тяло и то застина неподвижно. Бе мъртво.

Отново затичахме към стъпалата, в същия миг долових движение на западния ъгъл на къщата. Оттам присветна дуло, блъвна огън и Луис изрева от болка. Картечницата тежко тупна на земята, но той успя да влезе на безопасно място, стиснал ранената ръка с другата. Пуснах три бързи, онзи на ъгъла падна. Отнякъде се появи един от мъжете на Фонтено, стреляше в движение с автоматичната си карабина към същия ъгъл на къщата, а когато стигна там, пусна оръжието, което увисна на ремъка и светкавично извади ножа от колана. Острието проблесна на лунните лъчи, а той залепи гръб на стената. Занемях... След малко се появи дулото на щаер, зад него остра мутра. Бе от стрелците на Джо Боунс. Познах го — същият, който караше количката за голф при първото ни посещение в плантацията, и в същия миг ножът докосна врата му. От разкъсаните артерии плисна карминена струя и той падна, а човекът с карабината просто го прескочи и започна да стреля, като отново затича към къщата.

Когато настигнах Луис, той оглеждаше раната. Куршумът бе разкъсал кожата на дясната ръка, месото откъм опаката страна и ставата на показалеца; раната бе грозна на вид. Разкъсах ризата на мъртвия в двора и го превързах колкото можех в момента. Подадох му картечницата и той прехвърли ремъка през глава, намести пръста на спусъка, а с лявата ръка извади зиг зауера. Сетне ми кимна:

— Хайде да потърсим Джо Боунс.

От вътрешния двор двойна врата водеше към голяма трапезария с маса, където можеха да седнат поне осемнадесет души. Сега тя бе нацепена и надупчена от десетки куршуми. На стената висеше голям маслен портрет на южняшки джентълмен, изправен до коня си. В корема на животното зееше бая широка дупка, съседният остъклен шкаф бе напълно разтрошен — във витрините му се търкаляха стотици парчета от стари порцеланови съдове. На пода се валяха два трупа; единият бе на човека с конската опашка, който бе шофирал доджа.

От трапезарията влязохме в широк коридор с килими, зад който се откриваше просторна зала за приеми с огромни бели полилеи. Вита стълба ни поведе към горния етаж. Всички врати на приземния етаж бяха отворени, но отникъде не се чуваше нищо. Само отгоре долитаха разноликите звуци на непрестанна стрелба. Предпазливо тръгнахме натам. Първо се натъкнахме на мъртвото тяло на облечен в раирана

пижама мъж — бе от хората на Джо Боунс. На главата му зееше голяма рана и от нея струеше кръв.

Стигнахме на горната площадка — посрещнаха ни поредица врати отляво и отдясно. Изглежда, мъжете на Фонтено бяха прочистили повечето стаи, но след това силен огън от западната част на къщата ги бе притиснал в нишите по стените на централния коридор. На запад бе реката, в тази страна на коридора дървената ламперия бе почти разбита от куршумите.

Един от екипа на Фонтено, облечен в работнически гащеризон, излезе от скривалището си в нишата и притича до вратата, която беше точно срещу нас. В едната ръка държеше брадва с къса дръжка, в другата — пленен щаер. Преди да замахне с брадвата, отвътре се чу изстрел и той падна, като захвърли всичко, за да хване с две ръце ранения си крак.

Прибягах до нишата, откъдето бе излязъл — там в локва вода лежах рози с дълги дръжки и парчета от разбита ваза. Изстрелях къс ред в същата врата и почти едновременно двамина от мъжете на Лайънъл тръгнаха към нея, като прибягваха приведени максимално ниско. Луис, полуприкрит срещу мен, пусна откос в съседната на мен врата. Аз стрелях още веднъж и спрях, за да дам възможност на двамата да влязат в стаята. Там се чува два единични изстрела, сетне единият излезе, като изтриваше кръвта от ножа си. Оказа се, че е самият Лайънъл — не го бях познал, докато атакуваше. Зад него се показва и вездесъщият Леон. Бе останала само една стая. Към нея тръгнаха няколко души, но Фонтено вдигна ръка и спря хората си. Застана встрани от вратата, залепил гръб на стената и извика високо:

— Хей, Джо, всичко свърши! Хайде да привършваме вече...

Отвътре стреляха вместо отговор. Леон вдигна автомата, който носеше, но Лайънъл поклати глава и ме погледна. Придвижих се до Леон и се приготвих, а Фонтено силно ритна вратата. Изтрещяха поредица изстрели, а после се чу тракането на петле на празно — то прозвуча така терминално, както и затварянето на плочата на гробница.

Пръв влезе Леон, бе захвърлил автомата, държеше само обичайните ножове. Последвах го аз, след мен пристъпи Лайънъл. Стените на спалнята на Джо Боунс бяха надупчени от куршумите като сито. Нощен ветреца повяваше през разбитите стъкла на прозорците и

развяваше белите завеси, а те танцуваха като разгневени призраци. Русокосата, позната ни от първото посещение, лежеше мъртва до стената; на полупрозрачната ѝ копринена нощница бе избила кръв.

Джо Боунс стоеше до прозореца в червен копринен халат. Колтът висеше в ръката му безпомощно. В очите му гореше дива ярост, а белегът на устните му бе още по-опънат и побелял. Захвърли пистолета към нас и изсъска на Лайънъл:

— Хайде, давай, копелдак такъв. Убий ме, шибано копеле, ако ти стиска!

Лайънъл се извърна и затвори вратата, а Боунс се надвеси над жената.

— Питай го — рече ми Фонтено.

Боунс сякаш не го чу. Лицето му загуби гневното изражение и по него се изписа горка скръб; очите му овлажняха и той погали лицето на мъртвата.

— Питай го — повтори Лайънъл.

Пристъпих напред и Джо Боунс рязко се извъртя, скръбта бе изчезнала напълно; в очите му отново блестеше див пламък.

— О, шибаният жалеец вдовец. Водиш ли онази черна маймуна, а?

Зашлевих го с все сила и той залитна.

— Не мога да те спася, Джо, но ако ми помогнеш, може би ще ти уредя по-бърза смърт. Каж ми какво е видял Ремар онази вечер, когато убиха Агилярови?

Той изтри кръвта от устните си и я размаза по бузите.

— Ти изобщо си нямаш и идея с какво си имате работа, хич си нямаш и шибана идея. Така си загазил, че и от ебания ти задник ще тече кръв, да!

— Той убива жени и деца, Джо. Ще убие пак и пак...

Джо изкриви устни в някакво подобие на усмивка, белегът заприлича на пукнатина в огледало.

— Вие пречукахте жена ми, сега ще пречукате и мен, каквото и да кажа. Ти какво искаш, а? Имаш ли нещо, за което да се пазарим? Нямаш, копеле гадно!

Погледнах Лайънъл Фонтено. Той поклати глава почти незабележимо, но Боунс видя всичко.

— Скива ли? Нищо! Можеш да ми предложиш само по-бърза смърт, по-малко болка, а болката за мен нищо не значи!

— Но той уби един от твоите хора. Самия Ремар.

— Тони остави отпечатък в къщата на чернилките. Бил е невнимателен, платил си е. А твоят човек ми спести труда и вместо мен гътна старата кучка и нейното копеле. Аз ако го видя, ръката ще му стисна за тази услуга.

И Джо Боунс се ухили широко, сякаш не вечната нощ му предстоеше, а лятно слънце огря окъпаната с кръв къща. Този човек бе рядък екземпляр: преследван от призрака на смесената, опетнена според него кръв във вените си, той бе загубил повечето човешки черти, бе извън обикновените за хората разбирания за човечност и съпричастие, любов и омраза. В карминената си на цвят, бляскава роба, приличаше на прясна рана в плътта на пространството и времето.

— Дано в ада да се видите — рекох с чувство.

— Като я видя и твоята кучка там, ще я изчукам вместо теб — ухили ми се той още по-грозно.

Сега очите му бяха празни и студени. Около него вече се носеше миризмата на смърт. Зад мен Фонтено отвори вратата и хората му влязоха един по един. Чак сега, виждайки ги за пръв път отблизо, на светло и на куп, забелязах голямата прилика и разбрах какво означава тя. Лайънъл продължи да държи вратата — досетих се, аз трябваше да изляза.

— Семейен проблем — рече Фонтено, без да се извинява.

Вратата изтрака зад гърба ми; на мен това ми прозвуча като потракване на кости.

След смъртта на Боунс събрахме трупове на мъртвите Фонтено и ги положихме на моравата пред къщата. Бяха общо пет: пет мъжки трупа лежах един до друг, разкъсани, разпрани, грозни, както могат да бъдат нелицеприятни само телата на мъртъвците. Отвориха портите на плантацията и докараха коли. Натовариха телата бързо, но почтително и внимателно. Настаниха ранените на по-удобните седалки, повечето отзад. Заляха пирогите с бензин и ги запалиха, сетне ги пуснаха да плават надолу по течението.

Потеглихме и не спряхме чак до мястото на срещата ни при „Стархил“. Там чакаха трите черни джипа, които бях видял в имението Фонтено, със запалени двигатели и притъмнени светлини.

Прехвърлиха трупите и ги завиха с брезентови платна. Сетне заляха с бензин и подпалиха другите коли. Аз и Луис стояхме отстрани и мълчаливо гледахме всичко това.

Тогави при нас дойде Лайънъл Фонтено. Застана встрани и тримата вторачихме очи в горящите автомобили. По едно време извади от джоба си зелено тефтерче, откъсна листче и написа телефонен номер. Подаде ми го с думите:

— Този човек ще се погрижи за раната на приятеля ти. Той е дискретен.

— Лайънъл, Боунс знаеше кой е убиецът на Лутис — подхвърлих тихо.

Той кимна.

— Така е, но не пожела да проговори, дори и на края.

Потри една драскотина на дясната си длан и добави:

— Подочух, че федералните търсели някакъв тип в Батън Руж, човек, който работел преди в болница в Ню Йорк.

Премълчах, а Фонтено се усмихна.

— Ние знаем името му. Той е човек, който познава тукашните места. Може да се крие дълго из тресавищата. ФБР я го намери, я не, но ние със сигурност ще го открием.

Махна с ръка към джиповете и чакащите отстрани хора. Жестът бе кралски — суверен, който показва на гости елитните си войски.

— Вече търсим. Щом го намерим и край...

Сетне се обърна и закрачи към първия джип. Качи се на шофьорското място и потегли. Леон бе до него. Гледахме след тях, докато изчезнаха в нощта, стоп светлините им замигаха в далечината като загасващи цигари. Също като горящите пирогови по реката.

Щом се прибрахме в Ню Орлиънс, веднага се обадох на Ейнджъл. После купих от една аптека дезинфекционни средства, антисептични превръзки и пакетче материали за първа помощ. Забелязах, че по лицето на Луис бе избила пот, а белите парцали, с които превързах раната му на място, бяха вече почервенели. Върнахме се в хотела и Ейнджъл веднага почисти раната; дори се опита да я шие с хирургически конци. Ставата на пръста не изглеждаше добре, а човекът очевидно страдаше — лицето му бе изкривено от болката,

макар че упорито мълчеше. Не бе работа за нас. Въпреки протестите на Луис обадох се на онзи телефон. Отговори ми заспал глас чак след четвъртия сигнал. Щом споменах името на Лайънъл, незабавно се разсъни и учтиво ми продиктува един адрес.

Ейнджъл откара Луис при лекаря, а аз заставах пред вратата на Рейчъл с огромни съмнения и разколебан дали да почукам, или не. Знаех, че не спи. Ейнджъл я бе разбудил веднага след моето обаждане. Освен това интуитивно усещах, че е будна. И въпреки всичко не почуках, но като се обърнах и си тръгнах, тя отвори сама. Стоеше на прага, в бяла тениска, почти до коленете, и ме чакаше. Щом се върнах, отвори вратата широко и ме пропусна да вляза.

— Виждам, че все още си цял и непокътнат — рече с глас, в който сякаш прозвуча недоволство.

Бях уморен, а от кървищата в къщата на Джо Боунс направо ми се повръщаше. Ужасно ми се искаше да потопя глава в мивка, пълна с леденостудена вода. Още по-ужасно ми се поркаше нещо, езикът ми бе изсъхнал и подут, само една изпотена биричка и глътка уиски можеха да го върнат в нормалния му вид. Щяха да ми дойдат като манна небесна на душата. Гласът ми пък звучеше като гарванов грак. Или по-скоро като на дъртак на смъртно ложе.

— Вярно е, че съм си цял и непокътнат, както се изразяваш. Други не извадиха такъв късмет. Луис има рана на ръката, а неколцина са мъртви. Като Джо Боунс например, повечето от хората му, любовницата му.

Казах тези думи и съжалих за онази жена. Не знаех как се е свързала именно с Джо Боунс. Може би е била алчна и глупава, или пък и пет пари не е давала как Джо изкарва мангизите, с които ѝ купува скъпи дрехи и луксозна храна. Може би си е получила заслуженото, но ако бе така, какво да кажем за всички останали? За всички нас? Нали накрая и ние ще си получим онова, което ни се полага? Всекиму неговото си.

Рейчъл ми обърна гръб и излезе на балкона. Стаята бе осветена само от малката нощна лампа до леглото. Сенки падаха върху илюстрациите, които бе успяла да спаси от хората на Улрич и които сега отново висяха на стената. От полумрака ме гледаха лицата на жена и младеж с одрана кожа и разпрани тела.

— И какво откри след всичките тези убийства?

Въпросът бе добър. Както при всички сполучливи въпроси, отговорите рядко са на ниво.

— Нищо особено, освен това, че Джо Боунс предпочете да умре в мъчения, отколкото да ни каже онова, което знае.

Тя се извърна рязко.

— Е, какво сте очаквали, след като сте убили приятелката и хората му?

Още един въпрос на място. Едва ли щях да си помогна, ако бях започнал да обяснявам, че Боунс бе изпълнен с омраза и разкъсван от мисълта, че е кръвен плод на смесени раси, че бе човек, готов да избие десетки невинни хора в едно гробище, само за да запази по-силната си позиция. В края на краищата той бе направил онова, което бе сметнал за необходимо. Както бе постъпил и Лайънъл Фонтено. Както бях постъпил и аз — вярвах, че правя онова, което съм длъжен да направя. Когато прекалено много хора действат по силата на необходимостта, нещата винаги стигат до насилие.

— И какво ще правиш сега?

Въпросите ми идваха вече прекалено много. Особено трудните. Знаех, че Рейчъл е права, донякъде се отвращавах от самия себе си. Струваше ми се, че поради връзката си с нея, по някакъв начин дори бях изцапал и нейните ръце. Може би сега бе моментът да ѝ кажа всичките тези неща, но бях прекалено изморен и отвратен, усещах кръвта дори в ноздрите си. Пък и реших, че какво толкова? — тя го знае всичко това.

— Сега ще си легна — рекох. — А сетне, сетне ще видя, ще импровизирам.

И я оставих, излязох си.

---

[1] ... и твоят черен приятел. — Бел.прев. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Събудих се на следващата сутрин с болки в ръцете. Бяха от стрелбата с леката картечница. Някъде в съседство се обаждаше и старата болка от огнестрелната рана от Хайъмс.

Пръстите ми миришеха на барут, на барут миришеха и съблечените дрехи, и косата ми. Изобщо стаята смърдеше на гангстерско сборище и надстрелване, затова отворих прозорците и пуснах горещия въздух на Ню Орлиънс да продуха атмосферата, макар че той се справи с нея колкото третокласен крадец.

Почуках на Луис и Ейнджъл. Ръката на първия бе превързана професионално; лекарят бе извадил от раната дребни разтрошени костици, бе тампонира сухожилието. Тихичко размених няколко думи с Ейнджъл на вратата, Луис бе почти заспал и едва отвори очи. Чувствах се виновен за случилото се, макар и да знаех, че и двамата никога няма да ме обвинят за нищо.

Усетих веднага, че Ейнджъл е неспокоен и час по-скоро желае да се прибере в Ню Йорк с Луис. Джо Боунс бе мъртъв, полицията и ФБР вероятно вече бяха по следите на Едуард Байрън, независимо от съмненията на Лайънъл Фонтено. Изобщо бях сигурен, че на Улрич не ще му е нужно много време, за да ни свърже с данданията в плантацията на Боунс. А какво ли ще стане, когато види раната на Луис, а? Споделих тези опасения с Ейнджъл и той се съгласи, че те трябва да си тръгнат веднага, но само след завръщането ми. За да не остава Рейчъл сама. Изобщо всичко приличаше на задънена улица, но само що се касае до мен. Иначе федералните и другите ченгета нека си гонят Едуард Байрън, човека, с когото не усещах никаква връзка. Беше ми толкова далечен и непознат, колкото и последният китайски император, а ми бе нужен.

Обадих се на Морфи и му оставих съобщение. Помолих да ми каже какво имат в досиетата неговите хора за Байрън. Към безплътната личност трябваше да прибавя малко твърда информация, иначе какво? Все едно че говорим за някакъв призрак. Всъщност в момента той бе безлик и неизвестен, досущ като безименните трупове, за които

ченгетата твърдяха, че бил оставил тук и там. Е, ФБР може би имаше право. С помощта на местната полиция хората на бюрото биха могли да извършат перфектно издирване, много по-добре изпитано, отколкото шепа юнаци от Ню Йорк с празни илюзии за адекватност. Бях се надявал да стигна до много неща, от друг ъгъл, разбира се, но смъртта на Боунс провали тази възможност.

Взех си телефона и книгата за пътешествията на сър Уолтър Роли и тръгнах за онова кафене на име „Мъдърс“ на „Пойдра“. Там изпих прекалено много чаши кафе, похапнах малко бекон и препечен хляб. Да знаете, когато човек е съвсем загазил, почти стигнал до житейски провал, едва ли има нещо по-хубаво от писанията на Роли.

„Излети, о, душо моя... краят е близък/Усещам, че трябва да умра/Но ти не казвай истината...“

Роли е бил достатъчно философ, за да знае, че най-доброто нещо в лицето на смъртта е стоицизмът. Но не и достатъчно да избегне обезглавяването.

На съседната маса един човек похапваше хемендекс с усърдието на слаб любовник. Жълтъкът лепнеше по брадичката му, досущ отразена от маслото слънчева светлина. Някой наоколо засвири с уста „Каж ми що е ново?“, но мелодията се оказа прекалено комплицирана за възможностите му и след малко изби на фалш. Във въздуха се носеше смесено ехо от далечни разговори, от песните на някаква си рок станция, нейде отзад звучеше и тътенът на далечния трафик. Навън бе просто следващият влажен и зноен ден, предразполагащ влюбените към караници, а децата към непослушание и капризи.

Мина един час.

Обадих се в участъка на Сейнт Мартин и разбрах, че Морфи отново си е взел почивен ден, за да работи на къщата. Какво да правя? От липса на нещо по-добро си платих сметката и потеглих към Батън Руж. По радиото налучках станция, която излъчваше песни на „Чийз Ред“, после пуснаха „Бъкуит Зайдеко“ и Клифтън Шение. Бе час за класическа кейджунска музика и още нещо, както се изрази дисководещият. Оставих го да си говори и да си пуска любимите песни, докато излязох от града и музиката се примеси с шума на околната природа. Пасвах си идеално.

Ремонтът на дома на Морфи бе видимо напреднал; вече бе стигнал до външната стена на западната фасада. Върху оголените

греди бе закачено найлоново платно и то плющеше на следобедния вятър, а въжетата, с които бе закрепено, се опъваха и бръмчаха като опънати корди. Вятърът бе доста силен, подхвана един незатворен прозорец и с все сила го блъсна в рамката, отвори леката врата с мрежата против насекоми пред главния вход и я тресна.

Извиках Морфи по име, но никой не ми отговори. Опитах още няколко пъти, после заобиколих къщата откъм задния вход. Вратата бе отворена и подпряна с голяма тухла. Пак извиках, а гласът ми проехтя глухо по празния централен коридор. Помещенията на приземния етаж също бяха празни, отгоре не се обади никой. Не знам защо извадих пистолета и бавно тръгнах по стълбището. Стъпалата бяха само грубо шлайфани в подготовка за слагане на лак, а може би и още нещо.

В спалните горе също нямаше никой, вратата на банята бе открената, по лавиците беше наредена козметика и тоалетни принадлежности. Излязох на балкона, сетне се върнах долу. Тъкмо слизах по стълбите към задната врата, когато нещо студено и хладно като метал се допря до тила ми.

— Пусни го — рече нечий глас.

Разтворих пръсти, пистолетът плавно се измъкна от тях и тупна на земята.

— Обърни се. Бавно.

Онова нещо от тила ми се махна. Обърнах се и заставах пред самия Морфи, който държеше пистолет за пирони на няколко сантиметра от лицето ми. Той въздъхна с облекчение и отпусна ръка.

— Боже, изплаши ме до смърт — рече почти задъхано.

Усетих, че сърцето ми бие лудо.

— Браво бе — рекох. — Много ти благодаря. Тъкмо имах нужда някой да ми разиграе адреналина, след като съм ударил четири кафета.

Усетих слабост в краката и седнах на долното стъпало.

— Много зле изглеждаш, момко — рече той. — Да не си прекарал безсънна нощ?

Погледнах го в очите. Дали намекуваше за нещо? Но той извърна глава.

— Има нещо такова.

— Чу ли новините? Снощи някой очисти Джо Боунс и неговите момчета. При това Джо бил накълцан здравата — изглежда, са го

мъчили преди да го убият. Местните не били сигурни дали е той — толкова бил обезобразен. Трябвало да сравняват отпечатъци.

Морфи се запъти към кухнята и след малко се върна с една бира и кола за мен. Оказа се без кофеин. Внимателен човек, този Морфи. Под мишка носеше и сутрешния вестник.

— Я виж пък тук какво пише.

Поех вестника от ръката му. Бе сгънат на четири, направо нагласен на водещата информация. Заглавието бе: ПОЛИЦИЈАТА РАЗСЛЕДВА РИТУАЛНИ УБИЙСТВА. ПО СЛЕДИТЕ НА СЕРИЕН УБИЕЦ. Това си бе цяла статия с коментар и доста факти за смъртта на леля Мари Агиляр и Те Жан. Тази информация би могла да дойде само от екипа, който води следствието. Тук бяха описани точно много неща: състоянието на телата, как са били намерени трупите, характеристики на раните и прочие. В материала се подхвърляше възможността за връзка между намирането на тялото на Лутис Фонтено и смъртта на човек в Бъктаун, свързан с шеф на престъпния свят. И най-лошото: споменаваше се, че полицията проучва евентуалната връзка на тези случаи с подобни убийства в Ню Йорк в началото на годината. Имената на Сюзън и Дженифър не бяха споменати, но бе съвсем ясно, че авторът знае достатъчно и за тях и при нужда би могъл да ги назове.

Въздъгнах и уморено захвърлих вестника на пода.

— Тази информация от вашите хора ли е изтекла? — попитах Морфи.

— Възможно е, но не мисля така. ФБР винаги нас обвинява за всичко. Те непрекъснато се заяждат, твърдят, че сме саботирали тяхното разследване.

Отпи от бирата и се замисли.

— Във всеки случай един-двама от нашите пък смятат, че и от теб би могла да изтече.

Съвсем очевидно бе, че му е кофти да каже това, но за негова чест не извърна глава, а продължи да ме гледа в очите.

— Не съм аз. Ако са стигнали до Сюзън и Дженифър, няма да им отнеме дълго да свържат и мен с това, което става. Сега остава само и пресата да ме подхване...

Морфи пак помисли, сетне рече:

— Виж, за пресата си прав.

— Говорихте ли с главния редактор?

— Обадихме му се у дома, когато излезе първото издание. Ама нали знаеш вечните приказки: свобода на печата, защита на източниците, на анонимността им, тури му пепел. Не можем да го принудим да разкрие източника си или източниците, ама...

Потърка врата си и добави:

— Гледай сега... ама това нещо си е необичайно. По принцип вестниците много внимават да не застрашат нашите разследвания. Затова си мисля, че данните са им дадени от някой наш човек. Искам да кажа — от полицията, може да е и от ФБР. Може дори да има някаква задна цел. Бог знае каква...

Сега и аз се замислих.

— Ако във вестника са сметнали, че всичко е наред и могат да използват информацията, значи източникът им е достоверен. Железен, да не кажа безупречен. Да не излезе, че ФБР си играе някаква тяхна си игричка по този начин, а?

Цялата работа, изглежда, идваше да подкрепи убеждението ми, че Улрич и неговите хора крият нещо от мен. И не само от мен, а и от местните ченгета, които също разследват случаите.

— А, това няма да е нищо ново — рече Морфи. — Ти федералните да ги питаш колко е часът, няма да ти кажат, камо ли разни други неща. При това хич не им пука. Какво можеш да им направиш на тях? Значи смяташ, че те са пуснали тези данни на вестникарите?

— Ами съвсем очевидно е, че някой го е направил.

Морфи допи бирата и смачка кутийката с ръка. Върху дървото паднаха няколко капки. Откачи колан с инструменти от съседната закачалка и се наклони да го закопчае.

— Имаш ли нужда от помощ тук?

Той ме изгледа от главата до петите и попита:

— Можеш ли да носиш дъски? Без да залиташ или да падаш, питам?

— Не мога.

— Значи си идеален за такава работа. Ей там, в кухнята има още един чифт ръкавици. Слагай ги и да почваме.

Помагах му чак до свечеряване. Вдигах, носех, дялках, зачуквах пирони, режах с трион. Каквото ми кажеше. Сменихме почти цялата

стара обшивка на западната фасада. Вятърът бе поомекнал, само раздухваше стърготините около нас и ровеше из косите ни. По-късно се върна и Анджи. Беше ходила на пазар в Батън Руж, носеше продукти и някакви чанти с други покупки. Морфи и аз се заехме да почистим, а тя сложи на грила пържоли. Пригответи и гарнитура от сладки картофи, моркови и креолски ориз. Голяма вкуснотия. Ядохме в кухнята, вече съвсем притъмняваше, а вятърът отново се засили.

Сетне Морфи ме изпрати до колата. Тъкмо намествах ключа, а той се наведе към отворения прозорец и тихо каза:

— Някой се е опитал да се добере до госпожа Байрън вчера. Да знаеш нещо по този въпрос?

— Може би.

— Значи ти си бил, нали? А да си бил, когато са очиствали Джо Боунс, а?

— Гледай сега, отговор на това не ти е нужен — отвърнах аз. — Колкото и аз се интересувам какво точно се е случило с Лутър Борделон.

Потеглих, а той остана на място пред незавършената къща. След малко се извърна и се прибра при съпругата си.

Върнах се в хотела, Луис и Ейнджъл бяха вече привършили със събирането на багажа. Пожелала ми късмет и ме уведомиха, че Рейчъл си легнала рано. Нейният полет бил на следния ден. Реших да не я безпокоя и се прибрах направо в стаята си. Не си спомням даже кога съм заспал.

Когато заблъскаха по вратата, светещият циферблат на ръчния ми часовник показваше 08:30 часа. Бях спал тежко, непробудно, и доста бавно се разсъних. Също като дълбоководен водолаз, излизащ на повърхността след часове нейде в дълбините. Още не бях станал от леглото и вратата отхвъркна навътре, силни светлини ме заслепиха, още по-силни ръце ме сграбчиха и захвърлиха срещу стената. Някой притисна пистолет в главата ми, страшно ме заболя. Сетне запалиха лампата. Навсякъде наоколо имаше полицейски униформи. Забелязах и двамина цивилни, а точно до мен отдясно стоеше и ме гледаше партньорът на Морфи. Тусан. Останалите ченгета буквално разгромяваха стаята. Претърсваха навсякъде.

Тогава разбрах, че нещо се е случило. Нещо много страшно. Ужасно.

Разрешиха ми да си облека анцуг, маратонки и чак тогава ми закачиха белезниците. Преведоха ме през хотела, покрай отворените врати на любопитни или изплашени гости и ме качиха на чакащата отвън полицейска кола. Видях, че отзад има още една кола. През прозореца ѝ зърнах сънното, пребледняло и разстроено лице на Рейчъл. Доколкото можах, се извърнах към нея и безпомощно свих рамене. После ни откараха в конвой.

Разпитваха ме цели три часа. Сетне ми дадоха чаша кафе и разпитът продължи още един час. Стаята бе малка, но с много силна лампа. Миришеше на застоял тютюнев дим и стара пот. В единия ъгъл мазилката бе изтъркана и надупчена. Виждаше се кафеникаво петно, което ми заприлича на избледняла кръв. Разпитваха ме двамина детективи, казваха се Дейл и Клайн. Дейл бе поел ролята на лошото ченге — агресивен, разлютен, той заплашваше, че щял да ми тегли един куршум в главата и да ме захвърли в луизианските тресавища. Заради убийството на местно ченге. Клайн играеше разумния, съвестен и разбран полицай. Той ме защитаваше от вбесения Дейл и настояваше да си кажа истината. Само това. Хей, бога ми, тези хора играеха старата и тъпа игра на „доброто и лошото ченге“ дори и с техен бивш колега.

Казах им всичко, което знаех. Което можех да зная. Отново и отново, и отново. Разказах за посещенията си при Морфи, как работихме по къщата, за вечерята, как си тръгнах, обясних защо по цялата къща има мои отпечатъци. Отрекох Морфи да ми е давал намерените в стаята ми полицейски досиета. Не, рекох, не мога да кажа кой ги е сложил там. Да, нощният портиер ме видя, когато влизах в хотела. С никой друг не съм говорил. Не, не съм излизал от стаята си втори път през нощта. Не, няма кой да потвърди твърденията ми. Не. Не. Не. Не.

Сетне пристигна Улрич и въртележката се завъртя отново. Същите въпроси, че и още отгоре, само че този път в присъствието на федералните ченгета. И пак никой не ми казва защо съм тук, какво се е случило с Морфи и съпругата му. Накрая, след като ме оставиха сам за

известно време, Клайн се върна в стаята и каза, че мога да си ходя. Излязох и видях, че Рейчъл седи на стол до парапета, който разделя стаята на детективите от главния коридор със затворническите килии. Бяха й дали чаша кафе. Наоколо имаше много полицаи и всички нарочно се правеха, че въобще не я забелязват. От клетката на три метра зад нея мършав бял затворник с татуировки по ръцете й шепнеше мръсотийки.

Появи се Тусан. Бе доста напълнял, оплешивяващ мъж на петдесетина години; над врата му висяха кичури къдрава побеляла коса. Неволно помислих, че главата му прилича на закръглен хълм, подаващ се от кълбести облаци или мъгла. Много весело. Изглеждаше ми изморен, очите му бяха зачервени, движеше се като на сън. Изобщо не му беше тук мястото. Поне не и сега. Както и на мен между впрочем.

Униформен полицаи махна на Рейчъл.

— Госпожо, елате. Ще ви върнем в хотела ви.

Тя се изправи. Човекът в клетката зад гърба й смукна с устни и се хвана за чатала с едната ръка.

— Добре ли си? — попитах я, когато я преведоха покрай мен.

Тя кимна уморено и също попита:

— Ти идваш ли си?

Отговори Тусан, междувременно застанал от дясната ми страна.

— Той ще дойде по-късно.

Тя се извърна на няколко пъти, докато полицаят я отвеждаше. Усмивнах й се, опитах се да вложа оптимизъм в усмивката, но самият аз не си вярвах.

— Хайде да тръгваме — рече Тусан и ме поведе към изхода. — Давай, ще ти купя кафе по пътя и ще те откарам.

Отбихме се в „Мъдърс“, където само преди двадесет и четири часа имах среща с Морфи. Сега, изглежда, предстоеше да науча от Тусан как са умрели и той, и съпругата му. Джон Чарлс и Анджела Морфи.

Морфи и Тусан били дежурни първа смяна, онази най-ранната. Било ред на Тусан да мине с колата и да вземе партньора си. Те обичайно се редували в това отношение. Този ден дошъл Тусан.

Вратата с мрежата била затворена, а другата — откритата. Тусан повикал Морфи веднъж-дваж, както бях постъпил и аз предния

ден. Минал по същия път — през коридора, проверил в кухнята, в стаите отляво и отдясно. Помислил, че Морфи се е успал, макар че не било в природата му да закъснява. Затова повикал още веднъж — този път нагоре, към спалните. Не получил отговор. Каза ми, че тогава за пръв път усетил онова типично стягане в стомаха. Хукнал нагоре, викал имената на Морфи и на Анджи. Вратата на тяхната спалня била открената, но под ъгъла, от който идвал, нищо не се виждало.

Почукал и сетне отворил; имал гадното усещане, че нещо съвсем не е наред. За секунда си помислил, че ги е прекъснал точно в миг на любене, но веднага забелязал кръвта. И загреял, че тук е устроена само пародия на любовна сцена. Тогава заплакал — за приятеля си и за съпругата му.

И до ден-днешен си спомням отделни думи и изречения от неговия разказ, но дори още тогава сцената изплува съвсем отчетливо в съзнанието ми. Представих си ги съвсем ясно, сякаш съм бил там: голи тела, обърнати едно към друго, върху белите някога чаршафи, телата им сплетени от кръста надолу, краката също. А от кръста нагоре били извити назад, на една ръка разстояние. И двамата били заклани с разрез от врата до стомаха. Гръдните кошове — разцепени по средата и разтворени, ръката на Морфи поставена в гръдната кухня на съпругата и обратно. Когато приближил повече, Тусан забелязал, че всеки държи сърцето на другия. Главите били отметнати назад, косите докосвали гърбовете. Очите били извадени, лицата отрязани, устите отворени в смъртната агония, моментът на смъртта представен именно като пародия на любовен екстаз. Чрез тази сцена вероятно е искал да представи несериозността и лекомислието на любовта, помислих си, докато слушах Тусан; свел е тяхната любов до показателен пример за другите. *Любовта е безсмислено усилие, но може би то може да се осмисли... чрез смъртта.* Перверзна мисъл. Изглежда, това бе поредният урок.

А Тусан говореше и очите му навлажняха. По цялото ми тяло пробягаха тръпки, премина вълна на разкаяние и чувство за вина. Заболя ме сърцето. Аз бях довел смъртта в техния дом. Аз. Убиецът ги бе набелязал за жертви, бе приготвил ужасната им смърт, защото ми бяха помагали. Също както бе набелязал и Агилярови поради връзката им с мен. Аз самият бях нещо като предвестник на смъртта. Тя

вървеше по петите ми — където отидех, хората умираха. Около мен вонеше на смърт.

И тогава, като че без видима причина, в съзнанието ми изплуваха няколко стиха. Не се досещах откъде биха могли да дойдат. Къде ли съм ги чел, дали пък някой не ми ги е показвал някъде? Но нещо ми нашепваше, че източникът е много важен, без да разбирам защо. Освен че смътно усещах едно нещо: тези стихове са ехо от онова, което бе видял Тусан. Или обратното. По-скоро обратното. Онова, което е било в спалнята, е тяхно ехо. Изведнъж ми се стори, че съм чувал някой да ги рецитира. Опитах се пак да свържа гласа с нечие лице, но не успях. А стиховете си останаха. Кристално ясни. Чакай... чакай, някой от метафизичните поети. Дън^[1], може би. Да, Дън е, почти със сигурност.

*Щом за неродените
поука ще носи мойто изкормено и разкъсано тяло...
Товава вземи го, Любов! Убий, разпори ме! Защо,
нали
Мъчението е в твойто име?
От ешафода мъртвите не докосвай. Анатомията
тях
не ще ги...*

Какъв бе онзи термин? О, да — remedia amoris. Лекарство за любов... мъчението и смъртта на любещите се е и лекарство за любов.

— Той ми помогна — обадох се аз. — Аз го забърках в тази история.

— Не е точно така — отвърна Тусан. — Той сам се намеси. Така искаше да постъпи. Искаше да сложите край на убийствата.

Погледнах го в очите.

— Заради Лутър Борделон ли?

Тусан отмести очи.

— Какво значение има онази работа сега?

Как да му обясня, че в Морфи виждах себе си или част от себе си? Че му съчувствах за болката, защото и мен ме мъчеше същата... Че исках да разбера дали е по-добър от мен. Трябваше да разбера.

— Беше работа на Гарза — рече Тусан след дълго мълчание. — Гарза го убил, а Морфи подхвърлил уликите. Така си беше. Морфи беше млад тогава, недостатъчно опитен като полицаи. Не биваше Гарза да го поставя в такава гадна ситуация, ама го направи и оттогава насам Морфи все си плаща за онова нещо...

Изведнъж се усети, че говори в сегашно време, и млъкна.

Отвън хората си започваха деня. Нормален ден с всичките му перипетии — някои са на работа, други на почивка, ядат, флиртуват. Животът си върви в нормалното русло, все едно нищо не се е случило. Аз пък имах чувството, че нещо трябва да се направи: всякаква работа да секне, да спрат часовниците, да се покрият огледалата, да се изключат звънциите, всички да говорят приглушено, почитително. Може би хората отвън биха се спрели и размислили, ако имаха възможността да видят полицейските снимки с останките на Сюзън и Дженифър, на леля Мари и Те Жан, на Морфи и Анджи... А Пътника сигурно това и искаше: чрез смъртта на едни да напомни на другите за човешката тленност, за безсмислието на любовта и лоялността, на приятелството и възможността да станеш родител, на секса, на човешките нужди и радости. Да наблегне на безполезността на всичко това предвид предстоящата безкрайна празнота, която очаква всички нас.

Тъкмо ставах да си тръгвам, когато се сетих. Почувствах се ужасно, бях почти забравил. Присви ме стомахът и ми се зави свят. Облегнах се на стената, ръката ми потърси облегалката на стола.

— Боже мой, та тя беше бременна!

Погледнах Тусан, а той само примигна с влажните си очи.

— Онзи е знаел, така ли?

Тусан не каза нищо, но в очите му прочетох отчаяние. Не попитах какво е направил Пътника с нероденото, но в същия миг си дадох сметка за ужасяващата прогресия през последните месеци в живота ми. Боже мой! Бе започнало със смъртта на моето собствено дете, моята Дженифър и после се бяха заредили смърт след смърт, все на деца, на множество деца, на жертвите на Адилейд Модайн и съучастника ѝ Хайъмс, и на още, и още, и ето сега...

Всичко извършено от Пътника носеше извънредно послание, съдържаше и символичен смисъл за него самия, но в смъртта на нероденото дете на Морфи прозрях нещо ужасно: всякаква надежда за

бъдещето тука оставете! Нямахме такава, вместо надежда за бъдещето виждах само разкъсана плът.

След малко Тусан рече:

— Аз съм длъжен да те закарам до хотела. Полицията на Ню Орлиънс има задачата да те качи на първия полет за Ню Йорк. Тоест вечерния.

Едва долових какво ми казва. Мислех си все едно и също — че още от самото начало Пътника ни е наблюдавал отстрани. И сега, в настоящия момент сигурно пак ни наблюдава, а играта му си върви. По предварително начертан план най-вероятно. Ние всички сме участници в нея, волю или неволю.

И се сетих за думите на един измамник, когото познавах от Портланд, още преди години. Нещо, което сега ми се струваше важно, но не можех да се досетя защо. Онзи обичаше да казва: „Не можеш да блъфираш човек, който не ти обръща внимание“.

---

[1] Джон Дън (1572–1631), английски поет от школата на т.нар. метафизични поети. Думата се отнася най-вече до поетичните художествени образи и метафорите. Дън е свещеник, ерудит, схоластик и философ, поезията му е силно интелектуализирана, емоционална и образна, иронична, еротична. — Бел.прев. ↑

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Тусан ме откара до хотела. Когато стигнах в коридора, забелязах, че вратата на Рейчъл е полуотворена. Почуках тихичко и влязох. Дрехите ѝ бяха разхвърляни навсякъде по земята наоколо; чаршафите от леглото бяха събрани накуп и небрежно струпани в ъгъла. Липсваха бележките и диаграмите, а и всичко останало. На голия матрак седеше отворен куфарът ѝ. Чух стъпки в банята и се извърнах. Тя излезе оттам, носеше чантичка с тоалетни принадлежности. Чантичката бе изцапана с пудра и грим. Разбрах веднага — ченгетата бяха ровили къде ли не и нарочно разпердушинили всичко по този варварски начин.

Бе облякла леко избеляла жилетка, тя покриваше горната част на тъмносините ѝ джинси. Беше се къпала току-що, косата ѝ още мокра, бе и боса. Досега не бях забелязал колко фини и изящни стъпала има.

— Много съжалявам — рекох тихо.

— Зная — отвърна тя и изобщо не ме погледна.

Зае се със събирането на разхвърлените дрехи. Сгъваше ги внимателно и ги прибираше в куфара. Наведох се да вдигна чифт чорапи, които бяха навити на топка и лежаха току до краката ми.

— Остави ги — рече тя. — Ще се оправя и сама.

Някой почука на вратата. Бе униформен полицай. Учтиво, но твърдо ни нареди да не излизаме от хотела, докато не дойде някой да ни отведе на летището.

Прибрах се в моята стая и си взех душ. Появи се прислужницата и започна да оправя. След като свърши, седнах на чистите чаршафи и се заслушах в долитащите от улицата шумове.

Мислих дълго и мрачно: бях се издънил абсолютно във всяко едно отношение. Колко ли хора бяха умрели по моя вина? Не съм ли се превърнал в Ангел на смъртта? Застана ли на някоя морава, тревата сигурно ще се сгърчи, ще почернее и ще повехне. Приближа ли се до някого, неизменно му нося нещастие.

Изглежда съм се унесъл и заспал. Защото по едно време усетих, че светлината в стаята е променена. Струваше ми се, че се свечерява, но може би се лъжех. Миришеше на нещо... на гниеща растителност,

на вода с водорасли и мъртви риби. Опитах се да поема дъх, въздухът бе топъл и влажен. Усещах и движение наоколо, в сенките се местеха някакви неясни форми. Чух шепот, копrienен съсък, допир до дърво, детски стъпки по килим от окапали листа.

Шумолят клони на дървета, отгоре плющят крила, плясъкът им е неравен, болезнен, сякаш птицата страда.

Притъмня още повече, отсрещната стена почерня, или така ми се струваше. Прозорецът също тъмнееше, но някак си в синьо-зелено, с някакъв мътен блясък, като при мараня.

Или като процеждаща се през вода светлина.

Те излизат от мрака, черни форми на зеленикаво светлеещ фон. Около тях се носи сладникава миризма на кръв; силна е, усещам я на езика. Отварям уста да извикам... Дори и сега не зная какво бих казал и кой ли би чул казаното. Но зловонният, влажен въздух затваря устата ми, на устните чувствам допир, замирихва на гнилоч, на стара и мокра гъба, напоена с топла, нечиста вода. На гърдите усещам тежест, тя ми пречи да се изправа. Дишам трудно. Пръстите ми се отварят и затварят в безумен опит да направя нещо; не зная какво. И изведнъж разбирам какво изпитва упоен с кетамин човек. Проникналият във вените препарат успокоява тялото и го подготвя за ножа на анатома...

Фигурите приближават, но спират на прага на мрака, там, докъдето от прозорците прониква мътната светлина. Формите им са неясни, замъглени, контурите им се размиват и променят досущ образи, гледани през матирано стъкло... или губеща фокус прожекция.

И тогава чувам гласовете:

птицо

тихо и настоятелно,

птицо

затихват и пак се засилват,

птицо

гласове, които не съм чувал, и други, в които съм усещал страстен зов,

птицо

гневно, със страх, с обич.

татко

Тя е най-малката от всички, ръка в ръка с друга до нея. Останалите наоколо образуват полукръг. Броя до осем, но зад тях има

още фигури, доста по-мъгливи — жени, мъже, девойки. Натискът върху гърдите ми се усилва, напрегам се да поема въздух и тогава ми хрумва нелепата мисъл, че онова момиче, показало се във виденията на Мари Агиляр, за което ми бе говорил Реймон Агиляр, момичето, което, изглежда, зове и мен отнейде отвъд зелените и злачни води... може би не е Лутис Фонтено.

душко

Въздухът вече съвсем не достига, все ми се струва, че вдишвам за сетен път... стига едва до дъното на устата ми и там спира, давя се и пъшкам.

душко

Този глас е стар и черен като абаносовите клавиши на древно пиано, чиито тържествени акорди звучат от далечна стая.

събуди се, душко, неговият свят се разпада

Сетне чувам последно издихание, нещо бумти в ушите ми. А после, после се възцарява тишина и спокойствие.

Разбуди ме чукане по вратата. Навън денят превалише, приближаваше вечерта. Отворих — на прага стоеше Тусан, отзад зърнах Рейчъл. Чакаше.

— Време е да вървим — рече Тусан.

— Нали местните ченгета щяха да се погрижат за това?

— Аз си предложих услугите — отвърна той.

Влезе след мен. Набързо прибрах принадлежностите за бръснене, набутах ги в калъфа за костюми, закопчах ремъците, затворих ключалките. Беше марка „Лондонска мъгла“ — подарък от Сюзън. Взех си и сака.

Чак сега забелязах, че отвън стои и униформеното ченге, което бе дошло да ни предупреди по-рано. Тусан му каза нещо и кимна.

— Сигурен ли сте, че така е правилно? — попита полицаят несигурно.

— Виж сега, вие от Ню Орлиънс имате по-важна работа от нас, провинциалистите — добродушно му рече Тусан. — Аз ще ги откарам тези хора на летището, ти се разгъпчи, хвани някой престъпник, така де, какво ще се занимаваш с организационна работа.

Пътувахме и мълчахме. Аз бях седнал до Тусан, Рейчъл бе отзад. Чаках да поеме по завоя към летището, но той хвана по магистрала 10.

— Изпусна си завоя — рекох му.

— Тц, не съм — отвърна той.

Когато нещата започнат да се развиват, процесът често става бърз. Този ден извадихме късмет. Всеки би трябвало да има късмет от време на време.

Какво се бе случило? Чистели речното дъно на завоя на горното течение на Гранд Ривър, на югоизток от шосе 10 и пътя за Лафайет. Вадели боклуците и тинята с драга. Да, ама машинарията се закачила на кълбо захвърлена бодлива тел, която си гниела на дъното, и това спряло работата. Бачкаторите оправили проблема и пак се опитали да извадят телта, но в нея се били оплели и множество други боклуци.

Старо желязно легло, окови за роби от време оно, още от преди век и половина, а и петролен варел, маркиран с хералдична лилия. Та той тежал и дърпал телта към дъното.

Като видели варела, работниците започнали да се майтапят. Нали всички бяха чели по вестниците и слушали новините за намерените неотдавна останки на девойка във варел от същия тип, също с лилия. Е, техните шеги били малко нещо черен хумор, но все пак извадили варела. После, както разказваха очевидци, изглежда се постреснали и замълчали, когато един от екипа напънал капака с щанга. Той бил ръждясал, но не и заварен. Отворили го с мъка, потекла мръсна вода, мъртви риби и водорасли.

И отдолу... се показали краката на момиче, девойка, полуразложени, но обвити с нещо като восъчна ципа, белезникавожълта на цвят. Тялото било наблъскано навътре и заклещено. Влезлите през малкия отвор на варела речни обитатели били изяли по-голямата част на трупа, но когато един възрастен работник светнал с фенер в отвора, успял да различи останала набръчкана кожа на челото, а и оголени зъби. Момичето сякаш му се усмихвало.

Когато пристигнахме, там имаше само две коли. Варелът с тялото бе изваден преди около три часа. Отстрани, до екипажа на драгата, стояха двама униформени. Около трупа се мотаеха трима цивилни, единият носеше видимо по-скъп костюм от останалите. Веднага го познах, бяхме се срещали, когато ме разпитваха след убийството на Морфи и жена му. Шериф Джеймс Дюпре от Сейнт Мартин. Шефът на Тусан.

Когато излязохме от колата, той ни махна да се приближим. Рейчъл изостана зад нас, вероятно нарочно не желаше да стои до мен, но все пак любопитството ѝ надделя и след малко също пристъпи напред. Това бе най-тихата сцена на открито престъпление, където изобщо съм присъствал. Дори и когато след малко дойде съдебният лекар, почтителната тишина се запази.

Дюпре свали найлоновите ръкавици, които носеше. Ужасно внимаваше да не докосва външната им част с вече оголените пръсти. Забелязах, че са поддържани от професионалист — ноктите бяха къси и извънредно чисти, макар и nelaкирани.

— Желаете ли да погледнете по-отблизо? — попита той.

— Не. Вече видях всичко, което ми е нужно — отвърнах му аз.

Изгребаната от дъното тиня гадно смърдеше на гнило, много по-силно, отколкото самият труп. По изхвърлените от водата нечистотии бяха накацали крайбрежни птици и шумно ровеха, за да търсят риба. Един от работниците лапна цигара и се наведе да вземе голям камък. Хвърли го по едър плъх, който също бърникаше в мръсотията. Камъкът плесна в мократа кал — сякаш месар удря парче месо в касапската дъска. Плъхът побягна незасегнат. Наоколо сновяха и други сиви животинки, които жадно ръфаха каквато органична гнилоч можеше да се намери в тинята. Всъщност целият бряг изглеждаше като резерват на гризачи — прогонени от гнездата си от работниците и излезли да търсят храна. Блъскаха се един в друг, съскаха си и се хапеха в надпревара да се докопат до плячка, а гадните им опашки пълзяха като змийчета из рядката кал. Мнозина от работниците последваха примера на другаря си и върху гризачите заваля дъжд от камъни. Повечето имаха по-добър прицел от първия им колега.

Дюпре запали житан със златен ронсън. Сигурно бе единственото ченге, поне от моите познати, което пуши такива цигари. Димът бе остър и режещ, а вятърът го отвя право в лицето ми. Дюпре

незабавно се извини и застана странично спрямо мен, за да ме пази от дима. Това ми се стори извънредно възпитан жест. Кое то пък отново ме наведе на въпроса: защо съм тук, а не на летището?

— Научих, че сте заловили онази убийца на деца в Ню Йорк, говоря за жената на име Модайн — рече след малко Дюпре. — Не е малко постижение... хм, след тридесетгодишни престъпления, почти недосегаема за закона.

— Тя направи грешка — казах аз. — Всички престъпници грешат рано или късно. Просто ако човек се окаже в нужния момент на нужното място... Е, и да се възползва от ситуацията по подходящия начин.

Той наклони глава на една страна в леко скептична поза, сякаш не бе съвсем съгласен с мен. Отново дръпна от цигарата; имаше вид на човек, готов да размисли върху думите ми, като че първия път не ги е разбрал напълно. Цигарите си бе купил от скъп магазин, това знаех със сигурност, а пушеше като хамалин от нюйоркските докове: стиснал фаса между палеца и следващите два пръста на ръката, прикрил с дланта си огънчето на завет от вятъра.

Бях виждал докерите да пушат така: това, между другото, е навик, който научавате още от дете, когато внимавате да не ви видят възрастните. Щом се научи да пуши, всяко хлапе се пази от баща си; хване ли го старият, няма да му се размине без един-два по врата.

— Е, съгласен съм, че понякога всеки от нас може да извади и малко късмет. Но само с късмет не става — обади се отново Дюпре и ме изгледа изкосо. — Знаете ли, питам се дали сега и на нас ще ни проработи късметът?

Замълчах, изчаквах да стане по-конкретен. Наистина намирането на последния труп бе повече от щастливо съвпадение. Още съвсем ясно помнех съня си и излезлите от стената говорещи сенки, които се опитваха да ми кажат нещо, нещо, в смисъл че в играта на Пътника са се появили пукнатини, че постепенно той ще започне да губи.

— Когато намерихме Морфи и съпругата му, първият ми порив бе да заповядам да ви пребият до смърт — рече Дюпре. — Той бе свястно момче, добър детектив, въпреки всичко. Беше ми и приятел. Но знаех, че Морфи ви вярва, а и Тусан също. Той смята, че може би вие сте свързващият фактор във всичко това. Тогава каква е ползата да ви качим на самолета и да ви отпратим в Ню Йорк? Вашият приятел от

ФБР Улрич бе на същото мнение, но се чуха по-силни гласове, които настояваха да ви върнем у дома.

Дръпна от цигарата и продължи:

— За вас откачане от този случай вече няма. Дори и да се дърпате назад, вие всъщност се въвличате все по-дълбоко и по-дълбоко в него. И ние може би ще спечелим от това. Най-вероятно ще си имам доста неприятности, след като ви задържах тук зад гърба на началството, но Морфи ми разказа за вашите подозрения относно онзи тип. За убеждението ви, че той по някакъв начин ни наблюдава, следи и манипулира. Ще ми помогнете ли, или предпочитате да ви върна на летището?

Погледнах голите крака на момичето, пожълтялата и разкапана плът, увита като пашкул в нещо като жълтеникава ципа; трупът, наблъскан силом в мъдрещ се напред локва вода и нечистотии варел, на покрит с плъхове речен бряг нейде в Южна Луизиана. Тъкмо пристигаха съдебният лекар и неговият екип с носилка и чувал за тялото. Постлаха голям найлонов чаршаф на земята и внимателно наместиха варела върху него. Един от тях поддържаше краката на трупа. Бе си сложил ръкавици. После лекарят се наведе и бавно и много грижливо започна да изважда останките от металния им ковчег.

— Всичко, което досега сме направили по случая, бе следено и прогнозирано от въпросния човек — започнах аз. — Той знаеше какво правим и какво ще направим, бог само знае откъде и по какъв начин. Агилярови научиха нещо и бяха убити. Ремар видя нещо и той си замина. Морфи се опита да ми помогне, сега и той е мъртъв. Онзи просто не ни дава право на избор, принуждава ни да следваме предначертан от него сценарий, ръководи някак и поведението ни. Сега се оказва, че вътрешна информация по случая е изтекла и печатът я е използвал. Може би източникът помага на убиеца. Възможно е дори да не го прави умишлено, а неволно.

Дюпре и Тусан се спогледаха.

— И ние обсъждахме тази възможност — рече Дюпре. — Прекалено много хора са намесени по един или друг начин в проклетото следствие, така че трудно може да се очаква тайната му да се запази за дълго.

— На всичко отгоре — продължих аз, — ФБР знае нещо, но си трае. Мислите ли, че Улрич е споделил с вас цялата информация, с

която разполага?

Дюпре почти се разсмя.

— Ами. Аз нищо не зная за онзи тип Байрън извън факта, че името му е като на прочутия поет, мамка му на...

Откъм варела долетя стържещ звук — кост се триеше в метал. Облечени в ръкавици ръце внимателно изтегляха голото тяло.

— Колко време можем да запазим тайната за този труп? — попитах Дюпре.

— Не много. Длъжни сме да уведомим ФБР, пресата няма начин да не подочуе... — безпомощно разпери ръце. — Ако предлагате просто да не се обаждам на федералните...

Все пак усетих го в погледа му, прочетох го и по лицето му: бе направил всичко възможно сегашното разкритие да се запази в максимална тайна. Присъстваха минимален брой полицаи, съдебният екип бе повикан незабавно.

Реших да го понатисна малко.

— Предлагам ви да не казвате абсолютно на никой. Ако го направите, убиецът отново ще ни прецака във всеки възможен ход. Ако ви притиснат и изпаднете в неудобно положение, ще шикалкавите — това е единствената стратегия за момента. Няма да споменавате за варела, ще усуквате за местонахождението, ще твърдите, че според вас сегашната находка едва ли има отношение към други случаи и прочие. Поне докато идентифицирате момичето.

— Да, ако изобщо я разпознаем — тъжно рече Тусан.

— Хайде де, какво си се размекнал? — сопна му се Дюпре.

— Извинявай, шефе — побърза да каже Тусан.

— Прав е — рекох. — Може въобще да не я идентифицираме. Това е просто една възможност, с която трябва да сме наясно.

— Е, ако нашите ресурси не стигнат, щем не щем ще трябва да помолим ФБР — призна шерифът.

— Този последен мост ще го изгорим, когато стигнем до него — рекох аз. — Е, шерифе, казвайте! Как ще постъпим?

Той пристъпи от крак на крак, замълча и загаси фаса. Не го хвърли на земята, а се присегна през отворения прозорец на шерифската кола и го пусна в пепелника.

— Мога да си позволя 24 часа. Максимално — каза той. — После ще ни обвинят в несправяне със задълженията, некомпетентност

или умишлено задържане на следствието, опит да му се попречи и какво ли още не. При това откъде да зная докъде ще стигнем междуременно, а? Макар че...

Погледна Тусан, сетне мен и добави:

— ... може и въобще да не стигаме дотам.

— Ще ми кажете ли какво имате предвид или сам да се опитам да позная?

Отговори ми Тусан.

— Федералните смятат, че са открили Байрън. Вероятно ще го арестуват на разсъмване.

— Може би това ще ни помогне. Ние тук пък ще работим по нашите си следи — каза Дюпре. — В известен смисъл е като последен коз за нас. Все пак бог знае...

Но аз вече не го слушах. Ще арестуват Байрън, но аз няма да съм там. Ако се опитам да се намеся, ще ме погне тумба луизиански ченгета — или ще ме качат на първия самолет, или ще ме набутат в някоя тясна килия.

Най-слабата линия на съпротивление в нашата игра бе екипът работници от драгата. Отведоха ги настрана, поднесоха им кафе и с Дюпре започнахме да ги обработваме. Бяхме толкова откровени с тях, колкото можехме да си позволим. Пуснахме им най-доброто — че поне един ден не бива да разказват за видяното на никого, защото в противен случай убиецът ще успее да се скрие и пак ще посегне на нечий живот. Това поне си беше вярно; откъснати от търсенето на Байрън, ние тук се опитваме да си гледаме работата по най-добрия възможен начин.

Работниците до един бяха местни хора. Повечето бяха женени, имаха деца. Обещаха да си траят, докато им се обадим и свалим ембаргото. Те видимо бяха добронамерени, но си знаех, че някои незабавно ще разкажат за видяното на съпругите или на приятелките си. Още щом се приберат у дома. И тогава вече новината ще се разпространи. Първият ми началник — сержант в участъка, обичаше да казва: „Човек, който твърди, че споделя с жена си всичко, е или глупак, или лъжец“. За съжаление сержантът беше разведен.

Когато му се обадили за намерения труп, Дюпре си бил в офиса. Взел със себе си най-добрите си хора, на които има пълно доверие. Така или иначе, като добавим Тусан, моя милост и Рейчъл, екипа съдебна медицина и работниците — общо двадесет души бяха в течение на случилото се. Както се казва, деветнайсет души повече от идеалната бройка за запазване на тайната. Но нямаше как.

След предварителния оглед и направените снимки решиха да откарат тялото в частна клиника извън Лафайет. Съдебният лекар бе консултант там, разполагаше с всичко необходимо и се съгласи да започне да работи незабавно. Дюпре подготви официален полицейски доклад, както изисква законът, за намерено женско тяло с неопределена възраст, неизвестни причини за смъртта. За местонахождение даде друг район, на разстояние пет мили от истинското място. Постави дата, час и го зарови под куп документи на бюрото си.

Сетне тръгнахме за клиниката. Когато стигнахме, вече бяха прегледали трупа на рентген и направили всички необходими измервания. Тялото бе в стаята за аутопсии, количката, с която го бяха докарали — в ъгъла, а до самата маса от метална стойка висеше медицински кантар, с който се теглят органите. Встрани от голямата маса с цилиндричния воден резервоар за почистване и отвеждане на нечистата вода имаше още една малка дисекционна маса — за органите.

Като изключим медицинския екип, на аутопсията присъстваха трима души. Дюпре и Тусан — двама, с моя милост — трима. Миришеше ужасно, дезинфектантите дори не можеха да притъпят вонята.

От скалпа на трупа висеше черна коса, останалата кожа бе набръчкана и нарязана. Останките на девойката бяха почти изцяло покрити с въпросната ципа.

Дюпре зададе въпроса:

— Докторе, каква е тази материя по тялото?

Лекарят се казваше Емил Хъкстетър, висок, едър и червендалест мъж на около петдесет години. Преди да отговори, прокара пръст по белезникавата мембрана.

— Това е състояние на тялото, наричат го адипоцир или трупен вощък. Много е рядко — срещал съм го само един-два пъти.

Комбинацията от тиня и вода в реката, изглежда, е спомогнала за образуването му.

Наведе се към масата и леко присви очи.

— Телесните мазнини са се разтворили във водата. Това е химически процес, наречен осапуняване. Сетне са се втвърдили, като са образували тази ципа или мембрана. Седяла е известно време във водата, даааа. За да се създаде въпросният адипоцир, са необходими поне шест месеца — за трупа, за лицето — по-малко. Тук до известна степен налучквам, но по груба преценка престоят под водата не е бил по-къс от седем месеца, не и повече.

Хъкстетър диктуваше данните от огледа и дисекцията в малък микрофон, закачен на зелените му хирургически дрехи. Девойката е на седемнайсет, най-много осемнайсет години, говореше той. Не е била завързвана. На врата има следа от разрез с нож. Вероятна причина за смъртта е прерязване на сънната артерия. По черепа има следи от острие. Били са оставени при отрязването на лицето. Подобни следи има и около очните дупки.

Лекарят вече привършваше, когато пейджърът на Дюпре избипка. Той излезе и след няколко минути се върна с Рейчъл. Тя се бе отбила до един мотел в Лафайет, оставила там нейния и моя багаж, сетне пристигнала в клиниката. Стресна се, когато зърна останките, но преглътна, застана до мен и без да каже нищо, ме хвана за ръката.

Хъкстетър въздъхна, свали ръкавиците и започна стръвно да си мие ръцете. Дюпре извади рентгеновите снимки от големия плик и ги закачи една по една на стенните рамки, за да ги огледа с нужното осветление.

— Какво е това? — попита след малко.

Хъкстетър спря да бърше ръцете си, погледна ги недоволно и пое снимката. Вдигна я срещу светлината и след малко каза:

— Фрактура, била е с отворена рана. На десния пищял. Вероятно отпреди две години. Записал съм я, ще я отбележа и в доклада.

Свят ми се зави за миг, а коремът ми се сви по познатия до болка начин. Протегнах ръка да се опра на нещо. Улових стойката на кантара и той издрънча. Без да искам, залитнах и се бутнах в масата. Докоснах останките и рязко се отдръпнах назад. Стори ми се, че ръката ми завоня.

— Хей, Паркър, какво ти става? — погледна ме въпросително Дюпре.

Протегна ръка и ме подкрепи, за да не залитна пак.

— Боже мой — рекох. — Мисля, че зная коя е девойката.

В ранната утрин, но вече по видело, група федерални агенти обграждат стара дървена къща, някъде на северния бряг на езерото Корабло, южно от изворите Кроц, вероятно на около двайсетина мили от Лафайет. С тях има помощен екип от местното шерифство на енорията Сейнт Ландри. Къщурката е с гръб към езерото, а фасадата ѝ е прикрита зад избуяли храсти и дървета. Някои от агентите са облечени в тъмни якета, на чиито гръбове с големи жълти букви пише ФБР, други носят каски и бронежилетки. Напредват предпазливо, тихо, бавно, с насочено оръжие и свалени предпазители. Не говорят, когато се наложи да обменят информация, го правят със знаци и жестове и минимално количество прошепнати думи. Радиоконтактът също е ограничен, те си познават работата. Сред тях са разпръснати и местните помощник-шерифи, въоръжени с пистолети, пушки и рязани двуцевки. Задържат дъха си, чуват ударите на собствените си сърца, вече са наблизко, готови да нападнат къщата на Едуард Байрън. Той е човекът, заподозрян като убиец на полицая Джон Чарлс Морфи, младата му съпруга и поне още петима други граждани.

Къщата е запусната отвън, покривните плочи са разместени, някои — разчупени, гредоредът — загнил. Два от предните прозорци са със счупени стъкла, заменени с картони и шперплат. Тези псевдостъкла са залепени с лепенки. Гредите на чардака отпред са разкривени, някои от дъските са отпрани. Отдясно на къщата, на близкото дърво виси прясно заклано и одрано диво прасе, окачено на клон с метална кука. От зурлата му капе кръв и се събира в локва отдолу.

По сигнал, даден от Улрич, точно в 06:00 часа агенти в кевларени бронежилетки притичват към къщата отпред и отзад. Проверяват прозорците и едновременно нападат. Разбиват вратите и шумно влизат в централния коридор със светнати фенери.

Двата екипа — влезлият през задната врата и другият, почти се срещат по средата на къщата, когато отнякъде изгърмява рязана пушка

и на слабата светлина бликва кръв. Агент на име Томас Селц се просва на пода. Ударен е в мишката — едно от уязвимите места на бронезилетките. Пръстите му се стягат върху спусъка на късия автомат в предсмъртна конвулсия — раната е по-сериозна, отколкото изглежда. Падайки на пода, Селц праща откоси диво летящи куршуми във всички посоки. Вдига се прах, загнилите дъски се нацепват, във въздуха се разлетяват трески. Ранени са двама агенти — единият в крака, другият в устата.

Тези шумове заглушават металическия звук от презареждането на рязаната пушка. Вторият изстрел отцепва парчета дърво от една от страничните врати. Агентите, и вътре, и вън, вече са залегнали кой където може и са открили огън. Третият изстрел поваля едного — той тича странично от къщата. До нея има купчина стари мебели и дънери, натрупани за отопление. Те се разпиляват, когато иззад тях изскача скритият там стрелец, който побягва стремително. До ушите на полицаите достигат изстрели от леко оръжие — идващи откъм езерото. Някои от агентите вече са наведени над ранените си другари и им оказват първа помощ.

Беглецът, изчезнал в посока към заблатеното езеро, е облечен в сини джинси и риза на бели и червени карета. Част от агентите са тръгнали след него. Те газят до колене в калната застояла вода, придвижват се с мъка и скоро се уморяват. На пътя им се изпречват гнили стари дънери и повалени мъртви дървета. Те газят и газят и се мъчат да намерят здрава почва под краката си. Прикриват се зад множеството дървета и напредват бавно, излизат на суша и непрестанно се оглеждат с насочено оръжие.

Някъде отпред пак изтрещява пушечен изстрел. Изплашени птици излитат от високите клони на дърветата; от ствола на един кипарис, на височина човешки бой, се разлитат трески. Един агент изревава от болка и залита напред — от бузите му стърчат забити тресчици. Избумтява още един изстрел и раздробява бедрената му кост. Той пада върху листата и пръстта с високо извит нагоре от болка гръб.

Сега вече от много места бие кос автоматен огън, цепи дърветата, летят листа и клонки. След пет секунди наситена стрелба идва команда за прекратяването ѝ. Над заблатената площ пак се възцарява относителна тишина. Агенти и полицаи отново тръгват напред, като бързо сменят прикритията си, притичват от едно дърво

зад друго и трескаво се оглеждат. Някой извиква — намерил е капки кръв върху разцепените клони на една върба, бели като човешки кости.

Нейде отзад се чува стръвният лай на кучета. Довели са кучкаря с полицейските хрътки. Досега са го държали за резерва, в една къща на три мили от заблатеното езеро. Но вече има нужда от неговата помощ. Кучетата са душили из дрехите и принадлежностите на Байрън, земята зад купчината мебели и пънове. Кучкарят е висок и слаб брадат мъж; джинсите му са напъхани във високи ботуши. Той довежда кучетата до върбата, където има кръв. Те отново душат и неспокойно тръгват напред, опънали ремъците. Той върви след тях внимателно, като задържа устрема им.

Но Едуард Байрън повече няма да стреля. Защото хората на закона не са единствените, които го дебнат в заблатеното пространство...

Докато ставаше всичко това, аз, Тусан и двамина млади заместници бяхме в шерифството на Сейнт Мартин. Продължавахме да звъним по телефоните: бяхме направили списък на зъболекарите в Маями. Където не успяхме да се свържем пряко, използвахме номерата за спешни случаи, които повечето телефонни секретари ни предоставяха.

По едно време се появи Рейчъл и прекъсна работата ни — носеше кафе и пресни кифлички. Застана зад мен и нежно отпусна длан върху вдървения ми врат. Пресегнах се и докоснах пръстите ѝ, издърпах ги напред и ги целунах.

— Мислех, че няма да останеш — казах, без да се обръщам.

— Вече не сме ли почти на края? — попита тя тихо.

— Май че да. Усещам го вече...

— Е, и аз искам да съм на самия край.

Остана още малко при нас, но си личеше, че е ужасно изморена. Умората ѝ бе почти заразителна. Изпратих я да си легне да се наспи в мотела.

Проведохме общо тридесет и осем разговора, докато един зъботехник от кабинета на Ъруин Холдман на авеню „Брикъл“ откри името на Лайза Стот в тяхната картотечна документация. Но отказа да потвърди дали Лайза е посещавала кабинета, или не през последните

шест месеца. Самият Холдман бе отишъл да играе голф, пък и много мразел да го прекъсват, поне така ни обясни зъботехникът. Тусан се ядоса, викна, че хич не му пукало от какво се дразни Холдман, и започна да изрежда членове от наказателния кодекс. Онзи отсреща незабавно му даде номера на клетъчен телефон.

Зъботехникът се оказа прав. Холдман наистина се ядоса, още повече че бил на път да спечели. Започна продължително крещене от двете страни; Тусан настояваше да получи картон на Лайза и заплашваше със закона, а зъболекарят държеше, че трябва да има разрешение поне от майка ѝ и втория ѝ баща. По едно време Тусан отстъпи телефона на Дюпре, който спокойно обясни, че за момента това е невъзможно, че полицията иска картон само за да потвърди или елиминира предположенията си и най-важното, че не е разумно напразно да се плашат родителите. Холдман обаче продължи да се инати. Тогава Дюпре с леден глас каза, че ще изиска прокурорско решение да бъде конфискувана цялата му картотека, а плащането на данъците му проверено под микроскоп.

Това веднага подейства. Холдман обеща да сътрудничи. Картотеката била компютърна, заедно с рентгеновите снимки и зъбните диаграми, които били рутинно сканирани. Щял да ги изпрати веднага щом се върне в кабинета. Зъботехникът бил нов и не би могъл да изпрати данните по електронен път, тъй като не знаел паролите и начините за влизане в системата. Ла-ла-ла... Само щял да си довърши играта и...

Сега вече и Дюпре се развика и Холдман реши да прекрати днешния си голф. Каза, че му е нужен най-малко час, за да се върне в кабинета. И то зависело от трафика. Седнахме да чакаме.

Байрън навлиза навътре в езерото поне на миля, миля и нещо. Ченгетата са вече наблизко, той е ранен, губи много кръв. Куршумът е разтрошил лакътя на лявата ръка и болката вече друсва цялото му тяло. Спира да почине и презарежда пушката с една ръка, като натиска приклада в земята и се мъчи продължително. Лаят се чува доста по-наблизко. Ще ликвидира кучетата едно по едно, като се приближат, разсъждава той. После ще се скрие от ченгетата — те не познават езерото и той ще ги заблуди.

Вероятно вижда движението, когато се изправя... Обаче за кучетата е още рано, нали? — пита се той. Едва ли са успели да го заобиколят. На запад водите са по-дълбоки. Без лодки няма да успеят да влязат. Но дори и да го направят, той ще ги чуе. Вече е привикнал с шумовете на блатото. Опасност представляват само халюцинациите, но те пък идват и си отиват.

Байрън намества пушката под лакътя на здравата ръка и тръгва напред. Очите му играят на всички страни. Напредва бавно към редицата дървета, а движението май е спряло? Може би тогава е раздрусал глава в опит да проясни зрението си, но не вижда нищо. Няма никой... Тогава идва смъртта, настъпва и краят на Едуард Байрън. Тъмните фигури на дърветата наоколо оживяват и се превръщат в хора. Успява да гръмне веднъж, но изтръгват пушката от ръката му; усеща острата болка, когато ножът разпаря кожата от едното до другото рамо.

Силуетите са около него — мъже със сурови лица, единият носи автоматична карабина М-16 на рамо, останалите държат брадви и големи ножове. Води ги едър мъж с червендалесто и загоряло лице и прошарена коса, в която черните косми все още са повече. Байрън пада на колене. Ударите ваят от вси страни — по гърба, ръцете, раменете. Зашеметен от болката и умората, той вдига глава в същия миг, когато едрият мъж замахва с брадвата.

После настъпва мрак.

Бяхме в офиса на Дюпре. Чисто нов компютър вече бе инсталиран в готовност за прехвърляне на обещаните от Холдман данни. Седях на червен пластмасов стол, стар и напукан, често лепен и поправян. Все едно бях върху натрошен лед. Помръдних ли, столът скърцаше. Сетне си вдигнах краката на прозоречния перваз да отморят малко. Вдясно се мъдреше широко канапе. Дюпре ме бе оставил да поспя на него. Бе неудобен, кошмарен сън, но все пак почивка.

Тусан бе отишъл за кафе преди тридесетина минути и още не бе се върнал. Тъкмо вече ме хващаха дяволите, когато чух гласове в съседната стая. Излязох през отворената врата на шерифския офис и пристъпих в помещението на детективите, натъпкано със сиви метални бюра, въртящи се столове и закачалки, табла за полицейските

бюлетини, разхвърляни навсякъде кафени чаши, полуизядени кифли и понички.

Зърнах Тусан да говори с чернокож детектив в син костюм и риза с отворена яка. А зад него Дюпре пък оживено обясняваше нещо на униформен полицаи. Когато ме видя, Тусан потупа колегата по рамото и тръгна към мен.

— Байрън е мъртъв — рече той. — Голяма патаклама било. Федералните са минус двама, още няколко ранени. Той им избягал и тръгнал към блатата. Те — след него. Когато го намерили, целият бил накълцан — някой го обработил яко с брадва, и черепа включително. Намерили брадвата и цял куп отпечатъци.

Тусан опипа брадичката си и добави:

— Мислят, че е Фонтено, решен да довърши нещата по този начин.

Поведе ме обратно към офиса на Дюпре, но не затвори вратата. Изправи се до мен и внимателно ме побутна по лакътя.

— Той е... Не всичко е още напълно изяснено, но са открили буркани с... подобни на онзи с... хм, дъщеря ти...

Направи пауза и се опита да намери по-безобидни думи:

— ... хм, като онзи буркан, който ти си получил. Намерили са и компютър — лаптоп, останки от някаква микрофонна приставка, скалпели с остатъци от тъкани. Повечето неща били в една барака зад къщата. Говорих съвсем накратко с Улрич. Той спомена нещо за намерени в къщата стари медицински текстове. Каза да ти предам, че си бил прав. Все още търсят лицата на жертвите, но това вероятно ще отнеме известно време. Днес, сигурно малко по-късно, започват да разкопават около къщата.

Не бях наясно какво точно изпитвах в този миг. Имаше някакво облекчение, сякаш тежко бреме бе паднало от гърба ми. Усещане, че е дошъл краят... Но имаше и още нещо: чувствах страхотно разочарование, че не съм бил там на финала. След всичко, което бях направил, след смъртта на толкова много хора, някои от собствената ми ръка, други — от чужда, Пътника бе успял да ми се изплъзне — при това съвсем в последния момент.

Дюпре излезе някъде, аз се отпуснах тежко на стола. Слънчевите лъчи проникваха помежду щорите на прозореца. Тусан се облегна на бюрото на началника си и се взря в мен. Мислех за Съюзън и

Дженифър, за безгрижните дни с тях в миналото. Сетне в съзнанието ми прозвуча гласът на леля Мари. Дали тя вече почива в мир, получила вечен покой? Дали?

Нисък, двунотен сигнал избибипка откъм компютъра. И продължи да писука с ужасяваща равномерност. Тусан стана и се запъти към него. Чукна по клавишите и нещо се появи на екрана.

— Ето — рече той. — Холдман изпраща данните.

Заставах до него пред екрана на персоналния компютър и се зачетох в тях. Бе пълната документация на зъболечението на Лайза Стот, описано с подробности; появи се и двуизмерна карта на устата ѝ, челюстите и зъбите. Пломбите и извадените зъби бяха маркирани със знаци. Последваха и рентгеновите снимки.

Тусан извика компютърните данни от заключенията на съдебния лекар, отвори прозорец на екрана и започна да сравнява двете.

— Изглеждат едни и същи — заключи по едно време той.

Кимнах. Изобщо не ми се мислеше за вероятностите, които щяха да възникнат именно при положение че са еднакви.

Тусан позвъни на Хъкстетър, информира го какво бяхме получили и настоя той да дойде. След около тридесетина минути доктор Емил Хъкстетър вече разглеждаше картотечната информация на Холдман, сравняваше това и онова със своите записки и рентгеновите снимки, които собственоръчно бе направил на трупа.

След време свали очилата и уморено потри очи.

— Тя е — рече той уверено.

Тусан въздъхна продължително и тъжно поклати глава. Това бе последната закачка на Пътника. При това каква! Покойницата бе Лайза Стот, известна също като Лайза Улрич — дъщерята, превърната в емоционална жертва на конфликта между родителите си и горчивия им развод. Девойка, изоставена от майка си в трескавото ѝ желание да започне нов живот без възможните усложнения, които може да донесе едно наранено дете, гневен тийнейджър, още повече момиче. Изоставено и от бащата, оказал се неспособен да ѝ даде своята подкрепа и стабилността на дом, от които тя така силно се е нуждаела.

Беше дъщерята на Улрич.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Гласът по телефона бе уморен до смърт, напрегнат. Говорех и едновременно шофирах. Бяха ми докарали взетата под наем кола от хотела в Ню Орлиънс.

— Улрич, аз съм — Птицата.

— Хей — рече вместо поздрав. — Какво ти казаха?

— Че Байрън е мъртъв, някои от твоите хора — също. Съжалявам.

— Даааа, беше голяма бъркотия. В Ню Йорк ли ти се обадиха?

— Не.

Чудех се дали да му кажа истината. Че съм тук. Но реших да не го правя.

— Изпуснах полета. Пътувам към Лафайет.

— Хей, чакай малко! Лафайет ли каза? Брей, мамка му, че какво пък ще правиш в Лафайет?

— Нищо особено.

Бяхме се разбрали с Дюпре и Тусан да се обадя на Улрич. Идеята бе аз да съм човекът, който ще поднесе новините за смъртта на дъщеря му.

— Може ли да се видим?

— По дяволите, Птицо. Съсипан съм до смърт.

Настъпи тишина. Сетне рече с омерзение и някак примирено:

— Добре, дай да се видим, да поговорим за случилото се днес. Ела в „Джази Кейджун“, онова заведение, там до магистралата, сещаш ли се? Абе, всеки ще те упъти, ако се объркаш.

Чух, че започна да кашля и се задави.

— А твоята мадама... тя прибра ли се?

— Не, и тя е тук.

— А, това е добре — отвърна ми той. — Хубаво е в такива времена човек да си има някой около себе си.

Сетне затвори.

„Джази Кейджун“ е малък тъмен бар, закачен до мотел. Има маси за билиард и джубокс, зареден с кънтри музика. Зад бара една жена пренареждаше бирите, а по говорителите ехтеше гласът на Уили Нелсън.

Улрич пристигна скоро след като си поръчах второто кафе. Носеше сако, жълто като канарче. Когато го свали, забелязах, че под мишниците ризата му е почерняла от пот. Освен това бе мръсна на гърба и ръкавите, а и съдрана на единия лакът. Панталоните му бяха окаляни по коленете и маншетите, надвиснали над още по-кални ботуши с високи токове. Поръча си бърбън и кафе, настани се до мен — на стола откъм вратата. Известно време мълчахме. Междувременно той изпи половината от уискито и начена кафето.

— Слушай, Птицо — започна Улрич. — Съжалявам за онова, което се случи помежду ни през последната седмица и нещо. И двамата се опитвахме да свършим работа — всеки по своя си начин...

Сви рамене и вдигна чаша към мен като наздравица. Сетне изпи остатъка и махна с ръка на келнера да му донесе още. Под очите му имаше тъмни кръгове, на врата му бе избил цирей. Устните му бяха пресъхнали, напукани и той примигна болезнено, когато преглътна силното уиски. Забеляза, че го гледам.

— Имам язвички в устата — обясни ми. — Много са болезнени. Отпи още от кафето.

— Подозирам, че искаш да ти разкажа какво се случи, а?

Искаше ми се да отложим точно този миг, но не и по този начин.

— Какво ще правиш сега? — попитах.

— Ще спя — рече той. — Сетне може би ще си взема малко отпуска и ще отскоча до Мексико, да видя дали мога да откача Лайза от онези пусти религиозни скапанияци.

Нещо ме прободеше в сърцето. Внезапно се изправих. Ужасно ми се допи — така, както никога преди в целия ми живот. Улрич май не забеляза безпокойството ми. И дори не усети, че тръгнах към мъжката тоалетна. На челото ми изби пот, а кожата ме засърбя, сякаш вдигам температура и се разболявам.

— Тя ме питаше за теб, Птицо — чух го да казва зад гърба ми и застинах на място.

— Какво каза? — попитах, без да се обръщам.

— Попита ме за теб — повтори той.

Тогава се извърнах.

— Кога си я чувал за последен път?

— Преди два месеца — махна той небрежно с чашата. — Два, може би три.

— Сигурен ли си?

Той млъкна и се загледа в мен. Стори ми се, че надвисвам на косъм над дълбока и мрачна пропаст. Нещо дребно, светло се откъсна от блясъка над мен и потъна надолу в чернотата, която бавно го погълна. Барът, масите, хората и всичко наоколо се стопи и изчезна; останахме само Улрич и аз, с увиснали помежду ни думи. Не усещах твърда земя под краката си, нямаше нищо и над мен, нито въздух, просто нищо. Празнота. Чух далечен вой, а в съзнанието ми като на кинематографична лента потекоха бързо мяркащи се образи и спомени.

Улрич, застанал на верандата, поставил пръст на бузата на Флорънс Агиляр, едно нежно, доверчиво момиче с белязано лице. В последните й мигове вероятно е осъзнала какво бе сторил той, до какво я бе довел.

Улрич в „Кафе дьо Монд“ с онази вратовръзка...

„Наричам я метафизична вратовръзка. Моята връзка тип Джордж Хърбърт...“

Един куплет от Роли, от поемата „Поклонение на мъченика“; която Улрич толкова обича да цитира.

„Балсам за тялото, кръвта ще бъде/Не ще ни бъде позволено друго...“

Второто телефонно обаждане в хотела, когато Пътника не бе разрешил да се задават въпроси; същото, на което бе присъствал и самият Улрич.

Разговорът с Улрич в онова заведение „При Ева“ — за серийните убийци.

„Те нямат визия. Не могат да излязат от дребнотата на онова, което вършат. Нямат целенасоченост... Липсва им мащабност...“

Улрич и неговите хора прибират бележките на Рейчъл.

„Птицо, понякога ужасно се раздвоявам между желанието да те държа напълно информиран за всичко и да не ти казвам нищо, ама нищичко!“

Ченгетата, които хвърлиха плика с поничките, подаден им от Улрич, в съседната кофа за боклук.

„Ти май я чукаш, а, Птицо?“

Онази мисъл: Не можеш да блъфираш човек, който не ти обръща внимание.

Фигура в нюйоркски бар, пръстите ѝ прелистват издание на „Пенгуин“, томче с работата на метафизичните поети, дирят стиховете на Дън.

„От ешафода мъртвите не докосвай. Анатомията тях не ще ги...“

Особен усет към метафизичното, патологична нагласа към тези поети... Ето, с това се отличаваше Пътника. Коеето се бе опитала да налучка и Рейчъл само преди броени дни; което обединяваше произведенията на поетите, наредени по лавиците в апартамента на Улрич в Ийст Вилидж. Помнех ги добре от онази нощ, когато ме заведе да преспя у тях. Нощта, през която уби съпругата и дъщеря ми.

— Птицо, ти добре ли си? — Зениците му се бяха свили и превърнали в топчици, същински черни дупчици, които сякаш изсмукваха светлината от помещението.

Извърнах очи встрани.

— Да, да, почувствах слабост за миг... ще ми мине. Ей сега се връщам.

— Къде отиваш, Птицо? — В гласа му звучеше недоверие.

И още нещо. Нотка на предупреждение, заплаха, насилие. Запитах се дали съпругата ми е усетила същото, когато се е опитала да му избяга? Когато е позвънил и ме е потърсил, после я е гонил по коридора... вероятно когато е счупил и носа ѝ.

— Трябва да отида до кенефа — отвърнах аз.

В гърлото ми нагарчаше, гадеше ми се, усещах жлъчните сокове да се надигат от стомаха. За малко да повърна. Заболя ме и коремът, с гадна, разкъсваща болка, която натисна дори и сърцето. Струваше ми се, че е дошъл мигът на смъртта ми и някой разтваря воал над тъмнеещ гроб. Над мразовита, тъмна дупка с черна празнина. Искях да затворя очи. Да се махна. Може би да заспя и когато се пробудя, всичко да е нормално отново. И пак да имам жена и дъщеря, която така прекрасно прилича на майка си. Да имам малка, мирна къща с моравка отпред, за която да се грижа, да имам някой до себе си, с когото да остареем заедно...

Тоалетната бе тъмна, смърдеше на стара урина. Водата в чинията не бе пусната, но иначе механизмът работеше. Наплисках си лицето със студена вода, посегнах към вътрешния джоб на самото за телефона.

Нямаше го. Бях го оставил на масата, при Улрич. Блъснах вратата с все сила и бързо заобиколих бара, като пътъом вадох пистолета. Но бе късно. Улрич го нямаше вече.

Обадих се на Тусан, но си бе тръгнал. Дюпре си бе отишъл у дома. Убедих оператора да позвъни на шерифа вкъщи и да му предаде молбата ми той да ми се обади. Дадох и номера. След пет минути телефонът иззвъня. Гласът на Дюпре бе неясен, кисел.

— Слушайте, дано ме търсите за нещо наистина важно.

— Байрън не е убиецът — рекох аз.

— Какво казахте? — Шерифът вече се бе разсънил.

— Не ги е убил той — повторих аз.

Междувременно бях излязъл извън бара, с пистолет в ръка, но Улрич го нямаше никъде. През изминалите минути бях обиколил всичко около заведението, но безуспешно. Бях спрял две чернокожи минувачки, които водеха дете, но още щом зърнаха оръжието и веднага побягнаха.

— Не Байрън е Пътника. Улрич е престъпникът и току-що побягна. Хванах го съвсем елементарно, когато излъга за дъщеря си. Каза, че е говорил с нея преди два-три месеца. И вие, и аз знаем, че това е невъзможно.

— Но е възможно да сте направили някаква грешка.

— Дюпре, чуйте ме. Улрич е нагласил нещата така, че уликите да сочат към Байрън. Най-вероятно е подхвърлил някои от тях. Той уби съпругата ми и дъщеря ми. Той е убиецът и на Морфи и съпругата му, на Мари Агиляр, Те Жан, Лутис Фонтено, Тони Ремар и на собствената си дъщеря също. Сам побягна, чувате ли ме? Побягна!

— Чувам ви отлично — рече Дюпре.

Гласът му бе сух и студен. Вероятно от усещането колко много бяхме сгрешили.

Само след час полицейска хайка връхлетя върху апартамента на Улрич в Алже, на западния бряг на Мисисипи, на горния етаж на стара, реставрирана къща на авеню „Опелуза“, над също стара бакалница. До входа му, на тераса, се стига по вита метална стълба, по чийто парапет са поставени саксии с гардении. Той е единственият апартамент в сградата; има два сводести прозореца и солидна дъбова врата.

Хайката се състояла от полицаи от Ню Орлиънс и шестима агенти на ФБР. Ченгетата вървели отпред, федералните били в ариергард, разположени от двете страни на вратата. През прозорците не се забелязвало никакво движение. Те и не очаквали там да има някой.

Две от ченгетата носели метален таран с бяла плоска глава. На него пишело „Хей, здравей!“. Достатъчно било да блъснат вратата само веднъж. Федералните нахлули в помещенията, а униформените отцепили улицата и съседните дворове; завардили всички изходи.

Проверили в кухничката — нямало никой, в спалнята леглото било разхвърляно, в холчето имало нов телевизор, празни кутии от пица и бира, томчета поезия, издание на „Пенгуин“, поставени на обърнат наопаки сандък за бутилки мляко, на съседна масичка стояла снимка на Улрич и дъщеря му, и двамата усмихнати.

Отворили стенния гардероб в спалнята. Бил натъпкан с измачкани дрехи, два чифта обувки, а в единия ъгъл видели метален шкаф с голяма стоманена ключалка. Заключена.

— Разбийте я — наредил Камерън Тейт, агентът, начело на операцията, също и заместник-шеф на местното бюро, по ранг веднага след Улрич.

О’Нийл Брушар, младият агент, който за пръв път ме бе отвел до къщата на леля Мари (сега ми се струваше, че това се е случило преди векове) ударил ключалката с приклада на автомат. Тя се счупила при третия удар и той отворил вратичката.

Последвалата експлозия отнесла Брушар назад, изхвърлила го през прозореца, като почти откъснала главата му, навсякъде наоколо се разхвърчали хиляди дребни стъкълца. Тейт бил ослепен на място — стъклата се забили навсякъде по лицето, по врата му, че и по кевларената жилетка. Двамина други федерални агенти били ранени сериозно по лицата и ръцете. Шкафът на Улрич съдържал празни буркани, компютър лаптоп, модифициран гласов синтезатор тип

Ейч-3000, маска с цвета на човешка кожа, закриваща устата и носа, и, естествено, съответно количество експлозив, който раздробил повечето от изброените неща на парчета. Между пламъците и дима, късметата стъкла и другите вещи летели и овъглени листа; като изгорели, почернели молци те бавно падали на пода — страниците на библейски апокрифи.

Отидох в болницата, където умираше О'Нийл Брушар, но там от мен много полза нямаше. Върнах се в детективската стая на участъка в Сейнт Мартин. Викаха всички излезли в отпуска и ползващи почивните си дни, за да помагат в общото търсене. Улрич бе изключил клетъчния си телефон, но телефонната компания бе уведомена. Ако се осмели да говори по него, щяха да засекаат местонахождението му.

Някой ми подаде чаша кафе. Отпих и се опитах да се свържа със стаята на Рейчъл в мотела. Звънях неуспешно, докато на третия път, на десетия сигнал операторът се обади и попита:

— Вие да не сте... хм, на вас ли ви викат Птицата?

Гласът бе млад, неуверен.

— Да, така ми викат някои хора.

— Съжалявам, сър. Вие обаждате ли се преди?

Отговорих, че звъня за трети път. Усетих, че говоря троснато.

— Извинявайте, бях на обед. Имам съобщение за вас. От ФБР.

Произнесе последните три букви с доста странен глас. Свят ми се зави, чак се задавих.

— От агент Улрич е, сър. Каза да ви предам, че с госпожица Улф тръгват на едно пътешествие, но вие сте знаели къде да ги намерите. Настоя да запазите тази информация само помежду вас тримата. Не искам никой друг да разваля случая. Два пъти ми повтори да наблегна на последното, сър.

Затворих очи и гласът сякаш се отдалечи на стотици километри.

— Това е всичко, сър. Ясен ли бях, сър?

Заедно с Тусан и Дюпре се надвесихме над картата на шерифското бюро. Дюпре извади отнякъде червен маркер и направи

кръг около района Кроули-Рама, така че двата града се падаха един срещу друг диаметрално, а в центъра бе Лафайет.

— Предполагам, че тук някъде си има убежище — рече Дюпре. — Ако сте прав и ако той е имал необходимост да бъде близо до Байрън, ако не и до къщата на Агилярови, значи, хм... търсим в района, който на север стига до изворите Кроц, а на юг — чаааак до заливчето Соръл, дявол да го вземе и него. Значи, щом е взел приятелката ви, това вероятно го е забавило поне малко; загубил е време да проверява мотелските резервации, ако не много, то поне докато налучка правилното място. Трябвало му е още време да я изведе незабелязано. Не бива да се мярка много-много по пътищата, затова незабавно се е покрил. Ако скривалището му е близо — отишъл е направо там. Ако ли не — отседнал е в някой мотел на път за него.

— Местните колеги сме ги уведомили. Остава да се залавяме за работа — ние с вас.

Тъкмо размишлявах върху думите на Улрич, че ще знам къде да ги намеря. Но досега нищо не ми бе хрумнало. Къде ли е проклетата му бърлога?

— За съжаление не се досещам за подходящо местонахождение. Вероятните места като къщата на Агилярови и жилището му в Алже вече ги изключваме. И без това не съм предполагал, че ще бъде там.

Зарових глава в ръцете си. Страховете ми за Рейчъл пречеха да мисля рационално. Май трябваше да се поразходя малко. Взех си якето и тръгнах към вратата, където за малко да се блъсна в един от заместник-шерифите. Той ми подаде два листа.

Беше факс от агент Рос в Ню Йорк с подробности около полицейското наблюдение на Стивън Бартън и, за кратко време само, на мащехата му. Повечето от имената в докладите бяха едни и същи месеци наред. Едно обаче фигурираше само два пъти — това на Улрич. Рос го бе оградил с маркер, а на края на листа бе написал само една дума: „Съжалявам“.

Подушват се един друг като крастави магарета през девет дерета...

— Трябва ми малко време и простор да помисля — казах. — Ще поддържам връзка.

Дюпре понечи да възрази, после, изглежда, премисли и не каза нищо. Отвън колата ми бе в полицейския паркинг. Седнах в нея,

отворих прозорците и от жабката извадих картата на Луизиана. Прокарах пръст по наименованията: Арновил, Гранд Кото, Каренкро, Брусар, Милтън, Катахула, Кото Холмс, самия Сейнт Мартин и Сейнт Мартинвил.

Последното име навяваше някаква асоциация, но така или иначе всички градчета, изглежда, таят някакъв скрит смисъл, което пък прави имената безсмислени. Все едно повтаряш името си отново и отново, накрая то губи значението си и започваш да се съмняваш в собствената си самоличност. Подкарах колата.

Но Сейнт Мартинвил отново се заби в главата ми. Нещо свързано с Нова Иберия и някаква болница. Някаква сестра. Сестра Джуди Нюболт. Джуди Хахавата. Внезапно си спомних за първия разговор с Улрич, когато пристигнах в Ню Орлиънс след смъртта на Съзън и Дженифър. Джуди Хахавата ли я бе нарекъл... или Джуди Шантавата? Тогава, когато ми разказа за неосъществения любовен уикенд.

Казала му бе, че я бил убил в някое предишно съществуване.

Дали тази история бе вярна, или пък бе някаква друга дяволия на Улрич? Дали пък не бе пречукал и нея?

Колкото повече премислях, толкова повече се убеждавах, че е било точно така. Бе ми казал, че след като се разделили, Джуди Нюболт се преместила в Ла Хоя с договор за една година. Съмнявах се, че въобще е стигнала до Ла Хоя.

В новия указател нямаше име Джуди Нюболт. Намерих я в един стар указател на една бензиностанция — значи телефонът ѝ е бил изключен. Реших, че в Сейнт Мартинвил може би ще получа повече информация. После позвъних на Хъкстетър в дома му, дадох му адреса на Джуди и го помолих да се свърже с Дюпре, ако до един час не се обади пак. Съгласи се неохотно.

Карах и си мислех за Дейвид Фонтено, за това как Улрич му се е обадил и го подмамил да отиде на Хъни Айлънд, за да научи подробности около изчезването на сестра си. Дори в предсмъртната си агония Фонтено едва ли е знаел колко близо е до лобното ѝ място.

Мислех си как бях насочил смъртта към Морфи и Анджи; ехото от гласа на леля Мари отново прозвуча в главата ми, за да припомни мига на убийството ѝ; виждах Ремар — окъпан в лъчите на залязващото слънце. Сега разбрах защо във вестника се бяха появили

редица подробности: по този начин Улрич демонстрираше работата си пред по-широка публика, своего рода модерен еквивалент на публичната дисекция.

Сетих се и за Лайза — дребно, тъмнооко момиче, понесло доста тежко раздялата на родителите си, потърсило лек за мъката си при странна християнска секта в Мексико, за да се върне най-накрая при баща си. Какво ли бе зърнала Лайза, че да го принуди да я убие? Как баща ѝ плакне окървавените си ръце на кухненската мивка? Поставете в буркан останки на Лутис Фонтено или на някоя друга нещастница?

А може би той я бе убил просто заради изтънченото удоволствие да убие дори своето, да изкорми собствената си плът и кръв, да изстрада собствената си дисекция и в крайна мяра да се издигне над обикновените неща, всъщност над всичко земно и тленно, за да намери накрая себе си и тъмнокарминения мрак дълбоко в себе си. И може би да се разкрие.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

Пътувах към Сейнт Мартинвил по шосе 96; отстрани се редуваха спретнати морави и гъсто засадени кипариси. Зърнах огромен плакат с надпис „Бог е Животът“, минах покрай подобния на голям склад нощен клуб „Подна“. В „Кафе Тибодо“, на малък, подреден площад, попитах как да стигна до дома на Джуди Нюболт. Знаеха къщата, дори помнеха, че сестрата е заминала за година, година и нещо в Ла Хоя и че приятелят ѝ се грижи за дома ѝ.

Улица „Пъркинс“ започва точно срещу входа на Евангелисткия градски парк. На края ѝ пък има кръстопът с форма на буквата Т. Надясно се открива типична провинциална гледка — разпръснати на значително разстояние една от друга къщи. Домът на Джуди Нюболт бе на тази отсечка — малка, двуетажна постройка, която изглеждаше ниска въпреки двата етажа. Имаше по два прозореца от двете страни на остъклената врата и три по-малки — на горния етаж. От източната страна покривът бе полегат и се спускаше чак до първия етаж. Дървената къща бе неотдавна боядисана в бяло, някой бе правил и ремонт на покрива, но дворът бе обрасъл с бурени, а горичката отзад вече пускаше зелените си пипала към него.

Спрях по-далеч и се приближих към сградата, като се движех между дърветата, но останах на края на гората. Слънцето бе високо, лъчите му палещи; стените и покривът бяха озарени в червено. Задната врата бе заключена с катинар. Изглежда, нямах избор — трябваше да мина отпред.

Приближих, а сетивата ми започнаха да се обаждат, изострени до краен предел, целият настръхнах и почувствах необичайно напрежение. Звуци, миризми, цветове — всички те бяха прекалено остри, наситени. Усещах с тялото си абсолютно всеки долитащ до мен звук, всяка негова съставна частица; дърветата шумяха и сякаш ми казваха нещо. Бях като превъзбуден. Ръката ми сама извади пистолета, сякаш предвари изпращаните от мозъка сигнали. Металът на спусъка хладнееше на пръста ми, с дланта усещах всяка заобленост и грапавина по профила на дръжката. В главата ми нещо бумтеше,

чувствах пулса си, сякаш някой думка с юмрук по тежка дъбова врата. Пристъпвах леко по зеления килим от окапали листа, а ушите ми регистрираха всяко изпукване на дребните съчки като пращане на буен пожар.

Пердетата бяха спуснати. И на долния, и на горния етаж, и зад остъклената част на вратата. В нея имаше една пролука, но зад пердето бе закачено още нещо — в черно, очевидно да пречи на любопитни погледи като моя. С върха на обувката отворих леко рамката с мрежата против насекоми, открегна се със скърцане. Междувременно залепих гръб на дървените греди отстрани на вратата. На горната ѝ част забелязах гъсти паяжини; в тях потрепваха кафеникавите и черни телца на уловени насекоми.

Пресегнах се, завъртях дръжката. Отвори се безпроблемно. Блъснах я колкото можех от сегашната си позиция — тя се разтвори още повече и светлината проникна в мрачната вътрешност. Виждах ръба на канапе, половината прозорец на страничната стена, а вдясно — началото на коридор. Поех дъх дълбоко, гърдите ми чак изсвириха, а от устата ми излезе стон като от болно, задъхано животно. Влязох с рязко движение и незабавно свих вдясно, рамката с мрежата леко се захлопна след мен.

Сега вече виждах цялото предно помещение, което май бе и единственото голямо в тази къща. Защото отвън тя оставяше съвсем друго, измамно впечатление. Дали Джуди, дали някой друг бе правил преустройства, не знам, но вътре горен етаж нямаше. Помещението се извисяваше чак до покрива, където имаше две остъклени капандури, доста замърсени. На тях също висяха черни завеси, макар че те не закриваха остъклената част напълно и тук-там пробиваше тънък и мътен слънчев лъч, който осветяваше голите дъски на пода. Единствената, при това оскъдна светлина идваше от две монтирани в пода лампи, диагонално разположени.

Обстановката? Дълго канапе, обшито с дамаска на червени и оранжеви зигзагообразни линии, обърнато към входа. От двете му страни стояха еднакви по тон столове, в центъра — малка масичка, телевизорен шкаф — под един от страничните прозорци. Зад канаето — голяма маса с шест стола, точно зад тях — камина. По стените висяха различни произведения на индианското изкуство, както и две картини с неясно мистични сюжети — ефирно нарисувани жени с

развети дълги бели рокли; едната бе застанала на планина, другата — на морски бряг. На слабата светлина не можех да различа повече подробности.

В източния край на помещението бе построено нещо като вътрешен балкон — тераса, метално-тръбна конструкция. До него се стигаше по стълба, която се падаше вляво от мен. Тя водеше до „спалното помещение“ — с легло от борово дърво и подходящ по десен и направа шкаф-гардероб.

Рейчъл висеше с главата надолу от парапета на балкона; бе закачена със завързано за глезените ѝ въже. Беше гола, косата ѝ падаше чак до пода. Ръцете ѝ бяха свободни, те също висяха край косата и почти допираха подовите дъски. Очите и устата ѝ бяха широко разтворени, но с нищо не показва дали ме вижда, или не. На лявата ѝ ръка зърнах лейкопластна лепенка — държеше иглата на система с пластмасова бутилка, която пък бе окачена на съседна стойка. Бавно и постепенно кетаминът проникваше в организма ѝ. Под Рейчъл бяха постлани найлонови чаршафи.

Под балкона беше кухнята: дъсчени шкафове, мивка, до нея висок хладилник и микровълнова печка. Отстрани имаше барплот с три високи столчета. Отдясно на мен, на стената срещу балкона, висеше гоблен — бродерия в десен и тонове, подобни на тези по канапето и двата стола. Върху всички предмети се стелеше тънък слой прах. Истинска патина.

Погледнах към коридора, който сега се падаше точно пред мен. Водеше в мъничка съседна спалня, празна, като изключим гол матрак, върху който бе поставен спален чувал в отровнозелен военен цвят. До матрака седеше отворен сак в същия зелен цвят. В него зърнах джинси, чифт кремави панталони и няколко мъжки ризи. Тази стая, с ниския си полегат таван, се простираше на половината дълбочина на къщата, което ме наведе на мисълта, че може би в отсрещната част има подобно, симетрично разположено помещение.

Върнах се обратно в хамбароподобната главна стая, като през цялото време не изпусках Рейчъл от очи. Нямах и следа от Улрич, макар че допусках възможността да се е скрил в отсрещния, симетрично построен коридор. Рейчъл очевидно не можеше да ми даде знак или да ми помогне с някакво указание. Тръгнах бавно покрай гоблена в обратната посока.

Бях горе-долу на средата на пътя, когато с периферното си зрение улових движение зад Рейчъл. Рязко се извърнах с инстинктивно насочен в типичната поза на стрелеца пистолет — на височина на раменете, оръжието хванато с двете ръце.

— Веднага хвърляй патлака, Птицо, иначе тя умира, още сега!

Бил е скрит в полумрака зад Рейчъл, заслонен от тялото ѝ. И сега стоеше полуприкрит зад нея. Виждах ръбовете на светлокафеникавите панталони, ръкава на бялата риза и частица от главата му — не повече. Опитам ли се да стрелям, много по-вероятно ще ударя Рейчъл.

— Държа насочен в тила ѝ пистолет, Птицо. Само че не ми се иска да развалям такова великолепно тяло с дупка в главата. Затова пусни пистолета, ти казвам!

Приклекнах, оставих пистолета на пода.

— Хайде сега, бъди добро момче и го ритни настрана!

Подритнах го странично. Оръжието се плъзна по дъските и спря до крака на най-близкия стол.

Тогава Улрич излезе от полусянката. С удивление забелязах, че той вече не е същият; просто не е онзи човек, когото познавах. Бе ужасно променен. Сякаш с разкриването на истинския му лик и природа бе настъпила чудовищна метаморфоза. Лицето му бе съвсем изпосталяло, а големите черни сенки под очите още повече подсилваха скелетоподобния му облик. Очите, очите обаче! Те блестяха като черни диаманти, особено на тази светлина. След малко, когато зрението ми се адаптира, забелязах, че ирисите почти липсват. Зениците бяха големи, потъмнели и сякаш поглъщаха оскъдната светлина в стаята.

— Защо ти? Защо — от всички хора — именно ти? — попитах тихо, повече себе си, отколкото него. — Ти нали ми бе приятел?

Тогава се усмихна — празно, мрачно. Гримасата се разля по лицето му като топящ се сняг.

— Как я откри, Птицо? — попита вместо отговор, също тихо. — Как откри Лайза? Подарих ви Лутис Фонтено, но как откри Лайза?

— Може би тя ме откри — отговорих.

— Няма никакво значение — рече приглушено. — Сега нямам време да мисля за тези неща. Предстои ми ново представление.

Вече го виждах в цял ръст. В едната ръка държеше някакво модифицирано оръжие, подобно на въздушен пистолет с широка цев, а

в другата — скалпел. В колана на панталоните му бе втъкнат зиг зауер. Забелязах, че дори не е изчистил калта от коленете и маншетите.

— Защо я уби?

Улрич размаха ръката със скалпела.

— Може би защото най-неочаквано ме посети и къде? Дойде тук, тъй като знаеше, че се срещам с Джуди и не съм в Алже. А може би пък съм искал да видя какво е да срежеш собствената си плът и кръв. Виждаш ли? Давам ти възможност да си избереш отговор, дори два.

В стаята наоколо притъмня — облак засенчи слънцето и закри проникващите отвън лъчи. Погледнах скришом към пистолета на пода; започнах забележимо да се придвижвам към него, като променях центъра на тежестта на тялото си. Струваше ми се, че отстрани сам наблюдавам собствените си движения, виждаха ми се бавни и сложни, някак преувеличени, неволно си представях потенциалното въздействие на кетамина и всичко наоколо се въртеше. В същия миг пистолетът в ръката на Улрич описа плавна парабола и се насочи право в мен.

— Недей, Птицо. Няма да се наложи да чакаш дълго. Не съсипвай финалната ми сцена.

В стаята отново светна, но не така ярко, както преди. Слънцето бързо залязваше и лъчите му губеха силата си. Идваше ред на мрака.

— Тъй или иначе щяхме да завършим по този начин, Птицо. Ти и аз — в някоя подобна стая. Така съм го планирал още от началото. Да загинеш по този начин.

Пристъпи крачка напред, пистолетът дори не трепна.

— Ти си просто един жалък тип, Птицо. Дребно човече. Знаеш ли колко нищожества като теб съм убил? Боклуци, които живеят в каравани поради липса на по-добро, в бедняшки градчета, от тук, та чак до Детройт. Евтини кучки, които прекарват живота си пред телевизора, гледат шоуто на Опра и се шибат като животни. Наркомани. Пияници. Ти какво ще кажеш за тези хора, а, Птицо? Всякакви боклуци, дете нищо не ги интересува, никога нищо не са направили, няма и да направят или да допринесат нещо по някакъв начин. Някога замислял ли си се, че май и ти си един от тях? Е, аз им демонстрирам колко са безполезни, Птицо. Колко струват. И на жена ти, и на дъщеря ти също показвах собственото им нищожество.

— Ами Байрън? — попитах. — И той ли бе едно от тези дребни човечета, или ти го превърна в такава?

Опитвах да го подмамя да говори колкото се може по-дълго, за да мога да се добера до пистолета. Иначе, свърши ли си тирадата, ще убие и мен, и Рейчъл. И все пак повече от всичко друго ми се искаше да чуя цялото му обяснение, цялата му философия, сякаш бе възможно нещо подобно изобщо да бъде обяснено или оправдано.

— Байрън ли? — каза Улрич и се усмихна. — Трябваше да си спечеля малко време, Птицо. Когато нарязвах онова момиче, всички повярваха в гадните неща, които се говореха за него, и той пак избяга в Батън Руж. Там го посетих. Изпробвах кетамината върху него, впоследствие продължих да му давам по малко. Веднъж се опита да избяга, но го открих навреме. Тъй или иначе никой не може да ми избяга, всичките ги намирам на края.

— И го предупреди, че федералните го търсят, нали? Жертвал си собствените си хора, за да го измъкнеш от тях. За да си сигурен, че ще умре преди да пропее пред тях. Не предупреди ли също и Адилейд Модайн, след като я надуши? Ти ли й каза, че съм по следите й? Ти си бил, нали? Ти й даде знак да побегне, нали?

Улрич не отговори. Вместо това прокара тъпия край на скалпела по ръката на Рейчъл.

— Задавал ли си си някога въпроса как тази крехка кожа... задържа кръвта да не изтече? При това толкова много кръв.

Обърна скалпела към Рейчъл и с острието направи повърхностен разрез от раменната кост до пространството между гърдите й. Тя не помръдна. Очите й останаха широко отворени, но в лявото проблесна сълза, плъзна се надолу и потъна в косата й. От раната потече кръв, спусна се по врата й, очерта червени вадички по скулите на лицето.

— Гледай, Птицо — посочи Улрич. — Виж — кръвта й се стича в главата.

Сетне вирна глава.

— Тогава те вкарах и теб в уравнението. В цялата работа има кръговрат и приемственост, които не можеш да не оцениш. След смъртта ти всички ще разберат за мен. Аз пък ще изчезна. Никога няма да ме открият, Птицо. Познавам всички трикове на професията. И някъде другаде ще започна отново.

Подсмихна се.

— Не изглеждаш много благодарен, Птицо. Че аз ти направих услуга, когато убих семейството ти! Каква ти услуга — направо подарък. Ако бяха живи, отдавна да са те напуснали, а ти да си се превърнал в още по-голямо пиянде. В известен смисъл запазих семейството. Избрах тях вместо теб, Птицо. Ти се сприятели с мен в Ню Йорк, ти ги запозна с мен, прекалено се фукаше с тях и затова аз ги прибрах.

— Марсий — казах тихо.

Улрич се направи, че не чува. Погледна Рейчъл.

— Умна дама, Птицо. Точно твоят тип. Като Сюзън. Но скоро ще е следващата от твоите мъртви любими, само че този път няма да имаш време да тъжиш за нея.

С резки движения скалпелът очерта тънки линии по ръката на Рейчъл. Мисля, че Улрич не съзнаваше какво прави и дали е наясно с бъдещите си действия.

— Не вярвам в прераждания, в следващо съществуване, Птицо. Пространството е само една огромна празнина. А сега тук, при мен, се намира адът, Птицо, и ние сме в него. Безгранична болка, страдание, мъка, каквото си пожелаеш, тук ще ги намериш — при мен! Това е култура на смъртта — тип на поведение, единствената религия, която трябва да изповядваш. Светът е моят олтар, Птицо. За съжаление, надали разбираш или някога ще разбереш. В края на краищата единственият момент, когато човек осъзнава реалността на смъртта, на финалната болка, е мигът, в който тя го обладае. Това е основната идея на работата ми и основен неин недостатък, но той някак я прави похуманна. Приеми това като мое верую.

Обърна скалпела в ръка, а по острието заигра залязващото слънце, за да се слее в едно с кръвта.

— Тя през цялото време бе права, Птицо. Сега е дошъл моментът ти да се поучиш и сам да се превърнеш в урок по тленност. Отново пресъздавам пиета, този път с теб и тази дама — приятелката ти. Не разбираш, нали? Най-прочутият образ на скръбта и смъртта в историята на света, могъщ символ на саможертвата в името на още по-голямото добро на човечеството, надеждата, възкресението... И ти ще си част от него. Само че ние ще създадем антивъзкресение. Мрак, превърнат в плът.

Пристъпи напред. В очите му грееше ужасяваща светлина.

— Ти няма да се върнеш от отвъдното, Птицо. И единствените грехове, заради които умираш, са твоите собствени.

Пристъпих надясно и пистолетът отсреща ми гръмна. Усетих остра, пареща болка отляво, където стрелата проникна в тялото ми. Чух стъпките на Улрич по дървения под. Замахнах с все сила с лявата ръка и успях да изтръгна иглата от тялото си. Заболя ме силно, а дозата бе сякаш конска. Вече действаше, но успях да посегна към пистолета под стола. Сграбчих го здраво за дръжката и се опитах да отгатна къде ли е Улрич в същия миг.

Светлините изгаснаха. Май че бе в центъра на стаята, сравнително далеч от тялото на Рейчъл. Чух го да се придвижва наляво. Зърнах сянката му покрай прозореца и пратих два куршума в тази посока. Чух болезнен вик, звън на счупено стъкло. Лъч светлина, тънък като човешки пръст, проникна в стаята.

Придвижих се назад към втория коридор. Опитах се да мярна Улрич, но той бе изчезнал в сенките. Гръм. Втора стрела с остра игла на върха се заби в стената вдясно от мен. Залегнах вляво. Крайниците ми натежаваха: ръцете и краката не ме слушаха. В гърдите чувствах голяма тежест. Знаех, че ако се опитам да стана, едва ли ще се задържа на крака.

Продължавах да се придвижвам, да се влача назад, всяко движение бе огромно усилие, но бях сигурен, че спра ли, никога няма да мога да помръдна отново. Дочух скърцане на дъски, тежкото дишане на Улрич. Той се изсмя, но смехът наподобяваше лай, болката в гласа му звучеше ясно.

— Майната ти, Птицо — рече. — Боже, как само боли.

После отново се изсмя.

— Ще си платите за това, Птицо, и ти, и мадамата. Ще ви извадя шибаните душички и ще ги разкъсам.

Гласът му долиташе до мен като през гъста мъгла, която разбива звука, а трудно определяш разстоянието и посоката, откъдето идва.

Внезапно стените наоколо се разцепиха, от дъските потече гъста кръв. Към мен се протегнаха нечии пръсти — нежна женска ръка със златна сватбена халка. Видях се как се опитвам да я докосна, макар и ръцете ми да си оставаха на пода. Появи се втора женска ръка, размахваше пръсти като сляпа...

Птицо

Отдръпнах се, заклатих глава в опит да си прочистя ума, да проясня зрението. Тогава от мрака се протегнаха две мънички ръчички — изящни, детски. Затворих очи и стиснах зъби.

Татко

— Не — изсъсках. Забих пръсти в пода, усетих изпукване и болка в показалеца на лявата ръка. Но тази болка ми бе дар божи. Нуждаех се от нея, за да се преборя с действието на кетамина. Натиснах силно ранения пръст. От болката дишането ми направо секна. По стената все още трептяха сенки, но жена ми и детето вече ги нямаше.

Виждах червената светлина в коридора. Гърбът ми се опря в нещо студено, тежко; то леко поддаде под тежестта ми и се придвижи. Бях се облегал на полуотворена, армирана стоманена врата с три резета отляво. Централното резе бе огромно, с диаметър почти цял инч. На него висеше месингов катинар. През процепа на вратата се процеждаше мъждива червеникава светлина.

— Птицо, вече почти сме готови — обади се отнейде Улрич. Гласът му звучеше наблизко, макар че самия него не виждах. Предположих, че е зад ъгъла, изчаква ме да спра да шавам.

— Упойката скоро ще те довърши. Хвърли пистолета, Птицо, и да се хващаме за работа. Колкото по-рано започнем, толкова по-скоро ще свършим.

Облегнах се с цялата си тежест на вратата и тя се доотвори. Отблъсквах се назад с помощта на петите, тъйтрех се — един път, два, три... Най-накрая допълзях заднишком в помещение с рафтове от тавана до пода. Стаята бе осветена от една-единствена гола червена крушка, която висеше от тавана. Прозорецът бе зазидан, тухлите незамазани отвътре, естествена светлина не проникваше отникъде.

Стелажите бяха от олекотени носещи конструкции — метални тръби с пробити в тях дупки за винтове, с които бяха закрепени лавиците. Върху тях бяха наредени стъклени буркани, а във всеки един, мътно, под червеникавото сияние, проблясваха останките от човешко лице. Някои бяха вече неразпознаваеми. Престояли дълго време във формалдехида, те бяха смалени и нагърчени. Тук-там се виждаха клепачи и мигли, другаде устните бяха побелели, обезцветени до неузнаваемост. На най-долния рафт забелязах две черни лица, които висяха накриво в буркана, сякаш смутени в смъртта си. И въпреки тази

гавра с всичко човешко веднага разпознах леля Мари Агиляр и сина ѝ. Преброих около 15 буркана само срещу мен.

Зад мен и встрани вероятно имаше други стелажи. Дочух лавиците да се разклащат, стъклото да звънти. Извърнах глава, долових сенките на разлюляната течност. Редици буркани, една върху друга, чак до тавана. И на всяка лавица, във всяка стъкленница — бяла човешка кожа. Току до лявата ми буза сивееше допряно до стъклото лице, празните дупки на очите сякаш взрени във вечността.

Знаех, че нейде тук, сред тези хорски ликове, е и моята Сюзън.

— Е, какво ще кажеш за колекцията, а, Птицо?

В отсрещния край на коридора се мярна тъмната сянка на Улрич. В едната му ръка бе пистолетът, а палецът на другата неспокойно потриваше тъпата страна на скалпела. Или може би така ми се стори — светлината бе лоша.

— Чудиш се къде ли е жена ти, нали? Точно на средната лавица, третата отляво. Мамка му, Птицо, сигурно сега седиш току пред нея.

Не помръднах. Не мигнах дори. Бях се облегал на лавиците, отвсякъде ограден от лица на мъртъвци. Може би и моето лице скоро ще заеме мястото си някъде тук? И това на Рейчъл. Вероятно ще ни сложи до Сюзъновото. Заедно завинаги. Вовеки веков и амин.

Улрич се появи на входа. Високата фигура бавно запълни пространството пред мен и насочи ръката с въздушния пистолет.

— Хей, Птицо, досега никой не е издържал толкова дълго. Дори и Те Жан, а той бе ячко момче.

Очите му светеха с червен блясък.

— Длъжен съм да ти кажа, Птицо, на края винаги боли.

Пръстът му на спусъка се опъна, ясно чух щракането на механизма и съскането на летящата към мен игла. Вече вдигах ръка с пистолета, когато остра болка разкъса гърдите ми, ръката ми ужасно натежа, някой сякаш покри очите ми с кърпа — сенки, падащи отстрани и навътре, поглъщащи всички предмети и всичко, всичко... Натиснах спусъка и напрегнах цялата си воля да задържа пръста на него. Улрич пристъпи напред, макар че видимо осъзна опасността, и вдигна скалпела, за да удари насочената към него ръка.

Спусъкът се движеше назад бавно, мнооого бавно, безкрайно бавно, а всичко наоколо забави движението си заедно с него. Улрич сякаш увисна в пространството, острието в ръката му замръзна, после

потече надолу като бавна струя вода или течено сребро... измислица някаква. Устата над мен бе разтворена, от нея долиташе далечен звук, досущ бучащ в тунел вятър. Спусъкът обра последния свободен ход, пръстът ми застина върху него, а изстрелът избумтя зловещо силно в малкото помещение.

Първият куршум го блъсна в гърдите; увиснал на около деветдесет сантиметра над мен, Улрич подскочи и се присви. Сетне, под натиска на пръста, автоматичният пистолет пое сам, ръката ми заскача и осемте изстрела последваха почти наедно. Гърмежите се сляха в един дълъг бумтеж, сякаш шевна машина изтрака набързо. Десетмилиметровите парченца стомана се забиха в тялото пред мен, разкъсаха дрехите, плътта и костите. Всичко стана много бързо, изведнъж петлето изщрака на празно, затворът се върна назад и блокира. Зад Улрич се разпръснаха стъкла. Излезлите от гърба му куршуми разчупиха някои от бурканите, на пода полази локва формалдехид.

Отхвърлен назад, Улрич се просна на пода по гръб, а тялото му се разкриви и загърчи в конвулсиите на предсмъртна агония. Опита се да стане веднъж, надигна рамене и глава от земята, но светлината в очите му бързо гаснеше. Сетне се отпусна и застина.

Нямах повече сила да държа пистолета. Ръката ми сама падна, оръжието се плъзна встрани. Чувах капките, усещах присъствието на мъртвите. Бяха ме наобиколили и сигурно ме гледаха с празните си очи. Неяде далеч чух писъците на полицейски сирени. И разбрах, че каквото и да се случи с мен, поне Рейчъл ще оцелее. Нещо ме погали по бузата, допирът бе лек като от пухено перце, като сетната милувка на любимата, преди настъпването на съня. Почувствах огромно облекчение, благословен мир, сетне затворих очи и зачаках мракът да ме погълне.

ЕПИЛОГ

На кръстовището при Скарбъро завивам наляво и се спускам надолу по стръмния наклон; минавам покрай голямата католическа черква и старото гробище. Пожарната команда остава вдясно; късното, почти вечерно слънце едва озарява блатистите терени източно и западно от пътя. Скоро ще се стъмни и лампите по къщите на местните ще блеснат, но летните вили край Праутс Нек Роуд ще си останат тъмни.

Морето кротко плиска брега при Праутс Нек, залива пясъка и камъните и пак се оттегля, за да се върне след малко отново и отново. Дошъл е краят на сезона; зад мен хотелската сграда на Блек Пойнт Ин тъмнее, столовата е празна, в бара е тихо, бунгалата за прислугата са заключени. Върне ли се лятото догодина, богатшите и старците от Бостън и северен Ню Йорк пак ще дойдат да летуват тук, пак ще си купуват вечерите в бюфета и пак ще си ги консумират край басейна. И всяка вечер ще се обличат официално, под светлините на свещниците ще проблясват тежките им накити и бижута, а отраженията ще танцуват като светулки покрай масите.

Отвъд водната повърхност съзирам светлините на Олд Орчард Бийч. Мразовит вятър повява над плажа и морето, набира сила, подмята и отнася последните и най-упорити чайки. Закопчавам сакото и пристъпвам по пясъка — пред мен песъчинките помръдват, политат и се гонят като в лудешки танц. Дочувам приглушени звуци, досущ грижовна майка приласкава дете, а вятърът вие с вълчи глас из дюните, отнася собствения си вой нагоре и надалеч, отвява купчини пясък и ги захвърля високо, за да ги превърне в призрачни силуети, в мъгливи нощни фантоми. Сетне отново ги спуска на земята, снизходително решен да помилва тези въпиещи за вечен покой пясъчни души.

Намирам се близо до онова място, където преди много, много години стоеше Кларънс Джоунс и гледаше как момчетата на Татенцето Хелмс изсипват отгоре ми пръстта с мравките. Труден е бил урокът, дори още по-труден, защото е трябвало да го възприема на два пъти.

Спомням си изражението на лицето му, как се клатеше и целият трепереше над мен, вероятно вече осъзнал цялата мъка на предателството, на стореното и на безвъзвратно загубеното.

Аз пък копнея да мога да прегърна Кларънс Джоунс през раменете и да му кажа, че не изпитвам злоба, че не се сърдя, че напълно разбирам какво му е било тогава. Иска ми се пак да чуя шляпането на евтините му гуменки по пътя. Иска ми се да го зърна отново да хвърля онези камъчета над водната повърхност и да зная, че той е моят приятел. Иска ми се заедно, рамо до рамо, да се връщаме у дома, да чувам как весело подсвирква все оная натрапила се в съзнанието му мелодия, една и съща песен, от която знаеше само началото. Чувам я и сега, тя звучи натрапчиво и в моята глава и се връща отново и отново, за да ми напомня за онези години, когато ведно крачехме по пътя. Иска ми се...

Но вместо това се качвам на колата и в гаснещата есенна светлина потеглям за Портланд. Имам стая в онзи стар хотел на „Сейнт Джон“ — същински хан с големи сводести прозорци, с чисти бели чаршафи и с обща баня през две врати вляво по коридора. Ще си легна на леглото и ще слушам вечерния трафик под прозореца; рейсовете на „Грейхаунд“ ще пристигат и ще тръгват от спирката току отсреща на улицата, хората ще тикат пазарните си колички от близкия супермаркет към паркинга до автобусния гараж, а в тях ще подрънкват бутилки и консерви.

Мракът ще се сгъстява, а аз ще въртя номера на Рейчъл в Манхатън. Ще прозвучат сигналите — един, два... три, после ще се включи телефонният ѝ секретар: „Здравейте, в момента никой не може да ви се обади, но...“.

Чувам го този сигнал отново и отново — откакто тя излезе от болницата. Администраторката ми казва, че не знае къде е отишла Рейчъл. Не знае къде се намира. Отменила си е лекциите и упражненията в университета. Аз пък говоря с телефонния ѝ секретар. От хотела.

Река ли да я намеря, ще го сторя. Мога да я открия. Нали намерих и другите, но те всички бяха мъртви, когато стигнах до тях. Нея не искам да я преследвам.

Не бива всичко да завършва по този начин. Тя трябва сега да е тук, до мен. С онази бяла, свършена кожа — небелязана от ножа на

Улрич; с искрящи и подканящи ме очи, спокойна и ведра, а не уплашена и потисната, преследвана от мъчителни нощни кошмари; с ласкави ръце, протегнати с желание към мен в мрака, а не издигнати в протест да ме отблъснат, сякаш допирът на пръстите ми ще ѝ донесе болка. И двамата ще се споразумеем с миналото. С всичко онова, което се случи. Но всеки от нас ще трябва да го постигне сам.

Сутринта Тими ще е пуснал радиото, на масата във вестибюла ще има за мен кафе и плодов нектар. И топли кифлички, завити в салфетка. Сетне ще се кача на колата и ще отида в дядовата къща, за да се хвана на работа. Един местен човек ми е обещал помощ за поправката на покрива и стените. През зимата къщата ще трябва да е обитаема.

И ще си седя на верандата, а вятърът ще лудува и шепне във вечнозелените храсти. Заигран с тях, ще плесне с ръце и ще ги поеме, за да ги милва и гали, ще ги извива и вае в нови и нови форми, листата ще му нашепват сладка песен. Дали ще доловя лая на кучето; то сигурно ще дращи с лапи по износените дъски, ще върти морна опашка във вечерната прохлада? Или ще чуя туп-туп-туп — почукването на дядовата луличка по парапета; той е готов вече да я запали, на стъпалата до него стои чаша уиски, топло и нежно като позната милувка. Или шумоленето на мамината рокля? Тя ще слага масата за вечеря, облечена в синьо и бяло, в рокля, по-стара от нея самата, може би на годините на къщата...

Или шляпане на познати гуменки? Те ще се отдалечават и ехото ще заглъхва по пътя, ще се топи в мрака и ще потъва в онзи мир и покой, които накрая настъпват за всяко мъртво нещо.

Издание:

Автор: Джон Конъли

Заглавие: Всяко мъртво нещо

Преводач: Светлозар Николов

Език, от който е преведено: английски (не е указан)

Издание: първо

Издател: ИК „Прозорец“ ЕООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2000

Тип: Роман

Националност: Ирландска

Печатница: „Инвестпрес“ АД

Редактор: Марта Владова

Художник: Буян Филчев

Коректор: Станка Митрополитска

ISBN: 954-733-136-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2638>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.